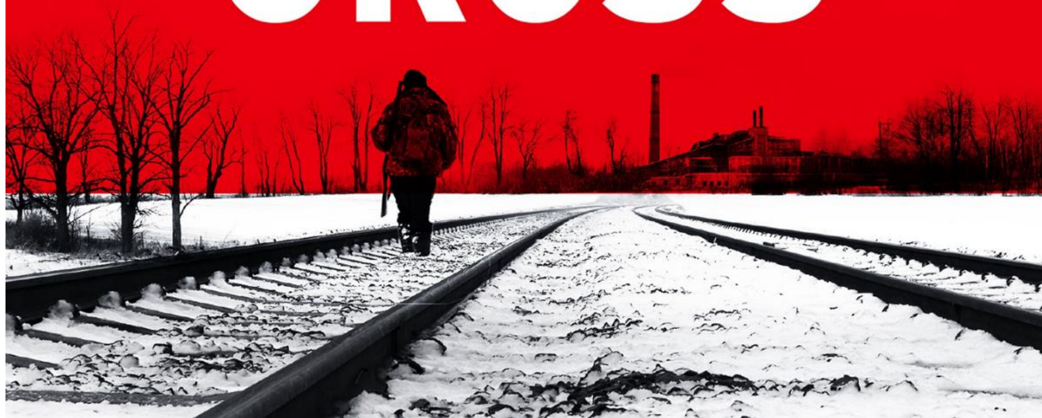
SABOTORUL

ANDREW GROSS

ANDREW GROSS

SABOTORUL

Original: *The Saboteur* (2017)

Traducere din limba engleză şi note de:
CRISTINA BARBU

virtual-project.eu

PREDA PUBLISHING

2019

PROLOG

Înainte de 1943, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, serviciile de informaţii britanice şi americane s-au concentrat asupra capacităţii naziştilor de a crea arme sofisticate cu potenţial de distrugere în masă, care ar fi putut schimba cursul războiului. Temerile lor erau legate în special de posibilitatea ca nemţii să dezvolte bomba atomică înaintea Aliaţilor. În acest context, serviciile secrete britanice au demarat o campanie amplă pentru a identifica progresul naziştilor în acest domeniu.

S-a aflat astfel că, încă din 1939, nemţii demaraseră o serie de cercetări în domeniul atomic, ce gravitau în jurul întrebuinţărilor oxidului de deuteriu (D2O), sau „apa grea”, care acţionează ca moderator în procesul crucial al separării izotopilor, esenţial pentru crearea unei bombe atomice. Producerea de D2O necesită cantităţi enorme de energie electrică, energie care nu era disponibilă în Germania. Însă în Norvegia, la termocentrala Norsk Hydro din Vemork, D2O era produs şi sintetizat în cantităţi mici, în scopul obţinerii azotatului de amoniu. Această centrală îndepărtată era ascunsă într-un defileu îngust de la poalele platoului Hardanger – vidda Hardanger – una dintre cele mai sălbatice regiuni montane din Europa.

În octombrie 1941, îngrijorările Aliaţilor au crescut exponenţial. Serviciile secrete britanice au primit un raport din partea rezistenţei daneze, care detalia o întâlnire între Niels Bohr, fizician laureat al Premiului Nobel, şi Werner Heisenberg, cercetător german în domeniul atomic şi director al Institutului Kaiser Wilhelm din Berlin. Conversaţia l-a alarmat atât de mult pe Bohr, încât acesta a trimis imediat un avertisment la Londra, exprimându-şi convingerea că naziştii sunt pe punctul de a obţine o armă devastatoare bazată pe experimentele cu apă grea de la Vemork.

De o parte şi de alta a Atlanticului, Churchill şi Roosevelt au intrat în alertă. În Anglia a fost constituit imediat un comitet secret pentru a se ocupa de problemă, comitet aflat în subordinea unei organizaţii numite Special Operations Executive[1] (SOE), despre a cărei existenţă ştia doar o mână de

---

[1] Special Operations Executive (SOE), numită şi „Baker Street Irregulars” sau „Ministry of Ungentlemanly Warfare”, a fost o organizaţie britanică din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. A fost înfiinţată în iulie 1940, la iniţiativa lui Winston Churchill şi Hugh Dalton. Obiectivele SOE erau declanşarea de operaţiuni de spionaj, sabotaj şi recunoaştere, precum şi sprijinirea, prin orice mijloace, a mişcărilor de rezistenţă din Europa ocupată. Se estimează că până în ianuarie 1946, la data dizolvării sale, SOE a fost implicată în aproximativ un milion de operaţiuni speciale în întreaga lume. (n. t.).

oameni.

Ceea ce urmează este povestea câtorva oameni curajoşi care au pus capăt acestei ameninţări.

PARTEA ÎNTÂI

1.

Martie 1942

Vechiul feribot, scârţâind din toate încheieturile, înainta pe suprafaţa însorită a lacului de munte. Telemark Sun era o navă alimentată cu cărbuni, construită în 1915 dar încă funcţională şi utilă. La cele aproximativ 490 de tone ale sale, încă mai putea parcurge distanţa de 30 de km de la Tinnoset la Mael, traversând lacul Tinnsjo în mai puţin de o oră şi jumătate. În acea zi, la bord se aflau în jur de 60 de pasageri, dar şi două vagoane feroviare goale la prova, care urmau să fie duse înapoi la centrala Norsk Hydro de la Vemork, după ce îşi transferaseră încărcătura în trenul către Oslo, la gara aflată pe malul lacului.

Kurt Nordstrum traversase lacul cu feribotul de sute de ori, dar nu şi în ultimii doi ani, de când nemţii ocupaseră ţara. Crescuse aici, în regiunea cunoscută drept Telemark, din sud-estul Norvegiei, un loc cu văi înverzite şi luxuriante pe timpul verii şi cu întinderi nesfârşite de zăpadă şi gheaţă pe timpul iernii, între localitatea Rjukan şi micul cătun Vigne de pe ţărmul vestic al lacului Mosvatn. Ca toţi norvegienii, învăţase să schieze pe versanţi înainte de a învăţa să meargă pe bicicletă. Crescuse vânând şi pescuind, aşa cum, în alte colţuri ale lumii, băieţii bat mingea de fotbal pe maidan. Chiar şi acum, cunoştea ca în palmă reţeaua întortocheată de cabane şi colibe presărate de-a lungul vidda Hardanger. Tatăl lui încă locuia în Rjukan, dar Nordstrum nu mai îndrăznea să îl viziteze – cel puţin nu pe faţă. Kurt era cunoscut drept unul dintre partizani, oameni care se retrăseseră în munţi pentru a continua lupta împotriva naziştilor. Nu era niciun secret faptul că partidul fascist Nasjonal Samling (NS) stătea cu ochii pe membrii familiilor partizanilor în speranţa de a le lua urma. Soldaţii Hirden, organizaţia paramilitară a partidului NS, erau pretutindeni şi la fel de temuţi ca Gestapoul. Adepţi ai dictatorului-marionetă Vidkun Quisling, aceştia îşi abandonaseră ţara şi regele pentru a se pune la dispoziţia naziştilor. Trecuseră doi ani de când Nordstrum îşi văzuse ultima dată tatăl şi era puţin probabil să îl vadă curând.

Pe puntea de la pupa, purtând haine muncitoreşti şi având cu el o geantă cu unelte de tâmplărie, dar şi un pistol Browning .45 la brâu, Nordstrum se lăsă pe spate în scaun când zări la orizont munţii adolescenţei lui împrejmuind Tinnsjo. Era plăcut să fie din nou în valea copilăriei. Îşi lăsă chipul să absoarbă razele soarelui – nu văzuse prea des soarele în ultima vreme. Din aprilie 1940, când renunţase la universitate în anul al doilea al facultăţii de inginerie pentru a merge în Narvik şi a se alătura rezistenţei britanice care încerca să blocheze invazia nazistă, seninul cer al Norvegiei păruse a fi sub un asediu permanent al norilor plumburii. La început, britanicii reuşiseră să le ţină piept naziştilor. Nemţii îşi concentraseră blitzkrieg-ul asupra oraşelor – mai întâi Trondheim, apoi Bergen şi Oslo, care capitulaseră într-o săptămână. Dar apoi regele dăduse bir cu fugiţi, mai întâi la Nybergsund, apoi la Elverum, în apropiere de graniţa cu Suedia, iar oamenii îngenuncheaseră în stradă, plângând. Nordstrum participase la luptele de la Honefoss, Klekko şi din valea Gudbrandsdalen. În urmă cu un an, în Tonneson, se alăturase unui mic grup de bărbaţi în uniforme zdrenţuite – tot ce mai rămăsese dintr-o unitate a Rezistenţei –, care nu voia să se dea bătut. „Poftim”, îi spuseseră ei punându-i în braţe o puşcă Krag cu doar 30 de gloanţe. „Mă tem că asta este tot ce primeşti”, îi spusese căpitanul cu părere de rău. „Valorifică-le la maximum”. Nişte băieţandri, asta erau toţi, dar cu puşti şi cocktailuri Molotov, care să îi transforme în bărbaţi, şi un tun de pe vremea Primului Război Mondial, scos de la naftalină. Niciunul nu avea cunoştinţe militare. Cu toate acestea, îşi lăsaseră amprenta asupra ticăloşilor ălora. Aruncaseră în aer poduri, distruseseră linii de aprovizionare şi surprinseseră în ambuscadă câţiva ofiţeri SS[2] de rang înalt. Reuşiseră să elimine chiar şi câţiva dintre trădătorii lui Quisling. La Haugsbygda, lupta se încinsese. Când rămăseseră fără gloanţe, apelaseră la cuţite şi baionete – până ajunseră să nu mai lupte împotriva soldaţilor şi mitralierelor, ci împotriva tancurilor şi artileriei grele, care le spulberaseră tranşeele.

— Acum eşti sergent, îi spuseseră ei la un moment dat.

În principal pentru că Nordstrum, care crescuse cu puşca de vânătoare în mâini, era cel mai bun ţintaş din grup. Şi pentru că fusese martor la multe vărsări de sânge. Era înalt şi bine făcut; avea fruntea înaltă, părul blond şi

---

[2] Abreviere pentru cuvântul german Schutzstaffel („Eşalonul de protecţie”), organizaţie paramilitară fascistă care reprezenta baza partidului nazist. SS-ul a evoluat de la o organizaţie paramilitară minoră la o importantă forţă nazistă care a servit ca o Gardă Pretoriană pentru führer sau ca o „Escadrilă de apărare” pentru partidul nazist. Construit pe ideologia nazistă şi condus de Heinrich Himmler, SS-ul a fost responsabilul principal pentru crimele de război naziste săvârşite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. (n. t.).

scurt şi ochi cenuşii fermi, pe care oamenii se arătaseră dispuşi să îi urmeze încă de când era copil. Înfăţişarea i se mai înăsprise acum. Doi ani în care văzuse membre umane zburând în aer îl făcuseră să pară cu 10 ani mai în vârstă.

Dar, cumva, Nordstrum reuşise să supravieţuiască. Rândurile li se împuţinaseră; cei mai mulţi dintre prietenii săi erau morţi. Acum totul se reducea la a face ce îi mai stătea în putinţă să facă. Regele reuşise să ajungă la Londra. Nordstrum auzise zvonul că se forma acolo un fel de Armată Norvegiană Liberă. Anglia... Poate că în anii '40 ar fi fost posibil să îţi croieşti drum până acolo – 250 km de traversat vidda prin furtuni năprasnice până în Suedia, apoi hopa-sus pe un vapor neutru. Dar astăzi, Anglia părea la fel de îndepărtată ca şi China. Nordstrum făcuse odată călătoria până în Suedia, după ce fugise din Narvik, dar negăsind sprijin acolo, se întorsese să reia lupta. Ce altceva să facă? Chiar dacă ar fi reuşit să ajungă în Anglia fără să fie scufundat pe fundul Mării Nordului sau predat persoanelor nepotrivite de către poliţia suedeză, chiar dacă s-ar fi înrolat... Apoi ce...? Să stea deoparte în vreme de război şi să se antreneze? Armata Norvegiană Liberă... Suna bine. Nordstrum ştia că într-o bună zi avea să apară un nou front, unul serios. Că, în cele din urmă, Aliaţii vor invada. Cu nesfârşita ei coastă crestată, cea mai greu de apărat din întreaga Europă, Norvegia chiar era o opţiune bună din punct de vedere militar. Singura speranţă a lui Nordstrum rămăsese ca el să fie încă prin preajmă, pentru a putea participa la acţiune – pentru a-şi recupera ţara. În depărtare, prin reflexia soarelui în oglinda lacului, Kurt zări portul Mael. În urmă cu 6 ani, când plecase din Rjukan la universitate, era încă un băieţandru. Acum, la întoarcere, nu ştia ce anume era.

— Priveşte, spuse Nordstrum înghiontindu-l cu cotul pe prietenul şi camaradul său Jens, şi el tot din regiune. Parcă ar fi un vechi prieten, nu? zise el arătând spre munţii familiari.

— Ar fi ca un vechi prieten dacă ne-am întoarce să trăim aici, răspunse Jens. Acum este mai mult ca o femeie frumoasă pe care nu o poţi avea, care ne tachinează.

Kurt îl cunoştea pe Jens de când erau la şcoală. Era din Rauland, dinspre nord. Taţii lor fuseseră prieteni. La şcoală jucaseră fotbal unul împotriva altuia, dar vânaseră şi jupuiseră căprioare împreună şi schiaseră pe aceiaşi munţi.

— Vorbeşti ca un bătrân, spuse Nordstrum dojenitor. Ai 25 de ani, bucură-te de priveliște.

— Ei bine, doi ani de război au efectul ăsta asupra omului.

Cu toate acestea, Jens reuşise cumva să îşi păstreze înfăţişarea

copilărească.

— Abia aştept ca într-o bună zi să mă întorc aici, continuă el, fără să mă urmărească sau să tragă cineva în mine şi...

— Jens, îl întrerupse Nordstrum. Priveşte acolo!

De data aceasta, îi arătă un ofiţer în uniformă Hirden, complet gri, care ieşise pe punte asemenea unui cocoş narcisist umflat în pene, de parcă medaliile de pe pieptul lui ar fi provenit în urma unei bătălii curajoase şi nu ca rezultat al unei numiri politice. Adepţii Quisling deţineau controlul acum – naţional-socialişti care preluaseră comanda după fuga regelui şi care deveniseră bucuroşi marionetele naziştilor. Trădători, colaboratori, stăteau acasă, spionându-şi compatrioţii, efectuând arestări în secret, debitând propagandă la posturile locale de radio, în timp toţi cei curajoşi luptau în munţi şi mureau. Mulţi dintre prietenii lui Nordstrum fuseseră aliniaţi la zid şi împuşcaţi pe baza informaţiilor primite de poliţia Quisling de la informatori, astfel că stomacul lui Kurt se încordă la vederea trădătorului.

Ofiţerul venea alene spre ei. Avea o mutră de bufniţă şi ochi rotunzi aroganţi, adăpostiţi de cascheta de ofiţer. Rangul îl făcuse să îşi scoată pieptul la înaintare. Partidul Unităţii Naţionale (Nasjonal Samling), aşa se numea formaţiunea aflată la putere. Unitate în infern. Nordstrum l-ar fi întâmpinat bucuros cu un scuipat, dacă întoarcerea sa aici nu ar fi avut o importanţă vitală.

— Îl văd, spuse Jens. Doar dă-mi semnalul.

Ofiţerul avea un pistol la brâu, dar ei aveau o mitralieră Bren la fundul genţii cu unelte şi dorinţa de a o folosi. Se ocupaseră de mulţi astfel de trădători în ultimul an.

— De ce ai nevoie de semnalul meu? mormăi Nordstrum în barbă, dând amabil din cap spre ofiţerul care se apropiase. Ziua bună, domnule.

— Ziua bună şi dumitale. *Heil Hitler*, spuse ofiţerul Quisling ridicând braţul şi încuviinţând din cap.

Jens, care arăta ca un puşti care nu se bărbierise niciodată, dar omorâse la fel de mulţi nemţi ca Nordstrum, ridică din umeri când ofiţerul trecu pe lângă ei.

— Pentru că tu eşti sergentul.

Sergentul... Nordstrum râse în sinea lui. Rangul său nu avea nicio valoare, deşi Jens nu scăpa nicio ocazie de a-l aduce în discuţie.

— I-am promis lui Einar că ne întâlnim cu el, spuse Kurt, punând mâna pe braţul prietenului său. Există un motiv pentru care nu putem risca acum.

— Ai dreptate, există un motiv, aprobă Jens oftând dezamăgit. Dar nu unul foarte bun, spuse el în timp ce îl urmăreau pe ofiţerul Quisling înaintând pe punte. Dar vor mai exista ocazii.

Einar Skinnarland îi trimisese vorbă lui Nordstrum, în munţii din apropiere de Lillehammer, că vrea să îl vadă pentru o chestiune urgentă. Nu spusese despre ce e vorba, dar cu Einar nu era de glumit când spunea că ceva e urgent. Kurt îl cunoştea din adolescenţă – fuseseră colegi la facultatea de inginerie din Oslo, deşi Einar, cu doi ani mai mare, absolvise înainte de izbucnirea războiului şi acum avea o slujbă bună la barajul Mosvatn, o soţie şi un fiu. „Te rog să vii” spunea mesajul lui, aşa că Nordstrum se supuse – fără întrebări dar cu riscuri considerabile. Urmau să se întâlnească la o cafenea de lângă debarcaderul din capătul estic al lacului Tinnsjo, aproape de locul unde urma să ancoreze feribotul.

De acolo, el şi Jens habar nu aveau încotro se vor îndrepta. Cel mai probabil vor porni în căutarea unei unităţi prin munţi, căreia să i se alăture. Nordstrum avea câteva nume pe care le-ar putea contacta. Dar trebuia să ai mare grijă la fiecare mişcare. Naziştii adoptaseră o politică de 40 la 1 pentru toate actele de sabotaj, împuşcând 40 de localnici nevinovaţi pentru fiecare neamţ ucis de partizani. Pentru Nordstrum, protecţia localnicilor era vitală – ca pentru toţi norvegienii adevăraţi, de altfel. Pentru ce altceva luptau? Dar ce conta dacă erau 40 de soldaţi ucişi în efortul de a-şi recupera ţara sau 40 de oameni nevinovaţi aliniaţi la un perete şi ciuruiţi de gloanţe? 40 de morţi erau 40 de morţi. Însă Nordstrum văzuse cu ochii lui această politică pusă în aplicare, iar inima sa nu avea să uite niciodată acea durere. Nu voia să pricinuiască moartea unor oameni nevinovaţi. Această politică nu îi scotea din joc pe partizani – doar schimba puţin regulile. Şi îl făcea pe Nordstrum să îi urască şi mai tare pe ticăloşi. El şi Jens trebuiau să fie precauţi.

În faţa lor, pe punte, ofiţerul Hirden se opri lângă o tânără femeie cu un copil lângă ea. Avea părul brunet, tenul măsliniu şi îşi plecă ochii la apropierea ofiţerului – dar pentru turnătorii ăştia, gestul era ca laptele pentru o pisică.

— Îmi puteţi prezenta actele dumneavoastră, doamnă? spuse ofiţerul, întinzând mâna.

— Poftim, domnule?

— Actele, repetă ofiţerul, gesticulând nerăbdător din degete.

Speriată, femeia ţinu copilul cu o mână în timp ce scotoci prin geantă cu cealaltă, scoţând într-un final actul de identitate.

— Kominic... Ce fel de nume e ăsta? Ţigănesc? Evreiesc? întrebă el după ce analiză fotografia de pe document şi apoi o privi pe femeie.

— Este slav, răspunse ea în norvegiană. Dar după cum puteţi vedea, sunt din Oslo. Doar îmi duc fiul la tatăl lui, care lucrează în Rauland.

— Norvegiana dumneavoastră este destul de bună, spuse ofiţerul. Dar este evident că nu sunteţi de origine norvegiană. Deci, de unde proveniţi?

— Ar trebui să fie totul în regulă, domnule, locuiesc în Norvegia de când mă ştiu, răspunse ea uşor agitată. Sunt la fel de norvegiană ca dumneavoastră, jur.

— Da, mă rog, va trebui să verificăm acest lucru de îndată ce ajungem la Mael, răspunse ofiţerul, privind din nou actul. Să nu coborâţi înainte să vorbiţi cu mine, doamnă. Altfel, nu voi avea de ales şi va trebui să vă predau, împreună cu copilul, autorităţilor de acolo.

Frica se aprinse în ochii femeii. Simţindu-i agitaţia, fiul ei începu să scâncească.

— Vă rog, domnule, nu facem nimănui niciun rău. Vă implor să...

— Copilul dumneavoastră pare bolnav, doamnă. Poate ar trebui să îl ţineţi separat de ceilalţi pasageri.

— Este bine, doar că îl speriaţi, atâta tot.

— Dacă nu aveţi nimic de ascuns, atunci nu aveţi motive să fiţi speriaţi, vă asigur, spuse ofiţerul Hirden, înapoindu-i actele. Pe noi ne interesează doar ca legea să fie respectată şi toţi evreii şi cei care nu sunt pur-sânge să fie înregistraţi. Acum, insist să vă luaţi fiul şi să mă aşteptaţi înăuntru. Vom clarifica chestiunea în Mael.

Evident tulburată, femeia se strădui să îşi adune toate bunurile şi, luându-şi fiul de mână, îl îndrumă spre zona alocată clasei a treia. Un bărbat din apropiere se ridică şi o ajută să îşi adune lucrurile, dar era greu să ignori neliniştea care îi brăzda acum chipul. Cel mai probabil, documentele femeii erau în regulă. Dar ar fi putut fi evreică sau ţigancă. Nordstrum auzise că Hirden începuse să îi adune pe aceşti oameni şi să îi trimită în locuri precum Grini, un lagăr bine păzit de lângă Oslo. Pe unii dintre ei îi trimiteau chiar mai departe, în Europa, Dumnezeu ştie unde. Poate că femeia mergea să îşi ascundă fiul în munţi. Sau poate că avea pe cineva aici, care îi putea adăposti. Oricum ar fi fost, nu deranjau pe nimeni. Nordstrum privi spre ţărm. Traversaseră aproape trei sferturi din distanţă – mai aveau o jumătate de oră. Micul port din Mael, înghesuit la poalele munţilor, era acum vizibil la orizont.

— Ticălosul, scrâşni Jens scârbit. Îşi foloseşte puterea ca să terorizeze o femeie nevinovată.

Îi aruncă o privire conspirativă lui Nordstrum, mesajul tacit fiind recepţionat instantaneu. *O facem*?

Înfuriat de atitudinea ofiţerului, Nordstrum îl privi resemnat, incapabil să spună nu la ceea ce ştia că va urma.

— De ce nu? Să mergem.

— Acum mai vii de-acasă, spuse Jens, rânjind.

Nordstrum se ridică şi îi atrase atenţia ofiţerului făcându-i un semn cu

mâna, chemându-l spre el. Apoi se retrase împreună cu Jens spre pupa, unde nu mai erau alţi pasageri.

Ofiţerul veni lângă el.

— Da?

— Vă interesează femeia aceea? spuse Nordstrum. O cunosc, vă pot spune totul despre ea dacă doriţi.

— Există recompense pentru cetăţenii de bună-credinţă ca voi, spuse ofiţerul Hirden luminându-se, probabil la gândul laudelor pe care le va primi pentru predarea unei ţigănci sau evreice fugare.

— Veniţi aici, atunci. Nu toată lumea împărtăşeşte această părere, aşa că nu vreau să ne audă nimeni, spuse Nordstrum, chemându-l spre balustradă.

Briza bătea rece şi înţepătoare dinspre lac. Majoritatea pasagerilor erau înăuntru, încălzindu-se la o cafea, sau erau pe puntea superioară, la soare. Un cuplu fuma pe puntea inferioară, lângă coşul de fum, vântul învolburându-le părul.

— Suntem muncitori. Am văzut-o în Oslo, aşa cum a spus şi ea, zise Nordstrum, aplecându-se uşor spre ofiţer.

Bărbatul se aplecă şi el, apropiindu-se de Kurt.

— Continuă...

Cei doi de pe puntea inferioară erau acum cu spatele, admirând munţii. Nordstrum îi aruncă o privire fugară lui Jens, apoi se aplecă şi mai aproape de ofiţer.

— Păi, vedeţi, treaba stă cam aşa...

Din spate, Jens îl ridică pe ofiţer în aer – bărbatul nici nu apucă să îşi dea seama ce se petrece.

— Ce mama naibii...

— Uite-ţi recompensa, spuse Nordstrum, apucându-l de picioare. Baie plăcută.

Îl duseră la balustradă – ofiţerul se zbătea acum, dar ţipetele îi erau înăbuşite de vântul şuierător – şi îl aruncară peste bord. Bărbatul dădu disperat din mâini, iar chipul i se schimonosi de şoc şi groază în timp ce plonjă în lacul îngheţat.

Ţipetele îi fură imediat înecate de motoarele greoaie, în timp ce Telemark Sun se îndepărtă cu viteza lui de zece noduri pe oră.

— Heil Hitler şi ţie! strigă Jens, întinzând braţul.

Nu se auzise nimic atunci când trupul ofiţerului lovise apa, dar probabil că cineva de pe punte îl văzuse pentru că, brusc, în jurul lor izbucniră ţipete.

— Om la apă! Cineva este în apă!

Pe puntea principală, oamenii alergară lângă balustradă, arătând spre apă. Alarma începu să răsune asurzitor. Pasagerii ieşiră grăbiţi să vadă ce se

petrece.

Apa rece de martie nu putea avea mai mult de 1-2 grade Celsius, se gândi Nordstrum, şi, combinată cu greutatea paltonului acum îmbibat cu apă al ofiţerului, nu ar da şanse prea multe nici celui mai puternic înotător, care s-ar scufunda în cel mult două minute.

— Să-l salveze cineva! strigau oamenii.

Doi dintre membrii echipajului alergară la pupa, unul dintre ei ducând un colac de salvare şi dezlegând un mănunchi de frânghie.

— Rezistă! îi strigă el omului care se îneca.

Dar era inutil să îi mai arunce colacul acum, erau prea departe de el.

Motoarele încetiniră, iar feribotul se opri treptat. Oamenii se îmbulziră pe puntea inferioară, pasageri şi membri ai echipajului deopotrivă, arătând spre apă în timp ce ofiţerul se zbătea, greutatea paltonului şi a medaliilor trăgându-l la fund.

— Să facă cineva ceva! strigă o femeie. Ajutaţi-l!

— Este ofiţerul Quisling, zise altcineva.

— A, atunci lăsaţi-l pe nenorocit să înoate.

Un membru al echipajului îşi scoase curajos haina, pregătit să se arunce în apă, dar Nordstrum îl opri.

— Lasă-l în pace.

— Să-l las în pace, domnule? spuse îngrozit omul. Se îneacă!

— Nu se îneacă, răspunse Nordstrum, ridicând din umeri, înoată.

Iar când marinarul continuă să îl privească nedumerit, Nordstrum repetă:

— Lasă-l în pace.

În minutele de care avu nevoie feribotul pentru a se întoarce din drum, ofiţerul dispăru. Tot ce mai rămăsese din el era cascheta cenuşie, plutind pe suprafaţa lacului.

— S-a dus, şopti o femeie făcându-şi cruce.

Căpitanul, un bărbat cu barbă căruntă şi pulover gros, reuşi să coboare, într-un final, pe punte.

— Ce naiba s-a întâmplat aici?

Nordstrum ridică din umeri şi îl fixă cu privirea.

— Voia să înoate. Cine suntem noi să îl împiedicăm?

— Să înoate...? zise căpitanul, privindu-l încruntat şi acuzator. O să ne ia dracu' pe toţi când vom ajunge la ţărm.

— Era un nenorocit de Quisling, răspunse Nordstrum. Ai vreo problemă cu asta?

Oamenii se îngrămădeau pe ambele punţi.

Ochii căpitanului se întoarseră spre locul unde se scufundase trupul ofiţerului, apoi îl privi din nou spre Nordstrum şi scuipă în lac.

— Nicio problemă.

Nimeni nu scoase un sunet.

— Cu toată viteza înainte, strigă el spre puntea de comandă. Avem un program de respectat.

2.

O oră mai târziu, Nordstrum, Jens şi Einar Skinnarland stăteau la o masă cu câteva beri în faţă, la cafeneaua Gunwale din Mael. Micul orăşel nu se întindea mai departe de cele câteva docuri şi un depou feroviar, unde marfa de la uzina chimică Norsk Hydro era coborâtă din munţi şi încărcată pe feriboturi.

Sorbind tacticos din Carlsberg-ul său, Nordstrum observă numărul surprinzător de mare de nemţi din jur, lucru care îl nelinişti. Până acum ucisese aproape toţi nemţii pe care îi întâlnise atât de aproape.

— Trebuie să te obişnuieşti cu asta, spuse Einar. Lucrurile s-au schimbat de când ai fost aici ultima oară.

— Sper să nu mă obişnuiesc niciodată, zise Nordstrum, ochii plimbându-i-se pe cei care se plimbau agale prin jur.

— Înainte să începem, aş vrea să-ţi spun că mie şi lui Marte ne pare foarte rău pentru Anna-Lisette, spuse Einar dând din cap.

— E război, spuse Nordstrum ridicând din umeri. Se mai întâmplă şi lucruri din astea. Dar mulţumesc. Spune-i lui Marte că apreciez.

— Poate că e război, dar tot este păcat. Tatăl tău ce mai face? întrebă Einar.

— Nu prea bine, din câte aud. Tot cărbunele în preajma căruia a lucrat o viaţă întreagă îi vine treptat de hac.

Tatăl lui Kurt fusese mecanic de tren vreme de 20 de ani, iar acum avea o mică fermă la marginea satului în care crescuse Nordstrum, Rjukan.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Poate reuşeşti să îi transmiţi din partea mea că sunt bine.

— Cât timp a trecut de când l-ai văzut ultima oară?

Nordstrum luă o gură de bere.

— De la începutul războiului, de doi ani.

— Doi ani... Multe s-au schimbat în doi ani. O să văd ce pot să fac.

— Îţi rămân dator, spuse Kurt. Dar, şi mai important, spune-mi ce face fiul tău.

Karl era doar un bebeluş când Nordstrum îl văzuse ultima oară.

— Crește, răspunse Einar, chipul luminându-i-se de mândrie. Merge pe trei ani. Deja are vocabularul mai bogat decât mine.

— Asta nu mă miră prea mult, zise Nordstrum zâmbind, apoi mai luă o gură de bere.

Einar râse.

— Și deja merge pe schiuri.

— Normal, ca orice norvegian. Înainte să-ţi dai seama, o să ajungă înaintea ta până la baza pârtiei. Și apoi o să...

Nordstrum se opri brusc, cu privirea aţintită asupra a doi ofiţeri SS, care se așezară la o masă în capătul opus al cafenelei. Proprietarul localului se grăbi să le ducă șervețele și tacâmuri.

— Privește acolo.

— Relaxează-te, spuse Einar, ridicând din umeri. Nu trebuie să îţi faci griji în privinţa lor. Sunt mult prea ocupaţi ca să le pese de noi. Pentru împuţiţii ăia de Quisling trebuie să te îngrijorezi. Ei își bagă nasul peste tot acum.

— Măcar știm că, cel puţin în privinţa unuia dintre ei, nu mai trebuie să ne facem griji, spuse Jens, trecându-și mâna prin părul blond de pe frunte.

— Ce vrei să spui?

— Era unul pe feribot care băga frica într-o femeie și copilul ei, probabil o biată evreică fugară, explică Nordstrum. Dar i s-a făcut brusc poftă de o baie.

— O baie? Lacul e sloi pe vremea asta.

— Știi cum sunt alde Quisling ăștia... e greu să-i oprești dacă li se pune pata pe ceva, spuse Kurt fără să schiţeze cea mai mică urmă de remușcare.

— Dumnezeule, zise Einar căscând ochii mari, apoi continuă în șoaptă. L-aţi aruncat peste bord? Ce naiba încercaţi să faceţi, să fiţi prinși? Mai bine vă puneţi un semn de gât, „veniţi și capturaţi-mă, sunt chiar aici”.

— Nu am avut încotro, spuse Nordstrum, aruncând o privire nemţilor.

— Ticăloșii ăștia..., spuse Einar, luând o gură de bere în timp ce aruncă și el o privire ofiţerilor. Sunt peste tot, ca greierii ăia afurisiţi în iunie. În Rjukan parcă e invazie.

— Rjukan? De ce?

În ceea ce-l privea pe Nordstrum, Rjukan era cel mai neinteresant loc posibil, din punct de vedere strategic.

— Din cauza centralei Norsk Hydro din munţi, în Vemork. Pun la cale ceva important acolo sus.

— Norsk Hydro? Credeam că acolo se produce doar îngrășământ, interveni Jens.

— Azotat de amoniu, da, spuse Einar încuviinţând din cap. Dar asta este nimica toată acum. Nemţii au pus stăpânire pe centrală și ce fac acolo este ultrasecret. De aceea v-am chemat.

Cuvintele lui îl surprinseră pe Nordstrum. Einar scoase ceva din buzunar, având grijă să ascundă obiectul de nemţii din capătul opus al cafenelei, care tocmai comandaseră sardine şi bere. Era un tub de pastă de dinţi, pe jumătate rulat.

— Încerci să îmi transmiţi ceva, Einar? glumi Nordstrum. E adevărat că a trecut ceva vreme de când n-am mai coborât din munţi...

— Acesta e probabil cel mai important tub de pastă de dinţi din întreaga Europă. Mi-a fost adus cu mari riscuri de Jomar Brun, inginerul şef de la Norsk Hydro. Conţine ceva important.

Einar aruncă o privire precaută spre nemţi, care acum încercau să atragă atenţia chelnerului pentru a comanda încă un rând.

— Microfilm, adăugă el.

— Microfilm? întrebă Nordstrum.

Ştia că funcţia de inginer-şef e una importantă, iar Norsk Hydro e una dintre cele mai mari uzine din Norvegia. Era construită într-o trecătoare îngustă, la aproximativ un kilometru şi jumătate în susul văii, iar râurile şi cascadele care coborau din vidda constituiau o sursă excelentă de energie hidroelectrică. Adevărul era că centrala Norsk Hydro reprezenta singurul motiv pentru care Rjukan exista ca localitate pe hartă.

— Brun spune că trebuie să ajungă în mâinile lui Leif Tronstad, Kurt. Este o chestiune de maximă importanţă.

— Tronstad? spuse uimit Nordstrum, numele atrăgându-i atenţia. Tronstad e în Anglia, nu-i aşa?

Leif Tronstad era un om de ştiinţă renumit în întreaga lume, al cărui nume era cunoscut majorităţii norvegienilor. De fapt, el condusese centrala Norsk Hydro cu câţiva ani în urmă, înainte să fugă la Londra. Circula zvonul că acum era liderul Armatei Norvegiene Libere. Nordstrum inspectă tubul, apoi i-l înapoie lui Einar. Dacă trebuia să ajungă la Tronstad, putea fi sigur că era o chestiune de maximă importanţă.

— Microfilm, zici... Ce conţine?

— Brun mi-a spus doar că este vital să ajungă în siguranţă şi cât mai repede posibil la Tronstad. Ştia că eu am conexiunile potrivite, zise Einar, ascunzând tubul înapoi în buzunar.

— Să ajungi în Anglia nu e un lucru tocmai simplu, Einar, spuse Nordstrum, apoi luă un creion şi schiţă o hartă pe un şerveţel. Cea mai bună rută ar fi Suedia. Dar nu este o călătorie uşoară până acolo. Poate că aici soarele străluceşte, dar în munţi e încă iarnă. Şi chiar de-ai ajunge acolo, trecând prin furtuni şi patrule germane, tot nu ai avea garanţia că vei ajunge în Anglia.

— Tocmai de aceea te-am contactat pe tine, Kurt. Tu cunoşti drumul şi

ești în largul tău acolo sus, în vidda. Sper că vei veni cu mine.

— Cu tine? Tu ești inginer, Einar, nu agent. Locul tău e pe teren, unde trebuie să verifici crăpăturile din baraje, nu să te joci cu arme. În plus, ai o familie de care trebuie să ai grijă. Sunt 250 de km până la Charlottenberg, cel mai apropiat oraș de granița suedeză. Chiar ești dispus să te înhami la așa ceva?

— Pot să îmi port de grijă în munţi, Kurt. Brun a spus că este vital. În plus...

— În plus, ce? întrebă Nordstrum, luând încă o gură de bere.

— În plus, răspunse zâmbind Einar, deja mi-am luat toate zilele de concediu pentru asta – 12 în total. Dacă mă întorc la timp, nici măcar nu vor ști că am lipsit din țară.

— 12 zile... Nordstrum dădu din cap. Chiar dacă reuşeşti, nu va fi tocmai o vacanţă. Marte ştie?

Nordstrum o cunoştea pe soţia prietenului său din şcoală. Era drăguţă şi destul de ușor de convins. Einar alesese bine în această privinţă.

— Ţara are nevoie de asta, Kurt. Poate chiar întreaga lume. Aşa că da, sunt pregătit. Dar aş fi mult mai fericit dacă te-aş avea cu mine. Şi pe tine, Jens, dacă ești de acord.

Jens ridică din umeri.

— Eu sunt de acord cu orice spune sergentul aici de faţă..., zise el luând o gură de bere și căpătând o mustaţă de spumă.

— Sergentul? întrebă Einar, căscând ochii. Nu-mi spune.

— Înseamnă doar că am o ţintă bună cu puşca şi pot să apăs pe trăgaci, zise Nordstrum nevrând să facă mare tam-tam.

— Totuși, sunt convins că ai văzut o grămadă de lucruri, spuse Einar, a cărui privire devenise serioasă, iar Nordstrum ştiu la ce se referă.

— Cu toţii am văzut lucruri, Einar, răspunse el, încuviinţând sobru. Dar nu este simplu să traversezi vidda. Cunoşti dificultăţile. Furtuni, patrule nemţeşti... În mod sigur nu va dura 12 zile, oricât de bine am schia.

Vremea în vidda se putea schimba într-o clipită. În unele zile, călătoria va fi aproape imposibilă. Trebuiau să își împacheteze mâncare și haine adecvate.

— Şi chiar de-am ajunge în Suedia, spuse Nordstrum, ce facem acolo? Întindem mâna şi chemăm un taxi până în Anglia?

— Brun este convins că ne poate aranja transportul prin intermediul ambasadei britanice din Stockholm, răspunse Einar.

— Convins, zici? Einar, ştii că dacă eşti prins acolo, suedezii te fac pachet și te trimit imediat înapoi. Unde nemţii te vor aştepta zâmbind, gata să te salte. Eu aproape am păţit-o.

— Ştiu toate astea, spuse Einar. Dar tot merg, cu sau fără tine.

Nordstrum dădu din cap şi pufni la adresa nesăbuinţei prietenului său. Ştia că propriul său nume e pe lista luptătorilor rezistenţei. Lucrurile deveneau din ce în ce mai periculoase. Era doar o chestiune de timp până când el şi Jens aveau să sfârşească împuşcaţi sau predaţi persoanelor greşite. Şi Tronstad... Era un adevărat erou, un om pe care întreaga ţară îl admira. Ar fi frumos să se alăture Armatei Norvegiene Libere şi, într-o zi, să se întoarcă pentru a-şi lua ţara înapoi, ca parte dintr-o forţă de luptă reală. Acela era frontul care conta în acest război, modalitatea de a face o diferenţă substanţială.

— Cea mai rapidă cale, spui..., zise Nordstrum gânditor.

Einar zâmbi, speranţele crescându-i.

— Da.

Kurt bătu cu degetul arătător în masă.

— Şi eşti sută la sută dispus să îţi rişti viaţa pentru asta? Cine ştie când o să te întorci...

— Din punctul meu de vedere, importanţa chestiunii depăşeşte riscul, răspunse inginerul. Deci, da.

— Şi presupun că şi tu te bagi, spuse Nordstrum întorcându-se spre Jens. Ştiu că pe tine nu e nevoie să te întreb.

— Eu nu am concediu ca să-l dedic chestiunii ăsteia, spuse Jens, dar agenda mea e surprinzător de liberă.

— Bine, atunci... în cazul ăsta, cea mai rapidă cale spre Anglia ar fi cu vaporul, spuse Nordstrum întorcându-se spre Einar.

— Cu vaporul? Pe Marea Nordului? E o idee chiar mai nebunească decât vidda, spuse Einar.

Dar după ce întoarse gândul pe toate părţile, ochii i se luminară.

— Ar trebui să fie un vapor mare, adăugă el, ideea începând să îi surâdă.

— Şi ce le-ai spus şefilor tăi că o să faci în concediu? întrebă Nordstrum, terminându-şi berea.

— Câteva zile la schi... Mai dau o mână de ajutor şi pe acasă, cu copilul...

— Poate ar fi trebuit să le spui că te gândeşti să pleci într-o croazieră. Încă trei! strigă Nordstrum spre proprietar, apoi gesticulă prietenos cu berea spre masa nemţilor, care ridicară halbele drept răspuns. Suntem vikingi, nu? spuse el, privind spre debarcader. Pentru vikingi se găsesc întotdeauna corăbii.

3.

Drumul dinspre Rjukan spre Vigne era de obicei liniştit după lăsarea întunericului. Nordstrum se ghemui în umbra zidului de piatră care se întindea între biserică şi ferma tatălui său. Vechiul stabbur – casa din lemn – în care crescuse Nordstrum, situat pe patru hectare de teren, era construit în stilul norvegian tradiţional: un prim etaj îngust, unde erau depozitate cerealele şi agăţată carnea, şi un al doilea etaj mai mare, de locuit, deasupra.

În seara aceasta, casa era cufundată în întuneric. Camera care fusese a lui era situată deasupra intrării în casă și dădea spre stradă. Tatăl lui încă mai avea câteva vaci rasa telemark şi câteva găini, pe care le îngrijise mama lui când trăia. După moartea ei, când Nordstrum avea doar 12 ani, tatăl lui se pensionase de la compania feroviară și se retrăsese la fermă.

În materie de gusturi, Alois Nordstrum era un om simplu, dar la statură era cel mai solid bărbat pe care îl cunoştea Kurt. Un bărbat care se putea descurca de unul singur iarna în vidda, vreme de săptămâni întregi, ajutându-se doar de propriile mâini și de inteligenţă. El îl învăţase pe Nordstrum să tragă cu arma, să construiască un adăpost, să aprindă un foc din vegetaţie uscată în toată zăpada aceea și să topească apă. Pe când Nordstrum avea 11 ani, tatăl lui îl dusese în munţi în toiul iernii, la o cabană deasupra lacului Mosvatn, la aproximativ 15 km de sat.

— Ca să devii bărbat, trebuie să găseşti drumul înapoi, îi spusese Alois. Altfel, vei rămâne doar un băiat.

Apoi, lăsându-i doar o puşcă şi câţiva litri de apă, tatăl lui plecase cu schiurile.

Îi luase lui Nordstrum șase ore să coboare de pe munte. Pe drum fusese prins de o furtună, astfel că fusese nevoit să schieze printr-o ninsoare atât de deasă și orbitoare, că abia își putea vedea mâna în faţa ochilor. Dacă furtuna nu ar fi trecut repede, ar fi fost nevoit să vâneze ca să se hrănească şi să își construiască un adăpost pentru a supravieţui. Câteva ore mai târziu, în întuneric, Nordstrum reușise să își târască picioarele până acasă – atât de epuizat şi de îngheţat, că schiurile îi căzuseră din mâini, iar el se prăbuşise în pragul uşii. Furioasă, mama lui îl certase pe soţul ei pentru ceea ce făcuse, dar bărbatul îi spusese să tacă și îl chemase pe Kurt la el. Ud, flămând şi puţin furios, Nordstrum se dusese. Tatăl lui îl ridicase în braţe şi, ţinându-i chipul vineţiu la piept, îi spusese:

— Aici în nord, un bărbat adevărat continuă până nu mai poate – și apoi de două ori pe atât. Să nu uiţi asta, băiete. Într-o zi, e posibil să ţi se ceară să

dai mai mult decât crezi tu că poţi să dai. Acum ştii de ce eşti capabil. Până atunci...

Îl pusese pe Kurt jos şi îi ciufulise uşor părul.

— În seara asta, stai aici, continuă el, aşezându-l pe scaunul din capul mesei. Ai câştigat locul acesta.

În timp ce vântul îi biciuise chipul în drum spre casă, Nordstrum îşi blestemase neîncetat tatăl, dar în acel moment se simţise mândru şi ştiuse că Alois avea dreptate. Iar după acel moment, în vreme ce ceilalţi băieţi se îndoiau de ei înşişi pe parcursul spre maturitate, Nordstrum ştiuse întotdeauna că se poate baza pe forţele sale. Acum ştia de ce e capabil, iar cei din jur simţeau acest lucru.

Pe drum trecu o camionetă cu bere care livra Ringnes tavernelor din Rjukan. La scurt timp după aceea, doi nemţi trecură în goană pe motociclete. Era martie, vântul era încă rece şi tăios, iar Nordstrum supraveghea casa ghemuit în haina sa de lână. Ştia că nu e un lucru înţelept să intre înăuntru – era un conspirator cunoscut şi era posibil ca NS să stea la pândă – dar pe măsură ce se întuneca, gândul începu să-i surâdă. Se strecură prin gardul din spate, care dădea spre proprietatea vecină, trecu pe lângă grajdul vacilor şi şopronul tractorului, şi intră în casă pe uşa magaziei, pe care o ţinuseră întotdeauna descuiată. Ştia că tatăl lui fusese bolnav, dar nu putea face prea multe pentru a-l ajuta. Ar putea fi ultima dată când îl mai vede, pentru o bună bucată de vreme – poate chiar pentru totdeauna. Focul ardea mocnit în sobă. Văzu ochelarii de citit ai tatălui său pe masă, lângă o carte. „Constructorul Solness”, a lui Henrik Ibsen. Nordstrum zâmbi; era una dintre piesele lui preferate de teatru. Nordstrum auzise de o sută de ori în copilărie despre orgoliul lui Halvard Solness şi despre peregrinările lui Peer Gynt.

— Tată! strigă el în casa pustie.

Nu răspunse nimeni.

Nordstrum ştia că uneori, după muncă, tatăl lui mai mergea la barul din localitate pentru câteva beri şi un joc de dame. Luă o fotografie de pe masă, înfăţişându-i pe părinţii lui în faţa Palatului Regal din Oslo, înainte ca el să se nască. Şi mai era una cu el şi sora lui, Kristin, cu care Kurt împărţise camera până la 12 ani. Ea se căsătorise cu un profesor şi acum locuia în Trondheim. În aer se simţea mirosul obişnuit de tutun, pipa tatălui său fiind lăsată în scrumieră. Mirosul îl purtă înapoi în copilărie, făcându-l să şi-l închipuie pe bătrân pe scaunul său, cu o carte pe genunchi sau lustruind un lemn pentru sanie cu şmirghelul, cu pipa între dinţii încleştaţi. Nordstrum deschise cartea şi aşeză scrumiera pe cotor, pentru a sta larg deschisă. Apoi puse ceva în carte pentru ca tatăl său să îşi dea seama că fusese acolo.

Apoi, conştient că pericolul devine din ce în ce mai mare cu cât trece mai

mult timp, Kurt porni înapoi spre uşa magaziei şi plecă.

De peste drum, urmări casa până se făcu târziu şi frig. Tatăl lui nu îşi dorise niciodată ca el să plece şi să lupte. Ar fi vrut ca fiul lui să se întoarcă în Rjukan, la fermă, şi să aştepte aici ca „furtuna" să treacă. Bătrânul lui nu era un om politic sub nicio formă – credea că totul se va stinge rapid.

— Mult zgomot pentru nimic, insistase el la început. Ce avem noi aici în afară de zăpadă şi gheaţă? La iarnă, ticăloşilor ăstora le vor amorţi degetele de frig şi vor pleca.

Pe atunci, Nordstrum era în anul doi la facultatea de inginerie din Oslo. Cu ochii aţintiţi asupra casei, gândurile îi rătăciră spre Anna-Lisette, logodnica lui, care atunci era în ultimul an la economie. Avea chipul delicat, ca un tablou cu fiordul Songnefjord în luna mai, dar o voinţă de oţel. În Oslo, mulţi dintre studenţi purtau albastru şi galben, culorile regelui. Patriotismul se împrăştia ca incendiul de pădure. Mulţi se bazau pe Nordstrum, care era puternic şi se putea apăra într-o luptă, astfel că era privit ca un fel de lider.

— Dar tu, Kurt? îl întrebau colegii lui. Şi tu te vei înrola, nu-i aşa?

— Nu ştiu, le răspundea el. Aţi tras vreodată cu arma? Nu vă mai aruncaţi aşa grăbiţi în uniformă.

Apoi nava amiral Blucher a nemţilor fusese scufundată în fiordul Oslo şi ceea ce fusese doar o ameninţare se transformase într-un război total.

Anna-Lisette se întorsese acasă în nord, la Lillehammer. Naziştii încă nu veniseră atunci. Nordstrum o însoţise până la un punct în drumul său cu trenul spre Narvik, la luptă.

— Te rog să ai grijă, Kurt, îi spunea ea, strângându-l în braţe. Şi să fii raţional. Întotdeauna îi pui pe ceilalţi mai presus de tine. Într-un război, gândirea asta nu va reuşi decât să te ucidă.

— Îţi promit, îi răspunsese Nordstrum, glumind cu ea. Îi voi lăsa pe ceilalţi să lupte în locul meu.

— Vorbesc serios, Kurt, spuse ea mustrându-l, purtând puloverul acela cu reni, roşu şi verde, şi având părul blond împletit.

Naziştii trecuseră cu uşurinţă prin Polonia, Franţa şi Olanda. Nimeni nu ştia ce îi aşteaptă, astfel că grija se citea în ochii albaştri ai Annei-Lisette.

— Anna-Lisette, nu te teme, spuse el, mângâindu-i obrazul şi devenind mai serios. Nu trebuie să îţi faci griji pentru mine.

— Nu doar eu îmi fac griji, spuse ea.

Se ridică, îl sărută şi îi puse în mână cruciuliţa pe care o purta la gât. Apoi coborî din tren la Lillehammer, iar Nordstrum îşi continuă drumul, aplecându-se între vagoane şi făcându-i cu mâna în timp ce se îndepărta, ca un băiat rumen în obraji care se duce la un meci de fotbal, nu la război.

— Mă voi întoarce după tine! îi strigă el, ţinând darul ei în mână.

Corespondaseră prin scrisori de câteva ori. Prin iunie, ea îi spusese că luptele se apropiau de zona ei – deja erau nemţi în valea Gudbrandsdalen. În august, Nordstrum primise vorbă că maşina unui gruppenführer fusese aruncată în aer pe drumul care ducea spre oraş. Anna-Lisette era la piaţă atunci când camionul cu soldaţi nazişti descinsese acolo. Trupele săriseră afară, alegând localnici la întâmplare.

— Tu de colo! Şi tu. Da, domniţă, tu.

Până număraseră 40 de persoane. O proclamaţie fusese citită public, apoi Anna-Lisette fusese pusă la perete şi împuşcată, împreună cu alţi 39 dintre concetăţenii ei. Acţiunea reprezenta noua reacţie la actele de sabotaj împotriva Reichului – iar de data aceea fusese un act pus la cale chiar de unitatea lui Nordstrum. El aflase mult mai târziu cele întâmplate.

Nordstrum văzu acum două faruri venind spre el, şerpuind pe o parte şi pe cealaltă a drumului. Camioneta tatălui său – bătrânul şi dărăpănatul Opel, care cumva continua să funcţioneze. Chiar şi în vreme de război, aceasta sfida orice imaginaţie, făcându-i pe toţi să se întrebe cum de ceva atât de rablagit se mai putea mişca. Inima lui Nordstrum o luă la goană. Camioneta încetini, iar Kurt fu pe punctul de a porni pe urmele ei. Opelul intră pe poarta fermei şi se îndreptă spre casă, hurducăind pe drumul neasfaltat, brăzdat de făgaşe.

De la distanţă, Nordstrum îşi privi tatăl coborând din maşină. Părea mai bătrân, uşor adus de spate, poate puţin ameţit din pricina berii. În doi ani, arăta de parcă îmbătrânise zece. Un bărbat care cândva putea schia 30 km fără o pauză de hidratare şi care putea doborî un ren de la 100 m cu un singur glonţ. Nordstrum îl urmări luând câteva lemne pentru foc, încărcându-le în bocceluţa pentru surcele şi apoi împingând uşa masivă din lemn cu umărul şi intrând în casă.

Drumul părea liber. Nordstrum ieşi din umbra ascunzătorii, pregătindu-se să traverseze strada. Dar înainte să iasă complet la lumină, un fior brusc îi spuse să fie precaut, iar el se ghemui din nou lângă zid.

Motorul unei maşini se trezi la viaţă pe drumul de lângă biserică şi înaintă alene spre el. Avea emblema partidului NS Quisling pe portieră. Încetini pe măsură ce se apropia de fermă, apoi se opri. Tatăl lui era acum la etaj; o lumină era aprinsă în casă. Draperiile erau deschise şi îl puteai vedea făcându-şi de lucru prin cameră, lăsând lemnele lângă sobă, îngenunchind şi întreţinând focul. Doi bărbaţi coborâră din maşină. La lumina felinarului stradal se vedea că purtau costume negre – uniforma poliţiei Quisling.

Nordstrum îşi încleştă pumnii.

Cei doi aşteptară pentru o vreme, privind spre casă. Unul îi şopti ceva celuilalt, iar cel mai masiv dintre ei porni de-a lungul drumului, paşii

răsunându-i pe pietre. Celălalt rămase lângă maşină. Nordstrum duse mâna la Browningul pe care îl avea la curea. I-ar putea doborî pe amândoi, nu avea nici cel mai mic dubiu – dar tatăl lui ar fi prima victimă. Iar după întâlnirea de mai devreme cu Einar şi cu tot ceea ce îi aştepta, acest lucru nu ar fi fost înţelept.

Aşa că rămase ghemuit lângă zidul bisericii. Ofiţerul care plecase să inspecteze casa se întoarse şi vorbi puţin cu colegul său. Probabil deciseră că nu era nimic de raportat, deoarece urcară înapoi în maşină şi porniră motorul. Trecură de casă şi, mulţumiţi că nimic nu le deranjase programul, îşi văzură de drum.

Abia atunci luă Nordstrum mâna de pe pistol. Apoi văzu o siluetă la fereastra casei. Tatăl lui fie urmărea cu privirea maşina NS – vulpoiul bătrân ştia, probabil, că naziştii stau la pândă – fie căuta altceva dincolo de ei, pe stradă.

În cartea pe care o lăsase deschisă pe masa tatălui său, Nordstrum îşi lăsase inelul de absolvire.

Bătrânul stătea şi privea pe fereastră, ştiind exact ce însemna acel lucru – de parcă ar fi ştiut că Nordstrum era încă undeva afară. Gesticulă scurt din mână, nu în semn de salut sau cu afecţiune, ci doar pentru a-i transmite să plece: *Vezi-ţi de drum, Kurt. Nu e un loc sigur pentru tine acum.*

Nu acum.

Apoi, încuviinţând din cap aproape imperceptibil, bătrânul trase draperiile.

Cine ştie ce le rezerva viitorul? Nordstrum urma să plece în dimineaţa următoare. Nu ştia dacă îşi va mai vedea vreodată tatăl – războiul aducea cu sine acest risc. Adevărul era că nu ştia nici măcar dacă va supravieţui următoarelor zile.

Îşi ridică gulerul şi se îndepărtă de zid, pornind înapoi pe lungul drum către sat, ocolind casa parohială, prin câmpurile înzăpezite. Vântul tăios îi străpungea haina. În mintea lui, Nordstrum avu strania senzaţie că e ridicat în braţe, ca un copil, de către tatăl său. Simţi afecţiunea îmbrăţişării, sentimentul de siguranţă pe care doar pieptul unui părinte ţi-o poate da, apoi se simţi aşezat pe scaunul masiv din capul mesei.

Un bărbat adevărat continuă până nu mai poate, Kurt, îl auzi pe tatăl său spunând cu mândrie. *Şi apoi încă de două ori pe atât. Să nu uiţi asta, băiete.*

Iar el nu uitase.

4.

Două zile mai târziu, în localitatea Flekkefjord din sudul Norvegiei, vaporul cu aburi D/S Galtesund se desprinse de ţărm, sirena navei sunând asurzitor de trei ori.

Pe ponton, în acest liniştit sat pescăresc prin care războiul părea să nu fi trecut încă, oamenii făceau cu mâna în timp ce vaporul se îndrepta spre fiord. Vreme de 35 de ani, Galtesund, cu cele 620 de tone ale sale, brăzdase apele cu viteza maximă de 13 noduri, cu un singur coş de fum şi un echipaj de 20 de persoane. Asemenea unui câine bătrân care cunoaşte drumul spre casă, vaporul îşi croia pufăind drum spre coasta vestică a Norvegiei, către Kristiansand, Bergen, Trondheim şi Tromso, până la Hammerfest în nord, dacă apele nu erau îngheţate, apoi întorcea şi pornea pe lunga şi anevoioasa rută spre Oslo. Era un fel de autobuz maritim, transportând provizii vitale, negustori şi familii – o punte de legătură de-a lungul coastei. La bord existau două clase de călătorie şi 12 cabine nu foarte spaţioase, pentru cine era dispus parcurgă o călătorie lungă în ele. Nu era tocmai pachebotul britanic RMS Queen Mary, chiar şi căpitanul ştia acest lucru, dar te ducea la destinaţie.

Câteva pescadoare se dădură din calea lui în timp ce vaporul se apropia de fiordul îngust.

Următoarea oprire, Stavanger – 4 ore.

Pe puntea de la pupa, Nordstrum, Einar şi Jens, împreună cu alţi doi bărbaţi pe care Einar îi cunoştea, Odd şi Lars, fumau în burniţa rece, aşteptând ca ţărmul să dispară din raza vizuală.

Purtau haine muncitoreşti, de parcă ar fi mers la muncă pe şantierul naval din Bergen sau la minele de beton torcretat din Tromso. Aveau cu ei genţi grele, care, pentru oricine, treceau drept genţi cu unelte, întrucât în Norvegia era o practică destul de comună ca uneltele să fie transmise din tată în fiu. În realitate, genţile conţineau două puşti-mitralieră Bren şi cartuşe cu muniţie, câteva pistoale şi un aparat portabil de radiorecepţie. În ciuda ocupaţiei naziste, încă existau părţi vaste din Norvegia în care viaţa continua de parcă războiul nu le-ar fi atins – iar aceasta era una dintre ele. Vaporul era plin cu familii fericite şi oameni de rând care călătoreau în susul coastei. Nici urmă de soldaţi sau miliţie la bord, doar echipajul.

— Totul e bine până acum, spuse Einar, încuviinţând din cap spre Nordstrum, speranţa licărindu-i în ochi.

Nordstrum aruncă mucul ţigării în apă.

— Să sperăm că lucrurile vor continua aşa.

O oră mai târziu, ieşiseră din gura fiordului şi înaintau în susul coastei cu 13 noduri, iar ţărmul aproape că nu se mai vedea deloc. Nordstrum analizase echipajul şi pasagerii cu privirea – câţiva tineri negustori care îşi vedeau de treaba lor, nimic îngrijorător. Erau şi câţiva veterani cărunţi printre ei, familişti. Şi căpitanul. Nordstrum îl urmări în timp ce se pregătea să înfrunte marea de dincolo de fiord. Bărbatul în uniformă albastră, cu barbă cenuşie şi ochi albaştri purtând însemnele bătrâneţii, îşi fuma pipa. Nordstrum îl etichetă drept genul de om care nu se predă prea uşor. Din fericire, nu văzuseră nicio persoană cu rang militar la bord. Altfel, ar fi fost nevoiţi să scape de ei. Dar nu poţi şti niciodată cât de departe ar merge cineva pentru a-i proteja pe pasageri. Sau de partea cui ar fi, a naziştilor sau a regelui?

Când mai rămase o oră până la Stavanger şi vaporul înainta prin Marea Nordului, bărbaţii îl priviră pe Nordstrum, care îşi aruncă mucul de ţigară în apă. Venise momentul.

— Să mergem, băieţi.

Jens îşi deschise geanta pentru unelte şi ascunse o puşcă Bren sub palton. I-o dădu pe cealaltă lui Lars, unul dintre oamenii lui Einar. Nordstrum îşi luă Browningul, apoi toţi îşi ascunseră genţile sub o bancă. Lars merse la cantina de la clasa a treia, unde se adunau majoritatea pasagerilor. Nordstrum şi Einar urcară spre puntea de comandă. Jens şi Odd se strecurară printr-o uşă rabatabilă şi porniră spre sala motoarelor.

Pe puntea de comandă, Nordstrum şi Einar făcură un ultim schimb rapid de priviri, apoi deschiseră uşa laterală şi intrară în cabina căpitanului. Bărbatul îşi bea cafeaua şi ridică surprins privirea. Ofiţerul secund trasa cursul vasului, iar cel de-al treilea ofiţer, care manevra aparatul radio, încerca să descifreze un fel de joc de cuvinte.

— Avem o solicitare, căpitane, spuse Nordstrum.

— Pasagerii nu au voie pe puntea de comandă, răspunse căpitanul, făcându-le semn cu mâna să plece, în timp ce operatorul radio se grăbi să le blocheze calea. Suntem în întârziere. Avem un program de respectat.

— Înţelegem că aveţi un program, dar mă tem că întârzierea va creşte şi mai mult, zise Nordstrum scoţându-şi pistolul din palton.

Einar făcu un pas înapoi şi îndreptă arma spre echipaj, în timp ce Nordstrum anunţă:

— În numele regelui, preluăm controlul asupra vasului tău.

— Vasul meu...? zise căpitanul, punând jos cafeaua şi ridicându-se sfidător. Cum adică preluaţi controlul?

— Mă tem că nu vom mai opri la Stavanger. Vom devia de la traseu. Ofiţer secund, te rog să setezi o nouă destinaţie.

— O nouă destinaţie? spuse căpitanul încruntându-se. Despre ce naiba vorbeşti? Ce nouă destinaţie?

— Puţin mai departe de traseul obişnuit, spuse Nordstrum. Spre vest. Aberdeen.

— Aberdeen? întrebă uluit căpitanul, căscând ochii. Aberdeen e în Scoţia! Eşti nebun? E o călătorie de două zile. Abia avem combustibil ca să ajungem la Trondheim. În plus, când nemţii ne vor dibui traseul, ne vor trimite direct pe fundul mării. Chiar dacă ne-am putea dubla viteza, tot nu am reuşi să ajungem nici măcar la jumătatea drumului.

— Atunci, îmi permiţi să folosesc radioul? îl întrebă Einar pe ofiţerul însărcinat cu radiorecepţia, care îi aruncă o privire căpitanului.

— Radioul? spuse căpitanul. Frecvenţele sunt monitorizate de nemţi zi şi noapte. Nu-i aşa, Svorson?

— Da, domnule, răspunse matelotul cu căştile pe urechi.

— Atunci, lasă-mă să încerc. Cine ştie, poate frecvenţele mele ne vor aduce noroc. Vom avea o escortă de îndată ce vom ieşi din apele norvegiene.

— O escortă? În numele regelui, spuneţi...?

— Eşti patriot, nu-i aşa? întrebă Nordstrum. Nu eşti un Quisling?

— Quisling? spuse căpitanul ridicând din sprâncene. Am luptat în ultimul război alături de danezi împotriva hunilor. Nu sunt vreun colaborator. Dar la naiba cu regele, treaba asta tot piraterie se cheamă. Dacă suntem prinşi, veţi fi spânzuraţi. Dacă nu suntem aruncaţi în aer mai întâi.

Nordstrum îşi îndreptă pistolul spre radiooperator, semnalizându-i să se ridice de pe scaun.

— Nu avem timp să ne contrazicem, căpitane. Knudson, corect?

Căpitanul încuviinţă din cap fără tragere de inimă.

— Da, Knudson.

— Ei bine, căpitane Knudson, fie treci la cârmă, fie îţi petreci restul călătoriei în cabina dumitale. Cu echipajul încuiat în cantină.

— La bord sunt 140 de pasageri pe care trebuie să îi ţin în siguranţă, răspunse bărbatul, refuzând să se clintească.

— Şi nu intenţionăm să le facem niciun rău, îl asigură Nordstrum. Nici echipajului, adăugă el, luând staţia de recepţie şi mergând să i-o dea bărbatului. Schimbă cursul, căpitane. Spune-i echipajului din sala motoarelor să înainteze cu toată viteza spre vest.

— Nu vor accepta, sunt convins, răspunse căpitanul fără să se mişte.

— Eu cred că vor accepta, domnule. De fapt, doi dintre oamenii mei sunt acolo chiar în acest moment, convingându-i să o facă.

Privindu-l sfidător, Knudson luă staţia de la Nordstrum şi bombăni în barbă:

— Vă daţi seama că vom fi cu toţii morţi până la lăsarea nopţii...

Apăsă butonul aparatului şi contactă sala motoarelor.

— Sven, aici căpitanul. Aveţi un musafir acolo jos?

— *Aye*, căpitane. Doi. Şi înarmaţi. Ce se petrece?

— Spun că trebuie să înaintăm cu viteză maximă şi să schimbăm cursul.

Knudson le citi noile instrucţiuni, în timp ce îl fixa cu o privire aspră pe Nordstrum, care spunea: *Treaba asta se va sfârşi dezastruos*, *vei vedea*. Inginerul din sala motoarelor păru sceptic la început, dar în cele din urmă spuse:

— Aţi spus spre vest, căpitane?

— *Aye*, vest. Cu toată viteza, răspunse Knudson, apoi puse staţia înapoi în furcă.

— Mă tem, domnule, că echipajul va trebui încuiat într-o cameră, zise Nordstrum. În afară de cei care se vor îngriji de sala motoarelor şi de cei responsabili cu mâncarea, desigur. Pentru confortul pasagerilor. Sunt sigur că înţelegeţi. Acum, la cârmă, vă rog, spuse Nordstrum.

Căpitanul nu se clinti.

— Luaţi cârma, domnule, zise Kurt, trăgând piedica pistolului. Altfel puteţi fi sigur că o s-o preiau eu.

Cu o expresie îmbufnată dar neputincioasă, de parcă spunea „Sper că ştii ce naiba faci", Knudson puse mâna pe cârmă şi o întoarse spre stânga. Cu un şuierat puternic de la motoare, Galtesund viră brusc şi începu să se îndepărteze de uscat.

Oamenii de pe punte abia dacă observară schimbarea.

— Încă un lucru, îi spuse Nordstrum căpitanului. Va face restul călătoriei mult mai relaxant pentru toată lumea...

— Şi care este acela?

— Cred că armele din dotarea vasului sunt în cabina dumitale, ţinute sub cheie. Sunt convins că îi veţi da cheile colegului meu, aici de faţă.

Apoi, dându-i din nou staţia, adăugă:

— Acum, vă rog să faceţi un anunţ pentru pasageri, să le spuneţi ce se petrece.

Knudson luă receptorul şi îl privi încruntat şi sfidător pe Kurt.

— Nu ne vor lăsa niciodată să ieşim din apele norvegiene. Poţi să fii sigur de asta.

5.

Ziua următoare.
Comandamentul de Coastă German, Bergen, Norvegia

Maiorul de artilerie antiaeriană Klaus Freyn se uşura în baia privată de la Forţele Aeriene Norvegiene când auzi o bătaie în uşa biroului.

— Un minut, vă rog, strigă el, scuturând şi ultimul strop din vezica ce îl durea îngrozitor.

Oricare ar fi fost afecţiunea de care suferea de aproximativ 6 săptămâni, nu se ameliorase deloc cu antibioticele inutile care îi fuseseră prescrise. Era a cincea oară pe ziua de azi când avea nevoie la toaletă, şi era abia ora 14:00. Tresări când un junghi dureros îi străpunse vintrea.

— Aveţi răbdare, vin imediat.

Ca ofiţer responsabil de Comandamentul de Coastă, sarcina lui Freyn era să supravegheze radarul şi reţeaua de recunoaştere aeriană pe sectorul Mării Nordului, în eventualitatea unor aeronave inamice aflate în misiuni de bombardament sau a primelor semne de asalt de coastă. Era o sarcină imposibilă – ştia bine acest lucru – din moment ce coasta Norvegiei era la fel de neregulată şi necruţătoare precum rinichii lui. Treaba maiorului era să identifice orice intrus şi să trimită un avion de luptă Luftwaffe sau un distrugător să neutralizeze ameninţarea. Sau, dacă urgenţa era mai gravă, să alerteze Comandamentul Militar German din Oslo. Până în prezent, cu excepţia a doua ocazii când avusese loc un exerciţiu planificat, Freyn nu fusese nevoit să dea nici măcar un apel în anul de când ocupa funcţia.

Trase apa, îşi încheie şliţul, se spălă pe mâini şi ieşi din baie. Locotenentul Holm, care supraveghea camera radarului, stătea lângă biroul lui Freyn.

— Îmi pare rău, Herr Maior, dar este urgent, spuse locotenentul.

— Scuzele mele, chemarea naturii, domnule locotenent, mormăi Freyn, deşi era perfect conştient că subordonaţii lui râdeau pe ascuns din pricina timpului îndelungat pe care îl petrecea la toaletă. Ce ai acolo? întrebă el, întinzând mâna după raport.

— Unul dintre avioanele noastre a reperat un vas, aparent un vapor cu aburi norvegian, anunţă locotenentul. Galtesund. Trebuia să ajungă ieri după-amiază la Stavanger, dar nu a ajuns.

— Galtesund, repetă Freyn, luând loc la birou. Unde spui că a fost zărit?

Studie raportul nepăsător. *Un vapor cu aburi, asta e urgenţa*? *Cărui om întreg la minte i-ar păsa de asta*?

— 56,5 longitudine nordică, 3,5 latitudine estică, citi locotenentul coordonatele.

— Asta înseamnă că este...? spuse Freyn aruncând o privire spre hartă, încordându-şi vezica şi înfiorându-se.

— Exact aici, spuse locotenentul, punând degetul pe hartă. Chiar în mijlocul Mării Nordului, domnule.

— Marea Nordului? zise Freyn şi se ridică brusc.

— Corect, domnule maior. Şi se îndreaptă spre vest, conform avionului nostru. Cu 13 noduri. Până în prezent au ignorat toate avertismentele radio prin care li s-a cerut să întoarcă. Din câte se pare, vor să fugă.

— Să fugă? Unde? întrebă Freyn întorcându-se spre harta agăţată pe perete.

— Singurul răspuns valid cred că ar fi Anglia, domnule maior.

Freyn simţi un nod în stomac, iritaţia vezicii părând acum o nimica toată. Puse mâna pe telefon şi lătră la omul de la celălalt capăt:

— Fă-mi legătura cu Comandamentul Militar German. Cu biroul Generalului Graebner, la Oslo.

— Generalul Graebner, domnule? întrebă surprins caporalul.

— Graebner, da, şi repede, caporal! spuse Freyn, întorcându-se spre Holm. Cum este vremea pe Marea Nordului la acele coordonate?

Holm răsfoi raportul.

— Nori la 2.000 m de acolo, se pare. Dar se apropie rapid.

— Şi avem vreun vas în zonă care să îi poată intercepta?

— Mi s-a spus că nu, Herr Maior. Cel mai apropiat distrugător este Z32. Şi se află la mai bine de 162 de mile marine spre sud.

Freyn privi din nou harta. Trasă poziţia aproximativă a vaporului, apoi pe a distrugătorului. De la Bergen în Scoţia erau aproximativ 300 de mile marine. Cu o viteză de 15 noduri, Anglia era la doar o zi şi jumătate distanţă. Nu mai aveau cum să îl prindă din urmă, realiză el ignorând durerea din vezică. *Ce naiba caută un vapor de pasageri în mijlocul Mării Nordului*?

Din foaierul biroului său, caporalul strigă:

— Generalul Graebner pe fir, domnule.

Freyn ridică receptorul. Graebner era responsabil cu apărarea aeriană norvegiană.

— Herr General, bună ziua. Se pare că avem o situaţie aici. Un vapor cu aburi civil încearcă să fugă. Se pare că în Anglia...

Îi explică situaţia, la fel şi posibilitatea de a nu reuşi să prindă vasul din urmă.

— Nu ştiu, domnule. Nu am nici cea mai vagă idee de ce un vapor civil ar da bir cu fugiţii în Anglia.

Generalul urlă rapid ordinul în urechea lui Freyn, care fu sceptic la auzul lui.

— Sunteţi sigur, domnule? întrebă el, iar ordinul îi fu confirmat la fel de rapid. Atunci, va fi executat, Herr General. Vă voi informa de îndată ce voi avea veşti.

Palid, puse receptorul în furcă, privind absent spre hartă.

— Scufundă-l, îi spuse locotenentului.

— Să-l scufund, domnule? întrebă acesta, părând uluit.

— M-ai auzit, locotenente. La ordinele mele, contactează comandamentul Luftwaffe în Bergen şi porunceşte scufundarea vaporului.

— Herr Maior, permiteţi-mi să vă amintesc, Galtesund este un vas civil, plin cu pasageri non-militari, cel mai probabil. Oricine ar fi preluat controlul şi deturnat vaporul, permiteţi-mi să sugerez să le dăm măcar un avertisment adecvat şi apoi...

— Nu mi-ai înţeles ordinele, locotenente? ripostă Freyn.

Personal, lui Freyn nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă vaporul ajungea chiar şi în afurisita de America. Singura lui preocupare reală era ca vezica să i se vindece cât mai repede. Dar ordinele erau ordine, iar el se acoperise suficient.

— Transmite bombardierelor noastre să scufunde vaporul, spuse Freyn, înapoindu-i raportul.

— Da, Herr Maior, spuse locotenentul, încuviinţând ezitant din cap, şi porni spre uşă.

— Şi, Holm...

Ofiţerul junior se întoarse în prag.

— Fără încercări de salvare a pasagerilor de la bord.

6.

Undeva în Marea Nordului. A doua zi pe mare.

Prima noapte pe vapor fu lipsită de evenimente, la fel şi dimineaţa următoare. Nordstrum şi complicii săi sechestrară o mare parte din echipaj sub punte, permiţându-le să rămână afară doar celor ale căror roluri căpitanul insistase că sunt esenţiale pentru buna funcţionare a vasului. Pasagerii erau neliniştiţi, temători şi furioşi deopotrivă. Unii dintre ei rataseră întâlniri stabilite, alţii aveau familii care îi aşteptau la Stavanger şi Bergen şi care nu ştiau nimic despre ei, ca să nu mai spunem de pericolul

extrem care îi pândea. Şoaptele care circulau printre pasageri erau că nemţii nu le vor permite să plece fără luptă. Că luptătorii rezistenţei, oricât de justificată le-ar fi fost cauza, puneau pe toată lumea în pericol – copii, familii întregi – pentru a-şi duce la bun sfârşit propria evadare.

Dar ce altă opţiune există? se întrebă Nordstrum. Să le explice tuturor celor de la bord că scopul pentru care el şi oamenii lui făceau acest lucru era mult mai critic pentru război decât toate chestiunile lor private?

Nu, nu exista altă cale, ştia acest lucru – nu exista nici măcar o alternativă rezonabilă. Făcuseră ceea ce era nevoie. Era război. Iar microfilmul acela trebuia să ajungă în Anglia. În plus, avea certitudinea că nemţii vor permite vaporului să se întoarcă odată ce Kurt şi oamenii lui vor fi plecat.

Făcu presiuni asupra căpitanului să mărească viteza la 20 de noduri.

— 20 de noduri? Vom rămâne fără cărbuni înainte să ajungem la jumătatea drumului.

În dimineaţa aceea, două avioane fuseseră zărite spre est, având cruci de război negre şi inconfundabile pe aripi. Oamenii arătară panicaţi spre ele.

— Ne-au găsit! Ne veţi ucide pe toţi, spuneau ei.

Unul sau doi îl opriră pe Nordstrum pe punte.

— Ştii ce se va întâmpla. Nemţii nu ne vor lăsa niciodată să plecăm.

— Sunt familii la bord, protestau alţii îngrijoraţi, nu soldaţi. Ce se va alege de ele?

Einar continua să comunice prin radio cu Anglia, implorând sprijin aerian, transmiţând constant poziţia vaporului. Dar mobilizarea unei escadrile de avioane pentru a escorta o navă civilă necesita aprobarea superiorilor, iar acest lucru lua ceva timp – chiar şi cu o încărcătură atât de importantă ca a lor, care nu putea fi explicată prin radio.

— Unde este escorta voastră acum? întrebă acuzator căpitanul, aruncând o privire agitată spre bombardierele nemţeşti.

În înaltul cerului, deasupra lor, avioanele de luptă încercuiră vasul nu o dată, ci de două ori. Apoi, ca prin cine ştie ce miracol, dispărură. Oamenii aclamară entuziasmaţi. Poate că naziştii îi lăsaseră să plece, la urma urmei. Dar Aberdeen tot era la aproximativ 300 de km periculoşi distanţă.

Orele trecură; cerul rămase liber.

— Cum stăm cu combustibilul? îl întrebă Nordstrum pe căpitan pe puntea de comandă.

— Vezi marea asta..., răspunse căpitanul – într-adevăr, apa devenise mai întunecată şi valurile se izbeau acum de vapor. Şi vântul bate dinspre nord-vest. Ne suflă chiar din faţă, cu 20 de noduri. Nu suntem echipaţi corespunzător pentru situaţia asta. Mai avem mai puţin de jumătate din combustibilul necesar.

Mai puţin de jumătate... Nordstrum îşi făcu propriile calcule şi îşi dădu seama că, la viteza actuală, ar face bine să intre în apele britanice în curând, altfel vor deveni ţinte sigure. Şi dacă s-ar ajunge la o cursă pe mare, vasul lor nu ar putea depăşi pe nimeni.

— Continuă să comunici cu ei, îi spuse lui Einar. Spune-le că este imperativ să ne trimită o escortă.

— Voi toţi vă credeţi eroi, nu-i aşa? spuse cu dispreţ căpitanul, încruntându-se. Dar, dacă mă întrebaţi pe mine, nu este nimic prea eroic în riscarea vieţilor unor civili nevinovaţi pentru ca voi să faceţi ce? Să fugiţi de nazişti, să evitaţi să fiţi capturaţi?

— Nu este vorba despre asta, spuse Nordstrum, încercând din răsputeri să îşi apere acţiunile, dar neputând să îi spună adevărul căpitanului. Iar în război toţi civilii sunt în pericol.

— Atunci, ce mai este, dacă nu te superi? Nu mă înţelege greşit, cu toţii îi respectăm pe cei care s-au revoltat împotriva naziştilor. Dar, după părerea mea, adevăraţii norvegieni se dau peste cap să apere vieţile compatrioţilor lor, nu să le pună în pericol. Asta ne diferenţiază pe noi de aceşti..., – cuvântul care îi stătea pe vârful limbii, dar nu îl rosti, era „sălbatici”, Nordstrum era convins. Asta ne face norvegieni.

— Transportăm ceva ce trebuie să ajungă în mâinile potrivite, spuse Nordstrum în cele din urmă, dar nefiind dispus să divulge mai multe detalii. Ceva foarte important pentru război. Iar acele mâini sunt în Anglia, din păcate.

— Ei bine, dacă acest ceva ajunge pe fundul Mării Nordului prin bunăvoinţa unui bombardier german, nu văd cum îţi vei fi îndeplinit misiunea.

Căpitanul turnă cafea în două ceşti şi îi dădu una lui Nordstrum, apoi continuă.

— Vezi prea bine că sunt femei şi copii pe vasul acesta. Mulţi dintre membrii echipajului meu au familii acasă... Dumneata eşti căsătorit? întrebă căpitanul pe un ton mai blând. Suntem captivi aici împreună şi nici măcar nu îţi cunosc numele.

— E mai bine aşa, spuse Nordstrum. Şi nu, nu sunt căsătorit. Dar odată...

Era pe punctul de a-i povesti despre Anna-Lisette, dar se opri brusc. De ce să îi povestească? Pentru a părea mai uman? Pentru a-i arăta la ce renunţase el însuşi? Ce rost avea să intre în discuţia asta?

Dar privirea căpitanului rămase fixată asupra lui.

— Atunci, nu poţi să înţelegi cu adevărat, nu-i aşa?

Nordstrum luă o gură de cafea şi se gândi la Anna-Lisette, apoi îşi feri privirea.

— Înţeleg.

Brusc, auzi un ţiuit ascuţit în înaltul cerului. Ridică privirea, protejându-şi ochii de soare cu mâna. La naiba.

— Avioane de vânătoare Messerschmitt! spuse el. Două la ora 1.

— Trei! strigă Jens de pe puntea exterioară.

Cele trei bombardiere nemţeşti zburau în cerc deasupra vasului. Apoi coborâră treptat, unul câte unul, părând să se pregătească de atac.

— Vedeţi? spuse panicat căpitanul, încruntându-se. V-am spus că vor veni după noi. Unde este preţioasa voastră escortă acum? Suntem o ţintă fără apărare aici. Sunaţi alarma!

Luă interfonul şi rosti răspicat în difuzor:

— Urgenţă! Vă vorbeşte căpitanul. Toată lumea să părăsească puntea. Intraţi înăuntru sau rămâneţi în cuşete, departe de ferestre, şi culcaţi-vă la podea imediat!

Toţi cei care erau pe punte îi luară speriaţi pe cei dragi şi se grăbiră să se adăpostească. Pretutindeni se auzeau ţipete speriate şi plânsete. Bombardierele plonjară până ajunseră la aproximativ 15 în deasupra vasului. Brusc, începură să mitralieze punţile, gloanţele distrugând bordajul din lemn al bătrânului vapor, ferestrele făcându-se ţăndări, în timp ce motoarele lor scoteau un ţiuit infernal şi asurzitor.

— Stăm ca o raţă pe lac, suntem pradă uşoară! strigă căpitanul pe fundalul rafalelor de gloanţe care îi ciuruiau vaporul. Nava nu este construită pentru luptă, nu vom rezista mult. Ce plănuiţi să faceţi, să-i doborâţi cu pistoalele şi cu puştile voastre? Trebuie să ne întoarcem.

Avioanele trecură şuierând pe lângă vas, apoi urcară din nou în înaltul cerului, părând să se pregătească pentru încă o rundă. Nordstrum îi urmări cu binoclul, neştiind ce să facă.

— Dacă întoarcem vaporul, poate ne vor lăsa să ne întoarcem din drum, îl rugă căpitanul pe Nordstrum. Altfel, runda următoare vor lansa bombe şi ne vor scufunda, cu siguranţă.

— Dacă ne întoarcem suntem ca şi morţi, oricum, zise Kurt, ameninţându-l pe căpitan cu pistolul, deşi acum niciunul dintre ei nu mai credea că îl va folosi. Menţine cursul.

— Dumneata poate eşti ca şi mort, dar sunt 140 de pasageri la bord. Eşti pregătit să îi iei pe toţi în mormânt cu tine?

Urmăriră bombardierele întorcându-se, fuzelajele argintii licărind în razele soarelui.

— Eşti? repetă căpitanul, fixându-l cu ochi duri pe Nordstrum.

— Menţine cursul.

Nordstrum îl căută din privi pe Einar. Ştia că ceea ce trebuiau să îi ducă

lui Tronstad era de maximă importanţă şi ar putea salva mii de vieţi într-un final. Dar în acest moment aveau în mâini soarta a 140 de persoane – vieţi norvegiene. Nu conta ce păţeau el şi prietenii lui – probabil că ar sfârşi într-o temniţă a Gestapoului sau ar fi împuşcaţi de îndată ce ar pune piciorul pe ţărm. Dar microfilmul... El conta – de aceea făceau acest lucru.

— Se întorc! strigă Jens de pe punte.

— Gata, suntem ca şi scufundaţi, spuse căpitanul, dând din cap cu o certitudine fatalistă, privind avioanele.

— Putem să tragem în ei când vor plonja din nou, spuse Jens, trăgând piedica puştii-mitralieră.

Nu era tocmai o armă capabilă să doboare un avion. Părea o idee inutilă, dar poate că le-ar întrerupe atacul. În Songvaln luptaseră cu mai puţin de atât.

— Bine, spuse Nordstrum, încuviinţând spre căpitan. Întoarce vasul.

— Kurt, nu, spuse Einar. Nu putem.

— Ce speranţe avem, Einar? Sunt familii la bord. Întoarce vasul, repetă el.

Nordstrum nu era pregătit să trimită 140 de suflete pe fundul mării – toate nevinovate, copii printre ele. Se întoarse spre căpitan şi îşi puse pistolul pe masă.

— Întoarce vaporul, căpitane. Cât de repede poţi.

— În sfârşit vorbeşti raţional.

Căruntul căpitan trase brusc de cârmă, făcându-i pe toţi cei care stăteau în picioare în acel moment să se clatine puternic spre dreapta.

La viteză maximă, vasul răspunse rapid. Chiar şi cei de pe puntea de comandă fură nevoiţi să se agaţe de ceva pentru a rămâne în picioare. Din aer, bombardierele nemţeşti ar fi trebuit să observe schimbarea. Câştigaseră; poate acum aveau să oprească atacul.

Dar pe măsură ce coborau din înaltul cerului, cu motoarele şuierând, nu încetiniră absolut deloc. Continuau să plonjeze direct spre vas cu o viteză înspăimântătoare. Fiecare avion era înarmat cu bombe de aproximativ 45 de kg, care puteau trimite pe fundul mării o vechitură ca aceasta.

— Ticăloşii, or să ne scufunde oricum, spuse căpitanul, privind bombardierele apropiindu-se. Ei bine, nu şi dacă am eu un cuvânt de spus!

Trase puternic de cârmă înapoi spre stânga, iar vasul viră la tribord. Cu un şuierat de-ţi îngheţa sângele în vene, avioanele se năpustiră asupra vaporului. Unul lansă două bombe în timp ce zbură pe deasupra. Proiectilele explodară în apă, ratând la mustaţă pupa.

— Următoarea ne va nimeri, cu siguranţă, spuse căpitanul.

Cel de-al doilea avion se aşeză în poziţie pentru lansare.

Einar îl privi pe Nordstrum cu un zâmbet vag, vrând parcă să îi spună: *Îmi*

pare rău, Kurt. S-a terminat. Aş fi vrut să nu te fi târât în treaba asta.

Brusc, Jens arătă spre cer.

— Iisuse, Kurt, uite!

Spre vest, câteva siluete sclipitoare se vedeau ieşind din nori. La început nu erau altceva decât puncte în lumina soarelui, dar pe măsură ce coborau în formaţie strânsă, deveni limpede ce şi cine erau.

Avioane de vânătoare Spitfire – britanice, şase la număr. Mai rapide şi mai uşoare decât omoloagele lor nemţeşti, care, zărindu-le pe urmele lor şi dându-şi seama că acum sunt în dezavantaj clar, încetară atacul şi începură să urce brusc. Britanicii se năpustiră asupra lor, câte doi la fiecare bombardier nemţesc. Depăşite numeric şi încercuite, Messerschmitt-urile se retraseră în nori şi continuară să se îndepărteze de vapor, pornind spre orizont.

— Vedeţi? Ce părere aveţi acum de escorta mea? îi strigă extaziat Einar căpitanului, apucându-l de umeri şi scuturându-l.

Cum nemţii dispăruseră, britanicii trecură în zbor peste prova şi salutară înclinându-şi aripile. Pasagerii se grăbiră să iasă din nou pe punte, fluturând triumfători braţele şi aplaudând.

Căpitanul îl privi pe Nordstrum cu un zâmbet uşurat şi uluit deopotrivă, culoarea întorcându-i-se în obraji, luând locul lividităţii care demonstrase cât de aproape fuseseră de moarte.

— Ai fost al naibii de norocos, fiule, oricare ţi-ar fi numele.

— Nordstrum, spuse Kurt, gândindu-se că nu mai conta acum dacă i-l dezvăluie sau nu. Spune-mi, căpitane, există şampanie la bord?

— Şampanie? Probabil glumeşti. Suntem un vapor cu aburi amărât, nu Queen Mary. Aquavit, poate.

— Atunci scoate sticlele, spuse Nordstrum, şi lui revenindu-i culoarea în obraji. Cred că merităm un toast.

— Pentru britanici, spuse Einar, ochii licărindu-i.

Nordstrum îşi luă Colt-ul de pe bord.

— Da, pentru britanici. Schimbă cursul, căpitane. Spre vest din nou, în caz că ai uitat, spuse el, bătându-l pe spate pe bătrânul matelot. Aceleaşi reguli ca şi înainte.

Acum drumul era liber până în Scoţia.

7.

La sediul Nasjonal Samling din Rjukan, Căpitanul Dieter Lund răsfoia

raportul poliţiei.

Cu două zile în urmă, un coleg ofiţer NS pe nume Oleg Rand dispăruse între terminalele de feribot Tinnoset şi Mael, în drum spre Rauland. Nu era un ofiţer oarecare, observă rapid Lund. Era un tovarăş Hirden, ca el însuşi, una dintre brigăzile de încredere ale guvernului Quisling. Fiind prefect NS pentru regiunea Telemark, sub conducerea Gestapoului local, era treaba lui Lund să investigheze dispariţia, din moment ce persoana dispărută era de origine norvegiană. Rand fusese văzut ultima oară de către controlorul de bilete din Tinnoset, când se îmbarcase pe feribot, apoi dispăruse ca prin magie. Ofiţerul dispărut era un locotenent decorat într-o gardă de elită, aflat într-o misiune personală care îi fusese încredinţată de către Generalul Amundson din Oslo – nu era tocmai genul de persoană care și-ar abandona brusc datoria dintr-un moft sau ar dezerta. Era evident că ceva se întâmplase. Dar trecuseră două zile şi nimeni nu scotea un cuvânt despre asta – nici pasagerii de pe feribot pe care Lund reuşise să îi interogheze imediat după sosirea vasului, nici echipajul. De fapt, spre surprinderea (şi suspiciunea) lui, nimeni nu părea să îşi amintească să-l fi văzut măcar pe bărbat – o figură stridentă, într-o uniformă Hirden cenușie, un ofiţer devotat și decorat. Desigur, Lund ştia că nimănui nu îi plăcea să ajute NS, ai căror membri erau priviţi drept trădători care executau bucuroși ordinele naziştilor, trădători ai regelui. Dar Lund avea metodele sale. Dubla raţia cartelei vreunui suflet nevoiaş sau facilita achiziţionarea unor medicamente necesare; ajuta un cetăţean a cărui soţie avea un văr ce intrase în probleme cu legea. Şi în ciuda dispreţului tacit pe care Lund îl simţea în fiecare zi, citindu-l în privirile celor alături de care crescuse în această regiune şi pe care îi ştia de aproape 30 de ani, un bun investigator cunoştea întotdeauna modalităţi de a străpunge tăcerea publică.

Iar Lund le avea pe ale sale.

Unul dintre membrii echipajului, al cărui văr era în închisoare sub acuzaţia de acte de vandalism minore, recunoscu în cele din urmă, la interogatoriu, că ofiţerul NS se aflase la bordul feribotului şi că se înecase în timpul traversării lacului.

— S-a înecat? întrebă Lund, simţind că în sfârșit are o pistă. Cum?

— Au spus că omul a vrut să înoate. Dar a fost clar, l-au aruncat peste bord.

— Ce spui acolo? întrebă Lund, simţind cum sângele începe să îi gonească prin vene, întrucât aceasta era crimă – crimă împotriva statului. Cine? vru el să ştie.

— Doi dintre pasageri, răspunse matelotul, ridicând neputincios din umeri. Îmbrăcaţi în muncitori. Dar nu se purtau ca atare.

— Muncitori...?

Nu existau prea mulţi muncitori în regiune cu tupeul de a face un lucru atât de sfidător şi rebel.

— Aş vrea să te uiţi la câteva fotografii, spuse Lund, deschizând sertarul biroului său şi scoţând un dosar.

Matelotul bâigui că doar atât ştie şi că trebuie să plece. Se ridică şi dădu să iasă din birou.

— Desigur, îţi înţeleg perfect ezitarea, spuse Lund, mimând compasiunea pentru postura în care se găsea omul şi punând albumul cu fotografii pe masă. Doar dacă nu cumva, desigur, vrei ca vărul tău să fie scos din închisoare, pus la zid şi împuşcat pentru simplul motiv că a spart vitrina unui magazin la beţie. Ar fi mare păcat. Mi-ar fi peste puteri să fac ceva.

Bărbatul păli şi toată forţa păru să i se scurgă din picioare în timp ce se aşeză din nou.

— Bun, spuse Lund deschizând albumul. Nu te grăbi.

Alb ca varul, omul răsfoi alene paginile cu chipuri. Era evident că o face împotriva voinţei şi principiului de a nu-şi trăda compatrioţii. Dar pentru Lund nu conta, acum era aici. Un chip asupra căruia păru să zăbovească un moment în plus îi aparţinea unui camarad cu aspect de puştan din Vigne, un sat din apropiere, despre care se ştia că se numără printre membrii Armatei Libere. Strollman era numele rebelului. Jens. Lund îl opri, punându-şi mâna pe braţul lui când îi observă ezitarea, ochii licărindu-i sălbatic:

— El a fost?

În cele din urmă, matelotul ridică încet privirea.

— E unul dintre ei.

Sângele începu să gonească prin venele lui Lund. Al lui era.

— Şi celălalt...?

Puse din nou albumul cu fotografii în faţa omului. Celălalt putea fi oricine, Lund ştia acest lucru. Oricine dintre cei 1.000 care luptau alături de Strollman în rezistenţă. Nici măcar nu era obligatoriu să fie de-al locului. Dar în timp ce membrul echipajului continuă să răsfoiască albumul, Lund deja îşi făcuse o vagă idee.

Dacă unul dintre cei doi era acest Strollman, celălalt era probabil un prieten de-al lui. Lund cunoştea şi el un tip care se număra acum printre partizani. Crescuseră împreună. Începu să cotrobăie prin dosarele din sertar, de unde scoase o fotografie mai veche. Era luată din albumul şcolar şi era singura pe care o avea cu acest bărbat.

— Uită-te aici, îi spuse omului, apoi aşteptă.

Încet, bărbatul oftă şi ridică din umeri aproape imperceptibil.

— Da. Şi el.

— Doar ei doi?

Omul oftă din nou.

— Da, doar ei.

— Mulţumesc, spuse Lund, apoi închise albumul și zâmbi. Cred că dovezile împotriva vărului tău au fost rătăcite pe undeva.

Kurt Nordstrum.

Lund îl cunoştea bine. Era cu un an mai mare decât Nordstrum, dar la şcoală, cum clasele erau mici şi copiii puţini, toată lumea cunoştea pe toată lumea. Îi ştiai chiar şi pe cei pe care îi priveai din spatele clasei şi îi urai în secret. Nordstrum şi prietenii săi erau cunoscuţi drept luptători în armata regelui, sau ce mai rămăsese din ea – o rezistenţă zdrenţuită. La început le dăduseră multă bătaie de cap nemţilor în munţi, la Lillehammer şi Voss. Lund privi îndelung chipul aspru, dar chipeş. Nordstrum fusese mereu liderul, genul de puşti admirat de toţi. Dacă ar prinde acest ţipar alunecos, ar putea cu uşurinţă să mai primească o distincţie pe rever.

La şcoală, Lund stătuse întotdeauna în spatele clasei, privind cum toate fetele şi toată atenţia se îndreaptă spre oameni precum Nordstrum, descurcăreţi care nu păreau să depună mari eforturi şi care erau întotdeauna prompţi în răspunsuri. Totul părea să le vină uşor şi firesc. Nu ştiau ce înseamnă să fii nevoit să câştigi respectul celorlalţi, să tânjești după asta. Așa cum fusese cazul cu Lund, pentru care nimic nu venise fără efort şi comploturi plănuite cu grijă.

În urmă cu mulţi ani, Lund fusese convins că drumul pe care îl alesese era o cale de a elibera Norvegia din capcana liberalismului şi datoriilor. Ştia că serveşte un guvern-marionetă care ţine isonul naziştilor. Ştia că e dispreţuit de majoritatea compatrioţilor săi; chiar şi cei care îi ofereau informaţii erau de obicei plătiţi pentru ele sau aşteptau favoruri, la fel cum tocmai se întâmplase cu marinarul de mai devreme. Trudi, soţia lui durdulie şi ambiţioasă, îl împinsese întotdeauna în această direcţie.

— Nu te vei alege cu nimic din războiul ăsta. Nemţii vor învinge, vei vedea.

Femeia pledase pentru acest deznodământ încă de la început.

— Ei au voinţa de a lupta. Şi îi vor căuta în jur pe cei asemenea lor, pe cei care i-au ajutat, Dieter. Şi ce vei face tu când se va întâmpla acest lucru? întreba ea privindu-l cu dispreţ. Vei ştampila acte de identitate şi vei procesa vize. O dată în viaţa ta, Dieter, trebuie să fii de partea triumfătoare. Înţelegi?

Apoi îşi domolea tonul şi îl mângâia iubitoare pe păr, aşezându-i blând capul pe sânul ei, în timp ce el nu își putea stăpâni erecţia.

— Altfel, care este rostul pentru toate astea? continua ea. Pentru toată

vărsarea asta de sânge groaznică. Nu se va termina bine.

Dar acum, toate ideile grandioase care îl motivaseră la început se stinseseră, iar Lund fusese atras într-o vâltoare sumbră: băieţi tineri, copii practic, luaţi din casele lor în toiul nopţii; interogatorii în care procedurile obişnuite nu erau eficiente; încarcerări care sfârşeau la lagărul de concentrare de la Grini, de unde nu se mai auzea niciodată de nimeni. Lund nu putea să nu observe privirile ferite sau duşmănoase pe care le primea când mergea pe străzile din satul natal. Dar măcar acum cineva îl observa. Înainte nimeni nu îl băgase vreodată în seamă, nu până să îmbrace uniforma Hirden.

— Cineva trebuie să menţină ordinea, le spunea el celor care îl întrebau de ce îi serveşte pe nazişti. La urma urmelor nu contează pentru cine o menţii, câtă vreme e ordine.

Dar acum, după doi ani de război, lucrurile începeau să o ia la vale. Trudi se înşelase – nemţii nu câştigau. Dimpotrivă, părea că pierd controlul. Începuse să le fie din ce în ce mai greu să păstreze teritoriul pe care îl ocupaseră. Se zvonea că lucrurile nu merg deloc bine, nici aici, nici în est. Cu toate acestea, se dovedise că Rjukan avea şi o parte bună. Satul era „cloşca cu ouăle de aur”, după cum îl poreclise supraveghetorul Gestapoului, Muggenthaler.

— Cloşca ce ne va ajuta să câştigăm războiul, în ciuda direcţiei în care progresează lucrurile pe teren.

Orice ar fi fost produs acolo sus, la centrala Norsk Hydro, Lund ştia că trebuie protejat cu orice preţ. Era un drum încă deschis pentru el, care avea să îl ajute să întoarcă toată această situaţie urâtă în favoarea lui şi a lui Trudi.

Şi îi căzuse direct în braţe, în punctul acesta îndepărtat de pe hartă, unde el fusese nevoit să crească în umbra altora. Acum deţinea o funcţie de mare responsabilitate. Adevărul era că nu ştia exact ce se petrecea sus în munte, la centrală, doar că se zvonea că are o valoare militară extrem de mare. Iar Lund ştia că aşa cum îţi aşterni, aşa dormi, astfel că acum cariera lui depindea de protejarea producţiei elixirului magic. Altfel, ar fi târât la zid şi împuşcat şi el într-o bună zi – dacă nu de către nemţi, cu siguranţă de compatrioţii săi, dacă Aliaţilor li s-ar permite să câştige. Chiar oamenii pe care aceşti Kurt Nordstrum şi Jens Strollman îi ajutau să învingă.

Lund puse cele două fotografii pe birou, una lângă alta. Nu era vorba doar despre uciderea unui coleg ofiţer, o crimă împotriva statului. Pentru Lund era o chestiune de autoconservare, care periclita cel mai clar şi preţios angajament pe care şi-l luase în toată viaţa sa.

Dar ce căutau aceşti doi indivizi înapoi aici, după doi ani de război?

Poate că Nordstrum venise să își vadă tatăl? Bătrânul încă locuia aici, singur – oamenii lui îl ţineau sub supraveghere şi se ştia că starea de sănătate a bărbatului nu e tocmai bună. Probabil că atacul asupra ofiţerului Hirden pe feribot nu fusese un lucru plănuit, ci doar o tentaţie care se ivise la orizont şi căreia cei doi nu îi putuseră rezista. Aceasta era slăbiciunea acestor partizani – erau nesăbuiţi. Acţiunile lor nu erau temperate de autocontrol, iar acest detaliu avea să le aducă pieirea într-o bună zi.

Nu, Lund începu să fie din ce în ce mai convins că întoarcerea lor aici, în acest loc de o importanţă secretă, avea legătură cu ceea ce se petrece la Norsk Hydro.

În urmă cu o zi, pe biroul lui sosise un raport cu privire la deturnarea unui vapor civil de la ruta sa spre Stavanger. Între timp, Lund auzise că vasul e acum în largul mării. Se presupunea că se îndrepta glonţ spre Anglia. La început, Lund îşi spusese că era un act de piraterie, dar nu lipsit de curaj şi voinţă. Fu nevoit să recunoască – doar anumiţi oameni au acest tip de curaj. Iar acum era convins că îi cunoaşte pe cei din spatele actului.

Îi va prezenta aceste descoperiri lui Muggenthaler, împreună cu cele două fotografii. Toate piesele puzzle-ului se potriveau. Dar de ce...? Un vapor cu aburi. De ce nevoia de a-ţi asuma un risc atât de cutezător?

Pentru a fugi în Anglia. Sigur acesta era motivul.

Poate că îl pierduse pe Nordstrum pentru moment, dar cu siguranţă bărbatul avea să se întoarcă. Oamenii ca el se întorc întotdeauna – nu doar pentru că aveau o luptă de dus şi voinţa de a o face, ci pentru că un bărbat ca Nordstrum credea în dreptate, nu prudenţă. Iar ceea ce îi motiva pe oamenii că el nu era nevoia de autoconservare sau de atenţie. Lund chicoti; asta făceau oamenii ca el însuşi.

Ce îi motiva pe cei ca Nordstrum era datoria, credinţa în ceva ce îşi închipuiau a fi mai important decât ei înşişi. Şi exact acest lucru avea să le aducă sfârşitul, Lund era sigur de asta.

Nişte romantici. Nişte proşti.

Lund puse fotografiile într-un dosar, îl ştampilă ca fiind OFICIAL. CHESTIUNE DE SECURITATE NS şi îl lăsă pe marginea biroului.

Nordstrum, nenorocitul era întotdeauna liderul. Exact ca pe vremuri.

Dar data viitoare, Lund va fi pe urmele lor, ca albina la miere.

Data viitoare, el avea să fie cel care îi aruncă pe ei peste bord.

8.

Două zile mai târziu, Nordstrum, Einar, Jens şi tovarăşii lor păşiră pe ţărmul scoţian – iar Galtesund, fără combustibil, însoţit de un distrugător britanic şi o flotă de bărci de pescuit curioase, ancoră în Portul Aberdeen. Pasagerii ieşiră agitaţi pe punţile vasului, neştiind la ce să se aştepte. Intenţionaseră să ajungă pe coasta norvegiană, nu pe cea britanică.

Leif Tronstad, purtând o beretă roşie şi uniformă cu trei stele pe revere, înaintă pe ponton pentru a-i întâmpina. Era însoţit de un civil cu palton şi melon negre și de un ofiţer britanic rumen în obraji, care purta uniforma de gală. Nordstrum și Einar îşi luară rămas-bun de la căpitan.

Tronstad era o persoană foarte respectată în Norvegia, un om de ştiinţă renumit care studiase la Berlin împreună cu Bothe şi Strassmann, în prima linie a programului nuclear german intitulat *uranverein*, apoi devenise profesor de chimie anorganică la universitatea din Trondheim. Fusese nevoit să fugă de nemţi după ce dezvăluise secrete despre armamentul V3 şi îşi croise drum spre Anglia prin Suedia. Acum deţinea rangul de maior în Armata Norvegiană Liberă. Avea părul blond şi sârmos, ochi albaştri ageri şi un zâmbet permanent, care astăzi părea deosebit de larg. Şi o pipă pe care o purta întotdeauna cu el.

— Mulţumim pentru escortă, spuse Einar, îmbrățișându-l călduros. Nici nu ai idee cât de oportună a fost. Fără escortă am fi ajuns pe fundul mării.

Apoi îi prezentă pe ceilalţi membri ai echipei. Nordstrum se simţea onorat să cunoască un erou naţional atât de stimat. Îşi strânseră cu toţii mâinile.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, răspunse în engleză savantul transformat în agent de informaţii. Şi că a trebuit să fie atât de dramatic. Dar nu e uşor să strângi o escadrilă de Spitfire pentru un vapor civil norvegian.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, după cum spunem noi, zise britanicul cu palton, al cărui nume era Gubbins şi care le fusese prezentat ca făcând parte dintr-o organizaţie numită SOE. În orice caz, ne bucurăm că aţi ajuns cu bine. A fost o ispravă foarte inteligentă.

— Care sper să merite, pentru Dumnezeu, răspunse Einar, cotrobăind prin buzunarele pantalonilor şi scoţând un tub de pastă de dinţi rulat – scopul acestei întregi aventuri. Poftim. Aproape că a ajuns pe fundul mării.

Tronstad rânji.

— V-aţi deranjat atât de mult pentru o chestiune de igienă personală. Foarte amabil din partea ta, prietene, dar, îmi pare rău să spun, au pastă de dinţi şi aici în Scoţia. Chiar şi în vreme de război.

— Este de la Jomar Brun, de la centrala Norsk Hydro din Vemork. Cred că îl cunoşti.

— Aşa ar trebui, spuse Tronstad trăgând din pipă. Eu l-am angajat.

— Ei bine, cred că vei găsi ceva foarte valoros înăuntru. Brun a spus că este vital ca tubul ăsta să ajungă în mâinile tale.

— Ei bine, v-aţi îndeplinit misiunea, băieţi, spuse Tronstad încuviinţând din cap spre cei cinci bărbaţi care stăteau înaintea lui în haine murdare de muncitori. Şi dacă Brun a fost cel care v-a împins să faceţi acest lucru, nu am nici cea mai mică îndoială că ceea ce mi-aţi adus a meritat efortul.

— Ce se întâmplă sus acolo la Vemork, dacă nu vă deranjează că întreb? zise Nordstrum. Zilele astea pare că sunt mai mulţi nemţi în Rjukan decât în Berlin.

— Afaceri, unele foarte murdare, fu răspunsul savantului. Dar care merită efortul pe care l-aţi depus pentru a aduce tubul ăsta aici, zise Tronstad, punând tubul de pastă de dinţi în buzunarul hainei. Pentru moment, sunt convins că v-ar plăcea să vă spălaţi şi să vă schimbaţi în haine curate. Poate în unele militare, dacă sunteţi de acord?

Vreme de doi ani luptaseră îmbrăcaţi în piei de animale şi pulovere zdrenţuite – orice gioarsă care să-i ţină uscaţi şi protejaţi de frig. Gândul unor uniforme adevărate îi entuziasmă pe cei cinci bărbaţi.

— Da, ne-ar plăcea, răspunseră la unison.

— Şi cine a pus la cale această mică escapadă a voastră, dacă îmi permiteţi? întrebă ofiţerul britanic, un colonel pe nume Wilson, care le fusese prezentat drept comandantul unităţii de Operaţiuni Speciale din Armata Norvegiană Liberă.

— Presupun că eu sunt acela, domnule, răspunse Nordstrum ridicând din umeri, neştiind dacă va fi felicitat sau mustrat pentru riscarea vieţilor atâtor compatrioţi. Kurt Nordstrum, adăugă el, neştiind dacă să salute sau să îi strângă mâna omului.

— Ai văzut ceva acţiune, soldat? întrebă colonelul.

— Da, domnule, răspunse Kurt încuviinţând din cap, încântat să fie numit astfel după atât de multe luni petrecute fără un lanţ ierarhic clar. La Narvik, Tonneson şi în valea Gudbrandsdalen. Şi prin alte părţi.

— Tonneson? întrebă Tronstad sobru. Am auzit că a fost urât acolo.

— Da, a fost, spuse Nordstrum. Dar am rezistat cât de mult am putut.

— Şi vreţi să continuaţi să luptaţi, nu-i aşa?

— Să continuăm? Până când nemţii vor pleca din Norvegia, nicio zi în minus. Cred că toţi suntem de aceeaşi părere, domnule, dacă îmi permiteţi să vorbesc în numele tuturor. De aceea ne aflăm aici.

— Bun. Şi care era rangul tău, fiule, în regimentul de acasă? întrebă

colonelul britanic.

— Rang? zise Nordstrum ridicând din umeri. Nu am avut ranguri. Noi doar îl serveam pe rege.

— Era sergent, interveni Jens. Cel mai bun pe care l-am avut.

— Sergent, spui? zise colonelul, venind în faţa lui.

— Doar pentru că am o ţintă bună cu arma, domnule, răspunse Nordstrum, mustrându-l pe Jens cu o privire tăioasă.

— Ei bine, acum îl serveşti pe rege în calitate de locotenent, dacă eşti de acord. Bine ai venit în Compania Linge, ofiţer. Şi felicitări!

— Locotenent! spuse Einar, căscând ochii mari.

Îşi frecă încheieturile degetelor pe piept, de parcă ar fi lustruit o medalie, şi salută.

— Nu te deranja, soldat. Şi tu eşti locotenent de-acum.

— Doi locotenenţi! exclamă Jens. Cred că armata duce lipsă de ofiţeri aici. Dacă se împart grade, să ştiţi că şi eu am făcut parte din echipa lor.

— Ei bine, va trebui să ne gândim la ceva şi pentru voi, spuse colonelul. Ar putea exista câteva distincţii şi pe uniformele voastre în viitor.

— Distincţiile sunt bune, domnule, spuse Jens, rânjind larg.

— Şi ce este, mai exact, Compania Linge, domnule? îl întrebă Nordstrum pe colonel. Dacă îmi permiteţi?

— Facem una alta, răspunse colonelul, zâmbind evaziv. Vei afla destul de curând. Judecând după ceea ce am văzut deja, cred că te vei potrivi de minune.

— Toţi vă veţi potrivi de minune! spuse entuziasmat Tronstad. Dar acum cred că ar trebui să îi lăsăm pe aceşti oameni să pună piciorul pe Insulele Britanice, îi spuse el bărbatului cu melon. Iar noi vom arunca o privire la ceea ce ne-aţi adus, adăugă el, strângând tubul de pastă de dinţi în mână.

9.

12 iulie 1942
La 4 luni după sosirea vasului Galtesund la Aberdeen

Colonelul Jack Wilson mergea pe o alee îngustă din Londra, îndreptându-se spre adresa din Strada Baker nr. 82, aflată la doar câţiva kilometri de

Whitehall[3]. Era unul dintre cei şase bărbaţi chemaţi la întâlnire, care intrară pe rând în clădirea mohorâtă, deţinută cândva de Marks & Spencer. Toţi purtau costume închise la culoare şi serviete sobre. Ajuns la adresă, Wilson sună de trei ori, apoi de încă două, acesta fiind codul care descuia poarta laterală cu grilaj din fier. Aleea din spatele ei conducea spre sediul SOE, cea mai secretă componentă a serviciului britanic de informaţii.

SOE era o organizaţie foarte independentă, aflată în subordinea Ministerul de Război. Scopul ei declarat era să promoveze „nemulţumirea şi, pe cât posibil, revolta în toate teritoriile inamice şi ocupate; să îngreuneze eforturile de război ale inamicului prin sabotaj şi conflicte cu partizanii". Misiunea organizaţiei era să antreneze agenţi de teren care să producă, pe teritoriile lor natale, cât mai mult haos şi, în cele din urmă, să întrerupă activitatea inamicului în toate modurile posibile.

SOE era atât de eficientă, încât nemţii chiar scorniseră o poreclă pentru ea: „şcoala internaţională de gangsteri".

Dintre ceilalţi cinci bărbaţi care urcară la etajul al treilea şi îşi ocupară locurile în jurul mesei de conferinţă – folosite odată pentru a lua deciziile cruciale de achiziţionare a costumelor şi cravatelor bărbăteşti – doi reprezentau Whitehall: Lord Arthur Brooks, de la Combined Operations, şi Dr. Brant Kelch, profesor de ştiinţe aplicate la Cambridge şi consilier personal al lui Churchill pe probleme ştiinţifice. Ceilalţi erau militari, deşi în ziua respectivă nu purtau uniformă: Maiorul General Colin Gubbins, ofiţer superior al SOE; Leif Tronstad, cândva om de ştiinţă şi acum maior în Armata Norvegiană Liberă; şi Locotenent-comandorul Henneker, fost membru al regimentului scoţian Royal Highlander şi strateg al operaţiunilor SOE. Wilson se afla pentru prima dată în compania unor asemenea nume sus-puse de la Whitehall. În urmă cu doi ani, atunci când Wilson aplicase pentru această slujbă, Gubbins, care îl cunoştea de pe vremea facultăţii, îi spusese:

— Cred că este un loc pentru tine, Jack. Şeful departamentului norvegian.

— Norvegia? spusese vizibil dezamăgit Wilson.

Avea 45 de ani pe atunci şi o judecată limpede, dar era pripit în acţiuni. Era cu 10 ani mai mare decât ofiţerii care aveau posturi bune, iar aceea era ultima lui şansă de a face ceva important. Iar Scandinavia era la fel de aproape de front ca Londra de Edinburgh.

— Ai răbdare, Jack, îi spusese Gubbins. Vei vedea, mingea va ajunge şi în careul tău.

---

[3] Stradă londoneză recunoscută drept centrul puterii în Marea Britanie. Aici îşi au sediul numeroase instituţii ale Guvernului Britanic, inclusiv Ministerul Apărării. (n.r.).

Iar acum se întâmplase.

— Aţi avut ocazia să analizaţi filmul? îl întrebă Lord Brooks pe Gubbins.

Brooks era un om greu, care beneficia de încrederea amiralului Mountbatten şi a primului-ministru.

— Da, domnule, răspunse Gubbins. Maior Tronstad, cred că ar fi mai bine să detaliezi dumneata răspunsul.

— Mulţumesc, domnule.

Savantul norvegian se ridică. Luă un indicator şi încuviinţă din cap spre un asistent, apoi merse lângă un ecran de proiecţie pe care apărură câteva fotografii ale centralei Norsk Hydro de la Vemork.

— Ceea ce vedeţi acum pe ecran, domnilor, este uzina unde este produs oxidul de deuteriu.

Simpla imagine a clădirii provocă un mormăit printre cei care nu o mai văzuseră înainte.

— Seamănă cu Castelul Edinburgh, interveni Lord Brooks, vorbind despre masiva construcţie cu şapte etaje, din beton, cocoţată deasupra văii râului, pe o stâncă periculoasă.

— Da, după cum puteţi vedea e înghesuită în ceea ce este, practic, un defileu impenetrabil, spuse Tronstad. Este una dintre cele mai periculoase şi inaccesibile locaţii din Europa. Stâncile de deasupra ei sunt efectiv imposibil de escaladat. Un singur pod suspendat – chimistul norvegian arătă o fotografie cu indicatorul – permite accesul cu maşina sau camionul şi, desigur, este supravegheat zi şi noapte. Defileul în sine este atât de adânc şi abrupt, încât nici măcar în mijlocul verii soarele nu ajunge pe fundul văii. De fapt, muncitorii de la fabrică sunt trimişi cu vagonetul spre vârful muntelui pentru a-şi lua doza zilnică necesară de soare.

— Încântător, pufni consilierul ştiinţific Brant Kelch.

— Subscriu, spuse Tronstad. Deşi chiar am fost încântat să lucrez acolo vreme de patru ani. Compresoarele de electroliză a apei grele sunt localizate la subsolul clădirii principale, după cum veţi vedea în următoarea fotografie...

Încuviinţă din cap spre asistent, iar pe ecran apăru o nouă imagine: două rânduri a câte nouă compresoare din oţel inoxidabil, cu reţele de fire, tuburi, furtunuri şi manometre ieşind din ele, fiecare compresor având sub el o canistră, pentru a capta preţioasele picături de apă grea.

— Cea mai bună cale de acces către ele ar fi prin subsol. Există o uşă pe un perete lateral al clădirii. Inginerul-şef Brun, cu care păstrăm în secret legătura, spune că locul este apărat în permanenţă de 20-30 de gardieni. Există turnuri de pază aici – arătă din nou cu indicatorul, de data aceasta către o fotografie aeriană a terenului înconjurător – şi aici, lângă pod.

Gardienii fac inspecţia perimetrului din oră în oră. După cum puteţi vedea, întreaga construcţie este înconjurată de garduri din sârmă ghimpată. De asemenea, au început să mineze terenul din spatele uzinei, în jurul uriaşelor turbine de apă, unde accesul de pe fundul văii este cel mai uşor şi de unde nemţii îşi închipuie că ar porni orice atac. Să cobori în rapel pe stâncile astea – Tronstad plimbă indicatorul pe stâncile abrupte de deasupra centralei, dinspre vidda – ar fi practic imposibil pe timpul nopţii, chiar şi pentru cei mai experimentaţi alpinişti, lăsând la o parte armele şi cantităţile de explozibil care ar trebui să nu lipsească din bagajul niciunui sabotor. Deşi sistemul de apărare al fabricii nu este imbatabil, nemţii consideră – rezonabil, de altfel – că izolarea locaţiei şi natura însăşi reprezintă cea mai bună apărare.

— Nu putem să bombardăm, pur şi simplu, centrala? sugeră Lord Brooks, căutând sprijin din priviri, printre cei de la masă. Avem bombardierele Halifax şi Sterling care pot face drumul dus-întors. Americanii au acum noile B-17. Mi s-a spus că le pregătesc şi pentru bombardamentele pe timp de zi.

— Mă tem că aceasta nu este o opţiune, deşi ar putea părea la prima vedere, spuse Maiorul General Gubbins. Din punct de vedere geografic, defileul este prea îngust pentru ca avioanele noastre să poată pătrunde atât de aproape. Iar de la o înălţime mai mare, precizia unei asemenea lovituri ar fi îndoielnică – centrala este construită din beton armat şi este mult prea bine protejată de stânci. Ca să nu mai vorbim despre vreme, care reprezintă o provocare constantă şi pare să se schimbe la fiecare oră. Şi oricum, Maiorul Tronstad aici de faţă are alte obiecţii la adresa unui raid.

— Orice tentativă de bombardament ar fi haotică, iar pagubele în satul Rjukan din apropiere ar fi complet inacceptabile. În asemenea condiţii, bombele rătăcite ar putea lovi rezervoarele cu amoniac lichid, punând în pericol întreaga comunitate. Vă asigur că niciun norvegian nu v-ar ajuta cu bună ştiinţă în acest demers.

— Chiar şi după ce am stabilit ce se va întâmpla dacă nu oprim ceea ce se întâmplă acolo? întrebă Lord Brooks.

— Trebuie să înţelegeţi că, pentru norvegieni, munţii şi marea sunt trupul naţiunii. Dar compatrioţii noştri sunt sângele ei, spuse Tronstad, punând indicatorul pe suportul său. Nici măcar unul singur nu v-ar sprijini, vă asigur.

— În regulă, încuviinţă Lordul Brooks, întorcându-se apoi spre Gubbins. Deci presupun că alternativa este să introduceţi pe cineva înăuntru?

— Domnule comandant..., Gubbins se întoarse spre Henneker, strategul său, despre care Wilson ştia că acţionează ca la carte.

— Nu pe cineva, spuse Henneker. O echipă. Deşi va trebui să fie suficient

de mare cât să îi poată învinge pe gardieni şi destul de agilă cât să iasă de acolo de îndată ce şi-au făcut treaba. Permiteţi-ne să mai studiem puţin chestiunea şi ne va veni o idee.

— Deci, ca să fie clar, spuse Lordul Brooks scanând chipurile din jurul mesei, am înţeles cu toţii despre ce este vorba?

Se întoarse spre Kelch, profesorul, şi continuă:

— Apa asta grea... Nici eu nu aş şti să o diferenţiez de limonadă, dar suntem de acord că producţia ei nu trebuie lăsată să continue.

— Ne-am consultat cu Generalul Groves şi Comitetul Metalurgic din Statele Unite, spuse Kelch, iar dumnealui este complet de acord. O asemenea armă, dacă i s-ar permite să progreseze, ar avea consecinţe inimaginabile. Să distrugem rezervele de apă grea ale nemţilor şi capacitatea lor de a produce altele este singura cale de a-i opri dezvoltarea.

— Cât despre Comandamentul de Război, pot spune că premierul a dat acelaşi verdict, spuse Brooks privind spre cei din jurul mesei, apoi arătă spre ecran. Acest inginer-şef Brun, care este înăuntru, el a făcut aceste fotografii?

— Cele din interior, da, răspunse Tronstad, scuturându-şi pipa.

— Atunci, se pare că ne-a făcut un serviciu destul de mare.

— Într-adevăr, zise Tronstad, aprobând din cap. Dar cea mai îngrijorătoare parte este ceea ce mi-a transmis în notiţele lui.

Scoase o foaie de hârtie şi o plimbă de la unul la altul. Pe partea de sus a hârtiei scria în germană: *Strict secret. Biroul Ministerului de Război. Proiectul Uranverein.* Fragmentele-cheie erau subliniate: *Din ordinele Comandamentului Suprem German, primite pe data de 25 iunie, se ordonă sporirea capacităţii D2O de la 1,5 la 4,5 tone pe an.*

— 4,5 tone...? spuse Brooks ridicând din sprâncenele albe. Credeam că o tonă este suficient.

— Tocmai de aceea este îngrijorător, spuse Tronstad. Cu o asemenea cantitate, nu este greu de imaginat ce vor să facă nemţii: să testeze această armă în maxim un an.

Brooks luă hârtia şi o citi cu atenţie.

— Atunci, mai bine am trece la treabă, domnilor. Vorbesc în numele primului-ministru şi al întregului Comandament de Război când spun că ameninţarea apei grele este prea mare pentru a fi ignorată. Trebuie făcut ceva în această privinţă. Suntem cu toţii de acord?

— Da, spuse Brant Kelch încuviinţând din cap, ştergându-şi ochelarii.

— Şi eu, spuse Tronstad.

Henneker şi Wilson încuviinţară şi ei.

— Deci, asta este, îi spuse Brooks lui Gubbins. Puneţi-vă mintea la

contribuţie, şi rapid.

Apoi lordul de la Whitehall se ridică, îşi băgă dosarele înapoi în servietă şi închise clema.

— Desigur, domnule, spuse Gubbins, ridicându-se la rândul lui şi aruncând o privire fugară spre Henneker şi Wilson. Ne apucăm imediat de treabă.

— Şi încă ceva, domnule maior general, spuse Brooks, bătând uşor cu melonul în marginea mesei. Ca să fie clar pentru toată lumea... solicităm discreţie totală în privinţa acestei chestiuni. Nicio vorbă despre ceea ce urmărim. Nici măcar bieţilor oameni care ne vor duce misiunea la îndeplinire într-un final, Dumnezeu să îi aibă în pază.

— Desigur, domnule, spuse Gubbins, privindu-l pe Wilson. Aşa facem lucrurile aici.

Jack Wilson înţelese că, în sfârşit, războiul venise şi la el.

10.

În următoarele câteva luni, Nordstrum şi Jens se antrenară ca parte din Compania Linge, numită după Căpitanul Martin Linge, membru al Armatei Norvegiene Libere care fusese ucis, în 1941, de un lunetist german, în timpul aterizării unei trupe de comando. Rămaseră departe de acţiune.

Scopul real al organizaţiei deveni în curând limpede.

SOE înfiinţase 60 de şcoli speciale de pregătire (STS), fiecare cu o specializare diferită, împrăştiate în locaţii sigure prin Insulele Britanice. Antrenamentul Companiei Linge nici că putea fi mai diferit de a învăţa paşi de marş sau cum să îţi cureţi arma. Membrii companiei erau învăţaţi arta de a lupta corp la corp şi de a elimina în mod silenţios un inamic; cum să operezi o staţie radio; dedesubturile sabotajului şi explozibililor; cum să recrutezi un agent şi să îl menţii pe teren; cum să îţi dai seama dacă eşti urmărit sau sub supraveghere; cum să supravieţuieşti în cele mai ostile condiţii, vreme de luni întregi, dacă este nevoie. Regimul lor era meticulos şi intens, parcă fără sfârşit. Compania lui Nordstrum se antrena iar şi iar, apoi se mai antrena puţin, până când ajunseră în cea mai bună condiţie fizică pe care o avuseseră vreodată.

Mulţi dintre recruţi erau partizani cu care Nordstrum luptase cot la cot în Norvegia. Soldaţii care ajunseseră în Anglia în ciuda şanselor potrivnice erau, fără îndoială, bărbaţi curajoşi şi firi determinate. Dar după ce fuseseră supuşi riguroaselor programe de pregătire ale SOE, deveniră soldaţi de cel

mai înalt calibru. Tot ce aşteptau acum era motivul şi oportunitatea de a fi trimişi înapoi pe teren.

Departamentul norvegian al SOE era cunoscut drept STS 26. Avea sediul la Druminoul şi Glenmore, pavilioane de vânătoare în munţii Cairngorms din nordul Scoţiei – cel mai asemănător teren din Regatul Unit cu relieful norvegian. Unitatea se afla sub comanda Colonelului Jack Wilson. Aceste pavilioane erau atât de izolate, încât locuitorii din zonă habar nu aveau ce se întâmplă în ele. La Druminoul, în apropierea unui lac plin cu păstrăv şi somon şi a pădurilor locuite de fazani şi căprioare, soldaţii se simţeau ca acasă, suplimentându-şi raţiile cu peşte proaspăt şi carne de vânat.

Jens era încă acolo, împreună cu unii dintre cei mai capabili bărbaţi pe care îi cunoscuse Nordstrum vreodată, dar Einar fusese înlăturat din grup la scurtă vreme după formarea lui. Circula zvonul că ar primi o altfel de pregătire într-o altă locaţie, o versiune mai scurtă a aceloraşi abilităţi. Dar după vreo două săptămâni, când Nordstrum întrebă de prietenul său, colonelul îi spuse doar că Einar plecase.

— A plecat...?

— S-a întors în Norvegia. Mă tem că „vacanţa” lui s-a încheiat, răspunse Wilson cu un zâmbet crispat.

Îi spuse lui Nordstrum că prietenul lui fusese paraşutat în secret în vidda Hardanger cu o săptămână înainte şi acum era înapoi în Vigne, cu soţia şi copiii săi şi o staţie radio secretă.

— Paraşutat? spuse surprins Nordstrum. Einar abia poate sări un gard fără să închidă ochii.

— Ei bine, a căpătat puţină experienţă acum. Este un atu valoros acolo pentru noi. Compania pentru care lucrează nu are nici cea mai vagă idee că a fost plecat.

Nordstrum se înfioră, invidios. Einar îşi asumase un risc enorm venind aici, la fel ca ei toţi, de altfel. Dar e adevărat că avea familie şi o slujbă bine plasată, care le putea fi de folos undeva în viitor. Dar totuşi, să se întoarcă acasă, în mijlocul acţiunii... în Norvegia! Ce n-ar da să fie el acela care să dea lovitura de graţie inamicului... Acesta era visul tuturor celor de aici.

— Nu-ţi face griji, fiule, îi spuse Wilson, bătându-l prieteneşte pe spate. Va veni şi şansa ta în curând.

Dar „în curând” nu veni atât de curând pe cât spera Nordstrum. Pe parcursul verii, recruţii continuară să îşi cizeleze aptitudinile, în vreme ce acasă zilele lungi şi vizibilitatea sporită făceau ca zborul jos şi paraşutarea unei echipe în vidda să fie mult prea periculoase. Se zvonea că superiorii pun la cale ceva măreţ. Dar cu toţii se întrebau când avea să se întâmple asta, nerăbdători să îşi testeze abilităţile.

Prin urmare, continuară să se antreneze, exersând salturile cu paraşuta pe timp de noapte în munţi, tehnicile de supravieţuire în sălbăticie, cum să arunci în aer un pod sau o fabrică şi cum să detonezi explozibili în doar câteva secunde. Erau cronometraţi iar şi iar, până când reuşeau să cupleze fire la un fitil şi să declanşeze un mecanism exploziv în secundele necesare unui om să aprindă un băţ de chibrit. Apoi repetau exerciţiul pentru a învăţa să câştige alte secunde preţioase.

La un castel din New Forest învăţară arta codificării, a transmisiunii radio şi a microfotografiei. În apropiere de Manchester, învăţară cum să pregătească zonele de paraşutare, să evite capturarea şi să reziste unui interogatoriu. Recruţii ştiau că toate tehnicile pe care le învăţau aveau un scop, dar pe măsură ce toamna luă locul verii, acel scop deveni şi mai neclar. Despărţit de patrie de întinderea Mării Nordului, un gând anume nu îi dădea pace lui Nordstrum în fiecare noapte: acela că naziştii strânseseră jugul asupra ţării lui şi că cei care rămăseseră acolo probabil se întrebau în agonie: *Unde sunt băieţii noştri care au plecat să continue lupta*? *Cine a mai rămas să le ţină piept naziştilor*?

La un moment dat, ajunse la ei vestea că unii dintre camarazii lor fuseseră capturaţi sau ucişi în luptă. Nordstrum nu îşi putea lua gândul de la tatăl său. Fără îndoială că erau cu ochii pe el – cu siguranţă, nenorociţii ăia de Hirden îşi dăduseră seama până acum cine deturnase vaporul. Kurt văzuse deja în acest război ce le făceau Gestapoul şi slugile sale celor din familiile partizanilor.

Acest lucru îi întări şi mai mult dorinţa de a merge acasă.

11.

La sfârşit de septembrie, scopul acelor antrenamente intense deveni clar. Nordstrum, care era în Glenmore, fu chemat în camera trofeelor. Jens, împreună cu alţi câţiva luptători din companie, erau şi ei prezenţi, dar nimeni nu ştia motivul întâlnirii.

Colonelul Wilson intră în cameră însoţit de un comandant scoţian solid, cu mustaţă, pe nume Henneker, şi îi anunţă că fuseseră aleşi drept avangardă pentru o misiune foarte importantă.

Avangardă... Entuziasmat, Nordstrum îi aruncă o privire lui Jens.

— Fiecare dintre voi a fost ales datorită abilităţilor fizice şi tăriei de caracter, a aptitudinilor tehnice şi rezistenţei la condiţii dure, spuse Wilson. Ceea ce propunem este o misiune dificilă, dar trebuie să ştiţi că are o

importanţă critică în acest război.

Venise momentul! În sfârşit, aveau şansa de a-şi demonstra valoarea.

— Aţi spus „avangardă”? întrebă Poulsson, un luptător înalt și zvelt. Avangardă pentru ce, dacă îmi permiteţi?

Colonelul îşi împreună mâinile la spate.

— Veţi fi informaţi ulterior. În acest moment, treaba noastră este să vă pregătim pentru întoarcerea acasă.

— Să ne pregătiţi?... spuse sfidător Jens. Pentru ce ne-am tot antrenat în lunile astea dacă nici acum nu suntem pregătiţi?

— Da, recunosc, sunteţi antrenaţi, zise Wilson. Dar, din acest moment, pregătirea voastră va deveni puţin mai... tehnică.

Întoarcerea acasă. Cuvintele îl înfiorară pe Nordstrum ca şi cum ar fi dat pe gât un shot de whisky. Se priviră cu toţii nerăbdători. Erau exact cuvintele pe care îşi doreau de atâta vreme să le audă.

Pe lângă Nordstrum şi Jens, în grup mai erau Claus Helberg, Knut Haugland, Joachim Ronneberg, Arne Kjelstrup, Joaquim Poulsson, care era tot din Rjukan, şi un american în privinţa căruia toţi erau curioşi.

Poulsson era un tip care impunea respectul tuturor. Cu alură de alergător montan, ochi albaştri şi ageri, tipul era cel mai experimentat om pe teren din câţi cunoscuse vreodată Nordstrum. Tipul se simţea ca acasă în sălbăticie. Însăşi călătoria lui din Norvegia în Anglia îi demonstra determinarea şi caracterul: o luase spre nord, prin Finlanda, până în Uniunea Sovietică, apoi de-a lungul râului Nipru până în Turcia, după care trecuse prin Siria, Liban, Palestina şi Egipt, unde se îmbarcase pe un cargobot spre India, traversând Atlanticul până în insula Trinidad. De acolo luase avionul până în Canada, de unde traversase din nou Atlanticul cu un convoi de aprovizionare până în Anglia – și totul pentru şansa de a continua lupta împotriva naziştilor.

Claus Helberg era membru al unui club norvegian de alpinism şi fusese capturat de nemţi la nord de Oslo şi trimis într-un lagăr pentru prizonierii de război. Evadase şi fugise la Stockholm. Într-o vreme când nu existau transmisii radio fără fir, Helberg fusese curier secret, însărcinat să ducă mesaje la graniţa cu Suedia, pentru a fi transmise apoi la Londra.

Knut Haugland fusese operator radio pe un vas comercial înainte de război şi era cel mai priceput din grup la transmisiile internaţionale. Să codezi mesajele şi să le transmiţi rapid în condiţii de stres era o abilitate vitală pe teren. Comunicatele trebuiau să fie scurte şi concise; unităţile de monitorizare germane erau o ameninţare constantă. Cu cât era mesajul mai lung, cu atât mai mare era şansa de a fi localizat şi capturat. Chiar şi înlocuirea bateriilor în sălbăticia îngheţată era o sarcină dificilă: mâinile şi bateriile îngheţau rapid, ca să nu mai vorbim de faptul că trebuia să cari

întotdeauna cu tine un echipament de 15 kg. Era nevoie de nervi de oţel, dexteritate şi gândire rapidă – calităţi pe care Haugland le avea din abundenţă.

Joachim Ronneberg era uscăţiv şi imperturbabil sub presiune. Se antrena alături de Compania Linge încă din 1941, după ce deturnase un mic pescador şi traversase Marea Nordului.

Americanul Eric Gutterson completa grupul – le fusese repartizat de la Divizia a 10-a de Vânători de munte a armatei SUA. Era blond, zvelt şi venea din Vail, Colorado. Era timid ca un băieţandru şi avea un zâmbet permanent întipărit pe chip. Surâsul acela te-ar fi putut induce în eroare cu privire la forţa sa, dar Gutterson era maestrul coborârilor în rapel. Era de departe cel mai bun alpinist din grup. În plus, vorbea şi puţină norvegiană, întrucât tatăl său, operator de lift la un resort din Vail, era de origine norvegiană. Folosea cuvinte simple, în general: *Kaldt I dag*? – „Frig azi, nu?”, sau *For meg lutefisk* – Dă-mi farfuria cu lutefisk. Accentul era atroce, mai degrabă finlandez decât norvegian, drept urmare nimeni nu se aştepta să se bazeze pe abilităţile lui lingvistice pentru a ieşi dintr-o încurcătură.

Toţi băieţii îl tachinau, spunându-i că ar trebui să se rezume la lucrurile familiare, precum jocul acela în care loveşti o minge cu o bâtă sau cel în care arunci o minge într-un coş – sporturi ciudate practicate în Statele Unite – nu la genul acesta de misiune. Doar un norvegian adevărat, crescut în cele mai dure condiţii, ar putea înfrunta vidda, în cazul în care ar fi trimişi acolo. Dar la fiecare antrenament, yankeul se dovedise la fel de capabil ca oricare dintre ei. Cu părul lui blond şi sârmos şi felul modest de a fi, se integra imediat.

Dar tot nu e norvegian, se grăbeau ceilalţi să sublinieze.

Da, dar când venea vorba de abilităţi...

— Vom paraşuta o echipă în vidda, le explică Wilson, păşind alene în faţa lor. Nu s-a mai încercat niciodată acest lucru. Dar dacă un inginer nepregătit precum Einar Skinnarland a reuşit, pentru nişte recruţi experimentaţi ca voi ar trebui să fie floare la ureche. Echipa va merge în recunoaştere pentru o operaţiune mai amplă, stabilită pentru o dată ulterioară. Pentru moment, nu voi spune care este ţinta noastră sau unde se află. Operaţiunea este numită Grouse. E numele unei păsări care trăieşte în zona arctică, aş îndrăzni să spun că e un nume potrivit, continuă el zâmbind.

Îi scană pe recruţi cu privirea. Unii fumau, alţii stăteau cu picioarele încrucişate, încercând să nu-şi afişeze entuziasmul, dar pe chipurile tuturor se citea nerăbdarea de a trece la treabă fără ezitare.

— Când plecăm, domnule colonel? întrebă Claus Helberg.

— În aproximativ două săptămâni. De îndată ce ziua va fi mai scurtă şi

vom avea întunericul de partea noastră. De acum înainte, veţi fi separaţi de restul companiei. Pregătirea voastră va deveni foarte specializată. A, şi încă ceva. Veţi avea nevoie de un lider de echipă, vom alege unul în scurt timp. Momentan, asta-i tot, spuse colonelul bătând din palme. Doar dacă nu aveţi voi ceva de spus.

— Am eu o întrebare, domnule colonel, zise Nordstrum din spatele camerei. Spuneţi că va fi o echipă. De câţi membri, dacă îmi permiteţi?

— Presupun că te referi la misiune, clarifică Wilson. Întrebi câţi dintre voi vor participa?

— Da. Dacă puteţi spune.

— Veţi fi patru, zise colonelul fixându-l pe fiecare cu privirea.

Patru. În cameră erau opt recruţi, fiecare soldat de elită. Şi fiecare gata să facă orice pentru a lua parte la acţiune.

— Şi echipa asta principală..., insistă Nordstrum. Cea care va veni după avangardă... presupun că şi ea va fi selectată din rândurile noastre?

Wilson aruncă o privire fugară spre Henneker, care stătea deoparte.

— Vrei să ştii dacă vor fi norvegieni? spuse el, făcând un pas şi trăgând aer în piept. Mă tem că încă nu am stabilit acest lucru, locotenente. Altceva...?

12.

La scurt timp după aceea, aflară obiectivul final:

Vemork.

Cătunul din munţi, amplasat ceva mai sus de Rjukan, unde era localizată uzina chimică Norsk Hydro. Cu Einar plecat, Nordstrum şi Jens erau singurii care aveau o bănuială despre ce se petrece acolo.

Nimeni nu fusese informat, nici măcar în termeni generali, despre scopul real al misiunii. Li se spusese doar că cei patru membri ai echipei vor fi paraşutaţi în vidda în timpul nopţii, îşi vor ridica tabăra în zonă în cel mai mare secret, vor confirma recunoaşterea asupra fabricii şi sistemelor ei de apărare, apoi vor escorta echipa care va veni ulterior pentru a efectua raidul. Era sfârşit de septembrie, nopţile nu mai erau atât de scurte. În lungile zile de vară, vizibilitatea sporită pe timp de noapte era întotdeauna o ameninţare – bombardierele Halifax, de altitudine joasă, care urmau să fie folosite pentru a lansa echipa, ar fi fost ţinte uşoare pentru bateria antiaeriană germană. Dar odată cu toamna venea şi acoperirea întunericului, însă şi vremea imprevizibilă.

Şi furtunile.

Antrenamentul lor deveni şi mai riguros. Cei opt fură trimişi în nordul Scoţiei, la cea mai înaltă altitudine, unde se aşternuse zăpada, pentru a simula cât mai bine condiţiile de acasă. În acest climat exersară salturile nocturne cu paraşuta, ridicarea taberei în condiţii ostile, schiatul cu un echipament de 35 kg în spate, codarea şi decodarea rapidă a mesajelor, precum şi pregătirea unei piste de aterizare pentru echipa principală. De asemenea, învăţară să folosească un dispozitiv de localizare nou-nouţ, numit Eureka, care trimitea un impuls electronic echipajului din bombardierele Halifax, ajutându-le astfel să identifice locaţia pentru paraşutare. Exersară iar şi iar ce anume ar trebui să facă în eventualitatea capturării. Fură supuşi unor interogatorii crunte şi istovitoare, unele de câteva ore. Unul dintre marile semne de întrebare era ce vor face în eventualitatea în care s-ar întâlni cu civili în munţi. Decizia liderilor fu unanimă: eliminarea. Compatrioţi sau nu, misiunea era pur şi simplu mult prea importantă iar miza prea mare pentru a fi pusă în pericol. Colonelul Wilson le repetă la nesfârşit că loialitatea unui străin este imposibil de determinat, indiferent de aparenţe. Recruţii nu fură încântaţi de idee.

— Oricine se consideră incapabil să facă asta, le spuse colonelul, ar trebui să se oprească aici.

Nimeni nu se ridică în picioare.

— Bun, atunci, concluzionă mulţumit Wilson.

Relieful muntos din Norvegia nu era tocmai potrivit pentru acest gen de operaţiuni aeriene. Puncte de aterizare în vidda erau puţine, iar vremea imprevizibilă. Furtunile puteau începe din senin şi asta însemna alterarea terenului de aterizare. Munţii norvegieni erau abrupţi şi înghesuiţi unii în alţii. Văile însemnau goluri de aer şi curenţi atmosferici schimbători. Pe măsură ce septembrie se transforma în octombrie, prognozele meteo deveneau din ce în ce mai ostile; furtunile puternice şi păturile joase de nori erau la ordinea zilei. Tot ce puteau face era să aştepte, iar această aşteptare îi făcea irascibili. Recruţii aveau deja senzaţia că stau degeaba pe timp de război, în vreme ce naziştii pun stăpânire pe ţara lor, dar acum era şi mai rău. Tot ce puteau face era să amâne plecarea şi să continue să se antreneze, în încercarea de a demonstra că merită să fie aleşi în primii patru.

Într-o zi, în munţi, dădură peste un grup de paraşutişti britanici din batalionul aerian Royal Engineers – băieţi viguroşi care schiau bine şi erau antrenaţi în lupta corp la corp, dar care nu păreau tocmai în elementul lor pe zăpadă.

— Englezi pe schiuri, îi tachină Jens. Mai lipseşte să vezi norvegieni jucând crichet.

Îi ajutară pe britanici să își ajusteze clăparii pentru a schia cu mai multă ușurință și le spuseră cum să caute zăpada mai tasată, care nu solicită atât de mult corpul.

— Nu uita, zăpada scoțiană nu seamănă deloc cu cea adevărată, îi arătă Nordstrum unuia dintre ei, frământând zăpada umedă și densă în mănușă. Iar vremea asta este ca vara pentru noi.

— Uitați-vă la prietenul nostru Gutterson, aici de față, spuse Claus Helberg, împingându-l la înaintare pe american. El e de fapt yankeu, dar noi l-am făcut pe jumătate norvegian. Am putea face același lucru și pentru voi dacă rămâneți prin preajmă.

— Mda, pe jumătate norvegian... Se referă la jumătatea de sus a corpului, râse Jens, făcându-i cu ochiul yankeului. Ne pare rău, dar pentru jumătatea de jos nu există prea multă speranță.

Toată lumea râse, englezii păreau niște tipi de treabă.

Trecu încă o săptămână. Apoi două. Echipa finală începea să se contureze. Poulsson, Haugland și Helberg fură anunțați că vor face parte din echipă, fiecare pentru abilitățile sale. Lui Poulsson i se oferi rolul de lider de echipă. Dar Nordstrum schiase și vânase împreună cu el încă din adolescență. În plus, Kurt cunoștea zona Rjukan ca-n palmă, inclusiv cabanele și adăposturile din vidda. Și era într-o formă la fel de bună ca ceilalți. Toți păreau să creadă că ultimul loc că îi va fi oferit lui.

Începură să circule zvonuri că mai sunt doar câteva zile până la plecare când, la un exercițiu de antrenament în munți, unde stratul de zăpadă era extrem de subțire, Nordstrum trase cu arma și schie peste o piatră, dar când ateriză arma se descărcă din nou, iar el simți o durere acută în piciorul drept. Se opri șchiopătând, știind exact ce se întâmplase: în gheată avea o gaură din care curgea sânge.

— Rahat, înjură el, privindu-l întunecat pe Poulsson.

— Aduceți sania, spuse liderul echipei. Te ajutăm noi să cobori.

— N-am nevoie de sania aia nenorocită, ripostă furios Nordstrum și coborî panta până la cabană într-un singur schi.

— Ce s-a întâmplat?

Văzând agitația, Wilson veni grăbit spre el. În cabană, Jens și Gutterson îl ajutară pe Nordstrum să se așeze pe un scaun.

— Kurt e atât de dornic să împuște pe cineva, încât s-a descărcat pe el însuși, spuse Jens.

— E o nimica toată, insistă Nordstrum. Gheata a încasat lovitura.

— Hmm... hai să aruncăm o privire, ce zici? spuse colonelul, dând limba ghetei la o parte.

Îi scoaseră gheata din picior, iar șoseta îi era îmbibată de sânge. Gerrie,

una dintre infirmierele FANY[4], le veni în ajutor şi tăiară cu grijă şoseta. Nu era nimic grav, slavă Domnului. Glonţul doar zgâriase uşor degetul mare, cauzând o hemoragie serioasă.

— Este doar o zgârietură, spuse Nordstrum ridicându-se. Mâine voi fi înapoi pe schiuri.

— Se prea poate, zise colonelul, punându-i o mână pe umăr. Dar deocamdată eşti exclus, locotenent. Cel puţin pentru moment.

— Exclus? protestă dezamăgit Nordstrum. Daţi-mi o zi sau două, domnule colonel, şi voi fi...

— Fără comentarii, spuse Wilson. Vor mai fi şi alte misiuni. Îmi pare rău, ştiu ce simţi, locotenente, dar de data asta vei sta deoparte.

13.

19 octombrie, 1942

Trei zile mai târziu, în timp ce Nordstrum se recupera abătut la Avainaire, Poulsson, Knut Haugland, Claus Helberg şi Arne Kjelstrup decolară de pe aerodromul din apropiere de Wick, într-un Halifax special echipat pentru misiune. Cei patru fură paraşutaţi înainte de miezul nopţii în sălbăticia îngheţată a platoului Hardanger.

În seara aceea, BBC îşi deschise buletinul de ştiri cu formularea „Acestea sunt ultimele ştiri din Londra”, diferind vag de exprimarea standard „Acestea sunt ştirile din Londra”, informându-l astfel pe Einar Skinnarland, agent-şef al SOE în Rjukan, de sosirea iminentă a compatrioţilor săi.

Bombardierului îi luă mai bine de patru ore a ajungă la zona desemnată pentru paraşutare, evitând bateriile antiaeriene instalate de-a lungul coastei vestice a Norvegiei – rezultat al temerilor lui Hitler că invazia, despre care toată lumea ştia că va veni, ar putea fi direcţionată spre coasta scandinavă, cu nesfârşitul şi neregulatul ei ţărm.

De data aceasta, vremea fu de partea lor.

La întoarcere, Comandantul Hockey şi Căpitanul Sutton, cei doi piloţi, raportară că luna plină le permisese să distingă fiordurile zimţate, văile lungi şi înguste, crestele acoperite de zăpadă, chiar şi luminile caselor de

[4] First Aid Nursing Yeomanry este o organizaţie caritabilă de infirmiere, întemeiată în 1907, care s-a pus în slujba serviciilor secrete britanice în timpul celor două războaie mondiale. Cu toate că membrii organizaţiei poartă uniformă militară, ea nu face parte din armată, fiind o societate independentă. (n. t.).

dedesubt. Platoul Hardanger era o masă de rocă, gheaţă, râuri îngheţate şi lacuri, prea ostilă pentru ca cineva să poată locui permanent acolo. Însă tocmai din acest motiv, platoul era pe punctul de a deveni primul pas în ceea ce avea să fie cea mai importantă misiune secretă a războiului.

În raportul său, dispecerul RAF[5] Hill raportă că „soldaţii au sărit bine şi fără ezitare”, după ce el le urase un simplu „Noroc, băieţi!” Imediat după paraşutare, Hill lansase două containere greoaie, pline cu proviziile lor.

Ceea ce nu ştia Hill era cât de dificil e relieful care îi aştepta pe cei patru la aterizare. Zona de lansare nu era altceva decât o creastă stearpă, plină de pietre şi zăpadă. La aterizare, Claus Helberg îşi scrânti grav glezna. Ceilalţi se grăbiră să îşi strângă paraşutele, ştiind că vântul puternic şi rafalele bruşte, atât de frecvente aici, ar putea târî cu uşurinţă un om sute de metri, rănindu-l grav, despărţindu-l de tovarăşii săi sau chiar aruncându-l în cine ştie ce prăpastie.

Nereuşind să îşi localizeze proviziile, care se împrăştiaseră pe versantul muntelui în întuneric, membrii detașamentului Grouse petrecură acea primă noapte ghemuiţi în saci de dormit, protejându-se cât mai bine de rafalele îngheţate. Pentru prima dată, Poulsson – singurul care fusese pus la curent în această privinţă – îşi informă colegii despre adevăratul obiectiv al misiunii: avangardă pentru o trupă de comando care urma să arunce în aer rezervele de apă grea de la centrala Norsk Hydro din Vemork.

— Apă grea? întrebă Knut Haugland, ghemuindu-se în sacul de dormit. Ce dracu’ mai e și asta?

Niciunul nu auzise vreodată de așa ceva.

•

Le luă două zile să îşi recupereze echipamentul, împrăştiat pe o rază de sute de metri de versant crestat.

În acele prime zile, vremea ţinu cu ei. Cerul era senin şi temperatura suportabilă, iar ei erau încântaţi să fie înapoi în ţara natală. Dar odată ce reuşi să se orienteze în spaţiu, echipa fu surprinsă să descopere că nu aterizaseră în zona mlăştinoasă din estul localităţii Uglflott, la mică distanţă de Vemork, ci pe un versant de lângă Songadalen, la 15 kilometri de obiectivul lor.

În mod normal, nişte schiori experimentaţi ca ei ar fi parcurs distanţa aceea într-o jumătate de zi. Dar acum aveau peste 300 kg de echipament: raţiile pentru o lună, aragazul Primus, aparatura radio, dispozitivul de localizare Eureka şi armele. Situaţia era agravată de faptul că aragazul fusese serios avariat în cădere. În munţi, un aragaz nu era folosit doar la

---

[5] Acronim pentru Royal Air Force – Forţele Aeriene Britanice. (n. t.).

gătit, ci şi pentru uscatul hainelor îmbibate de zăpadă şi sudoare. Toate acestea însemnau că acum nu mai puteau alege ruta directă, peste creastă, ci trebuiau să facă un ocol prin valea Songadalen, aflată la o altitudine mult mai joasă, pentru a găsi lemne de foc. Ocolul însemna o întârziere de încă trei zile.

În cea de-a treia zi după aterizare, o furtună de zăpadă se abătu asupra văii, semnalând sfârşitul toamnei şi a vremii cât de cât acceptabile.

În munţi, furtunile violente pot ucide un om lipsit de experienţă în câteva ore. Pentru că este un platou vast, brăzdat de câteva creste înalte, e uşor să uiţi că vidda Hardanger se înalţă la aproximativ 900 m deasupra nivelului mării, iar relieful său expus permite vânturilor dinspre Marea Nordului să o biciuiască fără milă. Pentru cei familiarizaţi cu vidda, era evident de ce Scott şi Amundsen[6] aleseseră acest loc pentru a-şi obişnui oamenii cu mediul brutal pe care urmau să-l înfrunte în Antarctica.

Temperatura scăzu brusc sub 0; rafalele îngheţate vânturau zăpadă, orbindu-i pe cei din echipa Grouse. Târându-şi cu greu încărcăturile, cei patru abia vedeau la câţiva centimetri în faţă. Înaintau prin rafalele tăioase motivaţi doar de convingerea fermă că nimeni altcineva în afară de un norvegian călit nu ar putea rezista unei asemenea călătorii.

După câteva ore, deveni evident că furtuna nu are de gând să se domolească şi că trebuie să găsească adăpost.

Poulsson spuse că ştie un refugiu în valea Haugedalen, unde vânase în tinereţe. În sălbăticia slab populată, asemenea refugii nu sunt doar adăposturi în calea furtunii, ci şi sursă de lemne de foc şi provizii pentru vânătorii şi montaniarzii care se aventurează până acolo. Chiar şi cu glezna scrântită, Helberg se oferi să meargă cu el să găsească adăpostul.

După două ore, pe o vizibilitate aproape de zero şi cu vântul şuierând şi vuind ca un cor de fantome furioase, Helberg se întoarse spre Poulsson.

— Când a fost ultima dată când ai văzut cabana asta? întrebă el, ferindu-şi ochii de gheaţa tăioasă.

— Nu ştiu. Când aveam 15 ani, cred.

— Adică acum 13 ani.

— Da. Văd că ştii să numeri.

Îşi târâră cu greu picioarele prin furtuna violentă, doar pentru a ajunge la

---

[6] La începutul anilor 1900, exploratorii Roald Amundsen şi Robert Falcon Scott au lansat două expediţii aproape simultane către Antarctica, în încercarea de a deveni primul om care să ajungă la Polul Sud. Deşi ambii au reuşit să ajungă la Pol, doar unul a reuşit să se mai întoarcă pentru a spune povestea: Amundsen, care şi-a îndeplinit obiectivul pe 14 decembrie 1911. Scott, care a reuşit să atingă Polul pe 17 ianuarie 1912, şi-a pierdut viaţa la întoarcere, împreună cu ceilalţi patru membri ai expediţiei sale. (n. t.).

concluzia că refugiul fie fusese distrus de intemperii, fie mutat. Acum erau nevoiţi să parcurgă încă două ore înapoi, prin furtună şi beznă.

În timp ce Poulsson şi Helberg erau plecaţi, Knut Haugland încercase în repetate rânduri să stabilească un contact radio cu SOE în Anglia. Fără succes. În văile înguste, cu vânt puternic şi versanţi de ambele părţi, era aproape imposibil să găseşti semnal. Practic, erau blocaţi aici; tot ce puteau face era să spere că cei doi vor găsi drumul înapoi.

•

La Avainaire, Jack Wilson habar nu avea ce soartă se abătuse asupra oamenilor lui. Se împliniseră trei zile, aproape patru, de când plecaseră şi încă nu stabiliseră contactul radio. Se temea că unul sau mai mulţi dintre ei pieriseră în urma saltului cu paraşuta. Dacă le fuseseră zărite paraşutele şi acum erau capturaţi, într-o cameră de interogatoriu a Gestapoului local? Dacă fuseseră puşi la zid şi executaţi drept spioni? Lipsa veştilor îi îngrijora teribil pe strategii SOE. Avangarda era esenţială pentru îndrumarea echipei principale prin vidda până la Vemork. Iar Nordstrum şi ceilalţi compatrioţi ai săi cereau insistent veşti superiorilor britanici despre Grouse.

Cu fiecare zi care trecea fără niciun cuvânt, panica se transforma în disperare.

— Ce ar trebui să le spunem? îl întrebă Wilson pe Henneker.

Antrenamentele finale pentru raidul principal, programat în scurt timp, erau în plină desfăşurare. În fiecare zi, producţia de apă grea a nemţilor creştea. La Londra, Whitehall făcea presiuni asupra SOE, solicitând răspunsuri. Norvegienii la fel.

— Trebuie să existe ceva, ce aţi auzit?

— Nimic, răspunse Caporalul Finch, operatorul radio.

În răspunsul său se simţea îngrijorarea – deşi reţinută, toată lumea avea aceeaşi expresie sumbră. Cei patru recruţi puteau fi morţi. Oamenii se apropiaseră în timpul petrecut aici, iar acum misiunea de a distruge producţia de apă grea a Germaniei stagna, iar nervii tuturor erau întinşi la maximum.

•

Dură şase zile, dar, în cele din urmă, veştile pe care le aşteptau cu toţii veniră prin intermediul staţiei radio.

— Domnule... Operatorul radio îl sună pe Wilson, care dormea. Aici Caporal Finch. Ştiu că este târziu, dar cred că ar trebui să vedeţi ceva.

Pe jumătate îmbrăcat, Wilson se grăbi să ajungă în camera radio. Mesajul de la echipajul Grouse spunea: *Aterizare fericită în ciuda prezenţei stâncilor pretutindeni. Scuze de întârziere. O furtună de zăpadă ne-a forţat să o luăm prin văi. Imposibil să traversezi crestele munţilor cu echipament greu prin*

zăpada de un metru.

Wilson şi Tronstad aplaudară – misiunea era încă în picioare! Dar, la fel de repede, precauţia puse stăpânire pe ei. Șase zile era o perioadă lungă fără contact. Dacă nemţii îi capturaseră şi le interceptaseră codul? Dacă fuseseră torturaţi şi își dezvăluiseră misiunea? *Haugland și Helberg ar putea ceda interogatoriului*, se gândi Wilson. *Dar Poulsson... niciodată*. Omul acela era croit din alt aluat. Ar fi preferat să moară decât să mărturisească ceva.

Wilson și Tronstad stabiliseră din vreme o întrebare secretă de verificare pentru o asemenea eventualitate, pe care doar ei le ştiau. Wilson scrise întrebarea pe o hârtie şi i-o întinse operatorului radio.

— Trimite asta.

Operatorul o privi curios şi ridică privirea.

— Trimite-o, caporal.

Finch trimise întrebarea codată: *Ce aţi văzut la Strand în dimineaţa zilei de 10 octombrie*?

Apoi aşteptară cu toţii. Totul depindea de răspuns – misiunea, producţia de apă grea de la Vemork, soarta prietenilor lor. După câteva secunde, sosi răspunsul. Operatorul traduse codul şi îi dădu mesajul lui Wilson.

— Citeşte-l, spuse colonelul.

— *Trei elefanţi roz*, spuse după o scurtă pauză caporalul, apoi ridică privirea confuz.

— Ei sunt! strigă exuberant Wilson, bătând cu pumnul în masă.

Acela era răspunsul pe care îl stabiliseră. Poulsson nu l-ar fi dezvăluit niciodată.

Actul de deschidere fusese pus în scenă. Avangarda era în vidda. Venise momentul pentru spectacolul principal.

14.

12 noiembrie, Baker Street, Londra

La sediul SOE, Jack Wilson şi Leif Tronstad stăteau la masa de conferinţă. În faţa lor, Maiorul General Gubbins, Lord Brooks şi Kelch de la Whitehall, în timp ce Comandantul Henneker prezenta planul misiunii.

Departamentul de Operaţiuni hotărâse ca 34 de voluntari, paraşutişti britanici din rândul diviziei aeriene Royal Engineers, care fuseseră supuşi unui antrenament intensiv în munţi, să fie transportaţi cu două planoare tractate de bombardiere Halifax şi lansaţi pe ţărmul mlăştinos al lacului

Mosvatn, la aproximativ 16 km de uzină. Operaţiunea se va numi Freshman. Planoarele vor fi îndrumate de avangarda Grouse, care era deja la sol şi care va lumina locul de aterizare. Decizia nu mai stătea în mâinile lui Wilson şi Tronstad.

— Planoare, spui...? întrebă Lord Brooks, reprezentantul lui Churchill, ridicând din sprâncene. Deasupra unui lac îngheţat de munte?

Tractarea planoarelor era întotdeauna o sarcină riscantă, cu atât mai mult în această situaţie, când durata de tractare urma să fie de patru ore, iar vremea imprevizibilă şi vizibilitatea proastă.

— Am analizat diverse opţiuni, interveni Henneker. Dar să paraşutăm atât de mulţi oameni... ar fi împrăştiaţi în toată vidda. Le-ar lua cel puţin o zi sau două să se regrupeze, fără să luăm în calcul posibilele schimbări de vreme. Iar să îi transportăm pe mare, adăugă el negând din cap, este pur și simplu prea departe și prea adânc în teritoriu ostil pentru a ne asigura că echipa va ajunge acolo intactă. Operaţiunea trebuie să fie rapidă – intri şi ieşi. Viteza şi elementul surpriză sunt esenţiale. Trebuie să îi ducem cât mai aproape de obiectiv.

Wilson întâlni privirea lui Tronstad cu un licăr de îndoială în ochi.

La început, stabiliseră ca echipa să fie transportată la destinaţie cu un camion, care să traverseze îngustul pod suspendat din faţa centralei, să lase două santinele acolo şi apoi să se ocupe de garnizoană, estimată la 20-30 de bărbaţi. Fuseseră informaţi că, după o vizită a Generalului Falkenhorst, comandantul trupelor naziste din Norvegia, apărarea fabricii fusese consolidată, adăugându-se reflectoare suspendate de acoperişul centralei, un cuib de mitralieră şi rânduri întregi de mine şi declanşatoare, predominant în jurul conductelor de apă din spatele clădirii. Partea vestică a fabricii, care dădea spre trecătoarea Rjukan, era considerată a fi invulnerabilă în faţa unei potenţiale operaţiuni de sabotaj.

În cele din urmă, deciseră să traverseze vidda pe jos, conduşi de avangarda Grouse, şi să coboare în rapel pe stânci.

— Oamenii aceştia... sunt în stare să facă asta? întrebă Lord Brooks.

— Sunt cei mai buni pe care îi avem, îl asigură Henneker. S-au antrenat pentru această operaţiune în munţii Scoţiei. Datorită lui Jomar Brun şi Maiorului Tronstad, aici de faţă, băieţii cunosc configuraţia uzinei atât la interior, cât şi la exterior. De îndată ce vom neutraliza gardienii, estimăm că întreaga operaţiune de distrugere nu va dura mai mult de 15-20 de minute.

— Nu îmi fac griji pentru ce se va întâmpla în interiorul fabricii, interveni Tronstad. Vidda este cea care mă preocupă. Munţii din Scoţia sunt una, dar relieful norvegian e cu totul altceva. Niciunul dintre acești paraşutişti nu a înfruntat vreodată violenţa unei furtuni norvegiene pe munte, care se poate

porni fără niciun avertisment.

— Profesorul Tronstad a lansat ipoteza că acest raid ar trebui efectuat de o echipă formată în întregime din compatrioţii săi, preciză Henneker, care, ca şi Wilson, era fost membru al Royal Highlanders şi, în consecinţă, convins că armata britanică are cei mai capabili luptători din lume. L-am asigurat că aceste trupe britanice sunt de cel mai înalt calibru.

— Reuşita va fi dacă vor reuşi să aterizeze cu bine în vidda pe timp de noapte, interveni Tronstad. Restul...

— Restul se va desfăşura conform planului, îl întrerupse tăios Henneker. Elementul surpriză şi pregătirea temeinică vor triumfa. Nu există loc pentru eşec în pregătirea noastră.

Într-adevăr, echipa trecuse prin cel mai intensiv antrenament montan posibil, asemănător cu al norvegienilor. Fuseseră paraşutaţi pe platouri montane îndepărtate, în grupuri de câte doi, doar cu hărţi şi busole la dispoziţie, purtând asupra lor aceeaşi greutate ca cea pe care o vor căra în timpul misiunii şi beneficiind de aceleaşi raţii alimentare ca cele din vidda.

— În plus, patru dintre oamenii dumitale vor fi deja acolo pentru a-i ajuta, adăugă Henneker, încuviinţând respectuos din cap spre Tronstad. Dacă va fi nevoie.

— Și după raid? întrebă Kelch. Presupunând că misiunea va fi o reușită.

— S-a decis că echipa se va împărţi în grupuri de câte doi, fiecare purtând haine civile, răspunse Henneker, trecând fişa cu planul misiunii de la unul la altul. După care vor porni spre Suedia. Fiecărui membru i se va pune la dispoziţie un kit de extracţie, conţinând haine, bani locali şi lucruri personale.

— Le-am tuns chiar şi barba, interveni Gubbins. Vor arăta ca nişte norvegieni obişnuiţi. Și toţi ştiu câteva cuvinte în limba locului, pentru cazul în care ar fi opriţi pe drum. Să sperăm că se vor integra în peisaj.

— Suedia? zise Brooks, ridicându-se şi consultând harta. Nu sunt specialist în logistică, dar pare cam departe.

— La 240 km distanţă, spuse Tronstad. Cu 300 000 de nemţi în cale. Iar dacă oamenii noştri îşi vor îndeplini misiunea, toţi aceşti nemţi vor fi pe urmele lor. Și dacă, printr-un noroc, nemţii nu vor reuşi să le vină de hac, puteţi fi siguri că, pe o asemenea distanţă, vremea din vidda o va face.

— Fără îndoială că unii dintre ei vor fi capturaţi, spuse Henneker, dregându-şi glasul. Sau nu vor fi capabili să ducă la bun sfârşit călătoria. Dar credem că rata de succes va fi una destul de mare. Și este important să nu pierdem din vedere obiectivul. Dacă misiunea va fi o reuşită, acest lucru va da înapoi cu trei ani experimentele cu apă grea ale nemţilor.

— Și dacă vor fi capturaţi, vor fi împuşcaţi drept spioni, spuse Brooks cu

mâna la bărbie, gândindu-se că el va trebui să gestioneze apoi implicaţiile politice. Aceşti tineri straşnici, cei mai buni soldaţi din lume, cum spui dumneata.

— Fiecare dintre ei cunoaşte importanţa misiunii, răspunse Gubbins. La fel și riscurile. Toţi s-au oferit voluntari.

— Totuşi...

Expresia Lordului Brooks oglindea exact ceea ce îi trecea prin gând – faptul că aceasta era o misiune cu sens unic. Că, pur şi simplu, nu există o cale realistă prin care băieţii să se întoarcă acasă. Cu toate acestea, arogantul Henneker avea dreptate într-o privinţă... Misiunea trebuia neapărat îndeplinită. Odată atins obiectivul, orice pierdere devenea acceptabilă.

Şi, da, poate câţiva vor reuşi să se întoarcă...

— În regulă, atunci, spuse Brooks, aşezându-se din nou şi strângându-şi documentele. Voi informa Comandamentul Suprem.

În ochi i se citea gândul că, în acest război, mulţi oameni fuseseră trimişi la moarte. Dar câţi alţii ar mai pieri dacă nemţilor li s-ar permite să îşi continue nestingheriţi cercetările atomice? Dacă ei ar sta cu mâinile în sân? Iar după cum spusese Henneker, aceştia erau bărbaţi puternici şi neînfricaţi. Cei mai buni. Unii dintre ei cu siguranţă vor ajunge înapoi acasă. Restul... Îşi luă servieta în timp ce îşi spuse în sinea lui: *Ei bine*, *pentru asta există medalii.*

— Deci, s-a decis, spuse Gubbins, urmărind chipurile celor de la masă. Avem undă verde!

Kelch, consilierul ştiinţific de la Whitehall, oftă.

— Nemţii au deja o rezervă de aproximativ 1,5 tone de „suc” La 5 tone, vor putea începe producţia unei noi forme de explozibil, de o mie de ori mai periculos decât orice există momentan. Deci, da, sunt de acord, trebuie făcut acest lucru. Cu orice preţ.

Se consultă cu Tronstad, care încuviinţă din cap, deşi cu reticenţă.

— Și eu sunt de acord. Obiectivul este mai important decât riscurile. Atât timp cât înţelegem care sunt acestea.

Îl privi pe Wilson, care încuviinţă şi el aprobator.

— Şi eu sunt de acord.

Nu era timp pentru obiecţii. Lord Brooks mai privi odată în jur şi oftă.

— Îl voi pune la curent pe Mountbatten, zise el, întorcându-se spre Gubbins. Când vor pleca?

— În curând, răspunse şeful SOE. La următoarea lună plină. Lumina este esenţială pentru succesul misiunii. Între 18 şi 26 noiembrie.

— Adică într-o săptămână, spuse Brooks ridicând privirea, surprins de timpul scurt până la plecare.

— Echipa Grouse, care este în vidda de o lună deja, a fost anunţată, spuse Wilson.

— Atunci, în cinstea băieţilor noştri, spuse Brooks.

— Da, în cinstea băieţilor noştri! Şi a regelui.

Leif Tronstad îi aruncă o privire sobră lui Wilson, apoi întoarse ochii spre fereastră. Cerul se schimbase. Soarele nu mai strălucea. Profesorul sperase la un cer senin – măcar azi.

Dar adevărul era că îi amintea de o zi tipică în Norvegia.

15.

Opt zile mai târziu, Wilson, Tronstad şi Henneker, aflaţi la STS 41, în Wick, aşteptau veşti. Două planoare Horsa, tractate de câte un bombardier Halifax, traversau Marea Nordului. Nicio cantitate de trabucuri sau cafea nu se dovedise suficientă pentru a le masca nervozitatea.

Cu toţii ştiau că soarta războiului depindea de rezultatul misiunii.

Era un zbor de patru ore, fără contact radio, deasupra apelor întunecate şi îngheţate. Wilson ştia că, în planoare, oamenii stăteau umăr la umăr, cu stomacul încordat de emoţie. Or fi fost ei cei mai antrenaţi luptători din lume, dar să fie zdruncinaţi de colo-colo într-un spaţiu înghesuit, la mila unui cablu metalic de tracţiune de 20 m, cu aparatul tremurând din pricina golurilor de aer, cu imaginea bateriilor antiaeriene germane aflate la pândă, fără să ştie ce îi aşteaptă la aterizare... toate acestea ar pune la grea încercare chiar şi curajul celor mai duri bărbaţi.

— Probabil traversează coasta acum, spuse Henneker la ora 22:00. În cinstea lor!

— Şi pentru Grouse, adăugă Tronstad.

— Şi pentru afurisitul ăla de aparat Eureka, adăugă Wilson, ştiind cât de important era ca soldaţii să aterizeze în punctul stabilit şi nu la 15 km de ţintă.

Avangarda Grouse îşi croise deja drum spre malul îngheţat al lacului Mosvatn, pentru a aştepta sosirea echipei. Stabiliseră contact radio ceva mai devreme, transmiţând că instalaseră luminile de aterizare pe lac şi că semnalul radio era puternic.

Pentru a suta oară, Wilson îşi verifică ceasul. 22:30.

Nu ar trebui să mai dureze mult.

Trecu încă o oră îngrozitoare fără veşti. Chiar şi la aterizare, era recomandată tăcere deplină, pentru a nu alerta operatorii radio germani de

la sol în privinţa locaţiei lor. Lacul se afla la două ore de ţintă.

După încă o oră, Tronstad bâigui:

— Acum fie atacă inamicul, fie...

— Ce? întrebă Wilson.

Tronstad îşi scutură pipa.

— Fie toţi nemţii din Norvegia ştiu de prezenţa lor acolo.

Se făcu miezul nopţii. Cei trei puteau doar să presupună că oamenii lor erau în acţiune.

Wilson ştia că, în aceste situaţii, aşteptarea era cea mai grea parte. Dacă ar fi fost mai tânăr, el însuşi s-ar fi urcat bucuros la bordul unuia dintre planoare. Gubbins îl sunase deja de două ori din Londra.

— Nimic de raportat, fu răspunsul lui Wilson pentru şeful său.

— Atât de rău?

— Nu este deloc rău. Nu vrem să îi alertăm pe nemţi cu privire la prezenţa lor acolo. Haideţi să aşteptăm.

Dar la ora 1:00 Wilson nu mai era atât de sigur că lucrurile sunt în regulă. Stomacul i se învolbura. Timpul era măsurat prin mucurile de ţigară din scrumieră. Tensiunea mizei era limpede pe chipurile lui Tronstad şi Henneker, amândoi soldaţi experimentaţi.

— Nu va mai dura mult.

Apoi sosi prima veste, de la unul dintre piloţii unui Halifax, acum în drum spre Anglia. Henneker, care interceptă transmisiunea, citi cu voce tare mesajul.

— Este de la Taxi 2 – bombardierul desemnat să tracteze cea de-a doua echipă Freshman.

Henneker deveni alb ca varul.

— Spune că nu au reuşit să localizeze punctul de aterizare, aşa că au decis să se întoarcă acasă. Dar se pare că a îngheţat cablul de tractare, zise el, ridicând privirea. Şi apoi s-a decuplat.

— Decuplat?

Wilson îl privi îngrozit.

— Se pare că a cedat cablul, zise Henneker, punând mesajul deoparte. Scrie aşa: „Planor lansat în mare”.

— În mare? Dumnezeule!

Wilson trase adânc aer în piept şi se întoarse spre Tronstad. Nu exista nicio speranţă de salvare acolo.

17 oameni, cei mai buni. Şi totuşi... Freshman 1 rămânea în joc. O asemenea pierdere era inconsolabilă, o lovitură groaznică, dar misiunea putea fi încă dusă la bun sfârşit.

— Transmitem la Londra? întrebă Henneker.

— Nu încă, spuse Wilson. Nu până nu aflăm ceva de Freshman 1. Încă mai există speranţă.

La ora 3:30, pe când cei trei erau pe punctul de a-şi pierde minţile, Caporalul Finch veni grăbit în camera de consiliu, aducând un mesaj.

— Este de la Grouse, domnule.

Wilson îşi dădu seama de conţinut după paloarea chipului operatorului. Se ridică şi îi făcu semn caporalului să se apropie.

— Din partea lui Haugland, spuse Finch.

Wilson luă mesajul şi îl citi.

— Spune că au auzit zgomote în aer, dar fără contact. Nu a aterizat nimic, spuse el, un junghi străpungându-i stomacul. Apoi a avut loc o explozie spre malul opus al lacului. O minge de foc, continuă el, înghiţind în sec, apoi aşezându-se. Au văzut activitate inamică în zonă.

De la cealaltă echipă Freshman nu exista nicio veste.

La ora 4:00, Wilson îl sună pe Gubbins la Departamentul de Operaţiuni.

— Nu arată bine, domnule, spuse Wilson. Băieţii nu au reușit să aterizeze.

La capătul liniei urmă o pauză îndelungată.

— Presupun că se întorc acasă, atunci...?

— Nu, domnule, spuse Wilson, dregându-şi glasul. Se pare că s-au prăbuşit.

— Prăbuşit? Freshman 1 sau 2? întrebă şeful SOE.

— Mă tem că ambele, domnule. Ambele echipe sunt pierdute.

16.

În dimineaţa zilei de 22 noiembrie, radioul german difuză următoarea ştire, care fu preluată, fără alte comentarii, de toate ziarele din Insulele Britanice:

> În noaptea de 19 spre 20 noiembrie, două bombardiere britanice, fiecare tractând un planor, au intrat în spaţiul aerian al Norvegiei. Un bombardier şi ambele planoare au fost forţate să aterizeze. Trupele de sabotaj de la bordul lor au fost angajate în luptă şi eliminate până la ultimul om.

17.

Două zile mai târziu, sediul SOE, Londra

În dimineaţa aceea, în sala de consiliu de la sediul SOE din Strada Baker, atmosfera era apăsătoare.

34 de soldaţi de elită şi şase piloţi curajoşi erau morţi. Luni întregi de planificare şi pregătire se duseseră pe apa sâmbetei. Forţele şi credibilitatea SOE-ului erau acum la pământ. Echipa lui Wilson ajutase la antrenarea soldaţilor, iar pierderea lor apăsa greu pe umerii tuturor.

Pe frontul strategic, daunele erau şi mai mari. Nemţii fuseseră alertaţi cu privire la obiectivul final al raidului – producţia de apă grea de la Norsk Hydro. Fără îndoială că apărarea clădirii avea să fie întărită şi mai mult. Ştiau cu toţii că vor trece luni bune până să se gândească măcar la un alt raid. Iar fiecare zi de producţie a apei grele era una în care germanii se apropiau şi mai mult de o armă devastatoare, care ar putea câştiga războiul.

O altă consecinţă de care Wilson şi Tronstad erau conştienţi era că nemţii făceau acum raiduri în zona Rjukan, săltând pe oricine era suspect de a fi ajutat la organizarea raidului. Fapt care punea echipa Grouse într-un pericol şi mai mare. Pentru a rămâne ascunşi, băieţii vor fi acum nevoiţi să se îndrepte spre regiunile cele mai îndepărtate şi mai sălbatice. Raţiile pe care le aduseseră cu ei erau menite să le ajungă câteva săptămâni, nu luni. În dimineaţa ulterioară raidului, primul mesaj al lui Wilson către ei fusese „este vital să rămâneţi în siguranţă, cu orice preţ”. În cel de-al doilea, le cerea informaţii actualizate despre noile măsuri de apărare ale nemţilor în jurul fabricii. *Nu vă pierdeţi speranţa*, îi îndemnase el. *Vom duce misiunea la bun sfârşit.*

Dar, de fapt, trebuiau să o ia de la zero. Ministerul de Interne avea sumbra sarcină de a explica ţării pierderea a 40 de oameni de elită. Din motive de confidenţialitate, orice menţiune a raidului era complet eliminată din registrele oficiale, ca nu cumva oamenii de pe frontul intern, în special presa, să pună întrebări cu privire la obiectivul pentru care aceşti soldaţi îşi dăduseră viaţa. Toţi ştiau că nu va fi o sarcină uşoară în acest moment să propună un nou plan de atac. Cine ar îndrăzni să autorizeze o asemenea misiune? Plus că vremea în Norvegia devenea din ce în ce mai nefavorabilă. La SOE, sentimentul general era că, dacă această misiune dezastruoasă îi învăţase un lucru, acela era că e imposibil să lansezi o echipă numeroasă în vidda. Darămite să-i ceri să şi traverseze platoul. Prin urmare, care putea fi

noul plan de atac? Și cine să-l pună în aplicare?

— Încercăm din nou? întrebă Henneker, a cărui reputaţie scăzuse considerabil.

— Va fi imposibil să obţinem aprobarea Guvernului momentan, răspunse Lord Brooks.

Acum devenise clar, dacă mai avea cineva vreun dubiu, că probabilitatea ca vreunul dintre oamenii lor să se întoarcă în siguranţă acasă era aproape nulă.

— Oricum, fereastra meteo nu ne permite nici măcar să ne gândim la acţiune, spuse Henneker. Iar să lansezi o echipă de asemenea amploare în zonă, cu suficient armament și provizii pentru a îndeplini sarcina...

Însemna să irosești alte vieţi preţioase după cele pierdute deja, încerca el să spună. Ar fi cea mai grea decizie din viaţa lor, din punct de vedere moral și profesional.

— Sunt deschis la orice sugestie, spuse Gubbins, privind în jur.

Nimeni nu ridică mâna. În cele din urmă, Tronstad vorbi.

— Din punctul meu de vedere, miza nu s-a schimbat, nu?

— Aş spune chiar că este mai mare, confirmă Brant Kelch. Aud că nemţii se apropie de un punct critic şi, din câte mi s-a spus, echipele americane şi britanice sunt cu cel puţin un an în urmă.

— Aşadar, singura noastră opţiune este să bombardăm blestemăţia aia, spuse Henneker ceea ce probabil gândeau toţi. Noile noastre bombardiere Sterling pot face drumul dus-întors. Americanii au B-17 ale lor. Odată ce trecem de coastă, mi s-a spus că defensiva aeriană a germanilor nu e chiar impenetrabilă. Cu o zi de bombardament intens, vom rade construcţia de pe faţa pământului.

— Ba nu, n-o vei face, interveni Tronstad, de data aceasta privindu-l fix în ochi. Defileul este prea îngust, iar centrala prea protejată de stânci. Bombardierele ar fi nevoite să zboare foarte jos, cine ştie câţi oameni ai mai pierde. În plus, Rjukan este la scurtă distanţă de acolo. Nu se va întâmpla nimic altceva în afară de faptul că bombardamentele tale se vor încheia fără succes şi sute de vieţi nevinovate vor fi pierdute.

— Erai dispus să rişti când erau vieţi britanice în joc, spuse Henneker uşor provocator.

— Ţi-am spus de la început că raidul nu va funcţiona. Și nu vom măcelări cetăţeni nevinovaţi.

Savantul norvegian îşi puse pipa pe masă şi continuă:

— Mai ales când şansele de succes sunt atât de reduse. Și când există o altă cale.

— Și care este aceea? întrebă Gubbins, părând surprins.

— Un ultim raid.

— Încă un raid? spuse Gubbins, dându-şi jos ochelarii. Tocmai v-am informat care este climatul pentru acest gen de acţiune. De ce ar fi diferit acest raid de cel precedent?

— Pentru că de data aceasta o vom face cu bărbaţi care chiar au o şansă reală de a îndeplini misiunea. Băieţii mei, declară Tronstad.

— Băieţii tăi? întrebă Lord Brooks.

— Norvegieni? spuse Gubbins. Exclusiv?

— De ce nu? Avem deja patru oameni pe teren. Mai trimitem o echipă de cinci, şase, să spunem, la fel de bine pregătiţi. La fel de curajoşi ca orice britanic şi la fel de dispuşi să îşi rişte vieţile. Care vorbesc limba şi cunosc regiunea ca în palmă. Cine ar fi mai potrivit decât ei?

— Membrii Companiei Linge nu au fost niciodată trimişi la luptă, spuse Gubbins. Dar aceasta ar putea fi ultima noastră şansă de a ajunge la ţintă.

— Au fost la luptă înainte de a veni aici. Iar dacă membrii Grouse v-au demonstrat ceva, acel lucru este că sunt la fel de rezistenţi şi devotaţi precum oricare dintre oamenii voştri.

— Zece oameni...? spuse Henneker, pufăind sceptic. Chiar dacă ar reuşi să ajungă acolo, acum ar trebui să treacă de 30-40 de gardieni înainte de a atinge ţinta. Lăsând la o parte relieful.

— *Aye*, zise Tronstad, dar relieful este prietenul lor. Cunosc regiunea şi ştiu cum să supravieţuiască acolo. Şi sunt luptători extrem de buni şi de pregătiţi. Mă înşel, Jack? întrebă el întorcându-se spre Wilson. Ar fi trebuit să facem asta de prima dată. Nu-i aşa?

Şeful departamentului norvegian privi în jurul mesei. Gubbins îi oferise acest post şi îl cunoştea de mulţi ani, dar acum era momentul să facă ceea ce era de făcut şi să o facă în mod corect.

— Are dreptate, domnule, spuse el, încuviinţând din cap spre şeful SOE. Sunt la fel de capabili ca oamenii noştri. Şi sunt dornici să plece la luptă. Aşa că sunt de acord să-i trimitem pe teren. Îmi pun postul la bătaie pentru ei. Vă vor oferi rezultate.

— O echipă de 10 norvegieni să salveze războiul pentru Anglia şi întreaga Europă? râse Henneker, căutând susţinere în jurul mesei.

— Ai dreptate, spuse Tronstad, gândindu-se o secundă. E posibil să fie nevoie de 11.

Urmară câteva chicote înăbuşite, dar, după ce acestea se stinseră, nimeni nu păru să conteste propunerea. Raidurile de bombardament erau întotdeauna riscante. Iar după dezastrul Freshman, mai bine câţiva norvegieni morţi, decât câteva bombardiere Sterling pierdute şi niciun rezultat. Probabil aşa gândeau câţiva dintre ei.

O echipă oarecare de norvegieni nici măcar nu ar fi menţionată la ştirile de seară.

— În regulă, spuse Gubbins, primind o încuviinţare tacită şi din partea lui Brooks. Ia-ţi băieţii, cum le spui tu, domnule colonel, şi fă-ţi treaba. S-ar putea să fie ultima noastră şansă. Păstrează-ţi postul, dar îndeplineşte misiunea asta blestemată.

18.

Nordstrum se antrena la Avainaire când maşina oficială trase lângă cabană. Din ea ieşiră Wilson şi Leif Tronstad.

— Domnule colonel.

Nordstrum îi salută, bucurându-se să îi vadă înapoi. Toată lumea ştia că cei doi participaseră la o întrunire importantă la Londra. După expresiile lor, ceva măreţ fusese decis.

Wilson veni lângă el.

— Ce-ţi face piciorul, locotenente? Eşti bun de muncă?

— E complet vindecat, domnule, răspunse Kurt, sărind pe vârful picioarelor pentru a-i demonstra că este pregătit. Ce veşti aveţi?

— Ştii totul despre Freshman, presupun?

Chiar şi izolaţi în munţii din nordul Scoţiei, recruţii aflaseră vestea catastrofei din Norvegia. Compania Linge se antrenase cu acei soldaţi, astfel că pierderea lor fusese o lovitură dură. Nimeni nu ştia exact ce se întâmplase, doar că misiunea, oricare ar fi fost ea – suficient de importantă încât 40 de britanici să îşi rişte vieţile – nu fusese îndeplinită. Şi mai era şi soarta echipei Grouse, prietenii lor apropiaţi, despre care nu mai auziseră nimic de ceva vreme şi care acum erau nevoiţi să pătrundă mai adânc în vidda, exact când vremea începea să se înăsprească.

— Ne pare rău pentru oamenii voştri. Dar ai noştri sunt blocaţi acolo. Am face orice să îi ajutăm.

— Atunci adună-ţi oamenii, locotenente, spuse colonelul. Avem o treabă pentru ei. Şi mă refer şi la flăcăul acela american, cum îl cheamă?

— Gutterson, domnule colonel.

— Gutterson, da. Şi el e la fel de bun la nevoie.

Nordstrum îi privi întrebător.

— Veştile, Kurt, spuse Tronstad, punându-i mâna pe umăr, sunt că vă trimitem pe teren. O mică echipă care să se întâlnească acolo cu avangarda Grouse şi să ducă la bun sfârşit ceea ce trebuiau să facă echipele Freshman.

Adică, după cum ştia acum toată lumea, să distrugă rezervele şi producţia de apă grea de la Norsk Hydro.

— Spuneţi că vreţi să trimiteţi norvegieni? întrebă Nordstrum, aproape înecându-se de entuziasm. În Norvegia?

— *Aye.* Plus yankeul. Veţi avea nevoie de cel mai bun alpinist, iar el şi-a câştigat locul.

— Nu vă faceţi griji, vom fi cu ochii pe el, zise Nordstrum rânjind. Ştiu că băieţii vor fi încântaţi, domnule. Cât de curând, dacă îmi permiteţi să întreb?

— În jumătate de oră, în sala mare. Înainte de prânz, spuse Wilson, verificându-şi ceasul.

— Mă refeream la plecarea în misiune, spuse Nordstrum zâmbind.

— Ah, desigur, spuse colonelul. Vom mai avea nevoie de o rundă de pregătire. Sabotaj industrial, specific ţintei noastre. Dar în curând, locotenente. De îndată ce ne permite vremea. Nici băieţii Grouse nu mai rezistă mult acolo.

19.

În Rjukan, Dieter Lund îşi adună şi el oamenii.

Vestea misiunii eşuate a planoarelor ajunsese la ei la o zi după ce se întâmplase. Două avioane doborâte, zeci de aviatori britanici morţi, la nici 30 de km depărtare. Ţinta fusese fabrica Norsk Hydro din Vemork. În urmă cu mai puţin de o lună, Gestapoul local emisese un nou ordin cu privire la sabotori, ordin care venise direct de la Führer:

> De acum înainte, toţi inamicii trupelor germane prinşi în planificarea sau executarea aşa-numitelor operaţiuni de comando în Europa sau Africa, indiferent dacă este vorba de soldaţi în uniformă sau civili, cu sau fără arme, vor fi exterminaţi până la unul în luptă sau în timp ce încearcă să evadeze... Chiar dacă, odată descoperiţi, aceşti indivizi vor încerca să se predea...
> În eventualitatea în care se va dovedi oportună cruţarea unuia sau a doi dintre ei în scopul interogării, aceştia vor fi împuşcaţi imediat după interogatoriu.

Fusese o misiune zadarnică, Lund ştia acest lucru. Chiar dacă ar fi reuşit să ajungă cumva la obiectiv, aceşti soldaţi nu ar fi avut nicio şansă să scape cu viaţă.

Acum activitatea în zonă se intensificase, nemţii erau în alertă maximă. Noi trupe fuseseră aduse şi staţionate în jurul fabricii. Noi rânduri de mine erau instalate în fiecare zi şi noi garduri din sârmă ghimpată adăugate. Noaptea, fasciculele luminoase ale proiectoarelor montate pe podul suspendat care traversa defileul, se vedeau chiar şi din Rjukan...

Muggenthaler, şeful Gestapoului local, emisese ordine stricte de detectare a tuturor activităţilor radio ilegale din regiune.

— Aceste trupe de comando trebuie să fi avut ajutor la sol, îi spuse el lui Lund. Dă-le de urmă. Aceştia sunt compatrioţi de-ai tăi, căpitane. Îţi ordon să îi găseşti.

— Da, Herr Obersführer, salută Lund ciocnindu-şi călcâiele.

În munţi, toate refugiile şi cabanele erau verificate de către vehicule dotate cu radare pentru semnalul radio. Acesta era în general greu de detectat, deoarece doar o transmisie activă putea fi interceptată. Iar în munţi, pe distanţe lungi, era dificil să ajungi la timp în locul unde fusese depistat semnalul. Când erau prinşi, infractorii erau împuşcaţi, în cele mai multe cazuri. În sat, oamenii lui Lund verificau fiecare stradă. Orice echipament electronic suspect era confiscat fără vreo explicaţie. Cei bănuiţi de legături cu rezistenţa erau arestaţi imediat. Doar în ultimele 24 de ore fuseseră reţinuţi 20 de oameni – Lund nu ştia exact se va întâmpla cu ei. Probabil aveau să fie snopiţi în bătaie în subsolul sediului Gestapoului şi trimişi în toiul nopţii în lagărul de concentrare de la Grini, unde erau duşi toţi evreii şi suspecţii. Soţiile şi mamele lor aproape că dărâmau uşa sediului miliţiei.

— Ce s-a întâmplat cu fiul meu? Ştiu că a fost reţinut. Unde l-aţi dus?

— Nu vă pot spune, doamnă, răspundea Lund, ridicând din umeri sau aruncându-şi mâinile în aer pentru a sugera că acea chestiune era mai presus de el. E peste puterile mele, spunea, deşi bănuia care fusese soarta lor. Nu ar fi trebuit să se amestece în activităţi ilegale.

— Activităţi ilegale? Era doar un pescar, protestau rudele omului. Le serveşti pe brutele astea, Lund, îi spuneau, iar reproşul li se citea şi în privire. De ce? Ţi-ai pătat mâinile cu sângele lui.

De ce...? Nu avea de gând să răspundă vreodată la acea întrebare. Pentru că era singura lui cale de a ieși din acest război fără probleme și, spera el, și cu câteva coroane drept răsplată. Și poate pentru că îi făcea plăcere să îi vadă pe acești oameni umili și disperaţi, aceiași oameni care cândva îl crezuseră nătângul din spatele clasei, care nu va reuși să facă nimic în viaţă. Acum nu mai râdeau de el. Acum Lund avea putere de viaţă și de moarte asupra lor. Și ce mama naibii, gândi el privindu-și palmele, al cui sânge credeau ei că îi pătează mâinile?

Aflat în curtea secţiei de poliţie, Lund suflă în fluier, iar trupele sale se grupară în formaţie – 22 de recruţi. Nu erau tocmai darul lui Dumnezeu pentru omenire, adevărat, ci erau oameni asemenea lui, care făcuseră alegerea înţeleaptă – deşi nepopulară – de a trece de partea învingătorilor. Da, unii dintre ei puteau fi numiţi escroci şi hoţi, care ar fi înfundat puşcăria dacă nu ar fi trecut de partea naziştilor. Câţiva erau puţin mai grei de cap, iar alţii fuseseră pur şi simplu prea laşi pentru a se alătura Rezistenţei. Şi mai erau şi câţiva oportunişti ca el, care puseseră acelaşi pariu.

Dar Muggenthaler avea dreptate într-o privinţă: nu era nicio îndoială că aceşti soldaţi britanici primiseră ajutor de la cineva din partea locului. Altfel era imposibil să fi sperat că vor ajunge la ţintă, într-o ţară atât de necruţătoare. Cu siguranţă, cineva de-al locului le oferise informaţii despre obiectiv.

Ceea ce însemna că aceşti informatori erau încă în libertate pe undeva. În sat sau sus, în vidda. Eliminarea lor urma să fie o sarcină grea. Vidda le furniza o reţea aproape inepuizabilă de refugii şi cabane – adăposturi sigure. Era nevoie de o întreagă armată pentru a acoperi toată zona.

Dar Lund ştia că, într-un fel sau altul, îi va găsi. În profesia lui, se găseau întotdeauna modalităţi.

— Ia-ţi oamenii și împărțiți-vă în două grupuri, îl instrui Lund pe Locotenentul Voss, un fermier tânăr şi bucuros să facă treaba, dar cam încetişor la minte. Primul grup va însoţi vehiculul care caută semnale radio. Arestaţi pe oricine găsiţi.

— Da, domnule, spuse Voss, salutând cu mâna la frunte și ciocnindu-și călcâiele.

— Grupul doi, Sergent Karlson, verificaţi străzile satului. Săltaţi toate chipurile noi pe care le vedeţi şi aduceţi-le la secţie. Vom vedea mai târziu cine sunt.

— Da, domnule, spuse şi Karlson, salutând la rândul lui.

— Şi, sergent... când plecaţi în turele de recunoaştere, ia doi dintre oamenii tăi şi mergeţi în Vigne. La numărul 77.

— 77, domnule? repetă ofiţerul, privindu-l fără să înţeleagă.

— Vreau să nu-l scăpaţi din ochi pe bărbatul care trăieşte acolo. Să ştim fiecare mişcare, cine vine şi cine pleacă. Este bătrân, aşa că nu ar trebui să aveţi probleme, dar este viclean. Şi ai grijă să nu te surprindă cu puşca lui.

— Mă voi ocupa eu însumi, căpitane. Care este numele scandalagiului?

— Nordstrum, îl informă Lund.

— Nordstrum? Tatăl lui Kurt Nordstrum? întrebă sergentul, căscând ochii.

— Asigură-te că bătrânul este supravegheat constant. Îmi raportezi mie

direct toate sosirile şi plecările.

Dacă fiul lui era în preajmă, era posibil ca cineva să îi ofere informaţii bătrânului. Un ţipar poate fi prins, indiferent cât de adâncă sau rece este apa.

Iar bătrânul Nordstrum reprezenta o modalitate de a pescui acest ţipar alunecos.

20.

— Aceasta va fi ţinta voastră, băieţi, spuse Colonelul Wilson, indicând un loc pe ecranul de proiecţie din sala mare de la Avainaire, transformată în cameră de consiliu.

Cei şapte recruţi, inclusiv yankeul Gutterson, stăteau în faţa ecranului pe care era proiectată o fotografie aeriană a centralei Norsk Hydro, pusă la dispoziţie de RAF.

— Unii dintre voi poate o cunosc deja. Centrala hidroelectrică Norsk Hydro de la Vemork. Se poate să ştiţi, de asemenea, că a fost cândva folosită în principal pentru producerea nitratului de amoniu, pentru îngrăşământ. Dar de când au pus naziştii stăpânire pe ea, nu îngrăşământul ne îngrijorează. Echipamentul pe care urmărim să îl eliminăm este localizat la subsolul centralei. După cum puteţi vedea – lovi uşor ecranul cu indicatorul – nu va fi uşor să ajungem acolo fără să fim detectaţi.

Câţiva dintre recruţi murmurară că ştiu locul, într-adevăr, şi că Wilson are dreptate.

— Centrala este construită pe marginea unei stânci, pe un versant montan aproape vertical, continuă Wilson. Este atât de abrupt, încât o piatră aruncată din acest punct nu va lovi nimic în cădere, 183 m pană pe fundul văii, unde apele reci ca gheaţa ale râului Mann şerpuiesc prin defileu. Deasupra ei, Wilson îndreptă indicatorul în sus, versantul se înalţă aproape la fel de abrupt, la peste 900 m, unde lacuri, baraje şi râuri de munte aprovizionează cu apă cele 12 conducte uriaşe pe care le vedeţi aici şi care o transportă apoi în turbinele centralei. Există doar trei modalităţi de ajunge pe platforma stâncoasă pe care stă centrala: prima – podul suspendat pe care îl vedeţi aici, ducând pe malul opus al defileului, spre satul Rjukan, aflat la 2 km mai jos; a doua – o serie de trepte care coboară de la conducte, dar despre care am fost informaţi că sunt minate; a treia – o cale ferată simplă folosită pentru transportarea echipamentului greu, care coboară până în vale. Cred că nu greşesc când spun că, dacă însuşi Thor şi-ar fi ales un loc

pentru a construi o ascunzătoare la care să nu poată ajungă nimeni, nici că ar fi putut să facă o treabă mai bună decât ceea ce vedeţi.

— Cunosc locul, spuse Nordstrum, încuviinţând din cap.

— Şi eu, spuse Jens. Din câte îmi amintesc, este un drum de pământ pe cealaltă parte a defileului, coborând din înaltul viddei, lângă o telecabină. Se numeşte Ryes Road.

— Da, era un teleferic care ducea până în vârf, adăugă Nordstrum. A fost construit pentru ca locuitorii din Rjukan să poată urca iarna pe munte pentru a beneficia de lumina soarelui.

— L-au închis naziştii, spuse Tronstad. De asemenea, este posibil ca drumul să fie minat.

— Din moment ce conductele şi centrala sunt pe partea sudică a defileului, continuă Wilson, nemţii presupun că orice atac va veni de aici, aşa că au întărit apărarea corespunzător. Zona aceasta – arătă spre baza stâncilor – este împânzită de mine. De asemenea, au plasat baterii de mitraliere la casa vanelor, aici, şi la limita superioară a conductelor. Plus tot felul de capcane de-a lungul treptelor care coboară versantul. În orice altă parte, după cum este evident, nu există altceva decât cădere liberă în defileul de dedesubt.

— După părerea noastră, acest lucru exclude orice abordare a centralei dinspre sud, spuse Tronstad pufăind din pipă şi preluând cuvântul. Credem că ar trebui să porniţi de aici, din partea nordică, ceea ce înseamnă că va trebui să traversaţi defileul şi râul pe timp de noapte şi să urcaţi din nou la nivelul centralei – 180 m, şi nu este o escaladă uşoară, mai ales pe întuneric, cu arme şi explozibili prinşi de spatele vostru. Presupunând că se poate face...

Se opri şi zâmbi.

— Ar trebui să spun *când* se va face. Centrala e păzită de 20-30 de gardieni germani, majoritatea situaţi într-un post de gardă, continuă Tronstad, arătând o clădire mică lângă una dintre casele vanelor. Iar podul de deasupra defileului este păzit de doi gardieni care se schimbă prin rotaţie la fiecare oră.

— De ce nu luăm podul cu asalt, pur şi simplu, şi intrăm pe acolo? propuse Joachim Ronneberg. Nu ar trebui să fie atât de problematic să reducem la tăcere doi gardieni.

— Adevărat, fu de acord Wilson. Dar există posibilitatea ca postul de gardă să fie alertat după aceea, iar apoi s-ar declanşa o luptă totală.

— Şi? Nici 20 sau 30 de inşi nu ar trebui să fie o problemă prea mare, râse Jens, stârnind şoapte aprobatoare în jur.

— Sunt convins că ai dreptate, sergent, spuse Wilson încuviinţând din

cap. Dar am omis să-i menţionez pe cei aproximativ 300 de gardieni staţionaţi în Rjukan sau Mosvatn, la doar 1,5 km distanţă.

— Păi atunci care e propunerea dumneavoastră, domnule colonel... Jens îşi drese glasul.

— Haideţi să aruncăm o privire mai atentă ţintei, bine?

Wilson îi făcu semn asistentului care opera proiectorul. Următoarea fotografie, făcută de Einar Skinnarland, era un prim-plan al clădirii principale. Structura avea 7 etaje, construite din cărămidă albă şi beton.

— După cum am spus, continuă Wilson, ţinta noastră este localizată la subsol. Datorită profesorului Tronstad, ne-am familiarizat cu configuraţia camerei şi a clădirii. Există doar trei căi de a pătrunde acolo. Prima este uşa exterioară din oţel care duce la subsol, aici, arătă Wilson, care poate să fie încuiată sau nu, întrucât gardienii intră din oră în oră înăuntru. O altă cale ar fi o uşă pe partea sudică a clădirii, care duce la primul etaj. Ceea ce înseamnă că, odată intraţi, vă veţi deplasa până la subsol şi cine ştie cu ce veţi da nas în nas. A treia opţiune – Wilson puse indicatorul pe un punct în partea nordică a clădirii – şi nu foarte plăcută, este o conductă îngustă despre care ştiu doar câţiva oameni care lucrează în fabrică. Aceasta duce direct în subsol, dar, din păcate, nu este suficient de lată cât să încapă mai mult de o singură persoană odată – iar timpul este esenţial. Dacă toate celelalte opţiuni pică, putem oricând să aruncăm în aer uşa exterioară a subsolului, dar zgomotul îi va alerta cu siguranţă pe cei staţionaţi în postul de gardă.

— În subsol, spuse Tronstad mergând lângă ecran, sunt 18 procesoare electrolitice de concentraţie ridicată. Care arată astfel...

Pe ecran apăru o fotografie cu rânduri de rezervoare cilindrice de aproximativ 1,5 m, cu o reţea de tuburi, furtunuri şi cadrane ieşind din ele.

— Câtă vreme nu vom fi nevoiţi să explicăm ce sunt astea, sunt sigur că nu va fi greu să le distrugem, zâmbi Olf Pedersen.

— În cazul acesta, vă rog să le spuneţi pur şi simplu celule de mare concentraţie, zise Tronstad râzând. În următoarele câteva săptămâni, îndrăznesc să spun că veţi cunoaşte lucrurile astea pe de rost. Şi cum să le neutralizaţi. În plus, recipientele de stocare a produsului finit sunt şi ele ţinute aici. Aceste canistre trebuie distruse cu orice preţ, la fel şi echipamentul. Oricât de critică ar fi misiunea asta, să spunem doar că păleşte în comparaţie cu daunele care s-ar produce dacă aceste canistre ar ajunge vreodată în Germania.

Sabotorii încuviinţară sobri din cap.

— Asta este tot pentru moment, spuse Wilson. În următoarele săptămâni vă vom ajusta antrenamentul astfel încât să se plieze perfect pe ceea ce vă cerem să faceţi. Întrebări?

Nimeni nu spuse nimic la început, dar după câteva clipe Nordstrum ridică mâna.

— Doar una. Ce conţin aceste canistre sau acele „celule de mare concentraţie” De ce sunt atât de periculoase? De ce şi-au pierdut viaţa pentru ele atât de mulţi oameni?

Wilson îl privi pe Tronstad. Savantul încuviinţă din cap şi trase aer în piept.

— Ceva de care probabil nu aţi auzit niciodată. Se numeşte oxid de deuteriu.

— Aveţi dreptate! spuse Jens, provocând râsul tuturor.

— I se mai spune şi „apă grea”, spuse Tronstad.

— Apă grea? râse Pedersen. Presupun că vă referiţi la bere?

Acum întreg grupul izbucni în râs. Chiar şi Tronstad, care trase din pipă cu un zâmbet amuzat.

— Nu, mă tem că nu seamănă deloc cu berea, spuse el, zâmbetul stingându-i-se.

În ochii lui se vedea că e o chestiune de maximă seriozitate.

— Bine, apă grea, profesore, insistă Pedersen. Dacă nu este ca berea şi e atât de periculoasă, ce face, mai exact?

Tronstad îi aruncă o privire lui Wilson şi trase din pipă. Tăcerea era greoaie. Apoi colonelul îşi frecă mâinile şi spuse:

— Mă tem că doar atât suntem pregătiţi să discutăm momentan. Veţi pleca spre sud în aproximativ o săptămână, apoi va începe adevăratul antrenament. Dacă asta este tot, vă spunem baftă.

21.

Numiră operaţiunea Gunnerside, după sătucul din Ţara Galilor unde Maiorul Gubbins mersese în toamnă să vâneze potârnichi [„grouse” – numele avangardei din vidda]. Echipa era compusă din Nordstrum şi Jens, Joachim Ronneberg, care fu desemnat lider, Olf Pedersen, Hans Strohaug, Birger Stromsheim, care ştia mai multe despre explozibili decât oricare dintre ei, şi Eric Gutterson, americanul de la Vânătorii de Munte.

Se antrenară intens vreme de încă o lună. Două săptămâni în Scoţia la STS 17, concentrându-se pe sabotajul industrial, asamblarea şi aprinderea rapidă a explozibilului, până când toate acestea deveniră o rutină pentru ei. Apoi se mutară mai la sud, la STS 16, în apropiere de Cambridge, la o bază intermediară pentru agenţii care erau trimişi în Europa. Acolo studiară cea

mai recentă schiţă a uzinei şi împrejurimile ei, după fotografiile aeriene realizate de misiunile de recunoaştere şi Jomar Brun, fostul inginer-şef de la Norsk Hydro, care dezertase recent.

Li se prezentară riscurile cu care urmau să se confrunte, iar Tronstad şi Wilson fură sinceri cu ei în privinţa sorţii echipei Freshman, spunându-le că, dacă vor fi prinşi, vor avea probabil un sfârşit asemănător. Exersară demolarea procesoarelor de la Vemork pe o serie de modele identice, special construite. În curând, ştiau fiecare milimetru din interiorul uzinei – nu doar configuraţia şi apărările, ci şi fiecare scară, fiecare debara.

Tot ce îi mai reţinea acum era vremea. Furtunile erau neobosite în Norvegia şi foarte greu de prezis. Dar cu cât trecea timpul mai mult, cu atât mai temeinic îşi continuau naziştii producţia de apă grea, şi cu atât mai greu îi era echipei Grouse să reziste în vidda, nevoită să fie mereu cu un pas înaintea germanilor, să se mute dintr-un refugiu în altul în sălbăticia îngheţată şi să supravieţuiască cu Dumnezeu ştie ce drept hrană.

Simulările deveniră din ce în ce mai intense: paraşutări pe timp de noapte în munţi, traversarea distanţei cu echipament de 35 kg în spate, căţărarea şi coborârea în rapel pe stânci în întuneric. Infiltrarea în obiectiv, plasarea materialului explozibil – pentru toate, viteza era esenţială. Treaba trebuia făcută rapid, astfel încât să intre şi să iasă în 15 minute. Ruta lor fu trasată în cel mai mic detaliu: urmau să aterizeze în munţi, să se întâlnească cu echipa Grouse la lacul Maure, să pornească spre obiectiv, să coboare în rapel stânca dinspre cătunul Vaer, apoi să traverseze râul Mann, scăzut acum şi blocat pe alocuri de gheaţă, şi să urmeze calea ferată în sus, până la Norsk Hydro. Odată ce misiunea era îndeplinită, planul era să plece pe aceeaşi rută, dacă era posibil, întorcându-se în vidda şi schiind până în Suedia.

Nordstrum fu numit liderul echipei de demolare, responsabilă cu explozibilul. Echipa era formată din patru oameni, care urmau să intre în clădire. Ceilalţi, sub conducerea lui Poulsson, aveau să le ofere acoperire la exterior şi să lupte cu inamicul, în caz că va fi nevoie. Ce conta cel mai mult – iar acest lucru li se repetase la nesfârşit – era ca rezervele de lichid misterios stocat în canistre din metal, „suc”, cum îl numeau ei, să fie distruse.

•

Spre sfârşitul pregătirii, Nordstrum îl găsi pe Tronstad în biroul improvizat de la STS 17. Era 13 ianuarie – mai erau doar două zile până la plecare.

— Apa asta grea..., spuse el după ce intră şi se aşeză vizavi de masa de scris a savantului. Ne-a costat deja multe vieţi. Ce este, mai exact, profesore?

Tronstad îşi împinse scaunul în spate şi îşi frecă mustaţa, gândindu-se cum să răspundă. Simţea că poate să aibă încredere în compatriotul său.

— Ai auzit vreodată de divizarea atomului, Kurt?
— Cândva... Despre asta este vorba? Despre atom?
— Este multă ştiinţă la mijloc.
Dintr-o servietă de sub birou, Tronstad scoase un dosar negru, pe care scria cu litere mari: STRICT SECRET. DOAR ÎN ATENŢIA COMANDAMENTULUI MILITAR ALIAT.
I-l întinse lui Nordstrum.
— Îţi promit că nu vei înţelege prea multe din el, chiar şi inginer fiind. E doar o serie nesfârşită de ecuaţii complexe. Să spunem doar că, dacă nemţii ajung primii la rezultat, acest lucru va duce la cel mai grav deznodământ posibil. Ca să nu mai spunem că vor câştiga războiul.
— Şi noi încercăm acelaşi lucru? întrebă Nordstrum, răsfoind raportul.
Pagini întregi cu formule şi teorii. U-235. U-238. Ridică privirea.
— Şi noi încercăm să divizăm atomul?
Tronstad îşi scutură pipa. Probabil era o întrebare la care nu ar trebui să răspundă, Nordstrum îşi dădea seama de acest lucru, dar savantul încuviinţă încet din cap.
— Desigur.
— Şi dacă reuşim noi primii...?
— Atunci noi vom câştiga războiul, răspunse Tronstad, zâmbind şi ridicând din umeri.
— Înţeleg, spuse Nordstrum ridicându-se în picioare. Pare un efort foarte mare din partea tuturor pentru ceva atât de mărunt, zâmbi el.
— *Aye*, aşa este.
Tronstad puse dosarul negru înapoi în servietă şi o încuie. Acum nu mai trebuia decât să aştepte ca vremea să se însenineze.

•

Cerul asupra Mării Nordului rămase plumburiu în iarna aceea. Data de 15 ianuarie veni şi trecu, apoi veni şi februarie. În tot acest timp, producţia de apă grea continua la Vemork, iar avangarda Grouse, atât de esenţială îndeplinirii operaţiunii Gunnerside, stătea ghemuită în sălbăticia îngheţată, fără provizii.
Într-o zi, fură chemaţi cu toţii într-o sală de consiliu.
— Am ajuns la ultima parte a antrenamentului vostru, spuse Colonelul Wilson, sprijinindu-se de marginea mesei. În acest moment, ştiţi cu toţii ce aveţi de făcut, dar ar fi mai bine să fim sinceri. Nemţii au o politică strictă când vine vorba de sabotori, în uniformă sau nu. Şi nu este una drăguţă, aşa că fiecare dintre voi vă primi asta.
Unul dintre locotenenţii săi împărţi în jur nişte recipiente mici, transparente, conţinând două pastile albastre. Toată lumea le privi lung,

ştiind exact ce sunt, fără să primească o confirmare orală. Pentru Nordstrum, capsulele păreau inofensive, ca cele pe care le-ai lua pentru a scăpa de durerea de cap după o beţie. Văzându-le, îşi aminti încă o dată cât de importantă era misiunea lor.

— Trebuie să presupuneţi că, odată ce veţi fi capturaţi, veţi fi executaţi, spuse Tronstad, privindu-l pe fiecare în parte. Dar nu înainte ca ei să încerce să extragă informaţii de la voi. Ceea ce, vă promit, nu va fi deloc distractiv. Mi s-a spus că aceste capsule nu provoacă durere. Dar nu vă bazaţi prea mult pe ce spun eu, n-am avut plăcerea să le încerc.

Câţiva chicotiră, privind lung pastilele.

— Şi că sunt rapide. Ca şi cum s-ar stinge brusc lumina, spuse Wilson, pocnind din degete.

— Rapide ca un neamţ pişându-se într-o furtună norvegiană, strigă Jens, iar un hohot de râs izbucni în încăpere.

— Da, spuse Wilson stăpânindu-şi zâmbetul, atât de rapide. Oricum, ultimul lucru pe care vreţi să îl faceţi – şi ştiu că sunteţi de acord – este să vă trădaţi colegii la interogatoriu.

— Nu trebuie să vă faceţi griji în această privinţă, spuse Ronneberg. Poate în afară de Jens. Nu poţi să-l faci să-i tacă fleanca nici măcar când doarme.

— Da, va fi o uşurare să-i pună cineva un căuş la gură, zise Nordstrum. Umblu cu el de doi ani.

— Bine, bine, poate că vorbesc cam mult, spuse Jens. Dar să îmi trădez prietenii... mai bine mor.

Privi în jur şi toţi ceilalţi îl susţinură cu un „*Aye*!"

— Acum daţi-le înapoi, dacă nu vă supăraţi, spuse colonelul. Nu vrem să le confunde cineva cu o aspirină înainte să plecaţi, dacă aţi băut prea mult.

Urmară alte câteva râsete voioase, apoi toţi îşi reluară locurile după ce înapoiară capsulele.

— În curând vom începe pregătirile de plecare, zise colonelul. Mi s-a spus că vremea stă să se schimbe. Ştiu că aveţi o greutate imensă pe umeri, băieţi, dar ştiu că sunteţi capabili să îndepliniţi misiunea. Acum avem nevoie doar ca norii să se risipească puţin.

22.

15 februarie

Comunicat al Departamentului de Operaţiuni, Institutul de Meteorologie

din Sussex. Către SOE. STS 61:

> Ultimele previziuni meteorologice pentru estul Mării Nordului și sudul Norvegiei pentru nopţile de 16 și 17 februarie:
> Se previzionează o deschidere în pătura de nori. Luna va fi în ultimul pătrar, în creştere. Vizibilitate ridicată anticipată doar pentru această scurtă fereastră. Vânturi joase. Zilele următoare au un nivel mai ridicat de imprevizibilitate. Se formează front atmosferic în Atlanticul de Nord.

— Poftim, îi spuse Wilson adjunctului său, Comandantul Welsh. Avem data. 16 februarie.

— Mâine-noapte, atunci, spuse Welsh, încuviinţând din cap. Îi voi spune lui Ronneberg să îi pregătească.

— Nu, lasă-i să se relaxeze în seara asta. Le vom spune mâine-dimineaţă. Dar informează-l pe Colonelul Maxwell – comandorul RAF de la bază. Spune-i să își pregătească echipajul.

— Da, domnule, spuse Welsh, dând să plece.

— Și, comandante...

Welsh se întoarse spre Wilson.

— Anunţă avangarda Grouse de la sol să încălzească aparatul Eureka. Vor avea musafiri.

23.

În dimineaţa plecării, Nordstrum se trezi într-o agitaţie generală la bază. Merse la fereastră și privi afară. Pe pistă era un Halifax care își tura elicele. Echipajul de întreţinere îl punea la punct. Într-unul dintre hangare erau asamblate și sigilate containere din metal.

— Se petrece ceva, spuse Nordstrum.

Birger Stromsheim veni și el nerăbdător lângă fereastră.

— Dumnezeule, Kurt, cred că plecăm.

Înainte de micul dejun, Ronneberg îi adună pe ceilalţi membri ai echipei și îi puse la curent.

— Băieţi, colonelul tocmai m-a informat. Plecăm la noapte.

— La noapte dormim în Norvegia, spuse Hans Strohaug, sărind din pat.

— La noapte! Ce zici de asta, yankeule? spuse Nordstrum bătându-l pe spate pe Gutterson. O să poţi în sfârșit să folosești norvegiana aia pe care ai

tot exersat-o.

— *Jeg ur klar,* spuse rânjind americanul. Sunt pregătit.

— *Jeg er klar,* îl corectă Nordstrum. Dar cine stă să-ţi ţină socoteala?

Aveau suficientă treabă de făcut în ziua aceea cât să le ţină emoţiile sub control şi gândurile ocupate.

Îşi pregătiră echipamentul de schi şi îşi distribuiră greutatea în mod egal în rucsacuri: mâncare, şosete de rezervă şi mănuşi, arzătoare, material explozibil, mitraliere Thompson şi grenade de mână. Şi două capsule sinucigaşe. Fiecare rucsac cântărea peste 30 kg. Plecarea era stabilită pentru ora 21:00, din câte auziseră, ceea ce însemna că urmau să ajungă pe continent dimineaţa devreme. Aterizarea era programată la Bjornesfjord, în apropiere de lacul Maure, unde urmau să se întâlnească cu echipa Grouse, care era în apropiere şi care fusese informată de sosirea lor. În sfârşit, urmau să îşi revadă compatrioţii.

După prânz, Ronneberg le spuse că Wilson şi Tronstad vor să îi vadă pe toţi.

În sala de conferinţe în care piloţii bombardierelor RAF primiseră instrucţiunile finale înaintea zborului, Tronstad, purtând un pulover greoi din lână, cu nelipsita pipă în mână, puse piciorul pe un taburet şi le spuse:

— Băieţi, ştiţi deja că nemţii nu vă vor lua prizonieri. Pentru cei care au încercat înaintea voastră şi acum sunt morţi, vă sfătuiesc să faceţi din această operaţiune un succes. Habar nu aveţi cât de importantă este această misiune, doar că ceea ce veţi face va dăinui în istoria Norvegiei pentru totdeauna.

Trecu pe la fiecare şi le strânse mâinile, iar recruţii avură sentimentul că fac patriei lor cel mai mare serviciu. În timp ce ieşeau din încăpere, totul fiind pregătit de plecare, Tronstad merse la Nordstrum şi îl prinse de braţ.

— Kurt, poţi să mai rămâi un minut?

Nordstrum simţi un fior de nelinişte străpungându-l, dar încuviinţă din cap.

— Desigur.

După plecarea celorlalţi, Tronstad şi Wilson rămaseră amândoi în sală. La birou era un scaun liber, iar Tronstad îi făcu semn lui Nordstrum să ia loc.

— Dacă nu vă deranjează..., spuse Kurt, rămânând în picioare.

— Sigur, locotenente, spuse colonelul frecându-şi mâinile. Voiam doar să ne asigurăm că, în calitate de lider al echipei pirotehnice, înţelegi pe deplin că ţinta misiunii o reprezintă rezervele de lichid stocate la subsolul uzinei. Trebuie distruse cu orice preţ. Chiar dacă sunteţi înconjuraţi; chiar şi cu preţul unor pierderi uriaşe de vieţi omeneşti.

— Cu toţii înţelegem acest lucru, domnule, spuse Nordstrum privindu-l în

ochii. Şi asta vom face.

— Bun, spuse Tronstad zâmbind uşor trist, parcă prins în flagrant. Presupun că pare puţin cam târziu acum...

În mod evident, era şi altceva care nu le dădea pace.

— Ar mai fi ceva..., spuse Tronstad aşezându-se vizavi de Nordstrum, sprijinit de marginea biroului. Ştim cu toţi cât de mult îţi doreşti să te întorci acolo, Kurt.

— Da, domnule maior, spuse Nordstrum încuviinţând din cap. Este valabil pentru toţi cei din echipă.

— Probabil că tu te simţi ca acasă în munţii din jurul Rjukanului, la fel ca ceilalţi. Ştii cum să rămâi ascuns şi să supravieţuieşti pe muchie de cuţit, în caz că ar interveni ceva.

— Ceva, domnule...?

— Da, locotenente, spuse colonelul, ridicându-se în picioare. Am vrea să îţi cerem ceva – desigur, este la latitudinea ta dacă accepţi sau nu. Putem oricând să apelăm la altcineva.

— Şi ce anume?

— Avem câteva chestiuni care ar trebui rezolvate acolo, dacă totul decurge conform planului. După operaţiune. Singurul dezavantaj...

Colonelul îşi drese glasul şi îl privi în ochi pe Nordstrum, apoi continuă fără ocolişuri:

— ... este că rezolvarea lor te poate pune într-un oarecare pericol.

Nordstrum aruncă o privire scaunului gol, iar colonelul aşteptă. De data aceasta, Kurt se aşeză.

— Spuneţi-mi de ce anume aveţi nevoie.

24.

În noaptea în care Halifax-ul lor decolă, în Scoţia ploua cu găleata. Nu foarte încurajator pentru o misiune care necesita o lună limpede şi luminoasă, care să le asigure o aterizare reuşită în Norvegia.

Cei şapte membri ai misiunii Gunnerside se lipiră de fuzelaj, echipaţi cu costumele albe de camuflaj şi paraşutele prinse strâns de spate. Aveau cu ei şi 12 containere sigilate cu provizii.

Bombardierul decolă. Nimeni nu părea agitat sau îngrijorat. Recapitulaseră de atâtea ori ce aveau de făcut, că întreg planul le curgea prin vene. Cunoşteau toate aspectele care depindeau de ei. În plus, mergeau acasă.

De pe pistă, Wilson şi adjunctul său, Welsh, priviră bombardierul ridicându-se şi dispărând în pătura joasă de nori. Cei doi schimbară priviri pline de speranţă.

— E cam multă umezeală, domnule, spuse comandantul.

— A naibii de multă, spuse Wilson, încuviinţând din cap. Să sperăm că acolo nu este la fel.

Leif Tronstad tocmai le scria o scrisoare soţiei şi copiilor să-i din Trondheim. Când auzi bombardierul decolând, puse jos stiloul.

— În numele regelui, şopti el, închizând ochii pentru o clipă. Şi al omenirii.

Luă din nou stiloul, dar îi fu greu să continue scrisoarea.

Pentru bărbaţii din echipa Gunnerside, drumul fu lung şi cu turbulenţe deasupra Mării Nordului. Timp de patru ore, cei şapte rămaseră înghesuiţi într-un spaţiu mic, pe scaune improvizate. La fiecare turbulenţă sau gol de aer, schimbau priviri nerăbdătoare. *Cât o mai fi*? Din fericire, vântul se domoli când ajunseră pe coasta Norvegiei; şi ceea ce era cel mai încurajator, apărarea antiaeriană germană era tăcută.

— Băieţi, priviţi!

Cu un zâmbet optimist, Jens arătă prin ferestruica ovală – luna. Era luminoasă şi plină, exact cum speraseră să fie. De la o noapte încărcată de nori şi ploaie în nordul Angliei, ajunseseră acasă la un cer senin, luminat de lună.

Copilotul se întoarse spre ei, spunând:

— Suntem deasupra Norvegiei, băieţi. Bine aţi venit acasă. Toată lumea la posturi.

Zece minute până la paraşutare.

Asistentul se ridică de pe locul său, desprinzându-şi centura.

— E timpul să ne pregătim, domnilor.

Se aplecă şi deschise trapa special concepută pentru salturi, dezvăluind, în lumina lunii, piscurile îngheţate ale munţilor şi văile nesfârşite acoperite de zăpadă. Priveliştea îi făcu pe toţi să zâmbească. Unul câte unul, se ridicară de pe locurile lor şi îşi ataşară corzile necesare saltului.

— Coborâm la 240 m, anunţă pilotul.

Ronneberg fu primul şi merse pe marginea trapei. Tot ce trebuia să facă era să sară prin spaţiul deschis. O coardă de 5-6 m şi forţa vântului urmau să facă restul de îndată ce sărea din avion. Dura doar 2-3 secunde ca paraşuta să se deschidă – la 240 m, paraşutistul nu voia să fie ţinut prea mult timp în suspans.

— Ne vedem la sol, spuse Ronneberg, privindu-şi colegii pentru o ultimă oară şi făcându-le cu ochiul.

Apoi, trăgând o dată de coardă, se postă la marginea trapei. Becul verde se aprinse, iar instructorul îl bătu pe umăr.

— Acum!

Strigând „Pentru Norvegia!”, Ronneberg se aplecă, sări şi dispăru în întuneric.

— Următorul, repede! spuse instructorul, chemându-l pe Stromsheim.

La 60 de metri pe secundă, chiar şi o ezitare de o clipă putea însemna o deviere bună la sol. Ca să nu mai vorbim de pericolul reliefului imprevizibil al viddei.

Cu un chiuit, Stromsheim îl urmă pe Ronneberg. Apoi Strohaug, urmat de Olf Pedersen. Amândoi le făcură cu mâna celorlalţi şi săriră rapid din avion. Următorul era yankeul.

— Nici măcar nu ştiu cum m-am îmbrăcat în costumul ăsta afurisit, spuse el rânjind, apoi îşi trase masca din lână peste faţă şi dispăru.

Următorul era Jens. Nordstrum ştia că, dintre toate antrenamentele, saltul cu paraşuta nu era deloc partea lui preferată. Stând pe marginea trapei pentru câteva secunde, Jens avu impresia că i se întoarce stomacul pe dos.

— Cred că am uitat lumina aprinsă în baraca de la bază, spuse el, întorcându-se spre Nordstrum.

— Te vor ierta. Ne vedem la sol.

— Repede, afară cu tine! spuse instructorul împingându-l, iar Jens dispăru ţipând. Tu eşti ultimul, îi spuse apoi lui Nordstrum. Dumnezeu să fie cu voi, orice aţi face.

— Mulţumim, spuse Kurt. Să nu uitaţi pachetele cu provizii.

— Vor urma şi ele, zise bărbatul şi îl împinse uşor spre marginea trapei.

Nordstrum îşi trase masca şi sări.

Brusc, aerul deveni rece, iar el fu aruncat în lateral după ce sări din avion. Coarda se întinse la maximum, smucindu-l. Deasupra lui, paraşuta se deschise cu un şuierat puternic, iar Kurt trase de curele. Sub el, văzu alte 6 paraşute albe luminate de lună, toate părând să coboare cu încetinitorul. Deasupra lui, unul câte unul, containerele conţinând proviziile începură să fie lansate, până când toate 12 porniră spre sol, paraşutele lor deschizându-se automat. Era o privelişte minunată, Kurt nu se putu abţine să nu observe. 19 paraşute albe luminate de luna plină, reflectându-se în luciul zăpezii.

Zăpadă norvegiană!

Treptat, ajunseră cu toţii la sol. Nordstrum ateriză ultimul, iar vântul îl izbi violent de stratul de zăpadă. Unul câte unul, containerele cu provizii se împrăştiară în jur, aterizând cu bufnituri puternice, rafalele de vânt smucindu-le paraşutele. Dacă oricare dintre containere ar fi lovit un om în cădere, l-ar fi putut lăsa inconştient. Pentru o clipă, Nordstrum rămase

întins în zăpada moale şi rece, trecându-şi mâinile prin ea – era atât de bine să fii din nou acasă. Dar era important ca toţi să se extragă din curelele paraşutelor cât mai rapid. O pală puternică de vânt te putea smuci şi târî fără să poţi face nimic, aruncându-te în cine ştie ce prăpastie. Kurt se ridică şi îşi desprinse curelele.

Vestea bună era că vremea ţinuse cu ei.

Apoi auzi un scâncet – era Jens, care aterizase chiar înaintea sa. Prietenul lui se lupta să scape de paraşută, fiind luat pe sus de vânt şi târât ca o marionetă prin zăpadă. Dacă o rafală puternică îl ducea în direcţia greşită, nu aveai de unde să ştii unde va sfârşi. Poate prin jur erau stânci sau, cine ştie, crevase; Jens s-ar putea alege cu multe oase rupte... sau mai rău.

— Jens! strigă Nordstrum, alergând grăbit prin zăpadă, venind în ajutorul prietenului său. Dă-mi mâna!

Jens încerca să se elibereze cu disperare din curelele paraşutei, înfigându-şi picioarele în zăpadă în tentativa de a nu fi luat de vânt.

— Nu pot.

— Dă-mi mâna! spuse Nordstrum, întinzând braţul din nou spre el. Te ţin eu.

Dar costumele erau alunecoase, iar Jens se tot rostogolea.

— Jens, prinde-te de mine!

În cele din urmă, Jens se agăţă de braţul lui. Îşi înfipse ghetele în gheaţă şi se opri din alunecat. Reuşi să se elibereze de paraşută, care fu luată de o altă rafală de vânt şi purtată prin aer asemenea unui fulg.

— Dumnezeule..., spuse Jens oftând. Mersi...

Urmări paraşuta cu privirea, pentru a vedea unde sfârşeşte – dincolo de marginea unei creste, într-o prăpastie de 15 m adâncime, presărată cu stânci şi bolovani acoperiţi de zăpadă.

— N-a fost tocmai ca la carte, nu-i aşa? spuse el, uitându-se la Nordstrum şi dând din cap.

— Nu ca la cartea mea, răspunse Kurt zâmbind, atât cât se putea citi în privirea lui deasupra măştii de lână.

Treptat, echipa se reuni pe creasta pe care aterizaseră.

— Vreo problemă? întrebă Ronneberg în timp ce Jens şi Nordstrum li se alăturară celorlalţi.

— Niciuna la mine, spuse Nordstrum.

— Nici la mine, spuse Jens, scuturându-şi zăpada de pe ghete.

— Aveţi idee unde suntem? întrebă Ronneberg.

Nordstrum privi în jur. Nu cunoştea locul. Era toiul nopţii, iar depunerile masive de zăpadă puteau schimba peisajul de la o furtună la alta.

— Sper că undeva aproape de Bjornesfjord. Dar nu îmi pare familiar

locul.

— Ar fi bine să fie Bjornesfjord. În regulă, trupă, spuse Ronneberg, bătând din palmele protejate de mănuşi. Să ne adunăm tot echipamentul şi să ne găsim tovarăşii.

Se răspândiră pe creastă, localizând cât de multe containere putură. Majoritatea erau împrăştiate prin zăpadă. Le adunară laolaltă – destul de greu fără schiuri, întrucât unele dintre ele aterizaseră destul de departe de ei.

Ronneberg le numără.

— Rahat, sunt doar 11.

Spre disperarea lor, descoperiră că unul fusese târât mult mai departe de rafalele puternice şi se rostogolise într-o crevasă adâncă, rămânând blocat la aproximativ 5 în înăuntrul ei.

— Asta o să fie o problemă, oftă Ronneberg, privind peste marginea crevasei.

Containerele cântăreau mai bine de 35 kg, o greutate enormă de ridicat fără un loc sigur pe care să îţi sprijini picioarele.

— Ce conţine? întrebă el.

Însemnele de pe container nu erau vizibile; era imposibil să îţi dai seama ce este înăuntru, astfel că nu îşi puteau asuma riscul de a-l lăsa în urmă.

— Unul dintre noi trebuie să coboare acolo, spuse Ronneberg, îngenunchind pe marginea crevasei, evaluând pericolul.

Orice om familiar cu munţii ştia că aceste crevase se pot prăbuşi dacă faci un pas greşit.

— Cobor eu, se oferi Nordstrum, gândindu-se că este, probabil, cel mai puternic din grup. Să găsim o frânghie, apoi cobor şi-l scoatem de acolo.

— Nu, eu ar trebui să cobor, spuse americanul Gutterson, ridicând mâna. Eu sunt cel mai puternic căţărător. Pot să îl deblochez de acolo. Cu puţin noroc, îl putem trage de corzi în sus.

La urma urmei, corzile paraşutei rezistaseră la căderea din avion.

Nordstrum încuviinţă din cap spre Ronneberg, ridicând din umeri.

— Merită încercat.

— Bine, yankeule, treci la treabă, spuse Ronneberg, ridicându-se în picioare. Olf şi Jens, începeţi să despachetaţi şi localizaţi schiurile. Hans..., spuse apoi, arătându-i lui Strohaug un dâmb din apropiere. Încearcă să urci pe creasta aia şi vezi dacă îţi poţi da seama unde suntem.

— *Aye*, spuseră la unison, punându-se în mişcare.

Nordstrum, Ronneberg şi americanul îngenunchează, uitându-se înăuntrul crevasei. Din fericire, pereţii crăpăturii păreau stabili, cu o deschizătură de aproximativ 1,5 m, care se îngusta apoi pe măsură ce se

adâncea. Containerul era înclinat într-o parte. Pe pereţi se zăreau mici lespezi din stâncă sau gheaţă, care îi puteau susţine picioarele lui Gutterson.

Americanul se aplecă şi începu să se strecoare în crevasă, susţinându-şi greutatea cu câte o mână pe fiecare perete, coborând cu dexteritate, ghetele lui căutând şi testând fermitatea punctelor de susţinere pe care le găsea. Era un alpinist experimentat, aşa că într-un minut ajunse lângă container.

— Am ajuns, strigă el, ridicând privirea.

— Bine lucrat, strigă Ronneberg.

Apoi, susţinându-şi greutatea pe gheaţă şi împingându-şi spatele în peretele încremenit, cu un geamăt, Gutterson smuci containerul din locul unde se blocase.

— Cred că s-a deblocat!

Pentru a face acest lucru, era nevoie de foarte multă putere. Yankeul îşi sprijini umărul de container şi, gemând din nou, începu să şi-l ridice în spate, în tot acest timp asigurându-se că suportul picioarelor va rezista. Nordstrum se strecură şi el câţiva metri înăuntrul crevasei şi prinse corzile paraşutei, care încă erau ataşate de recipient. Apoi, el şi Ronneberg îl traseră restul distanţei sperând că acele corzi vor rezista, în timp ce Gutterson rămase sub el. Dacă afurisitul acela de container scăpa din corzi, avea să se prăbuşească direct peste american.

Când recipientul cu provizii se apropie de suprafaţă, Ronneberg îngenunche, apoi, împreună cu Nordstrum, îl împinse peste margine în zăpadă.

— Bună treabă, băieţi! spuse Ronneberg şi îi întinse mâna lui Nordstrum, ajutându-l să urce înapoi.

— Cum e acolo jos, yankeule? îi strigă Nordstrum lui Gutterson. Putem să te lăsăm aici şi să ne întoarcem după tine la sfârşitul misiunii.

— Mersi, dar cred că o să vin cu voi, dacă nu vă deranjează, spuse el, apoi îşi croi drum afară din crevasă cu aceeaşi uşurinţă cu care coborâse.

Nordstrum îl trase pe ultima porţiune, apoi rămaseră pe loc, gâfâind, încercând să îşi recapete răsuflarea.

— Explozibil, spuse Ronneberg, citind ştampila de pe container. Nu ne-ar fi ajutat prea mult dacă l-am fi lăsat aici.

— Acum tot ce trebuie să facem este să îl cărăm înapoi lângă celelalte, spuse Nordstrum, ridicându-se în picioare şi luând în mâini una dintre corzi.

Ronneberg o luă pe cealaltă. Aveau de parcurs vreo 200 m şi le-ar fi fost mult mai simplu pe schiuri.

— Deci, aveţi zăpadă ca asta acasă în Colorado? îl întrebă Nordstrum pe Gutterson în timp ce târau containerul prin troienele adânci, totul în jurul lor fiind o pătură albă.

— Nu, răspunse americanul, luând şi el o coardă agăţată de capătul containerului. Mai adâncă.

— Mai adâncă...?

Nordstrum şi Ronneberg se priviră zâmbind sincer, apoi râseră.

— Mai aşteaptă puţin, spuse Kurt, privindu-l pe Gutterson cu un rânjet viclean.

25.

Despachetară containerele şi îşi scoaseră schiurile, apoi îngropară în zăpadă lucrurile de care nu aveau imediată nevoie, marcând locurile cu ţăruşi pentru a le găsi mai târziu. Făcură totul într-o cursă contra cronometru, îngrijoraţi de apropierea răsăritului şi de avioanele de recunoaştere germane care i-ar fi putut zări.

Apoi, dându-şi cu presupusul cu privire la localizare – aproape de Bjornesfjord, cum spusese Nordstrum – hotărâră să pornească spre vest, spre lacul Maure, aflat la o distanţă de 10 km. Ultima transmisie radio a avangardei Grouse dăduse lacul drept locaţie a cabanei lor.

Zăpada era tasată şi îngheţată, iar ei scoaseră un timp excelent pe schiuri, bucurându-se să fie din nou pe zăpadă norvegiană, nu în munţii Scoţiei. Deasupra lor se înălţă soarele, iar zorile aduseră cu ele un semn bun: cerul era senin.

— Şi unde este vremea aia temută a voastră, despre care am auzit atât de multe lucruri? întrebă arogant yankeul.

— Numără până la 10, îl avertiză Jens. Se va schimba.

— Unu, doi, trei..., începu Gutterson, schiind înaintea lor.

— Nu provoca zeii, yankeule, îl avertiză Strohaug. Ai să regreţi.

Schiară aproximativ două ore – sarcină dificilă cu o greutate de 30 kg în spate. Dar în curând, în minte le încolţi bănuiala că îşi estimaseră greşit locaţia. Nordstrum îşi dădu seama că nu erau nici măcar aproape de Bjornesfjord – lacul ar fi trebuit să se zărească până acum. Se opriră, mestecând pastramă uscată şi încercând să îşi determine locaţia.

— Dacă nu suntem în Bjornesfjord, atunci unde? întrebă Ronneberg. Skrykken?

— Skrykken? Să sperăm că nu. Ar fi o distanţă de aproximativ 30 km, spuse descurajat Nordstrum. Şi priviţi acolo, adăugă apoi arătând spre est.

Munţii care în urmă cu doar câteva momente erau luminaţi de razele soarelui erau acum acoperiţi de nori. Cu repeziciunea unei furtuni pe mare,

pornind din neant, cerul se întunecă, iar vântul se înteţi.

— Ei bine, se pare că ţi se va îndeplini dorinţa, yankeule, bombăni Ronneberg. Încheiaţi-vă până în gât.

Vântul păru să aducă norii şi mai aproape, iar ei simţiră temperatura scăzând într-o secundă. Nu încăpea niciun dubiu, se apropia furtuna. Se aflau la kilometri întregi de orice adăpost cunoscut de ei, iar aceste furtuni puteau dura o oră sau câteva zile. Nu ştiai niciodată cât vor ţine sau cât de puternice vor fi.

— Încotro? îl întrebă Ronneberg pe Nordstrum, punându-şi încrederea în el.

De un lucru erau convinşi, şi anume că nu puteau rămâne aici, unde ar fi la mila naturii. Kurt verifică direcţia vântului.

— Nu ştiu mai multe decât tine, spuse el. Zic să continuăm spre est.

— În mijlocul furtunii? întrebă Pedersen.

Vântul începuse acum să şuiere, dându-i gluga de pe cap lui Gutterson, iar zăpada începu să se învolbureze.

— N-o să reuşim să o depăşim, spuse Nordstrum, legându-şi mai strâns gluga. Încheie-te bine, yankeule, zise apoi întorcându-se spre Gutterson. Vom vedea pe viu dacă te-ai născut să fii un om al muntelui.

În câteva minute, li se spulberă orice speranţă că ar fi doar o furtună trecătoare. Vântul se înteţi, transformându-se în rafale îngheţate, vuind precum sirenele; zăpada îngheţată, învolburată asemenea nisipului în deşert, le înţepa ochii şi li se aduna în jurul schiurilor, îngreunând fiecare pas, la fel şi rucsacurile pe care le cărau în spate.

Vizibilitatea deveni 0.

— Trage-ţi masca pe faţă, îi strigă Nordstrum lui Gutterson prin vuietul vântului.

Măştile lor aveau doar o fantă îngustă în dreptul ochilor, dar oricum tot ce puteau vedea acum era o mare nesfârşită de alb. Pe măsură ce temperatura scădea, vântul le arunca săgeţi de zăpadă în faţă, făcându-i să închidă ochii, orbindu-i.

Singurul avantaj al unei asemenea furtuni, deşi unul foarte mic, era că pătura de zăpadă spulberată avea să le acopere paşii şi să împiedice persoanele nepotrivite să le ia urma, în caz că prezenţa lor aici ar fi fost descoperită.

Înaintau cu greu, aplecându-se pentru a înfrunta rafalele de vânt. În câteva minute, toţi fură acoperiţi de zăpadă.

Trecu o oră în acest ritm lent şi nimic familiar nu apăru la orizont. Apoi două ore. Reuşiseră să parcurgă doar un kilometru. Înaintarea deveni aproape imposibilă, iar Nordstrum îşi dădu seama că se rătăciseră complet.

Şi mai rău, ştia că vor fi nevoiţi să sape un adăpost undeva în versant, cu toată furia naturii vuind în jurul lor. Deveni evident că aceasta era o furtună straşnică, genul de furtună în care nici măcar oamenii experimentaţi nu pot rezista foarte mult. Dar chiar şi găsirea unui loc mai adăpostit din calea vijeliei era aproape imposibilă cu vântul tăios care îi biciuia şi cu zăpada atât de deasă, încât abia îţi puteai vedea mâna înaintea feţei.

— Haideţi, trebuie să continuăm, îi îndemnă Ronneberg, dar ochii lui îi întâlniră pe ai lui Nordstrum, trădându-şi îngrijorarea.

Kurt înţelese imediat mesajul: *Ne aşteaptă o luptă grea.*

Înaintară cu greu încă un kilometru şi erau pe punctul de a renunţa, când Pedersen, care preluase conducerea înaintea grupului, arătă bucuros în faţă.

— Priviţi! spuse el, deşi abia îi puteai auzi strigătul în vuietul vântului.

Era o cabană de vânătoare, aproape complet acoperită de un strat nou de zăpadă. Vântul sufla atât de puternic, iar vizibilitatea era atât de redusă, încât mai degrabă se ciocniră de ea decât o zăriră.

— Slavă trolilor! strigă Jens, ridicând beţele schiurilor în aer, triumfător.

— Dă-i dracu' de troli, slavă nenorocitului care este proprietarul acestui loc, spuse Hans Strohaug, deblocând uşa îngheţată cu ajutorul unui topor, apoi împingând-o cu umărul.

Toţi şapte se îngrămădiră să intre în cabană. La început se prăbuşiră pe podea cu rucsacurile încă în spate – fericiţi, epuizaţi, gâfâind. Le-ar fi fost imposibil să supravieţuiască mai mult de alte două ore într-o furtună atât de violentă.

— Priviţi, acolo lângă sobă, spuse Jens, ridicându-se alene de pe podea. Este un miraj sau visez?

Spre norocul lor, era un mănunchi de lemne de mesteacăn pentru foc.

— Nu visezi, exclamă Pedersen, eliberându-se de rucsac, mergând şi verificând lemnele.

Cel mai important lucru acum, în afară de a aprinde focul şi a-şi usca hainele, era să îşi dea seama unde se află şi să traseze o rută spre lacul Maure, locul de întâlnire cu avangarda Grouse.

Dar după ce aprinseră focul, nu mai avură energie decât să deschidă câteva conserve cu mâncare şi să se pregătească de culcare. Erau treji de aproape 24 de ore.

— Yankeule, spuse Ronneberg.

— Da, locotenente.

— Ia patul proprietarului, l-ai câştigat astă-seară.

— Eu? întrebă Gutterson.

— Şi nu uita, dăm patul proprietarului doar adevăraţilor oameni ai munţilor, îi explică Pedersen.

— *Aye*, aprobară ceilalţi la unison.

— Mulţumesc, spuse americanul privind în jur, confuz, dar încântat.

— Doar să nu te faci prea comod. Te trezeşti într-o oră, flăcău, apoi patul e-al meu. Stau eu primul de veghe, spuse Ronneberg, aşezându-se pe un scaun şi abţinându-şi zâmbetul.

— Da, bucură-te de somnul de frumuseţe, yankeule, chicoti Stromsheim.

Se ghemuiră în sacii de dormit şi se culcară.

— E bine să fim acasă, nu, băieţi? spuse Ronneberg.

— *Aye*, bâiguiră unu sau doi dintre ei. Este.

Apoi se lăsă liniştea.

Afară, vântul şuiera sinistru, iar zăpada cădea în valuri. Pereţii din lemn ai cabanei tremurau atât de tare, încât părea că refugiul stă să fie smuls din temelie şi purtat de vânt. În sacul de dormit, închizând ochii pentru câteva ore, înainte de a-i veni rândul să stea de veghe, Nordstrum se rugă ca acest coşmar infernal să se termine până se vor trezi.

26.

Dar furtuna nu se opri. Dimpotrivă, se înteţi.

Se treziră la amiază, dar vântul sufla mai violent şi mai zgomotos decât în noaptea trecută. Se aşternuse cel puţin încă un metru de zăpadă. Troienele din jurul cabanei măsurau acum doi metri, crescând din ce în ce mai mult cu fiecare oră. Aveau o misiune de îndeplinit şi trebuiau să îi salveze pe tovarăşii din avangardă, care nu o duceau nici ei prea bine. Ronneberg şi Nordstrum încercară să se aventureze afară pentru a vedea dacă e posibil să îşi continue drumul, dar abia reuşiră să înainteze câţiva metri în rafalele puternice.

— Ce părere ai, Kurt? strigă Ronneberg, apropiindu-şi faţa de a lui Nordstrum.

— Cred că furtuna asta o să ne vină de hac înainte ca nemţii să aibă vreo şansă să o facă.

— N-am văzut niciodată una atât de violentă, spuse Ronneberg, luptându-se să stea în picioare.

Nu aveau de ales decât să se întoarcă în cabană. Singura lor opţiune era să aştepte ca furtuna să se domolească, sperând că acest lucru se va întâmpla cât mai curând.

Oriunde s-ar fi aflat, echipa Grouse îndura exact aceleaşi condiţii.

Primul lucru pe ordinea de zi era să îşi stabilească locaţia cu exactitate.

Analizară cabana, căutând indicii. Într-un sertar, Gutterson găsi o hartă, iar pe ea erau câteva cercuri trasate de mână şi o amprentă unsuroasă – din păcate, nu în zona Bjornesfjord, unde presupuseseră ei că fuseseră lansaţi, ci aproape de Skrykken, la 30 km depărtare.

30 km înapoi pe drumul pe care veniseră cu o zi în urmă.

— E de rău, spuse Nordstrum aplecat asupra hărţii. Puteţi vedea că nu este o rută uşoară spre lacul Maure din Skrykken, dacă aici ne aflăm cu adevărat. Şi nici nu ştiu să existe vreun adăpost până acolo. Şi, dacă nu vrem ca două zile pierdute să se transforme în patru, munţii pe care va trebui să îi traversăm au cele mai mari înălţimi din vidda. Peste 1 000 m. Drumul o să ne consume toate proviziile.

— Atunci, mai bine ne-am asigura că ştim exact unde suntem, spuse Ronneberg. Trebuie să fie ceva pe aici. Întoarceţi locul cu fundul în sus dacă e nevoie.

Pedersen şi Strohaug cotrobăiră în bucătărie – doar oale şi tacâmuri vechi şi câteva unelte. Stromsheim şi Gutterson căutară în camera de zi – singurele cărţi găsite erau cu poveşti din folclor sau cataloage de vânătoare. Nordstrum şi Jens răscoliră dormitorul proprietarului. Nu găsiră nimic, nici măcar în sertarele noptierelor, doar o biblie şi o carte despre animalele sălbatice locale.

Întotdeauna exista respect pentru intimitatea proprietarului când îi foloseai cabana drept adăpost, mai ales că locul le salvase viaţa, dar Jens spuse „La dracu’ cu asta” şi deschise cu forţa dulapul încuiat. Din nou, la început nu găsiră nimic, dar în buzunarul uneia dintre jachetele impermeabile ale cabanierului dădu peste ceva. Era o agendă denumită „Jurnal de pescuit pentru Skrykkenvann”.

Ronneberg oftă descurajat în timp ce Nordstrum o puse pe masa din bucătărie pentru ca toţi să o vadă.

Aşadar, se aflau în Skrykken.

Îşi dădură seama cât de dezastruoasă era această descoperire. Când furtuna avea să se domolească, nu doar că trebuiau să reconstituie drumul parcurs cu o zi în urmă, dar aveau de mers încă 30 km pentru a ajunge la cabana unde sperau că îi aşteaptă avangarda Grouse.

Acesta părea un moment în care le-ar fi fost de folos un echipament radio. Dar strategii SOE aleseseră să nu trimită nimic cu ei, gândindu-se că ar fi fost prea greu şi i-ar fi încetinit – plus că, oricum, planul era să se întâlnească cu echipa Grouse imediat după aterizare. Pe de altă parte, în infernul acesta le-ar fi fost probabil imposibil să găsească semnal.

Afară, acoperişul gemea de parcă stătea să fie smuls de vânt.

— Mâine vom încerca din nou, spuse abătut Ronneberg. Haideţi să

aprindem focul. Chestia asta trebuie să se domolească odată și-odată.

Dar în ziua următoare furtuna continuă cu aceeaşi furie dezlănţuită. La fel şi în următoarea. Până în ziua a patra, proviziile lor se reduseseră considerabil. Luaseră cu ei suficientă mâncare cât să le ajungă până la punctul de întâlnire cu Grouse şi să îşi îndeplinească misiunea – nu crezuseră că va dura mai mult de câteva zile. Restul proviziilor, pentru călătoria spre Suedia, erau îngropate acolo unde aterizaseră.

Fără alte opţiuni, hotărâră că un grup trebuie să se întoarcă pentru a reface stocul. Nordstrum şi Jens se oferiră voluntari, întrucât pe Kurt îl înnebunea statul degeaba. Plecară la drum la ora 9:00 dimineaţa. Ningea atât de puternic, încât abia îţi puteai vedea propria mână în faţa ochilor. În jurul orei 13:00, epuizaţi şi flămânzi, ajunseră în locul în care credeau că aterizaseră. Cel puţin aşa arătau busolele lor. Dar 1,5 m de zăpadă făcea ca totul să pară diferit.

— Ce părere ai, Kurt? întrebă Jens, strigând prin vuietul vântului.

Nordstrum îşi feri chipul din bătaia vântului şi verifică busola.

— Aici trebuie să fie.

Căutară peste tot în jur, dar după trei ore chinuitoare, nu avură de ales decât să renunţe. Ţăruşii cu care marcaseră containerele erau complet îngropaţi de zăpadă. Săpară în zadar, nu găsiră nimic. Singura opţiune era să se întoarcă la cabană prin aceeaşi furtună pe care o înfruntaseră până aici.

Epuizaţi şi cu mâinile goale, cei doi ajunseră la cabana din Skrykken după lăsarea întunericului.

Gândul le trecu tuturor prin cap: dacă Grouse, știind că echipa Gunnerside aterizase, trimisese un grup în căutarea lor? Pe vremea aceasta, fără îndoială că ar fi morţi până acum. Sau dacă îşi pierduseră speranţa şi reuşiseră să ia legătura cu SOE, spunându-le că, cel mai probabil, Gunnerside pierise? Nu aveau de ales decât să aştepte, misiunea atârnând de un fir de păr. Ca şi vieţile prietenilor lor. Toţi aveau impresia că natura alesese să nu fie de partea lor în acest conflict.

— La ce te gândeşti acum, yankeule? îl întrebă Strohaug pe Gutterson, care privea pe fereastra acoperită până la jumătate de nămeţi.

— Mă gândeam că voi aţi câştigat, aveţi zăpadă mai mare, spuse americanul.

Fu singurul moment din întreaga zi în care râseră. Soarta războiului era decisă de o furtună violentă care părea că nu se va sfârşi niciodată.

27.

În micul refugiu de la lacul Maure, situaţia devenea la fel de sumbră şi pentru echipa Grouse.

Primiseră veste din Anglia că Gunnerside aterizase cu succes şi că, probabil, era în drum spre ei. Dar ambele echipe se confruntau cu aceeaşi furtună. Poulsson şi oamenii lui se temeau ca nu cumva Gunnerside să fi pierit în condiţii atât de ostile. Pe de altă parte, cine ştie, poate erau foarte norocoşi.

Dar cel mai probabil, muriseră.

Echipa Grouse era captivă în vidda de patru luni. Rezervele lor de mâncare se terminaseră de mult. Supravieţuiau cu orice erau norocoşi să vâneze şi prin trucuri de supravieţuire învăţate de la Poulsson, ca de pildă cum să mănânce licheni de stâncă, bogaţi în proteine, pe care îi încălzeau la foc până deveneau o pastă cu un gust oribil – Poulsson le spusese că renii se hrăneau cu ei când nu aveau altceva la dispoziţie. Fiecare dintre membrii echipei pierduse 15% din greutatea corporală. Aveau părul şi bărbile lungi şi încâlcite. Era imposibil să vânezi ceva în furtuna aceasta, nici nu puteau primi vreo vizită de la Einar Skinnarland, care schia adesea la Vigne şi le aducea mâncare. Şi mai grav era că în curând aveau să rămână fără lemne de foc.

Când venea vorba de echipa Gunnerside, cei patru nu reuşeau să se pună de acord în privinţa a ce ar trebui să facă. Claus Helberg voia să trimită pe cineva în căutarea lor, la Bjornesfjord. Poulsson respingea ideea – era prea periculos. Şi oricum, dacă pilotul bombardierului nu reuşise să localizeze punctul de lansare, băieţii din Gunnerside puteau fi oriunde, la kilometri întregi depărtare, în cea mai violentă furtună pe care o văzuseră cei mai mulţi dintre ei.

Începură să creadă că prietenii lor – şi misiunea, totodată – avuseseră un sfârşit tragic.

Cu toate acestea, Poulsson susţinea că, dacă există cineva care să poată supravieţui unui asemenea infern, care să poată înfrunta toate provocările naturii şi să-şi îndrume echipa spre reuşită, aceia ar fi Kurt Nordstrum şi Joachim Ronneberg.

Dacă în locul lor ar fi fost oricine altcineva, atunci ar fi putut spune cu siguranţă că producţia de apă grea a naziştilor mai furase şapte vieţi.

28.

În cea de-a cincea dimineaţă, membrii echipei Gunnerside se treziră şi observară un semn mult-aşteptat.

Vântul care îi biciuise vreme de patru zile se calmase. Razele soarelui se strecurau acum în cabană, unde nămeţii formaţi în timpul furtunii le dăduseră impresia că era o noapte continuă.

Nordstrum se trezi înaintea celorlalţi, ieşi din sacul de dormit şi se duse la fereastră. Birger Stromsheim, care stătuse ultimul de veghe în timpul nopţii, privea şi el afară.

— În sfârşit s-a oprit, spuse el.

Cerul era de un albastru sclipitor.

Se treziră unul câte unul, animaţi de schimbarea norocului. Se îmbrăcară, pregătiră ceva de mâncare, apoi strânseră ce mai rămăsese din provizii. Primul lucru pe ordinea de zi era să refacă traseul până la punctul de lansare, unde îngropaseră restul proviziilor. Ronneberg le spuse să își reducă greutatea rucsacurilor la 25 kg, iar Strohaug și Pedersen încropiră din lemnele pe care reușiseră să le găsească o sanie improvizată pentru restul greutăţii. În cele din urmă, își luară rămas-bun de la cabana din Skrykken – construcţia rezistase în faţa celei mai violente furtuni pe care o trăiseră ei vreodată, salvându-le vieţile.

Afară, unde cu cinci zile în urmă puteai vedea stâncile, văile și lacurile, totul era acum o întindere nesfârşită de alb. Căţărarea se dovedi a fi mai dificilă decât estimaseră; erau îngreunaţi de rucsacuri, în ciuda greutăţii pe care o reduseseră, și de sania greoaie. Chiar şi alunecarea pe schiuri, care în mod normal îţi permitea să-ţi tragi sufletul pe coborâre și să-ţi relaxezi puţin mușchii, era chinuitoare și solicitantă din pricina stratului de zăpadă. Cu toate acestea, era antrenant să își vadă urmele împletindu-se în zăpadă, în timp ce urcau pe creste. Chiuiau veseli, asemenea unor copii plecaţi în excursie, încrezători că mai au doar câteva ore până la întâlnirea cu compatrioţii lor izolaţi aici de atâta vreme.

Fu un drum epuizant, de patru ore, până la creasta pe care se paraşutaseră în urmă cu cinci zile. Dar când ajunseră acolo – cel puţin aşa îi asigura busola, că erau la locul potrivit – totul era schimbat. Nu mai erau într-o vale stâncoasă, ci într-o depresiune vastă acoperită cu o pătură albă. Înfometaţi şi epuizaţi, cei şapte căutară în jur ţărușii pe care îi înfipseseră drept repere, dar acum erau complet îngropaţi de zăpadă.

În cele din urmă, Nordstrum găsi unul care străpungea nămeţii.

— Aici! strigă el, aşezându-se în genunchi şi scobind zăpada densă până

dădu de containerul îngropat la aproximativ 1,5 m dedesubt.

Începură cu toţii să sape în aceeaşi zonă, până când, unul câte unul, o oră mai târziu, toate cele 12 containere cu provizii fură recuperate. Le scuturară de zăpadă, îşi umplură rucsacurile cu mâncarea atât de necesară, apoi se odihniră puţin, mâncând biscuiţi şi carne de căprioară la conservă până îşi recăpătară forţele pentru a continua.

Încă mai aveau de parcurs o distanţă de 30 km până la lacul Maure, o călătorie pe care chiar şi cei mai antrenaţi oameni ai munţilor ar considera-o dificilă.

— Kurt, ştii drumul? întrebă Ronneberg când toată lumea fu pregătită de plecare.

— Acum da, răspunse Nordstrum, încuviinţând din cap.

Porni spre est, împingându-se în picioare pentru a escalada prima creastă.

Revigoraţi, îl urmară cu toţii entuziasmaţi. Pedersen şi Gutterson trăgeau sania în spatele grupului, schiurile lor lăsând un frumos mozaic în zăpada mângâiată de razele soarelui.

Dar era o sarcină epuizantă. Fiecare creastă escaladată îi lăsa fără suflare, efortul încingându-le muşchii. Într-un strat de zăpadă obişnuit, o asemenea drumeţie ar necesita jumătate de zi, dar acum erau îngreunaţi de rucsacuri şi erau nevoiţi să înainteze prin nămeţi mai mari decât văzuseră vreodată. Stăteau cu ochii în patru după străini, dar în primele ore nu văzură nici măcar o căprioară sau o vulpe, cu atât mai puţin oameni. De asemenea, scanau şi cerul cu privirea, căutând avioane nemţeşti – deşi, în costumele de camuflaj şi cu rucsacurile şi armele vopsite în alb, ar fi fost greu de distins din înaltul cerului.

— Deci, spune-ne, cum e în Colorado? îl întrebă Pedersen pe Gutterson.

— Munţii sunt mai stâncoşi şi mai înalţi, răspunse yankeul, iar văile vaste. Dar totul este înverzit în timpul verii. Mai verde decât orice ai văzut vreodată.

— Nu ţi-am cerut o vedere, spuse norvegianul. Cum sunt fetele? Sunt drăguţe?

— Da, răspunse americanul.

— La fel de drăguţe ca aici?

— Până acum, singurii norvegieni pe care i-am văzut sunteţi voi. Aşa că da, mult mai drăguţe după părerea mea. Dar când o să văd vreo fată sau două, o să-ţi spun.

— Nu-ţi face griji, dacă vei întâlni vreuna, nu te va înţelege oricum cu accentul ăla, spuse Nordstrum din spatele lui, apoi o luă înainte.

După aproximativ două ore, Jens, care trecuse în fruntea grupului, se opri

brusc și arătă în față.

— Atenţie! Priviţi!

În depărtare, ceva se mişca prin marea albă. Un punct negru, mai jos de ei, în vale, care încă nu intrase în raza binoclului. Oricine ar fi fost, se îndrepta direct spre ei. În costumele lor albe, era imposibil ca acea persoană să îi fi observat de la o asemenea distanţă.

Hotărâră să se adăpostească pe versant, sperând că drumeţul se va abate de la traseul său și îi va evita, dar nu se întâmplă astfel. Nordstrum coborî puţin mai jos cu schiurile și își reglă binoclul.

— E un bărbat. Mă tem că vine direct spre noi.

Se opriră pe panta unui deal cuibărit între două creste. În jur erau bolovani uriaşi îngheţaţi, dar nicio ascunzătoare cu adevărat bună. În orice caz, când avea să ajungă aproape de ei, cu siguranţă că le va descoperi urmele. Părea să tragă o sanie în urma sa.

Ronneberg luă binoclul.

— Crezi că e vreun membru Grouse?

Nordstrum ridică din umeri.

— Mai degrabă e un vânător. Dar suntem prea departe. Şi este singur.

Îl priviră pe necunoscut apropiindu-se din ce în ce mai mult, până deveni clar că le va fi imposibil să îl evite.

— Bine. Jens, Olf, coborâţi și aduceţi-l aici, hotărî Ronneberg în cele din urmă.

Colonelul Wilson și Tronstad le spuseseră clar: aveau ordine stricte să lichideze pe oricine le-ar fi ieşit în cale, prieten sau duşman. Miza era pur şi simplu prea mare. În Anglia, toţi cei şapte recruţi juraseră că sunt capabili să respecte acest ordin. Dar pe măsură ce drumeţul se apropia, purtând o piele de căprioară şi având o puşcă pe umăr – evident, era un om al muntelui, ca ei – se întrebară dacă o vor putea face cu adevărat.

Bărbatul se opri când Olf și Jens îi coborâră în cale, cu armele scoase.

— Nu am prea mulţi bani în haină, spuse omul, ridicând mâinile parcă pentru a se preda. Puteţi să îi luaţi. După cum vedeţi, nu am vânat nimic, zise arătând spre sanie.

— Cum te cheamă? întrebă Ronneberg, ieşind din ascunzătoare. Şi ce cauţi aici sus?

— Mă numesc Kristian Kristiansen, răspunse omul scoţându-și căciula. Şi am ieşit puţin la vânătoare.

Era un individ masiv, cu chelie şi umeri laţi, o barbă deasă şi roşcată, iar ochii îi trecură curioşi de la un bărbat la altul, încercând să își dea seama peste cine dăduse în sălbăticie, observându-le precaut puştile-mitralieră.

— Oricum, tocmai ce am plecat din Uvdal. Este un sat de la marginea

viddei. La vreo 30 km de aici. Am petrecut noaptea în cabana cumnatului meu, la câţiva kilometri mai jos...

— Ştim unde este Uvdal, spuse Nordstrum.

— Da? Atunci ştiţi şi că mâncarea este cam puţină zilele astea. Ceea ce ar trebui să vă răspundă la întrebarea ce caut aici.

— Armele sunt strict interzise de autorităţile germane, nu-i aşa?

Chiar şi staţiile radio erau interzise – dacă erai prins cu ele, te aştepta pedeapsa cu moartea. Ronneberg îi spuse să arunce puşca.

— Da, sunt, spuse vânătorul încuviinţând din cap, încă nesigur dacă vorbeşte cu prieteni sau duşmani. Vă implor, este doar pentru vânătoare de căprioare, nu mă interesează politica.

Bărbatul presupuse că doar nemţii sau ofiţerii Quisling ar putea umbla prin vidda cu arme proprii.

— Piaţa neagră? întrebă Nordstrum.

Comerţul cu carne de vânat, peste raţiile permise, ar fi făcut ca o asemenea călătorie să merite, cu două sau trei trofee.

— Război sau nu, oamenii tot trebuie să mănânce, spuse vânătorul. Voi cine sunteţi? întrebă precaut.

— Nu contează asta. Eşti din NS...? îl întrebă cu asprime Ronneberg.

Vânătorul îi privi prudent, studiindu-le armele camuflate şi uniformele militare care se zăreau de sub costumele albe de schi. Nu îi trecu nicio clipă prin cap ideea că ar putea fi norvegieni liberi în uniforme militare, cu armament greu.

— Sigur. NS. Sunt renumit că le ţin partea, spuse bărbatul, încuviinţând cu un rânjet linguşitor.

— Şi dacă i-am întreba pe oamenii din Uvdal, spuse Ronneberg, ne-ar confirma acest lucru?

— În Uvdal...? Am atât de mulţi duşmani în sat, încât probabil v-ar spune că îi urăsc pe nazişti doar pentru a-mi pricinui probleme, răspunse omul râzând şi privind pe fiecare în parte. Dar nu îi urăsc.

— Şi de ce ai atât de mulţi duşmani? insistă Nordstrum.

— Pentru că în vremuri ca astea faci ceea ce trebuie să faci. Sunt sigur că nişte bărbaţi ca voi înţeleg. Vânatul nu vine singur şi te trage de mânecă. Doar nu vă aşteptaţi să îi dau de gol?

— Atunci, eşti un speculant? zise Nordstrum, gândindu-se că probabil omul vindea ceea ce vâna de cinci ori mai scump decât preţul obişnuit.

— Şi cum rămâne cu regele? continuă să îl interogheze Ronneberg, deschizându-şi costumul de schi şi dezvăluindu-şi uniforma britanică, nu germană sau NS. Nu eşti simpatizant, deci?

— Regele Haakon! exclamă bărbatul căscând ochii. Dumnezeule mare,

deci sunteţi toţi norvegieni adevăraţi? spuse el râzând. De unde naiba era să ştiu? Norvegieni cu arme în vidda, binecuvântat fie Dumnezeu! Da, sunt un susţinător devotat al regelui. Întrebaţi pe oricine vreţi, vă vor spune de partea cui sunt. Habar nu aveam cine sunteţi.

— Tu pari să susţii pe toată lumea. Atunci, arată-ne ce ai în buzunare, spuse Ronneberg.

Îl percheziţionară şi găsiră un act de identitate, confirmându-i numele, în jur de 3 000 de coroane şi o agendă neagră cu o mulţime de nume mâzgălite.

— Ţii liste cu oameni?

— Sunt clienţii mei, spuse vânătorul. Îi puteţi verifica, toţi mă cunosc. Kristian Kristiansen. Întrebaţi pe oricine, vă vor spune că sunt un om de cuvânt.

— Pe oricine în afară de duşmanii tăi, spuse pufăind Hans Strohaug.

— Păi, poate am exagerat puţin cu asta..., spuse bărbatul rânjind vinovat.

NS sau patriot, era un profitor şi nu prea ştia cum să răspundă. Nici nu reuşea să îşi dea seama dacă este în pericol, încercând să descifreze reacţia grupului şi să glumească, dar era încă îngrijorat, cu ochi precauţi.

— Stai cu ochii pe el, Eric, îi spuse Ronneberg lui Gutterson. Dacă face o mişcare greşită, ştii ce ai de făcut.

— *Aye,* locotenente, spuse yankeul gesticulând cu arma. Treci aici, scoate nişte apă.

Ceilalţi se retraseră la câţiva metri de el, ieşind din raza lui auditivă. Cu toţii ştiau ce ordine au de îndeplinit. Ronneberg privi în jur, aşteptând părerea grupului.

— Deci...?

— Nu-mi place treaba asta, spuse Strohaug. Sunt nemţi în Uvdal. Dacă îl lăsăm să plece, iar el dă din gură acolo, ne vom trezi imediat cu două divizii pe urmele noastre.

— Se prea poate, dar norvegienii nu ucid alţi norvegieni, spuse Nordstrum. Doar dacă nu cumva şi-au trădat ţara. Şi nu există nicio dovadă că el a făcut-o.

— A spus că face parte din NS, zise Jens.

— Da, corect, aprobă Olf Pedersen, încuviinţând din cap.

— Ar fi spus orice ca să îşi salveze pielea, ripostă Nordstrum. Habar nu avea cine suntem. Tu ce ai fi spus? îl întrebă pe Strohaug. Probabil a crezut că suntem Quisling.

— Nu este vorba doar de politică, spuse Strohaug, luând o gură de apă şi scuipând-o. Dacă îl lăsăm să plece şi îşi dă drumul la gură stând la o bere în barul local, cine ştie la cine ar putea ajunge informaţia? Sau dacă nemţii îi oferă un teanc de bani pentru ceva ce el pretinde că ştie? Deja a recunoscut

că este un speculant. Crezi că ar refuza o recompensă din simpatie faţă de rege?

— Ce-ai zice dacă stau eu cu ochii pe el? îi propuse Nordstrum lui Ronneberg. Putem să îl luăm cu noi la Grouse şi apoi să îl legăm la ei în cabană. Putem să îl eliberăm la întoarcere.

— Nu există nicio garanţie că ne vom întoarce, insistă Strohaug. Tot ce vei face pentru el este să îl târăşti după tine tot drumul ăsta, făcându-l poate să moară de frig sau de foame.

Nordstrum încuviinţă din cap, deşi instinctul îi spunea că omul era cine pretindea că este. Dar și argumentele în favoarea lichidării lui erau valide. Şi fără îndoială că Wilson şi Tronstad nici nu ar fi stat pe gânduri. Îl privi pe Jens.

— Mă tem că sunt de acord cu Hans de data asta, Kurt, spuse prietenul său, ridicând din umeri cu părere de rău. Pur şi simplu, este un risc prea mare.

— Şi eu sunt de acord cu ei, spuse Olf Pedersen. Se poate să ai dreptate, Kurt. Poate este un tip obişnuit, care încearcă să profite de pe urma războiului. Dar dacă te înşeli, iar el face ceea ce spune Hans...? Dacă mâine ne trezim cu autoșenile germane aici? Ce părere ai avea atunci despre eliberarea lui?

Stromsheim îl privi pe Nordstrum şi încuviinţă din cap.

— Mă tem că şi eu sunt de partea lor.

Nordstrum înţelese că era o cauză pierdută – şi poate că aveau dreptate. Îşi îndreptară privirile spre vânător, care stătea la taclale cu Gutterson, pufăind o ţigară, dar, în acelaşi timp, aruncând priviri fugare şi neliniștite spre ei.

— Deci, s-a decis, spuse Ronneberg, închizând plosca cu apă.

— O să-ţi uşurez treaba, spuse Strohaug oftând. Din moment ce eu am fost primul în favoarea ideii. Îşi scoase puşca de la spate.

— Măcar fă-o rapid, spuse Ronneberg dând din cap.

Încuviinţând scurt din cap, Strohaug porni spre cei doi.

— Văd că v-aţi împrietenit repede..., spuse el amiabil.

— Familiile noastre sunt din aceeaşi regiune, spuse Gutterson. Sognefjord.

— Da? Vino, vrem să verificăm ce ai în sanie, spuse Strohaug, punând o mână pe spatele bărbatului. Deci spui că eşti un susţinător al regelui...?

— Absolut, spuse vânătorul, mergând cu Strohaug şi privind înapoi spre ceilalţi, neştiind dacă să fie îngrijorat sau uşurat.

— Atunci, păcat, spuse Strohaug, oprindu-se şi trăgând piedica puştii automate Thompson. Îmi pare rău, prietene.

— Ascultă – vânătorul ridică mâinile. Doar ascultă-mă...

Strohaug trase un foc, aruncându-l pe bărbat într-un troian, cu braţele larg deschise. Apoi merse lângă el. Ochii vânătorului erau căscaţi de uimire, iar pielea de căprioară îi era presărată cu puncte negre, umede. Îi mai trase un glonţ în piept, doar pentru a fi sigur.

Gutterson se holba la ei, ochii licărindu-i de furie.

— Era doar un vânător. Nu era o ameninţare mai mare decât mine.

— Trebuia să o facem, spuse Strohaug. Îmi pare rău, flăcău. Iar tu, Kurt, uneori eşti prea onorabil pentru binele tău. Treaba asta o să ţi se întoarcă împotrivă într-un final.

— Ar trebui să-l îngropăm, spuse Ronneberg.

— Desigur, spuse Nordstrum. Cine mă ajută?

— Eu, se oferi Gutterson.

— Presupun că şi eu ar trebui, spuse Strohaug, ridicând din umeri. Având în vedere circumstanţele.

— Și dacă vreunul dintre voi se pricepe, ar fi bine să spună câteva cuvinte, strigă Ronneberg în urma lor. Eu nu le am cu treburile astea.

— Ştiu eu câteva cuvinte, spuse Gutterson. Sunt luteran.

Târâră trupul vânătorului peste un troian înalt şi aruncară zăpadă proaspătă peste el. La primăvară avea să îl găsească cineva. De preferat înainte de a deveni pradă pentru lupi. Dar, pentru moment, erau în criză de timp, astfel că asta era tot ce puteau face. După câteva minute, masivul bărbat dispăru complet. Hotărâră să îngroape şi puşca omului împreună cu el, nu să o înfigă în zăpadă drept reper.

Cei trei se aplecară asupra lui și își dădură glugile jos.

— Tată ceresc, începu Gutterson în engleză, primeşte acest suflet şi iartă-i toate păcatele...

— Atât? spuse Jens.

— Se pare că n-am dat atât de des pe la biserică, răspunse Gutterson ridicând din umeri.

În război, își spuse Nordstrum în sinea lui, lucruri pe care nu le-ai face în mod obişnuit sunt inevitabile. Lucruri pe care într-o zi poate le vei regreta. Într-un final, cel mai bine este ca aceste lucruri să rămână nespuse. Ce mai conta pentru Kristian Kristiansen? NS sau patriot, fusese doar un om ghinionist care ieşise în calea persoanelor nepotrivite. Era treaba lui Dumnezeu să judece.

— Măcar există un lucru bun în treaba asta, spuse Nordstrum. Ne putem folosi de sanie.

Încărcară câteva dintre pachetele lor cu provizii pe sania vânătorului, apoi se întoarseră la ceilalţi.

— Trebuie să plecăm acum, spuse Ronneberg, arătând spre soare. Am pierdut mult timp.

Îşi puseră din nou rucsacurile în spate şi porniră la drum pe schiuri, Gutterson şi Strohaug trăgând sania bărbatului. Nu era nici urmă de sânge. Parcă Kristian Kristiansen nici nu ar fi fost vreodată acolo – cu excepţia urmelor lui singuratice prin zăpadă, dar pe care sabotorii le şterseră rapid, schiind peste ele.

29.

Încă mai aveau câteva ore până la lacul Maure, dincolo de Songvaln. Soarele începuse să apună. Epuizaţi şi aproape fără suflare, dădură peste cabana cu acoperiş plat la care spusese Kristiansen că stătuse cu o noapte în urmă.

În dimineaţa următoare porniră la drum de îndată ce se lumină de ziuă. Nordstrum era de părere că lacul era la o distanţă de alte două ore, dar o mare porţiune din drum era la vale. Şi cerul dimineţii era senin.

Schiau în linie, fiecare alunecând pe urmele celuilalt la o distanţă de aproximativ 4,5 m între ei, când auziră un bâzâit deasupra.

— Toată lumea jos! strigă Ronneberg. Săniile.

Pedersen şi Jens se grăbiră să arunce o prelată albă peste încărcătura săniilor, apoi se aruncară cu capul înainte în zăpadă.

La orizont, apărând deasupra unei creste, zbura un Storch Fokker, un avion de recunoaştere german. Dădu ocol văii, elicele bâzâindu-i asurzitor. Era la doar 100-120 în deasupra lor, astfel că îi puteau vedea clar crucea neagră de pe fuzelaj şi mitralierele de pe aripi. Se cufundară şi mai mult în zăpadă. Dacă ar fi zăriţi, nemţii i-ar face bucăţi cu armele acelea sau, cel puţin, ar alerta inamicul de prezenţa lor. După un ocol rapid, negăsind nimic care să prezinte interes, avionul păru să îşi vadă de drum, iar ei se ridicară din zăpadă şi îl urmăriră dispărând în zare.

— Există şansa să ne fi văzut urmele, spuse Nordstrum.

Vestea bună era că avuseseră grijă să schieze pe urmele liderului – chiar dacă ar fi fost zăriţi, ar fi părut urmele unui singur schior, nu ale unui grup.

Traseră pe rând săniile, care acum, cu proviziile suplimentare, cântăreau în jur de 90 kg. Nordstrum nu cunoştea locaţia exactă a cabanei în care se ascunsese echipa Grouse, ci regiunea în ansamblu. Nu ştiau precis nici măcar dacă prietenii lor mai erau acolo sau dacă supravieţuiseră furtunii. Doar că acea cabană era punctul din care Grouse avusese ultimul contact radio cu

SOE. Lucrurile se puteau schimba rapid aici. Ziua rămase senină şi rece, iar progresul echipei Gunnerside era încurajator. Pe parcurs zăriră urme de animale şi excremente, semne că zona era populată de reni.

Kristian Kristiansen îşi urmase nasul în direcţia greşită, iar acest lucru îl costase viaţa.

Nordstrum se orientă mai bine în spaţiu şi preluă conducerea. Cine ştie în ce condiţii aveau să îi găsească pe prietenii lor? Sau dacă reuşiseră să găsească mâncare în tot acest timp. Reni în apropiere erau un semn bun, dar patru luni... Patru luni era o perioadă lungă, chiar şi pentru cei mai căliţi bărbaţi. Nu ştii niciodată ce...

Deodată, zări ceva în depărtare, în zăpadă. Ronneberg veni lângă el.

— Ce s-a întâmplat, Kurt?

Nordstrum arătă spre vale.

— Avem din nou companie.

La câteva sute de metri în faţă, o siluetă pe schiuri traversa un lac îngheţat. La aproximativ 20 m în urma ei venea un alt schior. De la această distanţă, chiar şi cu binoclul, cei doi nu erau altceva decât două puncte în mişcare.

— Crezi că e vreo şansă să fie o patrulă germană? întrebă Ronneberg.

— Mereu există şansa asta. Dacă avionul ăla ne-a văzut urmele?

— Mai bine să nu riscăm. Toată lumea, adăpostiţi-vă! le făcu Ronneberg semn oamenilor săi.

Toţi se ghemuiră în spatele unor bolovani şi scanară valea cu privirea de acolo.

— Dar e posibil să fie băieţii noştri, spuse Nordstrum. Nu cred că suntem atât de departe de ei.

— Tu îi cunoşti mai bine, Kurt. Nu vreau să ne vadă şi pe noi. Ce-ar fi să mergi tu înainte şi să verifici? Şi ia o armă. Eric, tu şi Strohaug staţi pe poziţii lângă stâncile alea de acolo. Dacă ai probleme, Kurt, dă-ţi gluga jos drept semnal. Nu va trebui să îţi faci griji apoi, ne ocupăm noi.

Nordstrum se eliberă de rucsacul din spate, apoi ascunse un pistol Colt în costumul de schi.

— Nu uita, dai gluga jos şi deschidem focul asupra lor, spuse Ronneberg. Şi nu-ţi asuma niciun risc.

— Nu vă faceţi griji, spuse Nordstrum.

Porni la vale pe schiuri, fixând binoclul pe cei doi bărbaţi din depărtare. Încă erau la o distanţă de aproximativ 250 m – fără să ştie că cineva îi zărise. Nici măcar nu schiau spre Kurt – de fapt, se îndreptau în direcţia opusă.

Pe măsură ce intrară în raza vizuală a binoclului, Nordstrum focaliză pe silueta din faţă. Avea o barbă lungă şi purta o beretă pe cap. Dar Kurt nu

observă vreo uniformă la vedere. Cel mai probabil, erau vânători, precum Kristiansen. Evident, prezenţa vânatului în zonă ar atrage mai mulţi vânători, ceea ce nu era bine pentru ei, riscând astfel să fie expuşi. Sau... Nordstrum reglă imaginea şi privi mai îndeaproape. Să fie oare Arne Kjelstrup? Sau Claus Helberg? Nu păreau ei, dar nu avea cum să afle exact.

Nordstrum se gândi să nu-şi asume niciun risc şi să îi abordeze din spate. Cine ştie cum ar putea reacţiona dacă ar fi confruntaţi? Înaintă astfel încât soarele să rămână în spatele lui în timp ce ei traversau lacul. Acum, cel de-al doilea bărbat îşi ajunse partenerul din urmă. Dar păreau foarte traşi la faţă şi neîngrijiţi, părul ciufulit ieşindu-le sârmos de sub berete şi din bărbi – păreau mai degrabă cerşetori.

Cu toate acestea, Nordstrum observă că cei doi aveau puşti. În cele din urmă, găsi poziţia potrivită. Dacă indivizii voiau să tragă în el, trebuiau mai întâi să îl nimerească în lumina orbitoare a soarelui. Aruncă o ultimă privire în susul pantei de pe care coborâse, spre Gutterson şi Strohaug, apoi porni în tăcere spre cei doi, care încă nu ştiau că el este în preajmă. Ajunse la aproximativ 30 m de ei şi îşi duse mâna la Coltul din costumul de schi. Ştia că Strohaug şi yankeul aveau puştile aţintite asupra lor, în eventualitatea celui mai mic semn de pericol, aşteptând semnalul lui.

— Arne? Claus...? strigă Nordstrum.

Cei doi se întoarseră brusc, mâinile fugindu-le instinctiv la arme.

Nordstrum era pe punctul de a se arunca în genunchi şi a scoate pistolul, dar apoi nu îi veni să-şi creadă ochilor. Sub barba aceea ciufulită şi obrajii supţi era un chip pe care îl cunoştea de 10 ani.

— Dumnezeule, Claus? Sunt eu, Kurt.

Îşi aruncă mâinile în aer şi le făcu semn oamenilor lui de pe deal.

— Nu trageţi! Nu trageţi! Sunt Kurt! le strigă apoi din nou celor doi compatrioţi.

— Nordstrum? spuse Helberg, coborând într-un final puşca, nevenindu-i să creadă. Dumnezeule, Kurt, trăieşti!

Începură să schieze bucuroşi unul spre celălalt şi se îmbrăţişară când se întâlniră.

— Dumnezeule, spuse Arne Kjelstrup privindu-l, unde naiba aţi fost? Eram convinşi că n-aţi supravieţuit furtunii.

— Furtună...? Ce furtună? întrebă nonşalant Nordstrum, apoi un rânjet larg îi apăru pe chip. A fost mama tuturor furtunilor, nu-i aşa? Am avut noroc că am găsit o cabană. Dar uitaţi-vă la voi! Doamne, cât mă bucur să vă văd.

Ceilalţi membri Gunnerside îşi lăsară rucsacurile în zăpadă şi porniră cu schiurile spre lac, strigând de bucurie.

— Nu cumva aţi adus şi nişte mâncare cu voi? întrebă Kjelstrup, arătând de parcă nu ar fi mâncat ceva serios de săptămâni întregi.

— Mâncare? zise Nordstrum, ridicând din umeri. Hm, nu, nu a spus nimeni nimic despre asta. De ce, duceţi lipsă? întrebă, apoi râse. Normal că avem mâncare. O sanie plină! Dumnezeule, cu ce naiba aţi supravieţuit?

— O să vă spunem, dar n-o să vă vină să credeţi, spuse Claus Helberg. Pentru moment, ne bucurăm că sunteţi aici.

În curând sosi şi restul echipei. Toţi se îmbrăţişară bucuroşi, bătându-se pe spate. Îi găsiseră. În toiul celei mai violente furtuni pe care o văzuseră vreodată, într-un ţinut împânzit de nemţi, îşi găsiseră prietenii – şi îi găsiseră în viaţă.

Acum era momentul să treacă la treabă şi să îndeplinească obiectivul pentru care se aflau cu toţii aici.

30.

Dieter Lund îi făcu semn bătrânului să se aşeze pe scaun vizavi de el, în biroul partidului Nasjonal Samling din Rjukan.

— *Pere* Nordstrum... Te rog, ia loc. Tu poţi să aştepţi afară, îi spuse sergentului Hirden care îl adusese pe bătrân.

Biroul lui Lund era la etajul al doilea al vechii clădiri comerciale de pe Strada King Gustav, subsolul fiind locul în care fuseseră cândva depozitate cerealele şi ţinute vitele – acum se transformase în celule de închisoare, pline până la refuz. Lund îşi îmbrăcase cea mai bună uniformă a sa, apretată şi călcată, cu nasturi din metal lustruiţi şi închişi până în gât.

— Îmi pare rău pentru modul în care te-am adus aici, spuse el, ridicându-se de la birou.

Tatăl lui Nordstrum era un bărbat uscăţiv şi îmbătrânit – avea aproape 60 de ani, dar o viaţă întreagă de muncă grea şi ierni aspre îi cocârjaseră spatele şi îl făcuseră să pară mult mai în vârstă. În creştetul capul avea chelie, iar în lateral avea păr cenuşiu şi stufos; avea buze aspre şi subţiri, degetele acoperite de bătături şi ochi mijiţi, bănuitori. Cu toate acestea, Lund observă că omul avea înfăţişarea unui bărbat care încă s-ar putea apăra într-o încăierare sau în natură, la nevoie.

— Haide, ia loc, te asigur că este în regulă, îl îndemnă Lund, gesticulând spre scaun. Voiam doar să purtăm o mică discuţie. Îmi permiţi să îţi ofer o ceaşcă de cafea?

— Pentru dumneata, poate, eu nu vreau nimic, spuse bătrânul

Nordstrum, urmărindu-l pe Lund cu privirea când merse lângă o tavă de pe colţul drept al biroului său şi îşi turnă cafea într-o ceaşcă.

— Te rog, lasă deoparte politica. Cafeaua adevărată este atât de rară zilele astea. Foarte multă este diluată. Aş fi onorat să împart o ceaşcă cu dumneata.

— Am spus că nu vreau nimic, repetă tatăl lui Nordstrum, dând din mână. Doar spune-mi de ce sunt aici.

— De ce eşti aici...? Desigur, vom vorbi despre asta. Dar, mai întâi – Lund luă o gură de cafea, savurându-i mirosul. Pentru noua Norvegie...

— Nu am timp pentru noua Norvegie. Am o fermă de îngrijit. Mă văd nevoit să insist, căpitane. Pe ce motiv m-ai adus aici?

Lund îşi reluă locul pe scaunul de la birou.

— Te afli aici, desigur – şi este trist să spun asta – dintr-o vină sau acţiune care nu îţi aparţin, ca mulţi alţii. Dar doar pentru că menţinerea ordinii necesită măsuri diferite acum, întrucât agitatori externi s-au infiltrat în ţara asta şi şi-au pus în cap să facă rău noii lor patrii.

— Să fac rău? Eu sunt fermier, spuse bătrânul încruntându-se. Întotdeauna am evitat politica, fie ea în vreme de pace, fie de război. Ce legătură au agitatorii externi cu mine?

— Nu cu dumneata în mod direct. Înţeleg perfect confuzia, spuse Lund, împingându-şi scaunul în spate şi încrucişându-şi picioarele. Dar poate cu fiul dumitale.

— Cu fiul meu? întrebă bătrânul, iar ochii lui cenuşii şi mohorâţi se treziră brusc la viaţă. Mi s-a spus că fiul meu este mort.

— Mort? spuse Lund, râzând dispreţuitor. Atunci am veşti minunate pentru dumneata, *Pere* Nordstrum. Fiul dumitale şi-a revenit miraculos. Aproape ca Hristos, aş putea spune. De fapt, sunt convins că fiul dumitale este în viaţă. Şi este posibil să fie în Anglia, antrenându-se cu cei care vor să distrugă unitatea partidului naţional. Dar, şi mai probabil – şi iartă-mă dacă îndrăznesc să cred că aceasta nu este o noutate pentru dumneata – se află acasă, în Norvegia, chiar în timp ce noi vorbim. Deşi, indiferent ce treabă ar avea, sunt convins că nu se va arăta prea mult la faţă, din moment ce este căutat de poliţie.

— Căutat? Fiul meu a luptat pentru rege, ca mulţi alţi băieţi. A fost un soldat, nu un infractor. Aceasta nu este o infracţiune. Ce spui dumneata că a făcut?

— Este căutat pentru infracţiuni comise împotriva partidului Nasjonal Samling. Pentru crimă, de fapt.

— Crimă? Cred că eşti nebun.

— Mă tem că nu sunt. Este căutat pentru crimă împotriva unui ofiţer

Hirden, ca să fiu mai explicit. Şi pentru însuşirea ilegală a proprietăţii statului, mai exact a unui vas civil cu aburi, pe care l-a folosit pentru a fugi în Anglia.

— Fiul meu a fost soldat, repetă dispreţuitor bătrânul. Unul dintre membrii regimentului său a venit la mine în urmă cu un an şi mi-a spus că a fost ucis în valea Gunbraval. Eu i-am spus de la bun început să nu se implice. Că oricine va câştiga, el va sfârşi mort, iar toţi ceilalţi vor lupta până la ultima suflare. Şi aşa este. Nu mai ştiu nimic de fiul meu de doi ani. Cu toate astea, dumneata spui că este căutat pentru infracţiuni împotriva statului? Va trebui să îmi explici, căpitane... cu toate crimele şi corupţia, cu familiile care se toarnă reciproc şi dispariţiile care au loc aici în toiul nopţii în numele menţinerii ordinii, cum poţi numi infracţiune lupta împotriva acestor lucruri?

Lund lăsă ceaşca deoparte şi se sprijini de birou amuzat.

— Dumneata spui că eşti fermier, *Pere* Nordstrum? Ar trebui să pledezi într-un tribunal, eşti aproape convingător. Te-am adus aici pentru a-ţi da şansa să îţi uşurezi singur situaţia, nu să începem o dispută despre una şi alta. Sau despre cine deţine atuurile în această chestiune şi cine nu...

— Atuuri...? Ce atuuri deţii dumneata?

— Gata cu joaca. Fiul dumitale, Herr Nordstrum. Vreau să ştiu dacă a ţinut legătura cu dumneata.

— Mă târăşti aici ca să ce...?

Bătrânul Nordstrum se forţă să zâmbească în faţa bărbatului cu păr blond pieptănat într-o parte, cu chip bărbierit, perciuni abia crescuţi şi ochi de culoarea ploii.

— Să îţi dau informaţii despre fiul meu? Să îl trădez? Ţi-ai pus gorilele să mă aducă de acasă fără un motiv întemeiat şi te aştepţi, dacă aş şti, să îţi divulg locaţia lui? Mai degrabă mi-ai scoate ochii, Herr Lund. Sau inima. Kurt este un băiat ingenios. Eu spun că este mort, dumneata spui că nu este, vom vedea... Dar dacă nu este... Dacă, cumva, este pe aici pe undeva, aşa cum sugerezi, probabil că nu va conta, pentru că îţi promit că nu îl vei găsi până nu va fi îndeplinit ceea ce a venit să facă.

— Ascultă, moşule, spuse Lund, mijind ochii şi aplecându-se în faţă. O să fiu clar. Când vorbeam de atuuri, nu era o metaforă. Cred că fiica ta, Kristin, şi soţul ei locuiesc în Trondheim cu cei doi copii ai lor. Trondheim este departe, dar nu suficient când vine vorba de braţul legii. Aş putea să-i am în faţă în câteva zile. I-aş putea pune, şi este doar o posibilitate, chiar în celula asupra căreia stăm în acest moment. Ar fi o ironie crudă şi aproape nedreaptă, nu-i aşa? Poate ea ar reuşi să te convingă că ar fi înţelept să cooperezi în această chestiune. Sunt convins că ai auzit şi de lagărul de

detenţie de la Grini, lângă Oslo. Mi s-a spus că întotdeauna există loc pentru rezidenţi noi. Şi femei, şi copii. Te asigur că acolo nu se pun prea multe întrebări. Dacă aleg să o las pe ea în pace, atunci te voi ţine pe tine sub observaţie şi ne aşteptăm să aflăm dacă el este în regiune în clipa în care va lua contact cu tine. Şi dacă nu..., spuse Lund împingând pe marginea biroului farfuriuţa şi ceaşca... eu m-am oferit să ajut.

Bătrânul Nordstrum îşi încleştă pumnii şi îl privi cu o furie arzătoare. Da, poate că acum era un bărbat slăbit, dar încă ar mai fi capabil să sară peste biroul lui Lund, să îşi înfigă mâinile la gâtul subţire al tânărului şi să facă ceea ce întreg satul ar considera o binecuvântare.

— Herr Lund..., spuse bătrânul, accentuând numele de familie al ofiţerului. Tatăl dumitale a fost perceptor în Vigne mulţi ani, dacă nu mă înşel?

— Sunt onorat că îţi aminteşti de el. Din păcate, a murit în urmă cu trei ani.

— Din pricina alcoolului, aşa ştie lumea. Sau a lăcomiei. Dacă îmi permiţi să spun, reputaţia sa era „două monede pentru sat, una pentru buzunar”. Dacă ştii ce vreau să spun. Nu era doar un beţiv care îşi bătea nevasta, ci şi un cartofor, pariind chiar şi banii altor oameni. Îl vedeam ţinând cărţile de joc în mână cu atâta patimă, încât curgeau apele de pe el la Oar and Bow. Vorbim despre acelaşi om, Herr Lund...?

— Căpitane Lund, spuse ofiţerul, maxilarul încleştându-i-se şi zâmbetul pierindu-i. Un grad căruia ar trebui să îi arăţi mai mult respect.

— Căpitane Lund..., spuse bătrânul Nordstrum parcă scârbit. Chiar şi cu toate defectele lui, s-ar părea că tatăl dumitale tot avea mai mult caracter decât dumneata. Pentru că nici măcar un hoţ ca el nu şi-ar fi vândut vreodată ţara pentru o uniformă apretată şi medalii false pe piept. Aşadar, te întreb din nou, în temeiul cărei legi mă reţii aici? Îţi cer să îmi arăţi ce dovezi ai împotriva mea sau să mă laşi să plec.

— Nu eşti reţinut, moşule. Ia-ţi măgarul ăla împuţit de afară şi pleacă. Dar, ca să ştii, nu am nevoie de nicio lege pentru a face ceea ce am spus în privinţa fetei tale. Eu sunt legea aici acum. Aşa că fă-i familiei tale o favoare şi ţine cont de ce am spus...

Apoi Lund se ridică şi, fluturând din mână, îi transmise bătrânului că răbdarea lui ajunsese la final.

Tatăl lui Nordstrum se ridică şi el în picioare şi îşi netezi pantalonii.

— Eu sunt un mecanic bătrân devenit fermier, Căpitane Lund. Nu am cine ştie ce pregătire când vine vorba să mă exprim. Aşa că sper să îţi pot spune prin cuvintele potrivite ceea ce am în inimă. Şi anume, că infractorii ca dumneata nu vor fi niciodată, nici măcar pentru o secundă, asociaţi cu noua

Norvegie. Adevărata Norvegie mai degrabă rămâne îngropată vreme de o mie de ani înainte ca oamenii să se transforme în laşi şi trădători ca tine. Iar dacă fiica mea sau copiii ei păţesc ceva, într-o zi, fie că voi mai fi prin preajmă să îţi pun ştreangul de gât sau nu, vei fi spânzurat pentru faptele dumitale. Asta dacă nu cumva fantoma de fiu-meu nu se întoarce să se ocupe el însuşi de tine. Aşa că arestează-mă, împuşcă-mă, dacă trebuie. Aşa cum ai făcut cu mulţi alţii. Dar nu... am bănuiala că dacă este adevărat ceea ce spui despre Kurt, sunt mult prea valoros pentru tine viu. Dar pentru moment, sunt doar un om care a trăit şi a văzut prea mult din această nouă Norvegie.

— Să te împuşc? râse Lund. De unde ţi-a venit ideea asta? Nicio şansă. Dar ai dreptate, continuă el fixându-l cu privirea, îmi va face plăcere să te am în preajmă. Vreau să fii tu cel care îi recunoaşte cadavrul când îl voi găsi şi ţi-l voi arunca în prag ca pe un peşte mort. Acum întoarce-te la ferma ta, bătrâne. Mi-ai irosit destul timp. Sergent, escortează-l pe acest fermier bătrân înapoi la măgarul lui.

31.

Dură câteva zile până când echipa Grouse se puse din nou pe picioare cu proviziile aduse de Gunnerside din Anglia şi cu renul pe care reuşiră să îl răpună pe drumul de întoarcere spre cabană.

Petrecură timpul povestindu-şi cum reuşiseră să supravieţuiască furtunii şi revizuind cea mai bună rută prin vidda spre ţintă. Claus Helberg ştia o cabană abandonată la doar câţiva kilometri de marginea platoului, deasupra Vemork, potrivită scopului lor.

Conform ultimelor relatări, păreau să fie în jur de 15 nemţi în turnul de pază în orice moment al nopţii, plus încă doi pe podul suspendat deasupra defileului. Un altul patrula imensa casă a vanelor care alimenta cu apă masivele turbine ale uzinei Norsk Hydro. Turele gardienilor se schimbau o dată la două ore, din pricina frigului extrem.

În plus, mai exista posibilitatea ca alţi doi gardieni să fie în perimetru, în interiorul uzinei. La fel şi unul sau doi paznici norvegieni staţionaţi în camera de electroliză – care ar fi trebuit imobilizaţi. Era limpede că, dacă era alertat detaşamentul principal staţionat în turn sau pe pod, alarma ar aduce rapid întăriri din Rjukan sau Mosvatn, aflate la doar câţiva kilometri distanţă, unde erau staţionate sute de trupe. Apoi, chiar dacă sabotorii ar reuşi să îşi elimine ţintele aflate la subsolul uzinei, misiunea ar deveni sinucigaşă, fără cale de întoarcere.

Prin urmare, discreţia, şi nu un asalt direct asupra podului, fu considerată cel mai bun plan. Dar asta însemna să înfrunte cel mai solicitant relief din întreaga Norvegie pentru a se apropia de ţintă.

Stâncile de deasupra, care se înălţau la aproximativ 900 m, erau considerate mult prea abrupte pentru a fi coborâte în rapel pe timpul nopţii, chiar şi de către alpinişti experimentaţi. Zona din jurul conductelor uriaşe, care transportau apă din râuri, lacuri şi izvoare montane pentru a asigura funcţionarea turbinelor, fusese minată.

Pe celălalt mal al râului, panta era mai domoală, dar aducea cu sine şi riscul de a traversa râul noaptea, în timp ce luminile reflectoarelor scanau valea. Apoi ar fi trebuit să urce din nou spre înălţimile stâncoase din spatele uzinei – un urcuş dificil chiar şi pe timp de zi, darămite pe întuneric, cu pachete grele de explozibil şi arme în spate. Claus Helberg spuse că, acolo sus, şina de cale ferată care ducea la uzină nu e minată, dar nu e nici simplu de ajuns la ea. Cu toate acestea, apărătorii uzinei nu credeau că e posibilă vreo ameninţare din acea direcţie. Nemţii considerau că unica ameninţare reală ar fi un asalt direct asupra podului suspendat.

Odată ajunşi pe marginea platoului, sabotorii aveau la dispoziţie trei modalităţi de a intra în uzină, cele trei prezentate de Tronstad în Anglia: era posibil ca uşa laterală din oţel să fi fost lăsată descuiată, din moment ce gardienii patrulau constant înăuntru. Dacă era încuiată, mai exista opţiunea uşii laterale de pe partea nordică a clădirii, de la primul etaj, dar cine ştia ce se află dincolo de ea? Ultima opţiune era conducta îngustă despre care le spusese Jomar Brun şi care ducea direct în subsol, unde erau stocate rezervele de apă grea, o cale de acces despre existenţa căreia nu ştiau nici măcar cei care lucrau acolo. Cu toate acestea, după cum le explicase Tronstad, această soluţie permitea accesul unei singure persoane odată, care ar fi fost nevoită să se târască pe mâini şi genunchi. Iar odată ce ajungeau înăuntru, timpul era crucial.

— Dacă totul este încuiat, iar conducta inaccesibilă, aruncăm în aer uşa subsolului, spuse Ronneberg. Acest lucru îi va alerta pe nazişti, sigur, adăugă apoi privindu-i pe Poulsson, Gutterson şi Kjelstrup. Echipa de acoperire, voi vă trebui să vă ocupaţi de ei.

— Nu va fi o problemă, spuse Poulsson, ridicând din umeri.

Exteriorul fragil al turnului de pază nu oferea cine ştie ce protecţie împotriva rafalelor de gloanţe, şi cu trei puşti-mitralieră aţintite asupra lor, oricine ar reuşi să iasă de acolo nu ar ajunge prea departe.

Odată ajunşi înăuntru, conform calculelor lui Nordstrum şi Stromsheim, le-ar lua în jur de 15 minute să ajungă la ţintă şi să monteze explozibilul. Totul ar trebui să se întâmple într-o dimineaţă de duminică, foarte devreme,

când Tronstad și Brun estimaseră că echipajul din interior nu ar fi deloc numeros – poate un singur gardian. Astfel, ar avea la dispoziţie doar două minute să iasă din clădire, din moment ce fitilurile erau făcute să nu ardă mai mult de atât. Ultimul lucru pe care îl doreau era să găsească vreun neamţ explozibilul şi să aibă timp să decupleze firele. Probabil că explozia va fi foarte zgomotoasă; Stromsheim, care se pricepea cel mai bine la explozibile dintre toţi, susţinea că e posibil ca întreaga clădire să sară în aer. Cine ştia ce chimicale erau stocate înăuntru? Oricum, nu încăpea nicio îndoială că gardienii din detașamentul principal ar fi alertaţi imediat. În cel mai bun caz, ar fi nevoiţi să lupte pentru a ieşi din clădire şi a coborî muntele. În cel mai rău caz, toţi nemţii din vale ar fi pe urmele lor în câteva minute.

Prin urmare, alegerea rutei de ieşire era cu atât mai crucială. Altfel, ar fi doar o misiune cu sens unic. Poulsson şi Ronneberg, cei mai în vârstă dintre toţi, pledau pentru traversarea podului la plecare şi lupta pe viaţă şi pe moarte cu oricine le-ar sta în cale.

— Nu ar fi o problemă să trecem de gardieni, spuse Poulsson, dar coborârea înapoi spre râu ar fi lentă. Şi am fi ţinte sigure în luminile reflectoarelor care scanează râul şi valea. Nu am reuși să găsim drumul înapoi aici. Aşadar, are sens să urcăm înapoi în vidda pe stânci.

— Atunci nu ne mai întoarcem aici, spuse Nordstrum. Dar să escaladezi 900 m în întuneric, cu greutate în spate, nu va fi o sarcină uşoară. În plus, am fi despărţiţi şi mai uşor de doborât. Cred că ar fi mult mai bine să avem avantajul întunericului şi al terenului dur din vale şi să ne întoarcem în vidda pe unde am venit. Ştii cumva dacă Ryes Road este minat? îl întrebă pe Helberg.

— Mi s-a spus că nu, răspunse el. Deci da, putem traversa râul înapoi şi apoi escalada stâncile pe acolo, pe sub teleferic. Drumul este abrupt, dar am avea avantajul că ei nu ar crede niciodată că e posibil ca noi să o fi luat pe acolo. Apoi, după ce ajungem pe platou, pornim înapoi spre cabană. Ce părere aveţi?

Aşadar, escaladarea directă a stâncilor de deasupra uzinei sau traversarea râului prin vale şi urcarea în vidda pe Ryes Road?

Votară – majoritatea optară pentru Ryes Road.

Unul dintre ei nu era nici pro, nici contra – Olf Pedersen. Era cel mai slab căţărător din grup şi niciodată nu fusese prea sigur pe propriile puteri când venea vorba de urcat sau coborât muntele.

— Să fiu sincer, nu m-am aşteptat niciodată să văd Suedia, spuse el. Știam asta când m-am oferit voluntar. Așa că eu sunt de acord cu orice aţi decide voi.

— Dacă ieşim din uzina aia, mă voi asigura că ajungi înapoi la schiurile tale, îi spuse Nordstrum. Îţi promit.

— La fel şi eu, spuse Gutterson. Suntem împreună în treaba asta până la capăt.

— Mulţumesc, băieţi.

— Bun, atunci s-a decis. La ieşire coborâm pe unde am venit, se adresă Ronneberg grupului. Şi ne rugăm ca nemţii să nu-şi pună reflectoarele pe noi.

Mai exista şi riscul represaliilor, în cazul în care unul dintre ei ar fi fost capturat şi s-ar fi aflat că e norvegian. Acesta era motivul pentru care purtau uniforme britanice şi aveau cu ei capsulele cu otravă. Helberg, Poulsson, Jens şi Nordstrum proveneau cu toţii din zonă şi încă aveau familii acolo – fără îndoială că rudele lor ar fi primele aliniate la zid, dacă celor patru le-ar fi descoperite identităţile.

În această privinţă, fiecare dintre ei ştia că nu toţi aveau să scape cu viaţă. Era posibil ca unii să rămână blocaţi în interiorul uzinei sau să fie împuşcaţi în drum spre ieşire, sau înconjuraţi în vale. Purtară o discuţie sinceră şi îndelungată pe acest subiect, ajungând chiar să parieze câţi dintre ei vor scăpa.

Niciunul nu părea foarte optimist.

Poate că nu era o misiune sinucigaşă, dar cu siguranţă era pe-aproape, şi fiecare dintre ei era conştient de acest lucru.

32.

În dimineaţa raidului, Ronneberg îl rugă pe Claus Helberg, care încă avea contacte în sat, să meargă în Vemork pentru o ultimă misiune de recunoaştere a celei mai bune rute de coborâre în defileu şi de urcare pe celălalt mal al râului.

Îmbrăcat în civil, Helberg le făcu cu mâna şi porni pe schiuri în josul muntelui, lăsând o dâră de pulbere albă în urma sa.

Îi luă doar o oră să ajungă acolo. Să dea în sfârşit ochii cu uriaşa uzină Norsk Hydro, despre care vorbiseră atât de mult, fu palpitant şi înfiorător deopotrivă. Ca să nu mai vorbim de imaginea nemţilor care îi împânzeau satul natal. Asta era o noutate pentru el, iar pieptul i se încleştă de furie şi ură.

Dându-se drept muncitor la uzină, Claus porni fără să se ascundă pe drumul principal, care cobora şerpuitor de la podul suspendat spre Rjukan,

şi trecu pe lângă camioane militare, cu trupe germane. De pe un drum de serviciu lăturalnic, pe partea mai puţin abruptă a defileului, Helberg găsi ceea ce consideră a fi o rută accesibilă spre vale.

Dorind să studieze mai departe terenul, îşi ascunse schiurile în zăpadă şi urmă relieful abrupt până pe malul râului, alunecând pe porţiunile cu gheaţă şi agăţându-se de tufişuri pentru a-şi menţine echilibrul. Uneori se scufunda până la brâu în zăpada moale, încălzită de soare. Pe podeaua văii, descoperi că râul Mann era doar puţin mai mare decât un pârâu şerpuitor şi îngheţat – acest detaliu răspunse la una dintre principalele lor preocupări, şi anume dacă vor putea să îl traverseze. Helberg continuă până ajunse pe malul opus, apoi la stânca masivă din spatele uzinei, care se înălţa ameninţător deasupra lui, asemenea unei fortăreţe invincibile. Căută cu privirea o modalitate de a escalada versantul şi, în ciuda înclinării abrupte, zări un punct care îi făcu inima să tresalte de bucurie.

Pentru a marca locul, culese o mână de fructe de pădure. Şase ore mai târziu, se întoarse la cabană cu un rânjet larg pe chip.

— Vestea bună e că există o rută spre vale, spuse el. Pe lângă drumul care coboară spre Rjukan. Va fi beznă şi destul de alunecos, dar cu siguranţă nu este imposibil de coborât, nici măcar noaptea. Am testat eu drumul. Iar fasciculele de lumină ale reflectoarelor de pe pod nu ajung în vale, dar ar trebui să ne lumineze calea.

— Şi râul? întrebă Ronneberg. Poate fi traversat cu uşurinţă în apropiere de Vaier?

— Chiar mai bine, spuse Helberg. Aproape de sat, râul este complet îngheţat, nu va fi deloc o problemă. Doar dacă nu cumva vremea se încălzeşte, fluxul lui este acum doar un firicel de apă. Pe malul opus, recunosc, urcarea este destul de abruptă, chiar sub uzină. Dar am descoperit o rută care duce chiar la calea ferată.

— Eşti sigur că se poate urca? insistă Nordstrum, care crescuse în zonă, dar niciodată nu coborâse atât de adânc în defileu – niciunul dintre ei nu o făcuse. Chiar şi cu bagaj greu în spate şi cu arme?

— Priviţi, spuse Helberg, cotrobăind prin buzunare, apoi întinse mâna. Ce vedeţi?

— Boabe de ienupăr, spuse Nordstrum, privind curios.

— Acolo unde pot pătrunde tufele de ienupăr, poate pătrunde şi omul, spuse Helberg cu un rânjet înţelept. Am urcat chiar şi o treime din drum ca să mă asigur că ruta este accesibilă.

În timp ce Helberg era plecat, vechiul prieten al lui Nordstrum, Einar Skinnarland, schiase de la Vigne până la cabana unde erau ei ascunşi.

El, Nordstrum şi Jens se îmbrăţişară şi se bătură prieteneşte pe spate – nu

se mai văzuseră de când deturnaseră vaporul spre Marea Britanie.

După ce le povesti cum decurseseră pentru el ultimele luni de când se întorsese acasă şi făcuse pe cont propriu muncă de cercetare despre interiorul uzinei, Einar îi spuse lui Nordstrum:

— Kurt, am ceva de vorbit cu tine. Putem să ieşim afară?

— Sigur.

Ieşiră amândoi pe malul înzăpezit al lacului îngheţat.

— Uite, spuse el, arătând spre un rozător încăpăţânat care îşi săpa drum afară din zăpadă. Chiar şi în sălbăticia asta încremenită există viaţă.

— E norocos că n-a ieşit la suprafaţă decât după ce am apărut noi cu mâncarea, râse Nordstrum. Altfel sunt convins că echipa Grouse l-ar fi servit la cină.

— Cu puţină sare şi margarină, da, n-ar fi fost rău, spuse Einar, ridicând din umeri. Ascultă, Kurt, trebuie să-ţi spun ceva. Despre tatăl tău...

Un junghi de teamă îl străpunse pe Nordstrum.

— A murit?

— Nu. Nu e nici prea bine, desigur, dar încă e prin preajmă. Dar a fost săltat de poliţie. Din fericire, nu a fost arestat. Mă tem că mulţi în sat au fost arestaţi deja.

— De poliţie? De ce? Niciodată în viaţa lui nu a fost preocupat de politică, spuse Nordstrum, apoi pufni scârbit.

În acelaşi timp, simţi o greutate apăsându-i pieptul – în inima lui, ştia răspunsul.

— Din cauza mea, normal, adăugă el.

— Ascultă, nimeni aici nu mai are nevoie de un motiv anume. NS-ul şi Gestapoul au pus stăpânire pe întreaga zonă. Pentru că eşti fiul lui, nu mai au nevoie de alte motive. Şeful miliţiei locale, Lund... poate ţi-l aminteşti din şcoală?

— Dieter Lund...? Şarpele ăla alunecos. Tatăl lui a fost colector de taxe în Vigne, dacă îmi amintesc bine?

— E un şarpe viclean, dar acum e şarpele şefului Gestapoului local, Muggenthaler. Mai ştii cum stătea întotdeauna în spatele clasei, fără să scoată un cuvânt? Un lingău care s-a crezut mereu mai deştept decât toţi ceilalţi. Ei bine, acum este la fel, doar că uniforma l-a făcut mult mai periculos. Şi din câte am auzit, se pare că i s-a pus pata pe tine rău de tot.

— Pe mine?

— Din pricina incidentului de anul trecut, de pe feribot, când te-ai întors în Rjukan. Probabil că cineva şi-a dat drumul la gură.

— Ofiţerul Hirden..., îşi aminti Nordstrum.

Ştiuse încă de atunci că e un act impulsiv, care într-o bună zi l-ar putea

bântui. Iar acum exact asta se întâmpla. Tatăl lui nu ar supravieţui nici măcar o săptămână întemniţat.

— Ascultă, chiar şi şobolanii vin în apărarea semenilor lor, spuse Einar, iar Lund este cel mai rău dintre ei. Oricum, vestea bună este că tatăl tău s-a întors la fermă, nu este în subsolul secţiei de poliţie din sat. Sau expediat la Grini, unde nu ar avea nicio şansă. Dar cine ştie cât timp mai are până să se întâmple asta? Noi am mai avut grijă de el din când în când, i-am mai dus mâncare. Dar era sub supraveghere constantă. După o vreme, a devenit prea periculos să îl mai vizităm.

— Apreciez ce aţi făcut, Einar, zise Nordstrum, punându-şi mâna pe umărul lui. Eşti un prieten bun şi nu ai pentru ce să îţi ceri scuze.

— Soţia mea, spuse Einar, dându-şi părul negru şi ondulat după ureche. Ea scoate tot ce e mai bun din mine. Ar trebui să îţi găseşti şi tu una într-o zi. Când se va termina totul. Adică – se opri brusc şi îl privi pe Nordstrum cu părere de rău. Îmi cer scuze, Kurt, nu am vrut să îţi amintesc de asta.

— Nu e nevoie să te scuzi. Şi să fii sigur că o să-mi caut şi eu o soţie, spuse Nordstrum zâmbind vag. Dacă voi mai fi prin preajmă când se va termina totul.

— Dacă va mai fi vreunul dintre noi prin preajmă, spuse Einar, încuviinţând din cap. Transmisiunile noastre sunt din ce în ce mai greu de mascat. Nemţii au detectoare peste tot. Mai ales în sat. Iar raidul ăsta nu va fi o plimbare cu barca pe lac, ştii asta, nu? Oricum, îmi pare rău că sunt nevoit să îţi dau veştile astea.

— Mulţumesc, spuse Nordstrum, bătându-l pe umăr. Mă întreb dacă există vreo cale să îl scot de acolo.

— Este sub supraveghere constantă, iar starea de sănătate îi este cam şubredă. Şi unde să-l duci? Plus că ai destule pe cap aici.

— Desigur, spuse Nordstrum, scuturându-şi ghetele de zăpadă. Mă refeream după aceea.

— După...? întrebă surprins Einar, încercând să înţeleagă.

„După” Kurt ar fi un fugar în drum spre Suedia, încercând să scape cu viaţă.

— Ce vrei să spui? continuă el.

— Ei bine, şi eu am ceva să îţi spun. Ceva ce m-a rugat Tronstad să fac, când totul se va termina. Dar uite că se întoarce Claus din sat.

Făcându-le cu mâna, Helberg urca ultima culme spre cabană.

— Hai să vedem dacă a găsit o cale de a ne duce mai aproape de uzină sau dacă mâine vom muri cu toţii pe podul ăla, zise Nordstrum.

33.

În noaptea aceea, înainte de plecare, revizuiră pentru ultima dată planul.

— Odată ce intrăm în camera de mare concentrație cu explozibilul, Kurt, preiei controlul, îi spuse Ronneberg lui Nordstrum. Cât am estimat că ar trebui să ne ia treaba asta...?

— Șapte minute, confirmă Nordstrum. Depinzând, desigur, de ce anume mai găsim înăuntru.

Făcuseră acel exercițiu de cel puțin o sută de ori în Anglia, pe replici exacte ale uzinei și compresoarelor.

— Normal. Singurul semn că explozibilul a fost detonat va fi sunetul deflagrației. Până atunci, dacă totul merge bine, ar trebui să fim cu toții deja ieșiți din clădire. Parola pentru retragere, după cum știți cu toții, este...

— Piccadilly, spuse Hans Strohaug.

— Și semnalul de confirmare?

— Semnalul este Leicester Square.

— Bun. Dacă mi se întâmpla ceva care ar putea periclita planul, toată lumea să acționeze pe cont propriu, cu unicul scop în minte de a duce misiunea la îndeplinire. Dacă suntem descoperiți sau dacă alarma este declanșată în vreun fel, echipa de acoperire va ataca imediat santinelele germane.

Poulsson, Gutterson și Strohaug încuviințară din cap.

— Echipa de demolare se va concentra pe a pătrunde în uzină indiferent ce întâlnește în cale. Dar dacă vor fi uciși sau imobilizați înainte de a ajunge la uzină, echipa de acoperire va prelua sarcina plasării explozibilelor. Tot ce contează este ca cineva să ajungă la țintă pentru a îndeplini misiunea.

Era practic o mărturisire și o acceptare a faptului că urmau să moară în încercarea de a duce operațiunea la sfârșit.

Poulsson încuviință din nou.

— Vom fi acolo.

— Și, în ultimul rând, doar ca să recapitulăm ceea ce ni s-a spus în Anglia, Hitler a poruncit ca orice inamic, soldat sau sabotor, în uniformă sau nu, să fie interogat și împușcat. Așadar, dacă vreunul dintre voi este rănit sau pe cale să fie luat prizonier, aveți capsulele. Știu că este un gând amar, dar la urma urmelor, rezultatul e același.

Una era să discute despre sinucidere în munții de la Avainaire, când era doar o noțiune abstractă fără o finalitate palpabilă, și alta era când știai că e posibil să nu supraviețuiești nopții. Dar crudul adevărul rămânea același: dacă erai rănit, nu aveai practic nicio șansă să urci înapoi în vidda, cu atât

mai puţin să parcurgi drumul până în Suedia.

— Contaţi pe mine, spuse Poulsson trăgând din pipă.

Apoi se ridică în picioare şi se întoarse spre fereastră.

— Şi pe mine, spuse Nordstrum, gândindu-se că, dacă ar fi prins, ar fi mai bine să se scutească pe el însuşi de durere.

— Şi pe mine, spuse Jens.

Unul câte unul, fură cu toţii de acord în privinţa capsulelor. Tot ce mai rămase de adăugat fu rostit de Ronneberg:

— Plecăm la ora 20:00 pentru a avea suficient timp la dispoziţie. Claus, tu vei deschide drumul de aici până la stâlpii de înaltă tensiune. După ce ne ascundem schiurile, tot tu ne vei arăta drumul spre vale şi apoi vom urca spre şina de cale ferată. Pe podul suspendat, garda se schimbă o dată la două ore. La jumătate de oră după miezul nopţii, pornim atacul.

34.

Înainte de război, când Nordstrum era la facultatea de inginerie din Oslo, nimeni nu ştia – în ciuda evenimentelor care aveau loc pe continentul european – dacă Norvegia avea să fie târâtă în conflictul care se extindea sau nu.

Ţara reuşise să rămână neutră în timpul ultimului război, iar regele încercase să rămână ferm pe aceeaşi poziţie – ca şi Suedia, de altfel – în ciuda tensiunilor amplificate de ciocnirile violente dintre englezi şi nazişti, care aveau loc în apele teritoriale ale scandinavilor.

În acele ultime ore dinaintea plecării, stând în cabană, Nordstrum îşi aminti acele zile.

Liberalii norvegieni se grupaseră în jurul Franţei şi Marii Britanii. Alţii îi criticau pe britanici pentru că ameninţaseră să mineze porturile Bergen şi Narvik, privindu-i pe germani drept salvatorii Europei. Ambele facţiuni îşi îndreptaseră atenţia spre nordul ţării, cu porturile neblocate de gheaţă şi rutele de transport pe uscat pentru valorosul minereu de fier din Suedia.

Noaptea de 8 aprilie 1940 îi obligase pe toţi să aleagă o parte. Germania orchestrase un atac-surpriză maritim şi aerian. În doar câteva zile, Bergen, Trondheim şi Narvik fuseseră cucerite de avangarde de distrugătoare germane. Un detaşament inamic pornise prin Oslofjord spre capitală.

Într-o singură zi, oraşul fusese cuprins de haos. Toţi ştiau că armata Norvegiei nu are nicio şansă în faţa blitzkrieg-ului nazist. Dar pentru un norvegian adevărat, patria era precum mama sa. Peste noapte, disputele

amicale din puburile din Oslo degeneraseră în adunări de recrutare pasionale. Cu toţii aclamaseră veseli când artileria şi torpilele scufundaseră, în Oslofjord, nava-amiral germană Blucher, permiţând regelui şi familiei regale să fugă din oraş şi să înfiinţeze un guvern la Elverum.

Pretutindeni domnea haosul. Unii studenţi se înrolau în armata regelui; alţii fugeau spre nord, căutând aşa-zisa siguranţă, sau spre est şi în Suedia. Nordstrum, ai cărui colegi îl priveau ca pe un model, simţise presiunea împingându-l în ambele părţi. Tatăl lui îl implorase să nu facă nimic pripit. Armata regelui nu era un adversar redutabil pentru germani, spunea el. Într-un final, toţi vor fi ucişi sau încarceraţi. Dar în inima lui, Nordstrum ştia ce are de făcut – ce făceau toţi patrioţii adevăraţi.

Însă trebuia să se gândească şi la Anna-Lisette.

Se cunoşteau de doi ani – ea era în ultimul an la economie – şi căzuseră de acord să se căsătorească după absolvirea ei.

— Trebuie să ştiu că eşti în siguranţă, spusese el în apartamentul pe care îl împărţea cu alţi doi studenţi, în apropierea universităţii.

— Am un unchi în Malmo, răspunsese Anna-Lisette. Trenurile încă circulă. Dacă plecăm acum, vom fi în siguranţă. Nu vor îndrăzni să invadeze Suedia.

Îşi aruncaseră rapid bunurile în valize. Oraşul devenea rapid unul fantomă. Naziştii ar fi putut ajunge în orice clipă.

— Am un prieten, spusese Nordstrum. Evreu. Familia lui pleacă mâine spre Stockholm. Ai putea merge cu ei.

— Şi tu la fel, Kurt. Când am vorbit de Suedia, m-am referit la amândoi, nu doar la mine.

Dar fusese suficient să îl privească o singură dată pentru a înţelege că Nordstrum luase deja hotărârea.

— Nu vei veni şi tu, nu-i aşa?

El oftase neputincios.

— Anna-Lisette...

Ea se aşezase lângă el şi pusese deoparte puloverul pe care îl împăturea. Ochii ei păreau să oglindească aceeaşi îngrijorare care se învolbura în inima lui.

— O să fii ucis, să ştii. Cu toţii veţi fi ucişi. Dar dacă tu nu mergi, nu merg nici eu. Vorbesc puţină germană. Armata va avea nevoie de cineva care să ajute la obţinerea de informaţii din liniile inamice.

— Lupta nu se va da aici, spusese Nordstrum, ci în nord. Am vorbit cu Gries şi Karlsson. Trimit oameni la Narvik pentru a ţine piept inamicului.

— Deci într-acolo vei pleca?

— Da, încuviinţase el încet. Mâine.

— Ai ştiut asta, Kurt, şi nu ai spus nimic?

Nordstrum îşi pusese mâna pe obrazul ei.

— Pot să te însoţesc o parte din drum cu trenul, până la Lillehammer. Familia ta este acolo. Ar trebui să fii în siguranţă. Nu pot să-mi închipui ce-ar vrea nemţii de la o cireadă de vaci şi de la nişte pârtii de schi. Dacă nu reuşim să îi oprim la Narvik, mă voi întoarce la tine şi vom traversa munţii împreună, până în Suedia. Îţi promit.

Ea îl privise şi zâmbise descumpănită, dar curajoasă, cu afecţiune şi resemnare deopotrivă.

— Te cunosc, Kurt. Nu te vei întoarce niciodată la mine. Vei continua să lupţi până când cineva va învinge.

El o îmbrăţişase strâns.

— Te înşeli, mă voi întoarce.

Anna-Lisette îşi îngropase chipul în puloverul lui, iar Nordstrum îi simţise lacrimile curgând. Avu impresia că fata îi ascunde ceva. Că ştie mai bine ce se va întâmpla.

— Ba n-o vei face.

În ziua următoare, luaseră trenul împreună, dar el îşi continuase drumul spre nord, la luptă. Iar ea avusese dreptate. După Narvik urmase Honefoss. Iar după Honefoss, Tonneson, Haugsbygda şi Valea Gudbrandsdalen.

Nordstrum nu aflase niciodată ce anume îi ascunsese ea în Oslo.

Cine ştie, poate nici Anna-Lisette nu ştiuse în acel moment. *Nu sunt doar eu, Kurt.* Dar ar fi contat? Războiul avea nevoie de el – avea nevoie de oricine putea să tragă cu arma şi avea curajul de a se opune liniei inamice.

După aproape un an de la uciderea ei, o scrisoare ajunsese în sfârşit la Kurt, dată din mână în mână de prieteni înrolaţi în alte regimente.

Era o scrisoare de la mama Annei-Lisette, Regina, pe care Nordstrum o plăcuse dintotdeauna. Îi scrisese pentru a-i spune că fiica ei fusese însărcinată cu copilul lui.

•

Aşteptau cu toţii ora 20:00. Îşi verificară armele şi îşi ceruiră schiurile pentru ultima dată, îşi umplură rucsacurile cu conserve, busole, lanterne, pansamente, batoane de ciocolată, hărţi impermeabile create din mătase chinezească, şireturi de rezervă şi mănuşi. Nordstrum şi ceilalţi membri ai echipei de demolare îşi împachetară explozibilul, fitilurile, detonatoarele, mosoarele cu cabluri, brichetele şi cleştii. Cei din echipa de acoperire, avangarda, luară muniţie de rezervă, grenade de mână, chiar şi cuţite. Strohaug avea un patent greoi pe care îl adusese cu el din Anglia.

— Uitaţi-vă bine la el, îmi veţi mulţumi că am cărat blestemăţia asta după mine.

Fu distrus orice lucru de origine străină care ar fi putut da de gol locul de unde veneau. Cutii goale de conserve, cotoare de fructe, ambalaje de ciocolată, pachete de ţigări. Pentru a-şi umple timpul, unii dintre ei îşi curăţau armele. Alţii fumau şi vorbeau despre familie şi despre întoarcerea acasă într-o bună zi – era dureros să se afle atât de aproape de cei dragi şi să nu îi poată vizita, măcar pentru o oră, sau să le transmită vorbă că sunt aici.

Strohaug închise ochii şi trase un pui de somn.

Lui Nordstrum, gândurile îi fugiră la tatăl său. În copilărie, după moartea mamei lui, fusese nevoit de nenumărate ori să îşi aducă tatăl acasă de la bar, când bătrânul băuse prea mult. Conducea la cei 15 ani ai lui – toată lumea ştia şi întorcea privirea – apoi îl târa pe scări până în camera sa, ducându-l la culcare, împotriva mormăielilor sale încăpăţânate. Fusese forţat să devină bărbat înainte să se poată bărbieri măcar.

La ultima vizită, fusese atât de aproape de el, bătrânul lui tată venind la fereastră, ştiind că fiul său e acolo şi făcându-i semn să plece. Era posibil să nu îl mai vadă niciodată. Şi-l închipui tuşind în subsolul rece al închisorii.

Apoi gândurile îi reveniră asupra misiunii, spunându-şi că trebuie să reuşească, în ciuda şanselor potrivnice. Trebuie. Nu doar pentru că toţi cei din Anglia contau pe ei sau din pricina mizei.

Ci pentru că ceva trebuia să conteze în acest război. Alegerea lui trebuia să însemne ceva. Alegerea de a nu se întoarce după ea. Alegerea de a continua să lupte, exact aşa cum spusese Anna Lisette. Nu o dusese în Suedia, iar ea rămăsese în urmă şi murise, purtând în pântec copilul lui.

Şi pentru că acum, când ştia acest lucru, era prea târziu să mai schimbe lucrurile. Băgă mâna în buzunar şi scoase cruciuliţa pe care ea i-o dăduse în tren. O strânse la piept, în dreptul inimii. De aceea trebuia să reuşească în această seară. Trebuia să iasă ceva bun din toate sacrificiile acestea – din alegerea lui de a continua să lupte.

Pentru că, în inima lui, în timp ce aştepta semnalul de plecare, nimic altceva nu conta.

35.

La ora 20:00, cu schiurile în picioare, rucsacul în spate şi arma peste umăr, Ronneberg îi privi pe cei nouă bărbaţi care luaseră soarta Aliaţilor în mâinile lor.

— Bine, băieţi, să mergem.

Porniră în josul muntelui în şir indian, fără chiote festive de data aceasta.

În linişte. Claus Helberg era în fruntea grupului, din moment ce el mai făcuse o dată călătoria în acea dimineaţă şi cunoştea drumul.

La început, panta fu abruptă şi în linie dreaptă, iar ei menţinură un ritm constant. Se stârni un vânt rece, iar luna era luminoasă – prea luminoasă pentru Nordstrum. În timp ce coborau muntele, apropiindu-se de Vemork, zumzetul uriaşelor turbine ale uzinei se auzea în depărtare – un şuierat adânc şi constant. Pe podeaua văii, la aproximativ 300 în sub ei, începură să se zărească luminile satului Rjukan.

Coborâră din vidda pe partea vestică a defileului. Pădurea deveni atât de densă, încât fură nevoiţi să îşi scoată schiurile. Zăpada alterna – era fie adâncă şi moale, fie îngheţată şi tare, în funcţie de expunerea la soare. La un moment dat, se scufundară cu toţii până la brâu în zăpada afânată. Abia reuşeau să înainteze cu toată greutatea aceea în spate. La un moment dat, alunecară şi căzură pe spate, agăţându-se de tufişuri şi de ramurile copacilor pentru a-şi opri căderea. Folosind drept reper stâlpii de înaltă tensiune aliniaţi din vale până în vârful muntelui, înaintau de la un stâlp la altul, agăţându-se de orice puteau în timp ce cablurile de deasupra lor se plecau spre pământ, îngreunate de zăpadă. Nu era frig. De fapt, în vale vântul era cald, iar Nordstrum se temea în sinea lui de foehn, vânt care ar topi gheaţa de pe râu şi le-ar putea îngreuna şi mai mult urcarea înapoi pe munte.

În cele din urmă, ieşiră în capătul superior al drumului principal, pe care Helberg îl parcursese ceva mai devreme, şi îşi puseră din nou schiurile în picioare. Apoi continuară pe marginea drumului întunecat. Era alunecos ca un patinoar din cauza gheţii, iar schiurile erau zgomotoase pe suprafaţa dură. *Poate că viscolul şi condiţiile dificile sunt un lucru bun*, îşi spuse Nordstrum în sinea lui, deoarece nu era nici urmă de om prin zonă. Un vehicul venind din oricare direcţie ar fi fost uşor de zărit. Farurile, împreună cu zgomotul motorului, le-ar fi dat timp să se pregătească pentru orice situaţie.

Apoi, după ce ieşiră dintr-o curbă, se opriră toţi brusc.

De partea cealaltă a defileului, luminată de lună, îşi văzură pentru prima dată ţinta. Era cocoţată pe postamentul ei invincibil din stâncă. Imensa centrală hidroelectrică, înălţându-se pe şapte etaje, trona impunătoare asupra văii şi râului Mann care curgea pe fundul ei. Deasupra clădirii, conducte uriaşe cu diametrul de un 1,5 m transportau rezerve nesfârşite de apă din vidda, în jur de 50 de metri cubi pe secundă, alimentându-i masivele turbine. Doar şina îngustă de tren, care cobora în defileu de la poarta din spate a centralei, şi podul suspendat care traversa valea conectau centrala cu lumea de dedesubt.

Cu toate că ei cunoşteau fiecare milimetru al uzinei şi văzuseră fotografii

cu ea de o sută de ori, toţi îşi simţiră inimile oprindu-se pentru o secundă, paralizaţi de imposibilitatea a ceea ce trebuiau să facă.

Ajunseră la cotitura în formă de U din apropierea cătunului Vaer, unde Tronstad considerase iniţial că râul poate fi traversat cel mai uşor. Nu era nimeni în preajmă. Din acest punct aveau să coboare spre drumul de pământ care ocolea sătucul. Panta era abruptă, dar brăzdată de tufişuri şi copaci căzuţi de care se puteau agăţa sau sprijini.

La un moment dat, Helberg se opri lângă o stâncă, părând să recunoască o poiană.

— Acum coborâm pe aici.

Îşi scoaseră schiurile şi se lăsară purtaţi de gravitaţie în josul pantei, agăţându-se de tufişuri şi ramuri cu o mână şi ţinând schiurile în cealaltă, în timp ce razele lunii răzbăteau printre nori şi copaci. După o coborâre de 15 minute, dădură din nou de drumul principal, proptindu-şi călcâiele în zăpadă pentru a frâna. Nordstrum, ajuns aproape de fruntea grupului, deveni brusc conştient de un huruit care se auzea din ce în ce mai tare în faţa lor. Apoi zări licăritul unor lumini, înaintând cu viteză spre ei.

Faruri.

— Staţi pe loc! strigă el, prinzându-se de un arbust pentru a-şi opri înaintarea şi ridicând mâna pentru a se asigura că restul grupului înţelege.

Încă erau ascunşi de tufişuri, dar panta era suficient de abruptă cât să îi facă să alunece necontrolat şi să cadă pe drumul principal, în văzul tuturor.

Huruitul se auzea mai aproape acum, iar farurile ieşiră din curbă.

Un autobuz. Nu unul, două – urcând dinspre Rjukan şi probabil transportând tura de noapte la uzină. Sabotorii rămaseră nemişcaţi, ţinându-şi răsuflarea în timp ce cele două vehicule trecură de ei, rugându-se să fie camuflaţi perfect de costumele albe de schi şi să nu fie expuşi de farurile care îşi aruncaseră lumina asupra lor.

Ronneberg şi Helberg se ţineau cu toată puterea de o ramură de copac pentru a nu cădea chiar pe plafonul autobuzelor în timp ce trecură pe sub ei. Apoi se lăsă din nou liniştea. Vehiculele luară curba sub formă de U şi îşi continuară drumul în susul muntelui.

Avuseseră noroc. Un singur minut în plus şi ar fi fost nevoiţi să iasă în grabă de pe drum, din calea lor.

Helberg preluă din nou conducerea, iar cei zece bărbaţi înaintară grăbiţi pe drumul principal, până ajunseră la liniile de înaltă tensiune pe care Claus le găsise în acea după-amiază. Acolo renunţară la costume, la echipamentul de schi şi la rucsacuri – aveau să se întoarcă după ele la final. Din acel punct urmau să poarte uniformele Armatei Britanice, pentru a evita represalii împotriva populaţiei locale, în eventualitatea capturării sau uciderii lor.

Bâzâitul apăsător al uzinei se auzea şi mai tare în partea mai joasă a văii: şuieratul şi huruitul turbinelor uriaşe, vuietul tumultuos al apei învolburate trecând prin conductele masive.

După ce se dezbrăcară de costumele de schi, luară cu ei puştile automate Thompson, pistoalele Colţ .45 şi cât de multă muniţie şi grenade puteau duce. Nordstrum şi Ronneberg îşi transferară explozibilul şi încărcăturile în săculeţe mai mici, special concepute pentru escaladă. Arne Kjelstrup apăru cu un foarfece solid şi un colac de frânghie pe umăr. Îşi prinse foarfecele la brâu, iar Ronneberg îl avertiză:

— Ar face bine să nu zăngănească de stânci, altfel suntem morţi.

— Nu-ţi face griji, n-o să-l auzi. Te vei bucura că l-am luat cu mine.

Apoi îşi ascunseră restul lucrurilor sub grămezi de ace de brad şi molid, urmând să se întoarcă mai târziu după ele. Era ora 22:00. Încă mai trebuiau să traverseze râul şi să se caţere 180 m pană la stânca pe care era cocoţată uzina.

— În regulă, să mergem, spuse Ronneberg, făcându-le semn să înainteze. Claus, tot tu deschizi drumul, îi şopti apoi lui Helberg.

Nimeni nu mai scoase un cuvânt, continuând în tăcere, lăsându-se să alunece printre stânci până pe fundul defileului.

Ajunseră jos. Niciunul nu ştia câţi dintre ei se vor întoarce în acest punct.

36.

Aşa cum îi asigurase Claus Helberg, râul Mann, care primăvara traversa defileul cu un curent alimentat de scurgerile de pe versanţi, nu era acum decât un firicel de apă brăzdat de gheaţă de-o parte şi de alta. Helberg îşi făcuse bine treaba şi găsise o porţiune îngustă pe unde să îl traverseze, gheaţa pârâind sub ghetele lor.

Apoi alergară aproximativ 45 m şi se ghemuiră în umbra peretelui de stâncă abrupt de sub centrală.

Deasupra lor, reflectoarele uriaşe scanau valea de pe îngustul pod suspendat. Dacă un singur fascicul luminos ar cădea pe ei, totul s-ar sfârşi. Dar niciunul nu ajungea pe fundul văii sau aproape de peretele stâncos pe care se pregăteau să îl escaladeze, astfel că erau în siguranţă în această privinţă.

Ridicară privirile. 180 m, din care baza era foarte abruptă. Deşi Helberg avea dreptate – faţada era presărată cu tufişuri sau mici proeminenţe în stâncă de care să te poţi ajuta în întuneric, dar, cu armele atârnându-le pe

umeri şi îngreunaţi de echipament, această căţărare ar fi fost considerată o provocare până şi de cel mai experimentat alpinist. Orice cădere ar fi însemnat moarte instantanee – sau mai rău, rămânerea pe fundul văii, cu oasele zdrobite.

— Merg eu primul, spuse Helberg, doar pentru că el schiţase o rută în susul stâncii în acea după-amiază.

— Apoi eu, se oferi Gutterson, confirmat drept cel mai agil căţărător al grupului.

Observând ezitarea lui Old Pedersen, care privea lung peretele stâncos, adăugă:

— Mergi în spatele meu, Olf. Trebuie doar să mergi exact pe urmele mele şi va fi floare la ureche.

— Iar eu o să fiu chiar în spatele tău, Olf, spuse Nordstrum. Vei fi pe mâini bune între noi. Gândeşte-te la urcarea asta ca la un vals, spuse rânjind.

— Mersi, spuse oftând Pedersen. Aş vrea eu să fie atât de uşor.

— Ei bine, orice ai face, dacă e să cazi, spuse Arne Kjelstrup, înghiontindu-l cu cotul şi făcându-i cu ochiul, nu ţipa. O să ne dai de gol.

— Da, normal, spuse Olf cu un zâmbet curajos.

— Dă-mi mie şi arma ta, îi spuse Nordstrum. Le duc eu pe amândouă.

— Nu, pot s-o fac, insistă Olf.

— Dă-mi-o, spuse Nordstrum, luându-i pistolul din mâini. E posibil să ai nevoie de ea acolo sus, nu vrei s-o pierzi.

— Deci... Ronneberg privi în jur şi dădu aprobator din cap. Sunteţi gata? Să mergem.

Helberg porni primul, încercând să reconstituie ruta pe care o descoperise în timpul zilei. Următorul fu Gutterson, conform înţelegerii. Apoi Olf, ezitant, urmând întocmai paşii yankeului, testând fiecare piatră sau arbust înainte de a se agăţa de ele. Helberg urcă în jur de 10 m, apoi le făcu semn celorlalţi să îl urmeze.

— E uşor până aici.

— Asta este puţin slăbită, îi spuse Gutterson lui Olf, arătându-i ce piatră să evite.

— Mersi.

Agăţându-se de ramuri şi testând rezistenţa pietrelor, Gutterson îl prinse din urmă pe Helberg şi preluă conducerea. Era un căţărător abil, iar tehnica lui era să se asigure că priza pentru picior este rezistentă, să întindă mâna şi apoi să se odihnească un moment, punând presiune pe punctul de sprijin înainte de a continua.

— Cum merge? strigă el la Olf.

— Bine până aici, strigă Pedersen de la doi metri şi jumătate sub el,

încercând cu precauţie să îşi fixeze gheata într-o crevasă îngustă.

Nordstrum era la un metru sub el, urmat de restul grupului, ultimul fiind Poulsson. Urcarea era abruptă, dar nu imposibilă, mai ales dacă ţineai privirea înainte, nu în jos – cu toate că, uneori, unul dintre ei mai desprindea câte o piatră slabă din zid, ratându-i la mustaţă pe cei de sub el. La un moment dat, Gutterson fu nevoit să se descurce cu o singură priză pentru mână, stabilizându-şi ambele picioare înainte de a se întinde spre următorul punct de sprijin.

— Aici, spuse el, arătându-le celorlalţi o priză rezistentă pentru picior.

Uneori, piciorul cuiva amorţea din pricina oboselii, iar Gutterson era nevoit să se oprească, atârnând periculos de o piatră din zid, în timp ce respectivul se odihnea şi îşi recăpăta forţele.

La aproximativ 45 m, Pedersen păru să se trezească blocat într-un loc în care nu avea încredere şi oftă îngrijorat. Un picior i se desprinsese de zid, iar el rămăsese atârnând într-o singură mână şi celălalt picior. Ceilalţi încremeniră cu respiraţia tăiată.

— Olf, spuse calm Nordstrum, observând dilema prietenului său.

Pedersen era palid la faţă şi leoarcă de transpiraţie.

— Sunt bine, spuse el, dar de fiecare dată când încerca să îşi înfigă piciorul într-o crevasă, gheata îi aluneca, iar situaţia se înrăutăţea.

Nimeni nu ştia cât mai putea să reziste prietenul lor.

— Rămâi acolo unde eşti, Olf, îl sfătui Nordstrum. Vin la tine, rezistă.

Testând rezistenţa ramurilor, prinzându-se de arbuşti crescuţi în crăpăturile înguste din stâncă, Nordstrum se mută mai la dreapta şi începu să urce până ajunse în paralel cu Pedersen, la doar câţiva centimetri de el.

— Vezi piatra asta? spuse Nordstrum, întinzându-se şi atingând un punct de sprijin care îi era la îndemână prietenului său.

Olf era încremenit, asemenea unui schior pe o pantă prea complicată pentru nivelul său, paralizat de frică. Încuviinţă din cap.

— Întoarce-te spre dreapta, îl ghidă Nordstrum. Pune piciorul drept pe piatra aceea – da, aia... Apoi, tot ce trebuie să faci este să întinzi mâna şi să te prinzi de aici, de sus.

Cu degetele încordate, Pedersen trase aer în piept şi încuviinţă din cap.

— Bine.

Nu era vorba că se temea de înălţimi – sărise de nenumărate ori din avion şi putea schia neobosit pe cele mai abrupte pante. De asemenea, era un tip de un curaj extraordinar. Să ajungă până aici, înfruntând toate condiţiile potrivnice, să fie la un pas de obiectivul lor şi apoi să ezite, să îşi dezamăgească tovarăşii – toate aceste lucruri părură să îi reînnoiască hotărârea.

— Vin, spuse el.

Pipăi peretele cu mâna, încercând cu disperare să găsească o rădăcină sau o ramură de care să se agaţe. Își puse piciorul în locul indicat de Nordstrum.

— E bine, Olf, aproape ai ajuns.

La început, piciorul îi alunecă, iar toţi ceilalţi se aşteptară la ce era mai rău. O mişcare greşită şi cădea în gol.

— Olf, haide, spuse Nordstrum, întâlnindu-i privirea.

Pedersen trase aer în piept, privindu-l fix pe Kurt.

— Bine.

În cele din urmă, găsi curajul de a-şi deplasa întreaga greutate, broboane de sudoare prelingându-i-se pe faţă. Se întinse spre mănunchiul de ramuri de pin indicat de Nordstrum, se împinse în picioare şi se prinse de el.

Mănunchiul ţinu.

— Ha, spuse Pedersen, izbucnind într-un râset oarecum fatalist, răsuflând uşurat. Gata. Mersi, Kurt.

— Ai noroc, versantul se nivelează aici sus, le strigă Gutterson de la câţiva metri deasupra lor. Este mult mai simplu.

— Și tocmai când începeai să prinzi gustul, nu-i așa, Olf? spuse Nordstrum zâmbind.

Unul câte unul, se căţărară până în locul unde se odihnea Gutterson, Nordstrum rămânând ultimul în caz că cineva avea nevoie de ajutor. Amintindu-şi sesiunile de antrenament, îşi ţinură privirile aţintite în sus, spre unicul scop – platforma stâncoasă de deasupra lor, la care duceau şinele de tren – nu în jos, spre defileu, unde râul se vedea acum doar ca o panglică albă şi subţire. Când începură să urce din nou, vântul se înteţi brusc. Tuturor le trecu prin minte cât de norocoşi fuseseră. Dacă asemenea rafale ar fi suflat cu câteva minute mai devreme, când ei erau pe porţiunea abruptă a peretelui, i-ar fi aruncat spre moarte.

Urcarea le luă o oră epuizantă şi dureroasă. Pe ultimii 30 m, degetele lui Nordstrum sângerau şi îşi simţea braţele grele ca piatra. Fu nevoit să îşi impună să continue şi să privească înainte – atât de mare era tentaţia de a se opri și de a privi în jos.

În cele din urmă, ajunseră pe rând în vârf, ajutându-se unul pe altul. Chiar şi Olf, care se rostogoli epuizat peste marginea stâncii, gâfâind, râzând, de-a dreptul uimit că trăieşte. Vreme de câteva minute, rămaseră întinşi în zăpadă, epuizaţi, aproape amorţiţi, lăsându-şi plămânii să-şi revină şi contemplând pentru prima dată, privind acum în vale, ceea ce reuşiseră să facă.

— Poftim, spuse Nordstrum, înapoindu-i arma lui Pedersen. O să ai nevoie de asta.

— Mersi, Kurt, spuse Olf, încuviinţând din cap recunoscător.

Pentru o vreme îşi traseră sufletul, mâncând ciocolată şi fructe uscate pentru a-şi recăpăta forţele. Era puţin trecut de ora 23:00. Huruitul constant al turbinelor se auzea mai tare şi parcă zguduia stânca pe care se aflau ei.

Pentru prima dată de când se întorseseră în Norvegia, pericolul nu mai era reprezentat acum de căţărare sau de natură, ci de nemţi.

37.

Temperatura scăzu brusc, iar vântul sufla cu putere. În jurul lor, în zăpadă, erau vizibile urmele pe unde patrulele germane trecuseră recent. Cu toate că nici cel mai meticulos gardian nu şi-ar fi închipuit că o ameninţare ar fi posibilă dinspre defileu.

— Haideţi să ne strângem, spuse Ronneberg adunându-i pe toţi laolaltă de îndată ce îşi recăpătară puterile. Avangardă, voi preluaţi conducerea. Dacă întâlnim mine în cale, oricine rămâne în picioare trebuie să se infiltreze în uzină şi să ducă misiunea la bun sfârşit. Ne-am înţeles?

De data aceasta, nu se auzi doar un „da” colectiv, ci fiecare dintre ei se ridică, îşi prinse arma şi rucsacul în spate şi dădu aprobator din cap.

— În regulă, să mergem atunci.

Joaquim Poulsson, care era liderul avangardei, porni de-a lungul şinelor de tren urmat îndeaproape de Helberg, Gutterson, Strohaug, Pedersen şi Arne Kjelstrup.

Ronneberg îi făcu semn lui Nordstrum să treacă în fruntea celeilalte echipe.

— Echipa de demolare...

Aruncându-şi explozibilul pe umăr, Nordstrum şi restul echipei se aliniară.

Porniră şi ei în fugă de-a lungul şinelor, spre zgomot. Şuieratul şi tremurul constant al dinamurilor uzinei le tot dădea impresia că se cutremură stânca sub ei, acoperindu-le fiecare zgomot. Erau la aproximativ 200 m de ţintă, cu un detaşament de soldaţi inamici aşteptând să fie activat de o mină sau o capcană, dar cu toate acestea, Nordstrum nu detectă nicio urmă de teamă sau ezitare la membrii grupului.

Singurele gărzi germane vizibile erau două santinele care patrulau pe podul suspendat de dedesubt.

De fapt, erau primii nemţi pe care îi vedeau în această misiune. Nordstrum nu-şi putu înfrâna gândul că, la mică distanţă de acolo, oamenii

din Rjukan – familiile unora dintre ei – dormeau în paturile lor fără să ştie că, la aproximativ 1,5 km, fiii şi fraţii lor se întorseseră acasă, având cu ei suficientă muniţie cât să arunce în aer jumătate de munte. Şi că erau pe punctul de a-şi risca vieţile pentru o ameninţare de existenţa căreia nu ştia nimeni de acolo.

Gândul îl făcu să râdă – scutură din cap pentru a-l alunga.

— Ce este? întrebă Ronneberg din spatele lui.

— Nimic, răspunse Nordstrum zâmbind.

Noaptea devenise întunecoasă, fără lună. Un vânt puternic le biciuia feţele dinspre sud-est, dar acoperea orice zgomot făcut de ei. Ghemuiţi, continuară să urmeze şinele în susul pantei. Poulsson, aflat la aproximativ 2 m fruntea tuturor, dădu peste o potecă – presupuseră că era pentru personalul autorizat şi că tocmai din acest motiv nu ar trebui să fie minată. În faţa lor, cele două clădiri ale masivei centrale se vedeau din ce în ce mai aproape. Cu o jumătate de oră înainte de miezul nopţii, dădură peste o baracă. O staţie electrică de transformare, la aproximativ 450 m de uşa din spate. Era pustie.

Ronneberg ridică o mână.

— Haideţi să aşteptăm aici schimbarea gărzilor.

Helberg şi Stromsheim rămaseră de veghe, iar ceilalţi se adăpostiră în baracă, dându-şi jos greutăţile din spate şi mâncând câte o bucăţică de ciocolată. Ştiau că, nu foarte departe de ei, între 15 şi 20 de soldaţi germani jucau cărţi sau se îngrămădeau lângă o sobă, pregătiţi de ripostă la orice mişcare greşită sau la cel mai mic sunet de alarmă.

Cu toate acestea, atmosfera în cadrul grupului rămase surprinzător de relaxată. Helberg îi atrase atenţia lui Gutterson la câteva lumini ce licăreau dincolo de vale.

— Casa vărului meu e chiar acolo. În Vaer, spuse el, arătând cu degetul. Vezi cele două lumini?

— Sub culmea aia? întrebă americanul folosind cuvântul norvegian, *mone.*

— Se pronunţă *menn,* Eric. Dar, da, acolo unde se intersectează cele două drumuri. S-a mutat din Oslo când eu eram la şcoală aici. Era dresor de cai.

— Şi familia mamei mele se ocupa cu dresajul cailor! spuse surprins Gutterson. Cai rasa quarter horse. În Colorado.

— Quarter horse?

— Sunt cai de viteză. Sunt crescuţi să fie foarte rapizi.

— Ca pentru cursa Kentucky Derby?

— Caii de curse aleargă o milă şi un sfert. Aceştia sunt crescuţi pentru un sfert de milă. Ca proba de sprint la Jocurile Olimpice, spuse Gutterson, pocnind din degete. Ca fulgerul.

Joaquim Poulsson îngenunche lângă Nordstrum şi arătă spre vale.

— Vezi telecabina?

Sub ea era Ryes Road, drumul care urca în zigzag muntele, ruta pe unde ei plănuiau să fugă.

— Normal, răspunse Nordstrum, care urcase de nenumărate ori cu ea până în vârf.

— Când eram copii, eu şi prietenul meu Kjell ne-am furişat pe lângă paznic şi am dormit într-o cabină.

— Serios?

— A fost o provocare. Agnes Hovland ne-a dat-o. O mai ştii?

— O ştiu pe Agnes. Sau cel puţin îl cunoşteam pe fratele ei mai mic, Karl, spuse Nordstrum. Obişnuiam să facem pe detectivii împreună. Ea era o frumuseţe. Probabil că şi eu aş fi acceptat orice provocare a ei.

— Kjell mi-a spus că l-a lăsat s-o pipăie. Dar tot ce-am primit eu a fost un dans la Târgul Telemark.

— Un dans cu Agnes Hovland nu e cel mai rău lucru, spuse Nordstrum ridicând din umeri. Oricum, aşa poţi să spui că ai petrecut noaptea într-o telecabină.

Poulsson scuipă.

— De fapt, am fost prinşi de paznicul de noapte şi nu am mai avut voie să ies afară noaptea o lună întreagă. Destul de stupid, nu...?

La exact trei minute după miezul nopţii, doi gardieni ieşiră din postul de gardă şi porniră spre santinelele de pe podul suspendat.

Nordstrum îi atrase atenţia lui Ronneberg spre ei.

— Priveşte!

Erau prea departe pentru a-i putea auzi, dar îşi închipui că dialogul lor decurgea astfel: „Ce dracu' v-a luat atât de mult? Ne-a-ngheţat curu' aici!"

Cele două santinele eliberate din funcţie îşi frecară mâinile pentru a-şi pune sângele în mişcare şi grăbiră pasul spre postul de gardă. Poate că unul dintre ei avea nevoie urgentă la toaletă. Cei doi rămaşi pe pod se uitară în vale; unul scuipă în hău, parcă blestemându-şi norocul de a fi acolo, apoi începură să patruleze într-un ritm lent, cu puştile pe umeri.

— Mai aşteptăm o jumătate de oră, spuse Ronneberg. Ca să le dăm puţin timp să se relaxeze.

Pe măsură ce trecură aceste minute finale, emoţiile tuturor ieşiră la suprafaţă, dar toţi erau tăcuţi. Tot ce puteau face era să aştepte. Gândurile le rătăceau care încotro. În mod straniu, pe Nordstrum îl purtară către mama lui. Când leucemia ei se înrăutăţise, femeia fusese mutată din Rjukan la o clinică privată din Oslo. Odată, când fusese să o viziteze, aproape de sfârşit, ea, slăbită şi cu chipul palid, îi luase mâna într-a ei.

— Tu va trebui să fii bărbatul acum, Kurt, îi spusese aproape în şoaptă, dar foarte fermă. Vei vedea, tatăl tău nu este un înger, va avea nevoie de tine.

— Nu vorbi prostii, mamă, spusese Nordstrum. Asta încă este treaba ta. Nu îţi va lua nimeni sarcina aceasta, vei veni acasă în curând.

Femeia îi strânsese şi mai tare mâna.

— Promite-mi, Kurt. El este încăpăţânat şi face pe durul. Dar încăpăţânarea asta îl va ucide, poţi să fii sigur.

— Îţi promit, mamă, acceptă el forţat.

O săptămână mai târziu, femeia murise.

Acum, în timp ce stătea aici, nu era tocmai convins că se achitase onorabil de sarcina lui.

Auziră un huruit. De dincolo de defileu, un camion se îndrepta spre pod. Se părea că şi mai mulţi muncitori erau aduşi din Rjukan. Vehiculul se opri la poartă, iar gardienii îi ieşiră în întâmpinare. Era imposibil să auzi dialogul, dar unul dintre ei deschise poarta în timp ce celălalt făcu semn camionului să înainteze, trăgând lângă clădirea numărul 2.

Ceasul era 00:20. Jens privi spre pod.

— Mai zi-mi o dată de ce sunt pe cale să-mi pun curu’ la bătaie pentru câţiva litri de apă nenorocită, care costă mai mult decât şampania?

Nordstrum ridică din umeri.

— Poate pentru că-ţi place să faci pe eroul? spuse el fără să îşi ia ochii de la cei doi gardieni de pe pod.

— Dacă aş fi vrut asta, m-aş fi limitat la fotbal.

În şcoală, Jens fusese un jucător promiţător. La un moment dat, chiar fusese urmărit de un antrenor care ar fi vrut să îl recruteze la echipa naţională.

— Nu erai chiar atât de bun nici la fotbal, spuse Nordstrum cu o expresie serioasă. Cine ştie, poate o faci pentru că eşti norvegian. Şi pentru că nimeni altcineva nu ar face-o.

— Norvegian...? spuse Jens, pufnind. Presupun că asta explică tot.

— Ştii, m-am tot gândit..., începu Nordstrum, sprijinindu-şi puşca de peretele barăcii. Dacă aş muri aici, nu ar exista nici măcar o singură persoană pe lume care să-mi ducă dorul cu adevărat. Mama e moartă. Starea de sănătate a tatii e cam şubredă şi ar putea chiar să sfârşească în închisoare – n-ar rezista prea mult. Anna-Lisette... Adevărul e că nu mai sunt legat de nimeni pe lumea asta.

— Ai fost, Kurt. Războiul ţi-a răpit asta.

— Nu sunt atât de sigur că războiul este o scuză.

— Ei bine, mie mi-ar fi dor de tine, Kurt, spuse Jens. Priveşte în jur, suntem cu toţii în aceeaşi barcă.

— Ţi-ar fi, nu?

— Sigur, răspunse Jens rânjind. Şi îmi pare rău să-ţi spun asta, dar nu am de gând să mor.

Americanul veni lângă ei şi privi şi el spre pod.

— Eu, sincer, sunt puţin speriat. Voi toţi aţi avut parte de ceva acţiune. La mine este prima dată.

— O să fii bine, spuse Nordstrum. Doar fă ceea ce ai fost antrenat să faci, iar mintea te va urma. Uită-te în jur, cu toţii suntem puţin speriaţi.

Ronneberg îşi puse arma pe umăr şi anunţă:

— Este 00:27. A venit momentul. Nu uitaţi, dacă echipa de demolare cade, avangarda îi ia locul. Cu orice preţ.

Toţi îşi strânseră echipamentele în tăcere. Poulsson îşi stinse ţigara sub gheată. Nordstrum îşi prinse în spate rucsacul cu explozibil. Ronneberg se postă în faţa lor.

— Tot ce pot să spun este că, dacă mi s-ar fi cerut să aleg o echipă cu care să plec în această misiune, voi aţi fi fost în ea. Toţi. Chiar şi tu, îi spuse rânjind lui Gutterson. În ciuda accentului.

Începuse să ningă. Nordstrum întinse mâna – fulgi mari şi pufoşi îi cădeau în palmă. Zăpada era întotdeauna un semn bun.

— Vedeţi, trolii ne zâmbesc, spuse el, înghiontindu-l cu cotul pe Jens.

— Nu prea cred în troli, spuse Jens.

— Nu?

— La semnalul meu..., şopti Ronneberg. Avangardă, preia conducerea!

Când gardienii de pe pod porniră înapoi spre poartă, Ronneberg îşi coborî mâna.

Unul câte unul, ieşiră din baracă cu Poulsson în frunte, urmat de Helberg, Strohaug, Kjelstrup, Gutterson şi Pedersen. Privindu-i cum pleacă, Jens se întoarse spre Nordstrum.

— Şi te cunosc de multă vreme, Kurt. Nici tu nu ai de gând să mori.

38.

La STS 61, în apropiere de Cambridge, Colonelul Jack Wilson se pregătea să îşi încheie ziua.

Echipa Gunnerside era în Norvegia de nouă zile. În primele şase, până când echipa se întâlnise cu Grouse, nu primiseră nicio veste de la ei. Nu ştiau dacă oamenii lor erau morţi sau vii. În cele din urmă, Knut Haugland, operatorul radio al echipei Grouse, îi anunţase discret: „Toate echipele

reunite. E bine să ne revedem camarazii și să ne regrupăm. Vom raporta pregătirile ulterioare”.

De atunci, se lăsase din nou tăcerea dinspre Norvegia.

Ultimul lucru pe care voia să îl facă Wilson era să îi bombardeze cu întrebări. Antenele de radio-recepţie ale nemţilor încercau cu disperare să detecteze orice transmisiune din zonă. Cel mai bine era să nu atragă prea mult atenţia. Cu toate acestea, ardeau de nerăbdare să primească veşti. Maiorul General Gubbins cerea în fiecare zi informaţii, la rugăminţile Lordului Mountabatten. „Winnie vrea să fie informat”. Lucru care arăta cât de importantă era misiunea. Wilson ar fi mers el însuși în vidda dacă ar fi fost cu 20 de ani mai tânăr şi ar fi ştiut să schieze.

Tăcerea de pe teren era ca un ghimpe în coastă, care îl ţinea treaz în majoritatea nopţilor. În această noapte, din pură frustrare, în drum spre ieşire se opri în biroul lui Tronstad, care redacta o scrisoare familiei sale, cu nelipsita pipă într-o scrumieră pe masa de scris şi un pahar cu whisky.

— Domnule colonel, spuse savantul ridicând privirea. Un pahar...?

— Nu aş refuza, spuse Wilson, trăgându-și un scaun lângă birou.

Tronstad deschise un sertar și scoase o sticlă pe jumătate plină cu whisky Aberlour de 18 ani.

— L-am luat din Scoţia, spuse el în timp ce îi turnă un pahar lui Wilson. Face mai suportabilă aşteptarea asta blestemată.

— Cum îți păstrezi calmul? întrebă Wilson, înclinând paharul drept toast.

— Sunt norvegian. Dă-ne puţină ploaie şi puţin vânt şi nu ne facem griji pentru altceva.

— Nu? spuse Wilson, luând o gură de whisky şi încuviinţând din cap. Pentru succesul nostru.

Tronstad zâmbi.

— Cel puţin la exterior suntem calmi. Dar pe dinăuntru suntem la fel de agitaţi precum...

Uşa biroului se deschise brusc, după un ciocănit rapid. Era Caporalul Finch, care alergase pe coridor după Wilson şi acum gâfâia. Sarcina lui era să preia mesajele din Norvegia.

— Mă bucur că v-am prins, domnule.

Wilson puse paharul pe birou şi se ridică.

— Ce s-a întâmplat, caporal?

— Tocmai a sosit asta de la echipa Grouse, zise el şi îi întinse mesajul lui Wilson.

Tronstad se ridică şi el.

Mesajul era de la Haugland. El şi Einar Skinnarland se despărţiseră de grupul principal, întrucât era vital ca informaţiile să fie transmise în Anglia

și ferească Dumnezeu ca singura persoană capabilă să le transmită să fie ucisă în raid.

— Ce zice, Jack? întrebă Tronstad.

— „Totul e pregătit. Festivitățile sunt programate pentru noaptea aceasta. Vom raporta după finalizare”.

Wilson ridică privirea.

— Așadar, se întâmplă în noaptea asta, spuse el, chipul luminându-i-se de nerăbdare. Caporal, anulează-mi mașina. Se pare că voi petrece noaptea aici.

Urma o noapte lungă, iar Wilson știa acest lucru. Zece bărbați curajoși erau pe punctul de a-și risca viețile. Amuzant lucru curajul ăsta... Pentru că, uneori, nu e decât teama unor oameni de a da înapoi de la ceea ce trebuie să facă. *Când se va scrie povestea acestui război,* se gândi el, *poate că rezultatul va fi pus pe seama unui grup de norvegieni, niște oameni de rând care au reușit să facă ceea ce nu au fost în stare cele mai experimentate trupe britanice.*

— Atunci, pentru băieții mei, spuse Tronstad, înclinând paharul spre Wilson.

— Da, pentru băieții tăi, spuse Wilson, ciocnind paharul de cel al savantului, dându-le amândoi pe gât. Și sunt sigur că și Winnie ar vrea să afle vestea asta.

•

La un ocean depărtare, un consilier se strecură în Camera Albastră de lângă Biroul Oval – pe care Franklin Delano Roosevelt o folosea drept cameră de recepție – și întrerupse o întâlnire a președintelui cu un grup de femei voluntare din Indiana, care câștigaseră un concurs pentru rezultate remarcabile în cadrul programului War Bonds.

— Vă rog să mă scuzați pentru o clipă, o informă FDR pe directoarea grupului, o anume doamnă Lois Ingram. Voi reveni cât de repede voi putea.

În biroul alăturat îl aștepta Henry Stimson, secretarul său de război.

— Tocmai am primit o telegramă de la Whitehall, domnule președinte. Premierul britanic s-a gândit că am vrea să știm asta... Vă amintiți acel efort de a deturna rezervele de apă grea ale naziștilor din Norvegia, despre care am vorbit în iunie, anul trecut...

— Da, eram în New Hyde Park, spuse președintele, încuviințând din cap. Îmi amintesc.

— Corect. Ei bine, ne transmit că operațiunea este programată pentru noaptea aceasta, spuse Stimson.

— Noaptea asta? spuse președintele, ghidându-și scaunul cu rotile spre birou. După ultimul fiasco, au îndrăznit să arunce și mai mulți britanici în joc?... Să fiu al naibii...

— Nu britanici, spuse Stimson, dându-i telegrama. Se pare că au trimis un grup de norvegieni.

— Norvegieni...? zise Roosevelt, citind mesajul. Să fiu al naibii!

Încă de când Albert Einstein îl avertizase, pentru prima dată, în privinţa posibilităţii ca o reacţie nucleară în lanţ să fie folosită pentru a crea bombe cu un potenţial de distrugere inimaginabil, chestiunea devenise prioritară, o cursă care urma să decidă soarta războiului. Cursa supremă, FDR ştia acest lucru. Rezultatul cursei avea să fie decis de un lichid limpede şi inofensiv, stocat acum în zece canistre mici, aflate în cea mai bine păzită unitate ştiinţifică din lume.

— Informează-l pe Generalul Groves – comandantul militar al Proiectului Manhattan – spuse preşedintele. Şi lasă-mă singur câteva minute, dacă binevoieşti, Henry.

— Desigur, domnule preşedinte, răspunse Stimson şi dădu să plece.

Roosevelt se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii. Îşi aminti îngrijorarea lui Churchill cu privire la această chestiune – orice îl poate face pe acel om să se îngrijoreze trebuia să fie de o gravitate serioasă. La naiba, îşi amintea îngrijorarea lui Einstein, iar acest lucru îl nelinişti de-a binelea.

Râse.

— Domnule? spuse Stimson, întorcându-se spre el din dreptul uşii. Ce vi s-a părut amuzant?

— Nimic, Henry, spuse FDR, dând din cap.

Nimic, în afară de faptul că soarta lumii era acum în mâinile a zece norvegieni afurisiţi.

De fapt, era cel mai serios şi grav lucru cu care se confrunta Roosevelt ca preşedinte, de la atacul asupra bazei navale americane de la Pearl Harbor, care îi aruncase ţara în război.

39.

Cei zece bărbaţi se strecurară în tăcere pe lângă şinele de tren şi dădură peste o altă baracă, de data aceasta o magazie de scule, la 100 m de poarta din sârmă. Era singurul lucru care bloca drumul spre unul dintre cele mai importante situri militare din Europa. Era întuneric şi, în afară de şuieratul turbinelor imense, în jur era o tăcere mormântală.

Nordstrum verifică perimetrul împrejmuit cu sârmă. Nu se vedea nimeni prin preajmă.

— Arne, spuse Ronneberg, făcându-i semn lui Kjelstrup să treacă în faţă.

Cred că este momentul tău.

— *Aye,* locotenente, spuse Kjelstrup rânjind, apoi scoase din rucsac cleştele-foarfece pe care îl adusese cu el din Anglia. V-am spus că o să ne fie de folos.

Ronneberg îi făcu semn să meargă lângă poartă.

— Ai grijă, vezi să nu vină vreun gardian. Baftă!

Lăsându-se pe vine, Arne urmă şinele de tren până la poarta din spate, ascuns de întunericul nopţii lipsite de lună. Cu precizia unui instalator expert, ceea ce şi fusese înainte de război, examină plasa de sârmă, căutând un punct slab. Găsindu-l, execută o singură tăietură, bine plasată. Întinse plasa, trăgând-o spre el, şi făcu o gaură largă. Apoi se întoarse şi le făcu semn celorlalţi să înainteze.

Unul câte unul, membrii avangardei porniră spre el în întuneric, paşii fiindu-le înăbuşiţi de zgomotele constante ale dinamurilor şi de vuietul vântului. Nordstrum şi echipa de demolare îi urmară îndeaproape. La poartă nu ezitară nici măcar o clipă. Ronneberg ţinu plasa până trecură cu toţii, unul câte unul. Poulsson şi Gutterson continuară direct spre partea din faţă a clădirii, unde erau localizate rezervoarele de mare concentraţie, ascunzându-se în spatele unor butoaie din lemn, la mai puţin de 20 m de postul de gardă. Ascunzătoarea nu le-ar fi oferit o protecţie prea bună în eventualitatea unei ploi de gloanţe la foc automat. Kjelstrup înaintă spre nişte tufişuri din apropiere, pentru a-i supraveghea pe cei doi gardieni de pe pod. Strohaug şi Pedersen se furişară spre partea nordică a clădirii pentru a supraveghea santinelele care patrulau în zona conductelor. Helberg rămase la poartă, acoperind ruta de evadare, în eventualitatea unei retrageri grăbite.

Aparent, nici măcar un gardian, neamţ sau norvegian, nu patrula nivelul superior.

Centrala Norsk Hydro, care arătase ca o fortăreaţă impenetrabilă şi puternic luminată în timp ce se apropiau de ea, se înălţa acum şi mai impunătoare înaintea lor. Turbinele ei masive, bâzâind constant şi înghiţind un flux nesfârşit de apă din vidda, îi umplură de admiraţie şi de teamă, deopotrivă, pentru misiunea pe care trebuiau să o îndeplinească.

— Jens, Kurt, spuse Ronneberg, gesticulând spre colegii săi de echipă. Pe aici.

Echipa de demolare formată din patru oameni se împărţi în două grupuri – Nordstrum cu Stromsheim, Ronneberg cu Jens – fiecare pereche având suficient explozibil pentru a duce misiunea la bun sfârşit, în caz că una dintre ele nu reuşea să pătrundă în interior.

Toţi patru traversară perimetrul în tăcere, până la uşa din oţel care ducea

la subsol, cel mai rapid şi mai direct punct de acces.

Momentan, totul mergea ca uns.

Ajunşi la uşă, Ronneberg testă mânerul, apoi se împinse cu umărul în ea. Uşa nu se clinti.

— Rahat, şopti el, apoi încercă din nou.

Era încuiată.

Le mai rămânea uşa din partea nordică a clădirii, care ducea la primul etaj. Un punct de acces mult mai rapid decât conducta îngustă de care le vorbise Tronstad.

— Jens şi cu mine vom ocoli clădirea şi vom verifica cealaltă uşă, şopti Ronneberg, arătând spre partea opusă a centralei. Kurt, tu şi Birger căutaţi conducta aia.

Trecuseră deja trei minute. Acum timpul era cel mai important.

Lipindu-se de perete, Ronneberg şi Jens dispărură în întuneric, după clădire.

— Să mergem, spuse Nordstrum, făcându-i semn lui Stromsheim.

Porniră în fugă în direcţia opusă, imensa uzină şuierând şi huruind atât de puternic, încât întregul munte părea că vibrează.

Lângă o uşă de serviciu închisă, din tablă cutată, Nordstrum zări o mică scară din lemn, cu doar trei trepte. Era cocoţată pe un morman de zăpadă, sub un fel de deschidere acoperită de o uşă din lemn, încuiată cu un zăvor ieftin.

— Asta trebuie să fie, zise Nordstrum, spărgând încuietoarea fragilă şi deschizând uşa, zgomotul fiind mascat de sunetele clădirii.

Uşa ducea spre un coridor lung şi întunecat, îngust precum o peşteră.

— Asta este!

Pasajul era cufundat în beznă, dar accesul părea să fie blocat de diverse lucruri: furtunuri, cabluri, ţevi.

— Să-i aşteptăm pe Jens şi Joachim? întrebă Stromsheim, dându-şi jos rucsacul.

— L-ai auzit pe Ronneberg, răspunse Nordstrum, negând din cap. Fiecare pe cont propriu. Nu avem timp să îi căutăm acum, intrăm direct.

Îi dădu arma lui Stromsheim, apoi se ridică la nivelul deschiderii înguste şi se strecură înăuntru. Abia încăpea în spaţiul restrâns. Lui Ronneberg, care era mai înalt decât el, i-ar fi fost şi mai greu dacă ar fi fost nevoit să pătrundă în clădire prin această conductă.

— Haide, să mergem.

Nordstrum începu să înainteze de-a buşilea. Pasajul îngust îl obligă să îşi dea jos rucsacul cu explozibil, astfel că îl aşeză înaintea sa şi începu să-l împingă cu genunchii. Stromsheim urcă şi el în urma lui Kurt.

În întunericul din conductă fură nevoiţi să împingă din calea lor furtunurile şi cablurile. Singura lumină provenea de la mica lanternă cu care Nordstrum lumina drumul, împingând în acelaşi timp şi echipamentul şi armele lor. În spaţiul îngust se simţea un miros metalic şi de mucegai. Cei doi continuară să se târască, încercând din răsputeri să nu facă niciun zgomot.

Conform spuselor lui Tronstad, conducta reprezenta o rută directă spre sala de procesare a apei grele, exact locul în care încercau să ajungă. Profesorul le spusese că avea o lungime de aproximativ 45 m, dar în întuneric şi în ritmul lent în care avansau, distanţa era greu de estimat.

Cei doi habar nu aveau unde erau Ronneberg şi Jens – nu era nici urmă de ei în spatele lor. Nordstrum ciuli urechile – ştia că dacă ar auzi focuri de armă, cel mai probabil nu va părăsi clădirea în viaţă.

— Priveşte, spuse el, arătând în faţă, unde văzu o lumină.

Înaintea lor era o deschidere îngustă, cu o lăţime nu mai mare de 15 cm, prin care câteva ţevi coborau în subsol. Se opri când ajunse la ea, inima luându-i-o la galop pentru prima dată, şi privi prin mica deschidere.

Se aflau deasupra unui coridor. În faţă, Nordstrum zări o uşă încuiată, pe care scria ACCESUL INTERZIS, CU EXCEPŢIA PERSOANELOR AUTORIZATE. Asta trebuia să fie – camera de concentraţie ridicată.

— Avem noroc, e chiar în faţă. Câţiva metri şi gata. Ai grijă la toate ţevile astea, spuse Kurt.

Apoi porni din loc, fiind nevoit să se aplece şi să se contorsioneze pentru a trece de ele.

Brusc, auzi un zăngănit metalic şi strident pe podea. În urma lui, Stromsheim își plecă privirea și gemu.

— Rahat.

În încercarea de a evita ţevile, Stromsheim lovise Colt-ul cu genunchiul, trimiţându-l direct prin deschiderea din conductă. Acum pistolul zăcea pe podea, în văzul tuturor. Zgomotul aterizării Colt-ului păru să răsune de-a lungul întregului etaj. Nordstrum şi Stromsheim nu avură de ales decât să rămână pe loc, neîndrăznind să mişte vreun muşchi, temându-se că uşa de sub ei s-ar putea deschide în orice clipă şi un gardian va intra în cameră, va vedea pistolul pe podea şi va ridica privirea spre tavan.

Perfect nemişcat, Nordstrum se întinse spre puşcă şi trase piedica în tăcere.

Dar nu intră nimeni în încăpere, nici măcar după un minut. Slavă Domnului! Clădirea părea să fie un ansamblu de sunete stridente – compresoare, ţevi de apă, curenţi care se învolburau în turbine. Sunetul pistolului lovind podeaua nu fusese decât un zgomot în plus printre atâtea

altele. Totuși, un gardian de noapte putea oricând să apară pentru a verifica perimetrul.

Rămaseră nemişcaţi încă două minute, pentru a se asigura că este în regulă să continue, apoi o luară din loc. După aproximativ 6 m, Nordstrum dădu peste o deschidere mai largă în conductă. Fără îndoială, aceasta dădea în camera de concentraţie ridicată. Îşi duse un deget la buze pentru a-i face semn prietenului său să rămână tăcut, apoi băgă capul prin deschidere şi privi înăuntru.

Văzu o cameră spaţioasă. În dreapta lui, un bărbat stătea la o masă, luându-şi notiţe într-un fel de agendă. Era în vârstă, părul alb ieşindu-i de sub bereta din lână, şi era îmbrăcat în civil. Nu era gardian – cel mai probabil, norvegian. Poate era paznicul încăperii şi acum făcea măsurătorile.

În spatele bărbatului, spre bucuria lui Nordstrum, erau cele 18 procesoare electrolitice de concentraţie ridicată – identice cu modelele pe care exersaseră în Marea Britanie. Din ele ieşeau aburi şuierători, iar apa grea picura încet și constant în canistrele cilindrice din oţel pe care veniseră să le distrugă. Întoarse privirea spre Stromsheim și încuviinţă din cap triumfător.

Ajunseseră la locul potrivit.

40.

Lăsându-se învăluiţi de umbre, Ronneberg şi Jens se îndreptară grăbiţi spre partea nordică a clădirii, unde găsiră uşa din oţel care ducea la primul etaj.

Nu era nimeni prin preajmă. Ronneberg răsuci mânerul şi se împinse cu umărul în uşă. Era încuiată.

Conducta rămăsese astfel ultima lor opţiune. Iar Nordstrum şi Stromsheim erau undeva în partea opusă a clădirii.

— Repede, să ne întoarcem acolo şi să-i căutăm, spuse Jens, uitându-se la ceas.

Trecuseră şapte minute de când intraseră pe poartă – o eternitate pentru cei care rămăseseră să îi supravegheze pe nemţi, fără să fie la curent cu situaţia colegilor lor. Iar aceștia nu reușiseră să progreseze deloc.

— Bine, spuse Ronneberg încuviințând din cap și pornind înapoi.

Dar după o clipă, îl apucă brusc de braţ pe Jens.

— Stai!

La picioarele lor erau nişte ferestre, toate colorate cu o vopsea neagră.

Compresoarele de electroliză erau la subsol. Ferestrele acestea trebuiau să ducă undeva.

— O să arunc o privire, spuse Ronneberg.

Se lăsă într-un genunchi, încercând să găsească o secţiune în fereastră prin care să poată vedea înăuntru. În cele din urmă, găsi un colţ prin care răzbătea o rază de lumină firavă. Scoase din buzunar un briceag şi începu să răzuiască vopseaua, apoi se aplecă şi îşi lipi ochii de mica porţiune curăţată.

Ca printr-un vis, cele 18 procesoare electrolitice erau vizibile în capătul opus al spaţioasei camere. Mai aproape de el, văzu un bărbat întors cu spatele, care scria într-un carneţel la o masă. Bărbatul era mai în vârstă, părul alb ieşindu-i de sub bereta din lână. Nu se zărea niciun neamţ prin preajmă.

— E ceva acolo? întrebă în şoaptă Jens, aplecându-se spre Ronneberg.

— Da, răspunse el rânjind. Ţinta noastră.

41.

Luându-şi arma, Nordstrum se strecură silenţios prin orificiul din conductă, coborând în camera spaţioasă. Compresoarele şuierau, sintetizând preţiosul derivat strop cu strop. Stromsheim îl urmă îndeaproape cu rucsacul plin cu explozibil.

Paznicul încă scria în agenda sa, aparent fredonând o melodie în acest timp, fără să fie conştient de prezenţa lor.

Nordstrum trase piedica pistolului.

Tresărind, bărbatul ridică privirea, clipind de două ori la vederea unui om într-o uniformă militară non-germană şi îndreptând o armă spre el – şi încă unul în spatele primului.

Paznicul îşi scoase ochelarii şi îşi frecă ochii.

— Te asigur că suntem foarte reali, spuse Nordstrum, înaintând spre el. Şi dacă vrei să trăieşti în următoarele câteva minute, vei face exact ce spunem noi. Mâinile sus.

— Nu trageţi, spuse bărbatul, respectând instrucţiunile lui Nordstrum. Cine naiba sunteţi? Şi cum aţi intrat aici? Uşa e încuiată.

— Nu contează asta, spuse Nordstrum. Nu ai mai văzut niciodată un soldat britanic? Acum ridică-te şi îndepărtează-te de masă. Rămâi cu mâinile sus.

— Britanici? Asta e uimitor, spuse bărbatul, supunându-se din nou ordinelor. Ce căutaţi aici?

— În primul rând, unde e cheia de la ușa dinspre curtea exterioară?

Singura cale de a fugi rapid de la locul faptei era ușa aceea.

Cu palmele încă deschise, paznicul duse încet o mână la buzunarul vestei și scoase un set de chei.

— Îmi permiteţi?

— Pune-le pe masă, spuse Nordstrum, făcându-i semn cu pistolul.

Bărbatul căută neîndemânatic printre cheile de pe inel, până o găsi pe cea potrivită. Puse întreg mănunchiul pe masă, lângă agenda sa, dar cu o cheie scoasă în exterior.

— Știţi că dacă vă găsesc nemţii aici ne vor împușca pe toţi.

— Atunci ai face bine să nu permiţi să se întâmple asta, zise Nordstrum, apoi se întoarse spre Stromsheim și continuă în engleză. Mergi și verifică ușa, apoi recuperează-ţi pistolul.

Stromsheim porni spre ușa subsolului, o deschise încet și aruncă o privire afară.

— Cum te cheamă? îl întrebă Nordstrum pe paznic.

— Gustav. Fredrickson.

— Așadar, Gustav Fredrickson, fă ce spunem noi și nu ai de ce să te temi. Dacă nu, înţelegerea cade. Cât de des trec pe aici gardienii?

Paznicul privi ceasul de pe perete.

— O dată pe oră, de obicei la zece minute după fix. Sunt foarte punctuali.

Acum era ora 00:48, ceea ce însemna că aveau la dispoziţie 20 de minute.

— Verifică nivelurile apei și iau multe notiţe. Ticăloșii nu-și permit să piardă nici măcar un strop. Dar mai sunt și alţii în clădire... Supraveghetorul meu. Și el mai vine în vizită. Nu sunt convins că puteţi conta pe el.

— Dar pe tine putem conta? întrebă Nordstrum.

— Pe mine da. Sunteţi comandouri britanice? Cu câteva cunoștinţe de norvegiană, presupun. Ascultaţi, știu de ce aţi venit aici.

— Știi? zise Nordstrum, deschizând rucsacul cu explozibil și punându-l pe masă. Atunci, mai bine am trece la treabă, nu crezi?

•

Poulsson și Gutterson stăteau ascunși în spatele butoaielor, la doar 10 m de postul de gardă german. Trecuseră aproape 20 de minute de când Ronneberg și echipa de demolare pătrunseseră înăuntru. În mod uimitor, nici măcar un singur gardian sau paznic nu trecuse prin zonă.

Îi făcură cu mâna lui Arne Kjelstrup, care stătea ghemuit în spatele unor tufișuri, nepierzându-i din ochi pe gardienii de pe pod. Din postul de gardă se auzeau voci, chiar râsete din când în când. Cine știe cum își petreceau timpul înăuntru cei care tocmai ieșiseră din tură? Poate beau cafea, jucau cărţi, se uitau la fotografii cu vreo vedetă de film nazistă. Gutterson și

Poulsson avură nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu abate o ploaie de gloanţe asupra postului și a-i termina pe toţi.

00:46.

Individual, minţile lor erau asaltate de îngrijorare. Ce-ar putea să dureze atât de mult? Oare ajunsese vreuna dintre echipe la ţintă? Oare întâmpinaseră rezistenţă? Oare ei doi stăteau ghemuiţi aici în timp ce minutele treceau chinuitor de lent şi compatrioţii lor erau captivi înăuntru?

Nu, alarma nu sunase. Şi nici focuri de armă nu auziseră. Dacă prietenii lor ar fi fost prinşi, ar fi ştiut până acum. Trebuiau doar să aibă răbdare și să rămână cu ochii în patru. Dar parcă fiecare minut care trecea era o oră întreagă. Poulsson, care vorbea puţină germană, se strădui să asculte ceea ce se spunea în postul de gardă.

Apoi auziră un sunet dinăuntru şi uşa se deschise brusc. Inima lui Gutterson încremeni.

Un neamţ ieşi afară, întinzându-şi braţele. Nu purta jachetă sau cască, iar cămaşa uniformei îi era descheiată. Gradele de pe braţul cămășii indicau faptul că era caporal.

— Miroase ca-ntr-un grajd aici în noaptea asta. Mă duc să mă piş, strigă el peste umăr.

Apoi gardianul privi în jur, fix în direcţia lui Gutterson şi Poulsson, de parcă ar fi ştiut că cei doi erau în spatele butoaielor.

Gutterson puse degetul pe trăgaci.

Apoi, frecându-şi mâinile pentru a se încălzi, gardianul ocoli postul de gardă și se opri în spatele lui. La scurt timp după aceea, cei doi auziră susurul urinei în timp ce neamţul se uşură în zăpadă, încheind cu un oftat.

— De fiecare dată când se pişă, Helmut scoate nişte sunete de parcă ar face sex, spuse cineva dinăuntru, suficient de tare cât să audă toţi şi să izbucnească în râs.

— Da, bine, măcar eu ştiu care e diferenţa, ripostă gardianul în cauză din spatele postului. Ceea ce nu pot spune despre niciunul dintre voi.

Când termină, omul porni spre intrare cu un „Brrr” energic, deschise uşa și dispăru înăuntru.

Poulsson şi Gutterson luară degetele de pe trăgaci. Încă o situaţie ca aceasta şi le-ar fi greu să se abţină să nu îi ciuruiască pe toţi – amândoi ştiau acest lucru.

Unde erau Nordstrum şi Ronneberg? Ar trebui să iasă în curând.

Acum era 00:51.

42.

Stromsheim se întoarse repede în camera de electroliză cu Colt-ul în mână. Nordstrum îi aruncă rucsacul cu explozibil. Imediat, genistul expert începu să scoată materialul.

Paznicul căscă ochii.

18 încărcături cu adeziv, de forma unui cârnat, fiecare de aproximativ 30 cm lungime, confecţionate din nitroceluloză, cu un fitil detonator de 120 cm lungime. Din moment ce un centimetru ardea într-o secundă, ei aveau la dispoziţie doar 2 minute pentru a ieşi din clădire în siguranţă.

Văzând ceea ce se petrece, paznicul se ridică.

— Ce aveţi acolo e suficient să pună la pământ întreaga clădire. N-o să ieşiţi niciodată de aici.

— Atunci, măcar vom muri ştiind că ne-am făcut treaba, nu eşti de acord? spuse Nordstrum. Stai jos!

Unde naiba erau Ronneberg şi Jens? Într-un fel sau altul, ar fi trebuit să fie aici până acum. Timpul se scurgea. Dacă cei doi nu apăreau, Kurt era nevoit să pună arma deoparte şi să îl ajute pe Stromsheim cu explozibilul, altfel nu ar termina la timp.

00:53.

— Nu mişca, Gustav, spuse Nordstrum, mergând să îşi ajute prietenul. Altfel, voi fi obligat să...

Brusc se auzi un zgomot strident – sunetul sticlei spărgându-se. Nordstrum se răsuci şi aţinti puşca spre ferestrele înnegrite din spatele biroului. Pe podeau căzură cioburi de sticlă, iar prin gaura rămasă în urmă pătrunse patul unei puşti.

— Tu continuă! îi strigă el lui Stromsheim. Dacă sunt nemţii, aprinde fitilurile.

Dacă, într-adevăr, era cineva nepoftit, Nordstrum avea de gând să îi câştige cât mai mult timp şi acoperire prietenului său. Aţinti puşca asupra persoanei care tocmai intra pe fereastră, pregătit să apese pe trăgaci de îndată ce avea să îi vadă chipul. Spre încântarea lui, era Ronneberg.

— Dumnezeule, încă o secundă şi aş fi apăsat pe trăgaci, spuse Nordstrum, grăbindu-se să îi ajute. Unde dracu' aţi fost?

— Doar nu te aşteptai să ciocănim la uşă? Asta e singura cale pe care am găsit-o pentru a intra, spuse Ronneberg, introducând un braţ prin spărtură, îndepărtând ultimele cioburi din rama ferestrei şi intrând în cameră. Mă bucur să vă văd aici, adăugă în timp ce sări pe podea.

Apoi urmă Jens, care îi aruncă locotenentului rucsacul cu explozibil.

— Locotenente, spuse el, încântat să îl vadă pe Nordstrum.
— Salutaţi-l pe Gustav, spuse Kurt în engleză.
— Dumnezeule mare, câţi naiba sunteţi? spuse paznicul uimit.
— Gustav spune că nemţii vin o dată pe oră să verifice nivelurile apei. Cam pe la și zece, spuse Nordstrum.
— Nu cam, *la fix și zece*, îl corectă paznicul. De obicei vin doi. Pleacă din postul de gardă la fix, dar le ia zece minute să ajungă aici, poate trag şi-un fum pe drum.
— Asta înseamnă că mai avem în jur de cinci minute până să plece de la post și am face bine să nu mai fim aici, zise Ronneberg uitându-se la ceas. Kurt, cât ai zis că ne va lua să montăm tot explozibilul?
— Şapte minute, în funcţie de ce am fi găsit aici.
— Şapte minute... Ronneberg își verifică din nou ceasul, îngrijorat. Mai bine ne-am grăbi.
Punându-şi mănuşi de cauciuc, îngenuncheară toţi patru şi își executară sarcinile cu precizia unui meseriaş care își poate face treaba chiar şi în somn, lipind încărcăturile pe pântecele fiecărui compresor din oţel şi conectând firele.
Fiecare compresor avea în jur de 1,2 m înălțime şi era învelit în oţel inoxidabil, acoperit de ţevi de plumb, condensatoare electrolitice, supape hidraulice, furtunuri de cauciuc, anozi, catozi, cămăşi de răcire, manşoane de cablu şi cadrane. Lucruri despre care Nordstrum nu ştia nimic – doar că extractul microscopic din soluţia concentrată care cădea strop cu strop în canistrele cilindrice din metal era mai important decât cea mai mare rachetă din mașinăria de război a naziştilor.
Trecuseră patru minute de la sosirea lui Jens şi Ronneberg.
— Aveţi grijă, îi avertiză paznicul. Se prelinge și sodă caustică din ele. E foarte corozivă, așa că evitaţi contactul cu pielea sau hainele.
— Mulţumim, răspunse Nordstrum.
Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie nevoit să ucidă un compatriot şi, din câte se părea, Gustav își dădea toată silinţa pentru a coopera.
Cuplaseră 12 dintre cele 18 compresoare şi mai aveau la dispoziţie cinci minute.
În total, aveau de asamblat 18 fitiluri, dar Ronneberg trecu de la un compresor la altul, cuplându-le pe cele terminate, pentru ca, la final, să aibă de aprins doar 9. Apoi ataşă unui compresor un al doilea fitil de 30 de secunde, care ar trebui să le aprindă pe toate celelalte, cele mai lungi acţionând drept plasă de siguranţă în caz că fitilul mai scurt ar da greş. Nu își puteau asuma riscul ca, odată plecaţi de acolo, cineva să se împiedice de fitiluri şi să le dezamorseze înainte ca încărcăturile să explodeze.

Când Stromsheim și Nordstrum reușiră să fixeze, în sfârșit, ultimele batoane explozibile pe compresoare, Ronneberg mai fixă unul în jurul canistrelor din colț, lângă o gură de scurgere.

Întregul inventar de apă grea din lume.

Când Ronneberg își termină treaba, toți rămaseră tăcuți pentru o secundă. Tot ce auzeau era oxidul de deuteriu picurând constant în canistre.

— Bine, spuse Ronneberg oftând nerăbdător.

Totul era pregătit. Trecuseră șapte minute, conform planului. Asta însemna că mai aveau la dispoziție zece minute să plece de acolo, înainte ca gardienii să sosească, și să ajungă înapoi la poartă înainte ca întreaga clădire să devină o minge uriașă de foc.

Nordstrum și Stromsheim mai verificară o dată încărcăturile și detonatoarele fiecărui compresor.

— Toate sunt în regulă.

Birger își dădu aprobarea ridicând degetul mare în sus către Ronneberg, apoi își scoase mănușile. Tot ce mai aveau de făcut era să aprindă fitilurile și să plece. Nordstrum se întoarse spre paznic.

— În regulă, noi doi o să descuiem ușa aia exterioară acum, Gustav.

Îl luă de braț și îl conduse spre coridor. Până la ușa din oțel care dădea afară din clădire mai erau aproximativ zece pași. Agitat, Gustav nu reușea să dea de cheia potrivită.

— Haide, bătrâne. Fără mișcări stupide. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să rănesc un norvegian.

— Nu trebuie să îți faci griji pentru mine. Îți promit, sunt de partea voastră.

Într-un final, bărbatul băgă cheia în yală și o descuie. Nordstrum deschise doar puțin ușa, iar aerul rece pătrunse în încăpere. Totul părea liniștit afară, nici urmă de agitație în curte.

— Ușa se va încuia dacă o închidem? întrebă Nordstrum.

— Ar trebui, așa este configurată, răspunse paznicul.

— Atunci o vom lăsa întredeschisă. Bine, înapoi la compresoare.

În camera de electroliză, totul era pregătit. Ronneberg împrăștiase prin cameră sigilii ale parașutiștilor britanici și lăsase la vedere un manual despre explozibile. Își luă pușca automată și o împinse cu piciorul lângă una dintre canistrele cu apă grea. Pentru oricine ar fi analizat ceea ce făcuseră ei, ar fi părut că soldații britanici erau cei responsabili. Mai privi o dată în jur.

— Sunteți gata?

Jens îi aruncă o privire paznicului.

— Și cu el ce facem?

— Vă rog, n-o să vă dau de gol. Nu sunt nazist, jur. Am luptat în ultimul

război.

— Trebuie să-l împuşcăm, insistă Jens. Va suna alarma.

— Explozia va suna alarma, spuse Nordstrum, privindu-l pe Ronneberg, care îi răspunse dând aprobator din cap. Urcă la ultimul etaj, îi spuse apoi lui Gustav. Spune-le că te-ai dus să te uşurezi.

— Desigur, desigur. Deja încep să simt nevoia, răspunse paznicul pornind spre uşă.

Stromsheim împachetă în rucsac explozibilul nefolosit.

— Sunt gata.

— Bine atunci, spuse Ronneberg, încuviinţând din cap şi aprinzând un băţ de chibrit. Să facem una cu pământul chestiile astea.

— Staţi! strigă brusc paznicul. Ochelarii mei. Am nevoie de ei, trebuie să fie pe masă.

— Cred că glumeşti, bătrâne! Nu avem timp pentru ochelarii tăi, spuse Jens, privindu-l uluit, apoi se întoarse spre Ronneberg. Aprinde odată fitilurile alea nenorocite şi hai să plecăm de aici.

— Vă rog, sunt orb fără ei. Şi sunt aproape imposibil de înlocuit, îi imploră bărbatul. Naziştii au pus stăpânire pe tot aici.

Nordstrum auzise că până şi lucruri strict necesare, precum optica, ajunseseră într-un punct mort sub ocupaţia nazistă. Cu un râset exasperat, Ronneberg stinse băţul de chibrit şi îl aruncă pe podea.

— Vezi dacă îi găseşti, repede, îi spuse el lui Jens.

Frustrat, Jens alergă la masă, cotrobăi agitat printre toate lucrurile împrăştiate pe ea, găsi ochelarii şi îi duse grăbit paznicului recunoscător.

— Poftim! Să mergem.

— Mii de mulţumiri, răspunse bărbatul uşurat, chipul luminându-i-se.

— Acum.

Ronneberg aprinse al doilea băţ de chibrit. Erau înăuntru deja de aproximativ 15 minute. Era trecut de ora unu cu un minut – o patrulă tocmai părăsea postul de gardă. Ronneberg se întoarse spre Nordstrum şi Jens.

— Luaţi-l pe bătrân. Ne întâlnim la uşă.

Dar când se aplecă să aprindă primul fitil, auzi brusc paşi apropiindu-se pe coridor.

— Rahat.

Ronneberg şi Nordstrum schimbară priviri îngrijorate. Oricine ar fi, nu mai aveau timp să amâne lucrurile acum. În doar patru minute, cineva ar putea veni din postul de gardă să verifice. Nordstrum se ascunse în spatele uşii şi trase piedica armei, pregătindu-se să ucidă pe oricine ar fi fost.

— Să nu scoţi un cuvânt, îi şopti Ronneberg paznicului, ducându-şi degetul la buze.

— Gustav...?

Uşa se deschise şi un bărbat intră în încăpere. Nordstrum îi puse ţeava pistolului în ceafa şi spuse în norvegiană:

— Nu mişca, altfel eşti mort.

Bărbatul încremenii, căscând ochii.

— Gunnar! exclamă bătrânul paznic de noapte.

Era supraveghetorul-şef, norvegian şi el. Era mai tânăr decât paznicul, purta un pulover şifonat, iar ghetele îi erau înnămolite. Îi privi înmărmurit pe cei patru soldaţi britanici fluturând arme automate şi pe colegul său norvegian ţinând mâinile sus.

— Ce se petrece aici? întrebă sceptic.

— Mă tem că e prea târziu pentru explicaţii, spuse Ronneberg, apucându-l de guler, dar dacă vrei să trăieşti, treci lângă uşă cu prietenul tău Gustav şi nu scoţi un cuvânt.

— Bine, bine, se supuse bărbatul, acum palid la faţă.

Ronneberg aprinse un băţ de chibrit pentru a treia oară şi trecu în grabă de la un fitil la altul, funiile interconectate aprinzându-se cu un sâsâit strident de îndată ce luară contact cu flacăra. Totul spre groaza crescândă a supraveghetorului, care văzu acum explozibilele ataşate de cele 18 compresoare.

— Aveţi idee ce sunteţi pe cale să faceţi? întrebă el cu ochii bulbucaţi.

— Scoate-i afară, îi spuse Ronneberg lui Jens. Acum!

— Nu poţi. Toată clădirea se va prăbuşi.

Jens îi împinse pe cei doi bărbaţi pe coridor, spre treptele din ciment.

— La semnalul meu, fugiţi pe scări, în sus. Ar trebui să fiţi în siguranţă la etaj. Şi să spuneţi că vă uşuraţi când s-a întâmplat totul.

— Da, poţi fi sigur că asta voi spune, zise bătrânul paznic, încuviinţând din cap agitat. Gunnar, dacă eşti deştept, şi tu vei spune la fel.

În timp ce Nordstrum şi Stromsheim se pregăteau de plecare, Jens îi puse pe cei doi paznici să numere până la zece, în timp ce primele fitiluri ardeau, iar Ronneberg se pregătea să îl aprindă pe ultimul. Mai aveau la dispoziţie doar treizeci de secunde pentru a ieşi afară.

— Bine, fugiţi! Acum! strigă Jens, împingându-i pe cei doi paznici spre trepte. Şi să le spuneţi că soldaţii britanici nu vor să ia vieţi norvegiene. Daţi-i drumul!

Cei doi norvegieni o rupseră la fugă cât putură de repede pe scări.

— E timpul, băieţi..., spuse Ronneberg, aruncând o ultimă privire în jur şi încuviinţând din cap.

Se aplecă şi aprinse ultimul fitil, cel de 30 de secunde. Nimic nu mai putea opri explozia acum. Nordstrum îi întâlni privirea, gândindu-se că planul care

fusese pregătit pe hârtie în urmă cu o lună, în ciuda şanselor potrivnice, fusese îndeplinit. Şi nu de britanici, cei mai bine pregătiţi soldaţi de comando din lume, ci de norvegieni. Tronstad va zâmbi puţin în noaptea aceasta.

Fitilul începu să se scurteze.

— Acum, Kurt, spuse Ronneberg, aruncând chibritul spre canistre, ce zici să plecăm naibii din locul ăsta?

43.

— De ce naiba durează atât de mult? îi şopti yankeul lui Poulsson, aruncând o privire după butoaiele din lemn. Sunt înăuntru de mai bine de douăzeci de minute.

După atâta vreme în care supravegheaseră postul de gardă german, nervii lor erau întinşi la maximum. Încă îl vedeau pe Kjelstrup în tufişuri, fiind cu ochii pe gardienii de pe pod, care nu îşi părăsiseră nicio clipă postul. Gutterson îi atrase atenţia lui Arne şi îşi bătu uşor ceasul cu degetul, parcă pentru a-i spune: „A trecut mult timp. Sper că sunt bine acolo înăuntru".

Arne răspunse cu o încuviinţare din cap, indicând că şi el se gândea la acelaşi lucru.

— Stai calm, Eric, spuse Poulsson, punându-şi mâna pe umărul lui Gutterson. Dacă ar fi fost prinşi, ar fi fost sunată alarma. Am şti.

Gutterson oftă şi dădu aprobator din cap, dar nu îi venea să creadă că operaţiunea durează atât de mult. Era cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată – să îşi păstreze calmul cu o baracă plină de nemţi la doar zece metri distanţă.

Brusc, uşa din oţel care ducea la subsol se deschise.

— Uite! spuse Poulsson, arătând într-acolo.

Ronneberg, Nordstrum, Jens şi Stromsheim ieşiră în fugă din clădire, luând-o în direcţia porţii din spate. Ronneberg se opri şi privi înapoi spre ei, făcând semn restului echipei să se retragă.

— Dumnezeule, chiar au făcut-o! spuse Poulsson, neputând să îşi abţină rânjetul larg.

După o secundă sau două, o bubuitură puternică se auzi din interiorul centralei. Nu fusese explozia asurzitoare la care se aşteptau, din moment ce vorbiseră despre posibilitatea ca forţa deflagraţiei să distrugă întreaga clădire. O străfulgerare gălbuie licări înăuntru. Geamul unei ferestre de la subsol fu spulberat. Cu toate acestea, sunetul fu mai degrabă o bufnitură

decât o explozie reală, evident înăbuşit de murmurul necontenit al turbinelor, dar şi de pereţii groşi din beton ai uzinei.

— Asta a fost tot? întrebă Gutterson, rămânând pe loc, aşteptând să se întâmple ceva mai zgomotos.

Cu toţii se aşteptaseră ca nemţii să iasă grăbiţi din postul de gardă la sunetul exploziei, iar ei să fie nevoiţi să deschidă focul asupra lor. Din baracă nu ieşi nimeni.

— Nu ştiu, răspunse Poulsson, ridicând din umeri.

Dar Ronneberg gesticula frenetic, chemându-i spre el în timp ce echipa de demolare alerga spre poartă.

— Cred că da, continuă el, apoi se întoarse spre Kjelstrup şi îi făcu şi lui semn să se retragă. E timpul să plecăm naibii de aici!

Chiar când erau pe punctul de a pleca, uşa postului de gardă se deschise. Gutterson şi Poulsson încremeniră.

Kjelstrup se culcă pe burtă în zăpadă, dar îşi pregăti pistolul. Aşteptându-se ca nemţii să iasă grăbiţi din baracă, Poulsson şi Gutterson rămaseră în spatele butoaielor şi traseră piedicile puştilor, aţintindu-le asupra postului.

Dar un singur gardian apăru, pe jumătate îmbrăcat, cu o puşcă pe umăr şi luminând curtea cu o lanternă.

— *Ist jemand da*? strigă el. E cineva acolo?

La zece metri distanţă, Poulsson şi Gutterson rămaseră cu degetele pe trăgaci în ascunzătoare.

Gardienii de pe podul suspendat păreau să privească spre uzină, de parcă ar fi auzit un zgomot, dar nu îşi părăsiră posturile.

— E cineva acolo? repetă gardianul, aşteptându-se parcă să primească un răspuns.

Dar nu era nimeni. Doar unul dintre zgomotele obişnuite produse de maşinărie, nimic alarmant. Îşi plimbă raza lanternei asupra curţii, aparent fără prea multă îngrijorare, nu mai departe de parterul centralei, la doar câţiva paşi de locul unde stătea ghemuită echipa de demolare, şi trase de mânerul uşii din oţel.

Era încuiată.

— Cine-i acolo? strigă din nou.

Lumina lanternei căzu direct asupra locului unde Poulsson stătea ghemuit în spatele unui butoi.

Gutterson îşi încordă degetul pe trăgaci.

— Să trag? îi șopti el lui Poulsson, huruitul constant al turbinelor acoperindu-i cuvintele.

— Nu pare să ştie că suntem aici, răspunse Poulsson. Nu până nu ştim sigur că ne-a văzut.

Dacă l-ar împuşca, nu ar reuşi decât să declanşeze o confruntare directă. Şi chiar dacă ar reuşi să elimine gardienii şi să fugă, ar fi sunată alarma. Prin urmare, Poulsson puse o mână fermă pe cotul americanului.

— *Jemand*...? strigă din nou gardianul. Cineva?

Bărbatul înaintă, ajungând la doar trei metri de locul unde stăteau ghemuiţi Poulsson şi Gutterson, şi aţinti lanterna chiar asupra capetelor lor.

Gutterson îşi ţinu respiraţia. Dacă ticălosul ăsta mai coboară puţin lanterna, va fi ultimul lucru pe care îl face.

— *Schiesse*..., bâigui gardianul în sinea lui, apoi porni înapoi spre postul de gardă.

— Vezi ceva? îl întrebă un coleg, deschizând uşa.

— Cine ştie...? Poate ninsoarea a declanşat o mină de teren sau ceva de genul, bombăni gardianul. Haide, lasă-mă să intru. Nu sunt îmbrăcat pentru vremea asta.

Uşa se închise rapid în urma sa.

Nevenindu-le să-şi creadă ochilor, Poulsson şi Gutterson răsuflară uşuraţi şi îşi dădură ochii peste cap. Îi făcură semn lui Arne, care veni în fugă lângă ei.

— Haideţi să plecăm de aici.

Toţi trei ieşiră din ascunzătoare şi alergară în tăcere în direcţia şinei de tren.

Cei din echipa de demolare, care se adăpostiseră în zăpadă, pregătiţi să vină în ajutorul compatrioţilor lor, văzură acum trei siluete întunecate alergând spre ei.

— Parola? strigă cineva, părând a fi Jens.

— Dă-o dracu' de parolă, spuse Kjelstrup, apărând din întuneric. Să mergem.

— Care mai e rostul unei parole dacă nu o foloseşti? insistă Jens.

— La dracu' cu Leicester Square. Poftim parola! Te simţi mai bine? Putem să plecăm acum?

— Suntem siguri că a explodat? întrebă Poulsson, privindu-l sceptic pe Nordstrum.

— Aţi văzut străfulgerarea, răspunse el, ridicând din umeri.

— Da, dar parcă s-au ciocnit două maşini în Piccadilly Circus. Nu a fost tocmai ce mi-am închipuit.

— Şi eu mă aşteptam la mai mult, să fiu sincer, recunoscu Stromsheim. Credeam că o să explodeze toată clădirea.

— A explodat, spuse Ronneberg, punând capăt disputei. Compresoarele sunt duse, sunt convins. Singurele resurse de apă grea din lume s-au dus pe apa sâmbetei.

— Nu-mi vine să cred, spuse Gutterson, dând din cap, recunoscându-şi în sfârşit uimirea. Chiar am făcut-o. Credeam că vom muri cu toţii.

— Ei bine, o să murim, îi spuse Ronneberg, dacă nu ne grăbim să coborâm versantul. Încă mai avem mult de muncă înainte să putem sărbători.

Într-un minut ajunseră înapoi la poarta din sârmă prin care intraseră în urmă cu doar jumătate de oră. Auziră cuvântul „Piccadilly” şoptit undeva înaintea lor. Helberg. Iar de data aceasta, ei răspunseră „Leicester Square”.

Helberg se ridică din ascunzătoare.

— S-a făcut?

— Da, răspunse Ronneberg, încuviinţând din cap.

— N-am auzit nimic. Şi sunteţi toţi aici? întrebă Helberg uimit, numărându-i în sinea lui. Nemţii nici măcar nu ştiu?

— Se pare că nu încă, spuse Ronneberg. Dar hai să nu stăm prea mult prin preajmă ca să aflăm dacă ştiu sau nu.

Se strecurară rapid prin aceeaşi gaură din poartă prin care intraseră, iar Ronneberg se strădui să prindă plasa de sârmă înapoi cât de bine putu, pentru a nu fi evident că pe acolo pătrunseseră. Apoi porniră grăbiţi de-a lungul şinei de tren. Nordstrum ştia că sentimentul de mândrie pe care îl simte ar fi în zadar dacă nu ar reuşi să traverseze râul înapoi şi să urce în vidda în siguranţă. În interiorul centralei, probabil că cei doi paznici îşi dăduseră deja drumul la gură. Britanici. Sabotaj. Fiecare secundă era vitală. În orice moment ar putea răsuna sirenele. Nordstrum îşi aminti comentariul oarecum bizar al lui Tronstad: „Aveţi 100% şanse să reuşiţi să aruncaţi în aer compresoarele. Însă doar 50% şanse să ieşiţi de acolo în viaţă”.

Poate că balanţa şanselor se înclinase măcar puţin în favoarea lor – 60-40 acum. Dar trebuiau să se îndepărteze cât mai mult de centrală înainte de a fi sunată alarma.

Coborârea în rapel a peretelui de stâncă se dovedi a fi mult mai uşoară decât escaladarea. Helberg porni primul şi găsi o rută mai îngăduitoare, fără vegetaţia de care se ajutaseră la urcare. Foehnul cald care suflase în ultima oră înmuiase gheaţa şi zăpada. Reuşiră să coboare cu toţii fără niciun incident, lăsându-se să alunece în voie pe alocuri.

Dar traversarea râului era o cu totul altă chestiune. Ceea ce în urmă cu doar două ore fusese un firicel îngheţat de apă devenise acum un şuvoi învolburat. Briza caldă pe care o simţiseră cu toţii topise o mare parte din gheaţă, care se spărsese în bucăţi mari, plutitoare. Reuşiră să ajungă pe malul opus sărind de pe o bucată pe alta, ajutându-se reciproc. Dacă ar mai fi întârziat o oră, probabil că traversarea râului ar fi fost imposibilă.

Acum era urgent să ajungă înapoi la schiurile şi la rucsacurile lor şi să urce în vidda cât mai rapid posibil. Fără îndoială că naziştii descoperiseră

deja ceea ce se întâmplase şi alarma avea să sune în orice clipă. Dacă luminile reflectoarelor de pe acoperişul centralei şi de pe pod ar cădea asupra lor în defileu, ar fi captivi fără nicio speranţă de scăpare. Chiar dacă ar reuşi cumva să ajungă la Ryes Road, ar avea pe urmele lor sute de trupe inamice. Urmară cursul râului până găsiră drumul cu făgaşe pe care coborâseră în urmă cu două ore, apoi începură să urce.

Zăpada, care la coborâre fusese fermă şi compactă, era acum moale şi adâncă, întocmai lucrul de care nu aveau nevoie. Se scufundau în nămeţi până la genunchii, fiecare pas reprezentând un efort epuizant. Ştiau că fiecare secundă de întârziere ar putea însemna moartea. Agăţându-se de ramuri de copaci şi de tufişuri, se luptau să iasă din zăpadă şi să înainteze, dându-şi silinţa să nu declanşeze o avalanşă care să îi tragă înapoi.

Încă 180 m.

Unde sunt luminile reflectoarelor? se întrebă Nordstrum. *De ce nu au ripostat nemţii*?

Gâfâind, zăriră în sfârşit drumul principal şerpuind la câteva zeci de metri deasupra lor, unde îşi ascunseseră schiurile şi rucsacurile.

Nordstrum rânji la Jens. Aproape ajunseseră acasă.

Acela fu momentul în care auziră urletul pătrunzător al sirenelor în urma lor.

44.

În Rjukan, Dieter Lund sări ca ars din pat.

— Trudi, ce se aude?

Afară, sirenele vuiau zgomotos. Ceasul arăta ora 1:20. Înţelese instantaneu că ceva nu este în regulă.

— Pare a fi un raid aerian, spuse soţia lui. Dieter, ar trebui să mergem la subsol!

— Nu, stai! spuse el, alergând la fereastră.

Nu era un raid aerian. Pe străzi era agitaţie, nemţii se organizau. Auzea motoarele camionetelor turându-se, ordine strigate în stânga şi-n dreapta, tropăitul ghetelor în timp ce trupele se adunau. O coloană de camionete cu soldaţi, alături de vehicule blindate, înainta cu viteză pe drumul către Vemork. Din direcţia respectivă se zăreau lumini intermitente pe cer. Reflectoarele, îşi dădu seama Lund. Şi vuietul sirenelor – toate acestea nu puteau însemna decât un singur lucru.

— Dumnezeule, s-a întâmplat ceva la uzină, spuse el.

Trupele erau trimise la centrală, iar luminile de căutare ale reflectoarelor scanau întreaga vale.

Sabotaj.

Alergă la dulap şi îşi îmbrăcă în grabă uniforma, fără să îşi facă griji – pentru prima dată – dacă este călcată sau nu.

Trudi sări din pat şi merse la dulap.

— Dieter, stai! Bereta ta.

— Bereta? Trudi, nu e timp. Uzina a fost atacată, trebuie să plec.

45.

Cu adrenalina gonindu-le prin vene şi sirenele vuind în urma lor, sabotorii grăbiră pasul, agăţându-se de orice întâlneau în cale – stânci, vegetaţie – pentru a urca mai rapid.

Trebuiau să ajungă la drumul principal înainte ca luminile reflectoarelor să poposească asupra lor.

De pe pod şi de pe acoperişul uzinei, fasciculele reflectoarelor traversau valea, o dată sau de două ori ratându-i la mustaţă.

Gâfâind, leoarcă de transpiraţie, ajunseră în cele din urmă la drumul principal. Epuizaţi, reuşiră totuşi să se caţere peste margine, apoi îşi traseră sufletul. Pentru un moment, totul păru limpede. Schiurile şi rucsacurile lor se aflau de-a lungul liniilor de înaltă tensiune, la doar câţiva metri distanţă.

Dar când se pregătiră să traverseze drumul, huruitul motoarelor turate la maximum şi luminile de căutare care se apropiau rapid de ei îi făcură să se culce degrabă la pământ.

Două camionete dădură curba la aproximativ 45 m faţa lor, urcând panta.

Prima împingea un plug masiv pentru a deszăpezi drumul, al căror cotituri sinuoase făcea din urcarea muntelui o provocare periculoasă. Când trecu pe lângă ei, la doar doi metri distanţă, bărbaţii îşi îngropară feţele în troianul de zăpadă creat de plug în calea sa. La aproximativ douăzeci de metri în urma primei camionete, venea cea de-a doua, plină cu trupe germane din Rjukan.

Sabotorii se străduiră să se scufunde şi mai mult în zăpadă.

Schimbând vitezele, camioneta cu trupe trecu huruind pe lângă ei, inimile tuturor stând să sară din piept.

Rămaseră încremeniţi în zăpadă, cu degetele pe trăgaci, până când cele două vehicule dispărură după următoarea curbă.

Unul câte unul, se ridicară în picioare şi o luară la fugă de-a lungul

drumului, cățărându-se pe terasa de deasupra lor și pornind spre locul unde își ascunseseră echipamentul. Își puseră rapid schiurile și costumele. Fiecare dintre ei își luase în rucsac haine civile, acte de identitate false, bani locali, mâncare și apă.

De cealaltă parte a văii, puteau vedea cum luminile reflectoarelor se plimbă de-a lungul șinei de tren din spatele centralei, în timp ce alarma continua să răsune. Nemţii le descoperiseră ruta într-un final. Câteva secunde mai târziu, reflectoarele uriașe de pe acoperișul centralei începură să scaneze în apropiere de locul pe unde tocmai traversaseră râul. Treptat, luminile urcară pe panta pe unde ei tocmai trecuseră. Când razele se apropiară, echipa se lăsă în jos, fasciculul luminos trecând chiar pe deasupra lor.

În josul drumului se auzea un huruit constant, o coloană nesfârșită de camionete și vehicule oficiale urcând spre Vemork, ticsite, fără îndoială, cu trupe, ofiţeri și Gestapo. Fusese o decizie bună să iasă de pe drum. Deasupra lor, telecabina urca în vidda – mai aveau de parcurs aproximativ 600 m. Pentru a ajunge pe platou, trebuiau să se mobilizeze pentru o urcare epuizantă. Și apoi Ryes Road, cu toate acele curbe șerpuitoare și periculoase, avea să se dovedească și mai solicitant.

Nordstrum, care cunoștea drumul mai bine decât oricine, ridică privirea spre vidda pentru a alege cel mai bun punct de pornire printre copaci. Apoi, cu un zâmbet dezinvolt care sugera că avuseseră parte de o porţie zdravănă de pericol, dar că cea mai grea parte venea acum, Kurt trase adânc aer în piept și porni la drum, spunând:

— Merg eu înainte.

Următorul fu Jens, apoi Poulsson, Gutterson și ceilalţi.

Urcarea la care se înhămau acum ar fi pus la încercare voinţa și condiţia fizică a celor mai experimentaţi montaniarzi, fără a lua în calcul ceea ce făcuseră deja în noaptea aceea. În următoarele trei ore, își croiră drum în susul pantei abrupte, adesea pe marginea prăpastiei, ignorând durerea tăioasă din plămâni și din coapse. Continuară să urce fără oprire, știind că singura lor șansă era să ajungă în vârf, care se afla la o altitudine de patru ori mai mare decât cea la care era situată centrala.

În tot acest timp, trei sute de trupe germane răscoleau valea în încercarea disperată de a-i găsi.

După o oră de urcare riguroasă, ajunseră la punctul de plecare de pe Ryes Road. Vidda încă se afla la impunătoarea distanţă de 450 în deasupra lor și abia acum începea adevărata urcare. Cărarea șerpuia în susul pantei abrupte, printre postamentele întunecate ale stâlpilor telecabinei. Pe alocuri, zăpada se topise atât de mult, că pietrele începuseră să străpungă

stratul alb, făcând imposibilă folosirea schiurilor. Așa că își puseră schiurile pe un umăr, pe celălalt armele, iar în spate rucsacurile. Dar toate acestea le îngreunau înaintarea. Când nu mai putură să continue, se opriră şi îşi traseră sufletul, însă doar pentru un minut, luând o gură de apă şi mâncând fructe sau pastramă uscată. Nordstrum, care mergea în fruntea grupului, își aminti cuvintele tatălui său, care îi răsunau acum în minte mai mult ca niciodată: *Un bărbat adevărat continuă până nu mai poate – şi apoi încă de două ori pe atât.* Aşteptă până când îl ajunseră toţi din urmă, apoi porni din nou la drum.

În tot acest timp, auzeau în urma lor huruitul necontenit al vehiculelor militare gonind spre Vemork. Din când în când, terenul nu le mai oferea sabotorilor adăpostul tufişurilor sau al copacilor, lăsându-i în câmp deschis. Unde erau temutele lumini care îi puteau da de gol? Scanau alte părţi ale văii, probabil pentru că nemţii încă nu credeau că este posibil ca valea să fie traversată de pe fundul defileului.

Un alt motiv de îngrijorare era că nemţii ar putea pune telecabina în funcţiune şi trimite un detașament de trupe în vidda. În doar câteva minute, asta ar pune capăt evadării lor. Totuşi, pe măsură ce treceau de la un postament la altul şi platoul începea să se întrezărească, inima începea să le vină la loc.

Într-o scurtă pauză, Joaquim Poulsson arătă spre o creastă.

— Familia mea locuieşte la aproximativ 1,5 km de acolo. Le-am putea bate la ușă să cerem o cană cu cafea.

— Da, sună bine, spuse Nordstrum.

— Păcat, spuse Poulsson oftând, ştiind că nu ar face decât să îi pună în pericol pe cei dragi. Dar ce surpriză frumoasă ar fi, adăugă în timp ce își puse din nou rucsacul în spate. Haideţi să continuăm!

La ora 5 dimineaţa, după trei ore epuizante de urcare, în timp ce soarele se înălţa maiestuos deasupra orizontului – soare pe care niciunul dintre ei nu crezuse că avea să îl mai vadă vreodată – se căţărară gâfâind şi sleiţi de puteri pe ultima terasă de pământ şi ajunseră în vidda. Vântul era atât de puternic acolo sus, încât aproape că îi aruncă de pe marginea platoului.

Încă puteau auzi în vale eforturile nemţilor de a-i găsi. Acum, echipa ar putea fi zărită din aer; în câteva ore, probabil că nemţii vor trimite patrule în vidda – munţii aveau să fie împânziţi de soldaţi. Dar sabotorii ajunseră în sfârşit pe platou şi ştiau că balanţa se înclinase în favoarea lor.

Prea epuizaţi să se mişte, zăceau în zăpadă, respirând aer preţios. Apoi, brusc, parcă avură cu toţii aceeaşi revelaţie.

Reuşiseră. Făcuseră ceea ce toată lumea – strategii misiunii, Tronstad şi ei înşişi – crezuse că va fi aproape imposibil. Şi, în mod uimitor, toţi zece ajunseseră înapoi în vidda.

Pentru prima dată, Ronneberg își privi oamenii și spuse în stilul său modest:

— Păi, a mers al naibii de bine, nu-i așa, băieți?

— Da, a mers destul de bine, spuse Jens râzând.

Treptat, începură cu toții să râdă. Era râsetul unei bucurii reținute pe tot parcursul drumului, după ce își îndepliniseră sarcinile, din moment ce pericolele îi pândiseră la fiecare pas – un râset dezlănțuit, răsunător, asemenea aplauzelor zeilor (sau poate ale trolilor), care îi priveau cu admirație și slavă infinită.

Da, misiunea decursese al naibii de bine, iar ei râseră până când nu mai simțiră durerile.

— Care dintre voi a pariat pe zece? întrebă Joaquim Poulsson.

Se referea la câți crezuse fiecare că vor supraviețui la final. Discutaseră pe acest subiect în ultima zi petrecută la cabană, dar nu își dezvăluiseră pariurile.

— Eu m-am gândit la doi, răspunse Arne Kjelstrup, dând din cap. Recunosc, nu sunt cel mai optimist om de pe pământ.

— Și eu tot la doi, spuse Old Pedersen. Și credeți-mă că nu m-am gândit nicio clipă că aș fi unul dintre cei doi.

— Eu m-am gândit la trei, spuse Jens. Eu fiind unul dintre ei.

— Patru, spuse Claus Helberg.

— Și eu tot patru, spuse Stromsheim. Eram convins că explozia o să doboare unul sau doi.

— Cinci, spuse rânjind Gutterson. Dar eu eram convins că norvegiana mea o să ne dea de gol.

— Cred că este momentul să recunoaștem că norvegiana ta nu este atât de rea pe cât am făcut noi să pară, zise Strohaug. Totuși, nici eu nu am crezut că vom scăpa mai mult de șase, în cel mai bun caz.

— Eu nu m-am gândit la un număr, spuse liderul Ronneberg, ridicând din umeri. Dar niciodată nu am fost mai fericit să vă văd.

— Kurt...? spuse Helberg, dându-și seama că Nordstrum nu răspunsese.

Jens se sprijini pe coate în zăpadă.

— Da, haide, Kurt, de ce ești atât de tăcut?

— Eu m-am gândit tot timpul că vom scăpa toți zece, răspunse Nordstrum. Știam că șansele sunt mici, dar, în inima mea, mereu am crezut că vom supraviețui toți. Cel puțin până aici.

— Zece? spuse Jens, dând sceptic din cap. Haide, fii serios.

— E adevărat. Deși trebuie să recunosc, când l-am văzut pe Olf atârnând pe peretele de stâncă, îmi revizuiam calculele.

— Măcar suntem doi care le revizuiam! râse pe înfundate Olf Pedersen.

— Ei bine, atunci ai câştigat, Kurt. Poftim, spuse Ronneberg, aruncându-i rucsacul său. Vei căra echipamentul.

•

După un scurt răgaz, era vital să se pună în mişcare. Destinaţia lor era cabana Langsja, la 10 km distanţă, unde Knut Haugland aştepta să transmită veştile prin radio către Londra.

Odată ajunşi acolo, aveau să se despartă în grupuri. Ronneberg şi restul echipei Gunnerside, inclusiv Nordstrum, urmau să se înhame la traversarea viddei spre Suedia – 250 km. Poulsson şi echipa Grouse urmau să pornească spre Oslo. Cu toţii erau pregătiţi cu hainele, documentele de identitate şi manierele cetăţenilor obişnuiţi.

Chiar și aici sus, nemţii ar putea prelua cu uşurinţă avantajul. De îndată ce și-ar da seama încotro o luaseră, cu siguranţă că ar pune la bătaie toate resursele disponibile pentru a le da de urmă. Dar, pentru moment, aveau un alt adversar de înfruntat, unul pe care sabotorii îl cunoşteau bine – vremea. Vântul deja şuiera. Soarele se înălţase peste piscurile munţilor, de parcă natura însăşi îi felicita pentru îndeplinirea misiunii. Dar la orizont văzuseră norii.

De îndată ce porniră din nou la drum, se dezlănţui furtuna, vântul tăios înţepându-le chipurile și fulgi îngheţaţi de zăpadă intrându-le în ochi. Le luă şase ore lungi prin furtună să ajungă înapoi la cabană. Desigur, singura veste bună era că nemţii nu le-ar fi putut lua urmele dacă ar fi urcat în vidda.

Într-un final, ajunseră epuizaţi la cabană. Knut Haugland îi aştepta cu răsuflarea tăiată, fericit să îşi vadă prietenii şi dornic să audă cum decursese totul. Îi îmbrăţişă pe fiecare cu gura căscată, nevenindu-i să creadă când toţi zece intrară clătinându-se în cabană.

— Povestiţi-mi, spuse el oricui avea puterea să vorbească.

Ronneberg gemu epuizat şi se prăbuşi pe podea, gâfâind.

— Sarcina a fost îndeplinită, fu tot ce reuşi să spună liderul printre guri de aer agonizante.

— Le-aţi distrus? Toate compresoarele? Şi apa grea?

— Tot, spuse Ronneberg, încuviinţând din cap. Le poţi spune tuturor.

— Tot? repetă Knut uluit.

— Tot.

Trecuseră 36 de ore de când dormiseră ultima dată. Luptându-se să rămână treaz şi să nu se supună dorinţei propriului corp de a ceda, Ronneberg începu să îi povestească desfăşurarea evenimentelor, iar Haugland le nota cu aceeaşi ardoare a unui reporter luând notiţe pentru un articol. Nu fusese tras nici măcar un singur foc de armă.

Apoi, cei zece închiseră ochii, pur şi simplu. Scopul lor era să continue

spre Skrykken, mai adânc în vidda, dar furtuna dezlănţuită afară îi ţinu captivi înăuntru.

Însă acum ştiau cu toţii că sunt în siguranţă. Nemţii erau şi ei la mila naturii şi nu se puteau aventura pe platou pentru a-i căuta, până nu se potolea furtuna.

În câteva minute, se lăsară pradă unui somn binemeritat. Printre sforăieli, Haugland se aşeză lângă radio-transmiţător şi, spre dimineaţă, când furtuna se domoli pentru scurtă vreme, suficient cât să îi permită să transmită, tastă câteva cuvinte.

46.

Înapoi la STS 61, Jack Wilson dădu buzna în camera lui Tronstad cu o telegramă, surprinzându-l în şort în timp ce îşi tundea mustaţa.

— Citeşte asta!

Niciunul nu dormise în noaptea aceea.

Punând foarfecă deoparte şi scanând textul cu privirea, Tronstad îşi permise treptat să zâmbească – un zâmbet subtil la început, mai degrabă o senzaţie caldă de mândrie şi uimire, apoi cei doi ofiţeri de spionaj se priviră şi, nemaiputându-se abţine, se îmbrăţişară fericiţi.

La scurt timp după aceea, veştile ajunseră la Winston Churchill, care citi telegrama de două ori, apoi se lăsă pe spate şi închise ochii. Pentru prima dată, reuşea să întrezărească o cale spre victorie în acest calvar îndelungat şi sângeros. Apoi bătrânul ofiţer de artilerie bătu cu pumnul în noptieră cu o asemenea forţă, încât raportul pe care îl citea înainte de primirea telegramei zbură pe podea. Un consilier veni grăbit pentru a verifica dacă totul este în regulă, dar premierul răspunse:

— Totul este bine, Thomas. Avem nişte sherry la îndemână?

— Sherry? Desigur, domnule. Dar este 6 dimineaţa.

— Ai dreptate, la naiba. În cazul ăsta, adu-mi un coniac. Şi să fie de calitate, Thomas. Gândeşte-te că l-am ciocni cu Monty sau FDR dacă ar fi aici.

La aproximativ 6 500 km depărtare, la Casa Albă în Washington, D.C., Franklin Delano Roosevelt, încă la muncă la acea oră târzie din noapte, primi telegrama, îşi lăsă capul pe spate şi şopti providenţei care îi ghidase pe aceşti bărbaţi. „Slavă Domnului”. Poate că aceasta fusese modalitatea Lui de a alege tabăra în acest război.

Telegrama pe care o citiseră toţi spunea simplu:

Operaţiune îndeplinită cu rată de succes 100%. Instalaţia de concentraţie ridicată complet distrusă. Fără schimb de focuri întrucât germanii nu au detectat nimic. Aceştia nu par să ştie de unde a venit şi încotro a dispărut echipa.

47.

În ziua următoare, după ce furtuna începu să se domolească, cei unsprezece bărbaţi îşi împărţiră proviziile şi se pregătiră să o ia pe căi diferite.

Planul era ca Nordstrum, împreună cu Ronneberg, Strohaug, Stromsheim, Pedersen, Jens şi Gutterson să traverseze vidda spre Suedia – 250 km, distanţă pe care, cu puţin noroc, ar putea să o parcurgă în zece zile. Echipa Grouse trebuia să plece spre Oslo pentru a prelua altă misiune.

Ştiau că nemţii îşi vor pune la bătaie toate resursele pentru a-i opri.

Furtuna care se stârnise le fusese de ajutor, întrucât le acoperise urmele lăsate pe Ryes Road, iar din moment ce continuase şi a doua zi, probabil că şi ruta lor de evadare fusese acoperită. Grupul care urma să plece spre Suedia rămase cu uniformele britanice, bazându-se pe ideea că, dacă ar fi prinşi, ar evita represaliile asupra populaţiei locale. Ceilalţi şi le îngropară adânc în zăpadă.

Starea de spirit a întregului grup era destul de pozitivă. Cu toţii aveau sentimentul că făcuseră ceva la care puţini ar fi avut curajul să se gândească, darămite să şi acţioneze. Dar acum trebuiau să plece de aici. Vântul începea să se stingă, ninsoarea se domolise, iar cabana în care dormiseră, deşi era un loc sigur, se afla la doar 10 km de centrală. De îndată ce furtuna avea să se oprească, nemţii aveau să pornească pe urmele lor.

Cele două grupuri se pregătiră să îşi ia rămas-bun.

Jens îl văzu pe Nordstrum dezbrăcându-se de uniforma britanică şi îmbrăcându-se în civil. Îl privi confuz.

— Kurt, ce se petrece?

— Nu merg cu voi, îi spuse Nordstrum prietenului său.

Ronneberg, liderul lor, fu şi el luat prin surprindere.

— Ce spui acolo, Kurt?

— Rămân. Am ceva de făcut aici. Tronstad şi Wilson m-au rugat să fac asta înainte să plecăm, iar eu am acceptat.

— Ce să faci? întrebă Jens.

— Recrutare de agenţi şi operatori radio. Vor să construiască o reţea aici.

— Îţi dai seama că, până la prânz, locul ăsta o să colcăie de nemţi, spuse Jens, privindu-l îngrozit. Unde o să mergi? Vom fi vânaţi non-stop.

— Îmi dau seama, da. Dar cunosc munţii ăştia mai bine decât toţi nemţii la un loc. De aceea m-au ales pe mine. Acum plecaţi, toţi. Uite, ninge din nou. Ţi-am spus, Jens, că trolii sunt de partea noastră.

Jens îşi lăsă schiurile deoparte şi îşi dădu sfidător rucsacul din spate.

— Atunci rămân cu tine. Suntem împreună de multă vreme.

— I-am spus Colonelului Wilson că e posibil să spui asta. Mă tem că nu e o rugăminte, Jens. Este un ordin. Nu uita că încă sunt mai mare în grad ca tine. Ce am de făcut aici va atrage atenţia dacă am fi mai mulţi.

Jens îl privi uluit şi dezamăgit.

— Luptăm împreună de trei ani.

— Şi o vom face din nou. Dar când ne vom revedea data viitoare, sper să fim cu toţii în aceeaşi slujbă, dirijând traficul pe munte.

Ronneberg veni lângă el şi întinse mâna.

— Când ne vom revedea, sper să fie la o bere şi la o farfurie de heringi. Vom avea multe de povestit, spuse el, şi îl îmbrăţişă. Ai grijă de tine, Kurt. Nu am fi reuşit să ducem misiunea la sfârşit fără tine.

— Şi voi să aveţi grijă de voi, spuse Nordstrum în timp ce prietenii lui veniră lângă el şi îl îmbrăţişară pe rând.

— M-ai ajutat să trec peste toate greutăţile, spuse Gutterson, scoţându-şi bereta. Urăsc că trebuie să te las în urmă.

— Ţi-ai câştigat pe merit locul în echipă, răspunse Kurt strângându-i mâna. La fel ca toţi cei de faţă. Acum poţi să te consideri norvegian, pentru că noi deja te considerăm unul.

Tânărul american rânji cu mândrie şi îşi puse rucsacul în spate.

— Sper să te revăd cândva.

— Am făcut ceva bun împreună, spuse Nordstrum.

— Da, spuse Olf Pedersen. Am făcut. Iar eu îţi datorez viaţa pentru cât m-ai ajutat pe stânca aia.

De Jens îi era cel mai greu să se despartă. Trăsăturile copilăreşti ale prietenului său şi ochii lui albaştri cu aer inocent lăsaseră loc acum trăsăturilor înăsprite ale unui soldat.

— Când se va termina totul, ne vom întâlni la Gunwale, pe lacul Tinnsjo, spuse Nordstrum. Acolo unde ne-am întâlnit cu Einar, înainte să luăm vaporul spre Anglia.

— S-a făcut. Dar fără nemţi, dacă poţi să rezolvi chestia asta. Sau Hirdeni.

— Da, promit solemn să nu mai arunc niciodată pe nimeni peste bord, râse Nordstrum. Asta ne-a băgat în belea. Şi o chestiune minoră legată de deturnarea unui vapor civil. Da, am trecut prin multe, zise Kurt, întinzând

mâna.

Jens i-o strânse într-a lui şi îl privi cu lacrimi în ochi.

— Am vorbit serios aseară, înainte de raid. Dacă ţi se întâmplă ceva, ai persoane cărora le-ar păsa. Pentru mine ar fi o pierdere reală, eşti ca şi familia mea.

— La fel şi din partea mea, Jens. Ai grijă de tine, spuse Nordstrum, trăgându-şi prietenul într-o îmbrăţişare strânsă. Acum hai să trecem la treabă până nu ajungem să ne smiorcăim în măştile de schi.

Ceilalţi îşi puseseră schiurile în picioare. Ca un semn divin, ninsoarea se înteţise din nou, după cum observase Nordstrum.

Urmele lor aveau să fie acoperite. Întinzând palma, Jens râse.

— Şi nu mă lua cu trolii. Deşi, recunosc, încep să mă răzgândesc puţin...

Apoi Jens îşi puse schiurile şi se alătură echipei.

— Aveţi grijă de voi, le strigă Nordstrum, făcându-le cu mâna în timp ce ei schiau în coloană de-a lungul ţărmului lacului îngheţat.

Spre est – spre Suedia.

— Da, am făcut ceva bun, îşi spuse apoi în sinea lui, când ceilalţi erau prea departe pentru a-l mai auzi.

După aproximativ o sută de metri, Jens se opri pentru ultima oară şi îi făcu cu mâna.

În câteva minute, prietenii lui deveniră simple puncte într-o mare întindere de alb. Nordstrum ştia că nu există sentiment de singurătate mai intens decât acela de a-ţi privi camarazii plecând, bărbaţii alături de care luptase umăr la umăr, care îşi făcuseră treaba când fuseseră solicitaţi şi care îşi păstraseră cumpătul.

Bărbaţi care continuaseră până nu mai putuseră – şi apoi încă de două ori pe-atât.

Nordstrum îşi puse rucsacul în spate şi schiurile în picioare. Acum erau doar el şi muntele – aşa cum îi plăcea lui. Da, făcuseră ceva bun. Mai privi o dată în urmă şi apoi porni la drum, îndepărtându-se de lac, spre vest, mai adânc în marea de alb şi în văile viddei.

Vântul se înteţi, iar zăpada îi biciuia faţa, în curând acoperindu-i barba.

Jens avea dreptate – în câteva ore, locul avea să fie împânzit de nemţi, căutând echipa care le aplicase o lovitură sub centură. Ar face bine să se îndepărteze cât mai mult de ei. Avea multă treabă de făcut.

Privi din nou înapoi, spre cabană. Prietenii lui dispăruseră. Iar zăpada proaspăt căzută deja îi acoperise urmele.

PARTEA A DOUA

URME PE ZĂPADĂ

48.

Generalul Wilhelm Rediess, Obergruppenführer peste toate batalioanele SS și ale Gestapoului din Norvegia, se uita furios la compresoarele distruse de la subsolul centralei Norsk Hydro.

Era unul dintre puţinii oameni din Norvegia care cunoşteau adevărata importanţă a preţiosului lichid produs acolo. De îndată ce primise vorbă despre raid, în acea dimineaţă de duminică, se grăbise să ajungă la Vemork din Oslo. La început, vestea i se păruse de necrezut. Cum să se întâmple așa ceva când, în urmă cu doar trei luni, după atacul eşuat al planoarelor, el şi Generalul Falkenhorst, comandantul suprem al forţelor de ocupaţie din Norvegia, sporiseră măsurile de securitate ale uzinei?

Dar toate erau acum distruse – în jur nu se mai vedeau decât fragmente contorsionate de metal, ţevi şi valve. Canistrele care cândva conţinuseră cel mai valoros secret militar al Reich-ului fuseseră spulberate ca nişte popice, din conţinutul lor nepreţuit nu mai rămăsese decât o dâră spre canalul de scurgere.

În faţa lui stăteau încremeniţi cei responsabili cu supravegherea uzinei, aşteptându-i reacţia.

— Eşti absolut convins, îl interogă Rediess pe paznicul de noapte, un bătrân nebun pe nume Gustav, care îşi frământa bereta în mâini, că aceşti patru sabotori erau britanici?

Alături de paznic erau supraveghetorul său din noaptea precedentă, inginerul-şef al uzinei, pe nume Larsen, şi directorul general al centralei Norsk Hydro, Nilson, un om de afaceri corpolent şi agitat, care privea situaţia doar prin prisma pierderii financiare, nu şi a valorii strategice pentru Reich. Era prezent şi ofiţerul militar de serviciu în noaptea aceea, un anume Locotenent Frisch, pe care îl tăiaseră toate apele în timp ce stătea încremenit în poziţie de drepţi. În câteva zile, omul avea să îngheţe în zăpadă la 1 600 km la est de centrală. Şeful local al Gestapoului, Gruppenführer Muggenthaler, stătea tăcut, la fel şi Colonelul Rausch,

responsabil de garnizoana locală din Rjukan, şi şeful poliţiei NS din regiune, un anume Căpitan Dieter Lund.

— În mod sigur păreau britanici, răspunse paznicul şi încuviinţă din cap agitat, de parcă şi-ar fi exersat discursul. Purtau uniforme de un verde-cenuşiu şi vorbeau engleză, în principal. Chiar au spus că sunt britanici. I-ai auzit şi tu, nu-i aşa, Gunnar? îi spuse supraveghetorului său. Au zis: „Spuneţi-le că ofiţerii britanici nu ar lua niciodată vieţi norvegiene”.

— I-am auzit, răspunse Gunnar, evident nu foarte bucuros să fie inclus în discuţie în faţa ofiţerului senior al Gestapoului din Oslo.

— Dar te-am auzit spunând că vorbeau şi norvegiană, nu-i aşa? insistă Rediess.

— Da, puţin, recunoscu paznicul. Dar când eşti ameninţat cu un pistol, nu auzi prea bine.

— Puteţi vedea cu ochii dumneavoastră arma lăsată acolo, Herr General..., spuse inginerul-şef Larsen, arătând spre puşca automată Thompson de pe podea, dându-şi silinţa de a-i distrage atenţia lui Rediess de la omul său.

Puşca fusese carbonizată de explozie, dar încă mai era vizibilă emblema britanică, cu însemne în limba engleză.

— O văd, spuse Rediess, privindu-l pe inginer. Şi am văzut şi poarta de lângă şina de tren şi urmele din zăpadă care duceau spre defileu.

— Cu tot respectul, Herr General..., interveni Căpitanul Lund, păşind în faţă. Eu nu cred că cei care au comis acest act sunt britanici. Sau, dacă sunt, nu ar fi reuşit fără sprijin local substanţial.

— Te ascult, căpitane, spuse Rediess, surprins să audă un norvegian gândind singur, din moment ce tot ce făceau în ţara asta era să se susţină reciproc până în pânzele albe.

— În primul rând, domnule, ca să aibă acces în clădire prin conductă, cu siguranţă că ar fi avut nevoie de informaţii din interior. Cel mai probabil, sursa lor este fostul inginer-şef Brun. Se crede că acum este în Anglia, după cum ştiţi, împreună cu fostul director al centralei, trădătorul de Leif Tronstad. În al doilea rând, perimetrul uzinei este minat. Pentru a ajunge aici, nu de pe pod sau coborând în rapel pe stânci, ci din defileu, doar cineva cu ample cunoştinţe despre relieful local ar îndrăzni să încerce o asemenea ispravă.

— Sunt complet de acord cu dumneata, Căpitane Lund, spuse şeful Gestapoului, venind lângă el. Continuă.

Lund ştia că aceasta era singura lui şansă de a transforma dezastrul în oportunitate, dacă îşi juca bine cărţile.

— Mulţumesc, domnule. În al treilea rând, există posibilitatea ca sabotorii să fi venit de sus, din vidda. În ultima săptămână, platoul a fost măturat de

furtuni foarte puternice. În asemenea condiţii, familiaritatea cu relieful nu ar fi doar un atu, Herr General, ci un factor esenţial. Din punctul meu de vedere, mă întristează să spun, însă doar nişte norvegieni ar fi avut şanse de reuşită. Şi doar cei familiarizaţi cu regiunea, până în cele mai mici detalii.

Rediess trădă un zâmbet cunoscător, bănuielile fiindu-i confirmate.

— Altceva?

— În ultimul rând, în ciuda a ceea ce pretinde paznicul de noapte, Herr General, cred că ar trebui să căutăm mai mult de patru sabotori. Poate au fost patru care au avut sarcina de a intra în uzină şi a monta explozibilul... Dar cu siguranţă au existat alţii care au supravegheat postul de gardă, pentru cazul în care gardienii ar fi intrat în alertă.

— Da, cred că ai dreptate în această privinţă, spuse Rediess încuviinţând din cap, apoi îngenunche şi ridică de pe podea manualul ars despre explozibile. Şi pornind de la presupunerea că ai dreptate, dacă ai fi în locul acestor oameni, încotro te-ai îndrepta acum?

— Spre siguranţa cabanelor şi refugiilor răspândite în vidda. Şi apoi spre Suedia, cred. Dar este posibil ca unii dintre cei care i-au ajutat să fi rămas în urmă. Sau, mai rău, să facă parte din comunitatea locală, să fie chiar sub nasul nostru şi să continue să reprezinte o ameninţare.

— Din nou, sunt de acord cu dumneata, căpitane. Este aşa cum spuneam. Bun, drept urmare, vei ordona de îndată verificarea întregii zone, spuse Rediess. Colonel Rausch...

Ofiţerul responsabil de garnizoana din Rjukan sări în poziţie de drepţi.

— Da, Herr General.

— Avem trei mii de oameni în zonă. Avioane. Vehicule armate şi dispozitive de localizare radio. De ce nu sunt încă mobilizate? Graniţa cu Suedia este la 350 km depărtare. Criminalii ăştia nu pot rămâne nedetectaţi la nesfârşit. Ce durează atât?

— Din nou, dacă îmi permiteţi, domnule, spuse Lund. Mă tem că nu îi vom prinde dacă sunt pe schiuri. De fapt, dacă una dintre persoanele implicate este omul la care mă gândesc, e posibil să nu le dăm niciodată de urmă. Iar dacă poartă costume de camuflaj, niciun avion de recunoaştere nu i-ar putea observa din aer pe zăpadă.

— Spui că ştii cine a făcut asta?

— E doar o bănuială, domnule. Dar cred că este una solidă.

Lund era convins că cineva ca Nordstrum nu avea cum să nu fie implicat. Bărbatul cunoştea zona mai bine decât oricine. Din câte ştiau, Nordstrum ajunsese în Anglia – deturnând Galtesund – unde erau Tronstad şi Brun. În consecinţă, era foarte posibil ca raidul să fi fost plănuit acolo. Aşa cum îl ştia Lund pe Kurt, acesta nu ar fugi niciodată ca o căprioară speriată prin vidda,

căutând adăpost în Suedia. Nordstrum ar rămâne aici. Ceea ce se întâmplase fusese o singură misiune. Una importantă, desigur, dar, cu siguranţă, mai erau şi alte daune de provocat.

— De asemenea, este posibil să fi cunoscut oameni în interiorul uzinei, care să îl fi ajutat.

Lund văzu că Larsen, compatriotul său, îl fixa cu o privire dispreţuitoare. Cuvântul „trădare” i se citea în ochi. Nu conta, Lund trebuia să o facă.

— Aceasta este şi bănuiala mea, spuse Rediess, apoi se întoarse spre Nilsson, directorul uzinei. Drept urmare, vreau ca toţi şefii de departament care au fost de serviciu noaptea trecută să fie duşi la închisoarea din Rjukan.

— Herr General! spuse uluit şi furios Nilsson. Oamenii aceştia nu au făcut nimic...

— Şi din moment ce oamenii aceştia sunt civili, spuse Rediess către Lund, plasez chestiunea sub jurisdicţia dumitale, căpitane. Sunt convins că te poţi ocupa de ea, nu?

Lund încuviinţă din cap.

— Este de datoria mea, domnule general.

— Şi dacă nu descoperim numele celui sau celor care au oferit sprijin acestor provocatori, spuse Obergruppenführerul scoţându-şi ochelarii cu rame subţiri şi suflând în lentile pentru a le curăţa, atunci va fi împuşcat câte unul în fiecare zi, până când identitatea trădătorului sau trădătorilor va fi confirmată. Eu însuşi voi supraveghea interogatoriile.

— General Rediess, mă văd nevoit să obiectez vehement! spuse directorul Nilsson, păşind îngrozit înainte. Este evident că acest raid este o chestiune militară, nu una civilă. Oamenii aceştia sunt angajaţi loiali. Mulţi lucrează la centrală de ani întregi. Acest lucru ar stagna munca.

— Munca..., începu Rediess, privindu-l cu asprime. Nu mai există altă muncă aici, Herr Director, în afară de ceea ce vă spunem noi să faceţi. Singura muncă – arătă spre compresoarele dezafectate – pe care o aveţi de făcut este să reparaţi echipamentul acesta şi să reluaţi producţia cât mai rapid posibil. Restul... Orice chimicale produceţi voi aici, îngrăşăminte... exact asta sunt, rahat. Sunt complet irelevante. Înţelegi?

Directorul îi aruncă o privire neputincioasă inginerului-şef Larsen.

— Drept urmare, îţi vei instrui cei mai buni ingineri să repare compresoarele şi să le pună în funcţiune cât mai repede. Asta e toată munca pentru care este responsabilă uzina momentan. În fiecare zi în care eforturile sunt slăbite, chiar şi pentru o oră, un alt muncitor va fi împuşcat. S-a înţeles, Herr Director? Sau ai prefera să fii dumneata cel împuşcat?

Nilsson oftă furios printre dinţii încleştaţi şi se retrase în linie.

— S-a înţeles perfect, Herr General.

— În plus, începând de astăzi, în Rjukan va fi instituită stare de urgenţă. Stingerea se va da la ora 18:00 în fiecare seară. Oricine este prins pe străzi după această oră, se va presupune că nu are intenţii bune şi va fi împuşcat. Vor fi efectuate percheziţii în toate casele. Oricine are în posesie material exploziv sau un simplu fitil, va fi încarcerat imediat. Căpitane Lund, îmi imaginez că eşti capabil să supraveghezi respectarea acestor măsuri. Crezi că ceva din ce am spus prezintă vreo problemă în vreun fel?

— Absolut niciuna, Herr General, spuse Lund stând în poziţie de drepţi, umflându-şi pieptul.

De fapt, un anumit fermier îi trecu prin minte imediat, pe care i-ar plăcea să îl arunce într-o celulă. Iar pentru un fermier, dinamita şi fitilurile ar fi posesiuni obişnuite, folosite frecvent pentru a arunca în aer bolovani şi a curăţa şi nivela terenul.

— Colonel Rausch, nu ştiu de ce eşti încă aici, spuse Rediess. Până la sfârşitul zilei, vreau 500 de oameni în munţi, pe urmele acestor infractori. Este imposibil să fi ajuns prea departe. Sunt sigur că diviziile montane germane se pot ridica la nivelul câtorva britanici şi localnici puşi pe rele.

— Bineînţeles, domnule, spuse colonelul. Dar mi s-a spus că avansul ne va fi îngreunat de furtunile puternice care s-au dezlănţuit azi acolo sus. Vizibilitatea va fi zero până se vor domoli. În plus, pe vremea aceasta, urmele lor vor fi acoperite.

— Atunci, eu m-aş îmbrăca gros, colonele, spuse Rediess, mergând lângă Rausch, aducându-şi chipul la doar câţiva centimetri de al său. M-am făcut înţeles? Şi veţi răscoli toate cabanele şi refugiile din regiune, astfel că nu veţi avea nevoie de urme. Ardeţi-le din temelii pe cele neocupate. În felul acesta, nimeni nu le va mai putea folosi. Căpitane Lund, am încredere că ai oameni care cunosc drumul acolo sus la fel de bine ca localnicii, nu?

— Da, am câţiva, spuse Lund, încuviinţând din cap.

— Echipează-i şi trimite-i după intruşii ăştia. Şi dacă aflu că responsabilii sunt, de fapt, norvegieni, nu britanici, spuse Rediess, privindu-i aspru pe Larsen şi Nilsson, satul va plăti scump. S-a înţeles? Şi aş putea să încep cu voi doi, ca să dau un exemplu. Vă spun asta doar ca să mă asigur că e totul cât se poate de clar.

Larsen şi Nilsson îl priviră palizi pe şeful Gestapoului.

— Deci, treceţi la treabă. Vreau ca procesoarele alea să fie reparate cât mai rapid posibil, Herr Inginer-şef. Asta este munca ta acum. Sunt convins că există pe aici un inginer-asistent care ar fi fericit să se conformeze dacă şeful lui ar fi pus la zid. Asta e tot, sunteţi liberi, spuse Rediess încuviinţând din cap şi adăugând un „Heil Hitler” formal.

Grupul de oameni porni spre ieşire. Rediess scoase un carneţel din haină

şi notă ceva în el. Toţi se grăbeau să plece de lângă el.

— A, paznic Fredrickson..., bâigui generalul cu nasul încă în agendă.

Gustav se opri cu mâna pe uşă.

— Da, domnule?

— Pe tura dumitale a avut loc acest sabotaj, nu-i aşa? Doar nu credeai că am uitat de dumneata? spuse Rediess, ridicând privirea şi dezvăluind un zâmbet rece.

49.

În următoarele două săptămâni, Nordstrum călători de la o cabană la alta, rămânând cu un pas în faţa nemţilor, care urcau în vidda într-o prezenţă mai numeroasă decât oricând înainte.

În primele câteva zile, furtunile din munţi continuaseră să vuiască dezlănţuite. În ciuda vântului şi a ninsorii care îi înţepau obrajii şi ochii, Nordstrum ştia că natura lucra în avantajul lui. Urmele îi erau şterse, avioanele de recunoaştere nu puteau zbura. După o săptămână, Kurt terminase mâncarea pe care o luase cu el, aşa că fusese nevoit să se descurce cu ce găsea sau vâna în sălbăticie. În Songvaln împuşcase o căprioară, ceea ce îl ajutase să supravieţuiască zile întregi. Spera să se întoarcă în Rjukan pentru a verifica starea tatălui său, dar acum era mult prea periculos acolo. Din ce în ce mai mulţi soldaţi germani erau aduşi zilnic în Telemark. În plus, exista riscul ca cineva din sat să îl recunoască.

După o lună, când simţi că e ceva mai sigur să îşi arate din nou chipul, reluă sarcina care îi fusese încredinţată.

Misiunea primită de la Wilson şi Tronstad presupunea recrutarea a trei agenţi care să preia rolul de transmiţători radio. Lucrurile deveniseră puţin cam încinse pentru Einar, care avea o familie de protejat, o slujbă importantă şi, drept urmare, nu putea dispărea cu zilele fără să atragă atenţia. În plus, fratele lui Einar, Torstein, fusese ridicat de NS pentru interogatoriu, ceea ce arunca un văl de suspiciune asupra familiei. Şi cum SOE intenţiona să trimită mai mulţi agenţi pe teren şi să planifice mai multe operaţiuni, acest lucru necesita o reţea mai amplă la sol.

Primul recrut pe care îl găsi era un prieten al vărului său, pe nume George Hansen. Era un bărbat robust, cu strungăreaţă şi o barbă roşcată deasă, un fermier căruia naziştii îi arseseră casa şi îi împuşcaseră soţia. Acum jupuia piei într-un abator din Uvdal, acelaşi cătun de unde era Kristiansen, vânătorul ghinionist pe care fuseseră nevoiţi să îl împuşte. Avea o fiică acolo

pe undeva.

Măcelarul nu fu greu de convins. Radioul şi manualul de coduri ale lui Haugland fuseseră ascunse înainte ca grupul să se despartă, iar Nordstrum avea cunoştinţele generale despre operarea aparatului. George era dornic să se implice, dar era puţin cam lent în învăţarea procedurilor de codare şi decodare.

— Aş prefera să îi împuşc pe ticăloşi, spuse el. Dacă aş avea de ales.

— Vei avea șansa să faci asta, îţi promit, îl asigură Nordstrum. Între timp, trebuie să fii precaut.

Un radio funcţional era un lucru valoros în Norvegia ocupată. George încă mai avea vechiul hambar din piatră al fermei şi o cabană în adâncul sălbăticiei, pe care le putea folosi drept puncte de transmitere.

— Trebuie să te muţi dintr-un loc în altul, îl instrui Nordstrum în timp ce montau transmiţătorul în cabana izolată. Ne vom întâlni în fiecare marţi. În caz că am o misiune pentru tine, vei găsi o piatră în cutia poştală. Iar tu laşi una pe cutie dacă ai ceva pentru mine şi ne întâlnim în după-amiaza următoare la hambar.

— Bine, fu de acord George, scărpinându-şi barba.

— Vei avea nevoie de un nume de cod.

— Ce spui de Okse? Așa îmi ziceau în școală.

— Ox e mai bine. Bine ai venit în Armata Norvegiană Liberă, Ox, spuse Nordstrum, întinzând mâna.

Bărbatul masiv rânji şi i-o strânse puternic într-a lui.

— Mă bucur că fac în sfârşit ceva în războiul ăsta.

Cea de-a doua oportunitate de recrutare se ivi printr-un noroc chior în satul Rauland. De pe o culme în vidda, în apropiere de locul în care se ascundea, Nordstrum zărise patrule germane şi se gândise că ar avea o acoperire mai bună în sat, din moment ce nimeni de acolo nu îl cunoştea. Din informaţiile care îi fuseseră transmise, aflase că nemţii nu căutau doar nişte britanici, ci şi câţiva localnici despre care se presupunea că i-ar fi ajutat. Porni cu schiurile spre sat, unde găsi un hotel şi îi prezentă actele false proprietarul de la recepţie. Îi spuse că este un vânător din nord, în drum spre Oslo pentru o înmormântare în familie.

— Ai grijă, pe aici sunt săltaţi oameni la ordinea zilei, îl avertiză bărbatul. A avut loc un raid de sabotaj în Rjukan în urmă cu câteva săptămâni şi toată lumea a luat-o razna din cauza asta. Dacă aş fi în locul tău, nu aş ieşi afară după lăsarea întunericului.

— Mulţumesc pentru sfat, spuse recunoscător Nordstrum.

Îşi duse bagajul în cameră. Habar nu avea în cine ar putea avea încredere, poate că şi personalul hotelului se dăduse cu nemţii. Principalul lucru de

care trebuia să se asigure era că nu îi găsește nimeni Colt-ul – un semn evident că Nordstrum nu era cine pretindea a fi.

Pentru prima dată în multe săptămâni, făcu o baie strașnică. Apa fierbinte spălă toată murdăria care se depusese pe el de când plecase din Anglia și îi alungă frigul care i se instalase în oase încă de când aterizase în vidda, în urmă cu șase săptămâni. Ceru la recepție o foarfecă, își tunse barba și îmbrăcă cele mai curate haine pe care le avea în bagaj. În caz că cineva i-ar fi percheziționat camera în timp ce era plecat, își folosi cureaua pentru a prinde arma sub cadrul patului. Apoi coborî la restaurantul hotelului pentru cină.

De îndată ce intră, știu că făcuse o greșeală. Locul era împânzit de nemți. Era pregătită o masă mare pentru opt dintre ei, cu ranguri militare – văzu un maior, un căpitan și alți câțiva ofițeri în haine civile. Gestapo, presupuse Nordstrum. Discutau zgomotos, cântau și comandau multă băutură.

Mai erau câteva mese ocupate, dar restul clienților erau reținuți din pricina prezenței nemților. Nordstrum se retrase singur într-un colț.

Primul lui instinct fu să plece de acolo, dar gestul ar fi atras atenția asupra sa. Ox îl avertizase că oamenii erau percheziționați la întâmplare, oriunde s-ar fi aflat, iar proprietarul hotelului îi confirmase acest lucru. De fapt, la momentul respectiv, Nordstrum habar nu avea cum decurseseră lucrurile pentru restul echipei. Dacă ajunseseră în siguranță la destinație sau dacă fuseseră capturați sau uciși. Sau dacă fuseseră nevoiți să înghită capsulele. Nordstrum o ținea pe a lui în permanență în buzunar. În cele din urmă, se gândi că e mai bine să rămână la masă și să ia cina decât să atragă o atenție nedorită plecând.

O chelneriță veni lângă el, durdulie și roșie în obraji – probabil soția proprietarului. Nordstrum comandă pește cu unt și mărar și ciuguli puțină pâine. Nemții de la masa cea mare deveniră din ce în ce mai zgomotoși – o plimbau pe chelnerița obosită încolo și încoace, cerând mai multă bere și vin și râzând în hohote. Pe măsură ce alcoolul le încețoșa mințile, acțiunile lor se revărsau asupra meselor vecine.

La una dintre acele mese, o localnică atrăgătoare stătea împreună cu patru prietene. Era îmbrăcată elegant, avea părul negru și lung prins într-un coc îngrijit și pomeți înalți. Nordstrum îi dădu în jur de 35 de ani. Era evident că femeia atrăsese interesul unuia dintre ofițerii germani. Era un căpitan SS care se tot apleca spre ea, încercând să îi atragă atenția. Femeia își dădea silința să îi ignore avansurile, adâncindu-se în conversație cu prietenele ei.

— Madame, ați fost vreodată în Germania? spuse ofițerul, întorcând într-un final scaunul spre masa femeii și vorbind atât de tare, încât îl auzea și

Nordstrum, aşezat în capătul opus al salonului.

— Vă rog, am putea să ne continuăm cina? spuse politicos femeia, întorcându-se apoi la propria conversaţie.

— Poate v-ar plăcea să mergeţi cu mine într-o bună zi, continuă ofiţerul, întorcându-se către colegii săi și făcându-le cu ochiul, stârnind râsete în grup.

— Mi-ar plăcea foarte mult să nu fac acest lucru, răspunse într-un final femeia, incapabilă să mai ignore impoliteţea ofiţerului.

Restul nemţilor râseră de colegul lor respins, ceea ce nu reuși decât să îl facă pe acesta să insiste.

O femeie mai în vârstă din grupul ei, purtând o rochie neagră, o apucă de braţ şi o mustră.

— Hella, te rog.

Dar ofiţerul grosolan continuă.

— Văd că purtaţi un inel, madame. Unde este soţul dumneavoastră? Să permită unei femei atât de frumoase să iasă noaptea neînsoţită...

— Acest lucru nu vă privește, răspunse femeia în mod sfidător. Și oricum, sunt însoţită, după cum vedeţi.

Privirea femeii începu să scaneze încăperea, iar ochii ei îi întâlniră pe ai lui Nordstrum, care încuviinţă aproape imperceptibil din cap, arătându-şi susţinerea pentru curajul ei. Cu toate acestea, Nordstrum ştia că femeia ar face bine să nu își forţeze prea mult norocul. Se putea întâmpla orice cu ticăloșii ăştia.

— De ce sunteţi atât de nepoliticoasă, madame?

Ofiţerul respins se ridică acum cu băutura în mână şi merse la masa femeilor, împleticindu-se uşor.

— Nu ştiţi că este o perioadă delicată pentru regiune? o întrebă el. Nu e nevoie de prea mult pentru a ajunge la închisoare pentru interogatoriu. Nici măcar pentru un lucru drăguţ ca dumneavoastră. Şi nu este o experienţă amuzantă, vă asigur. Bineînţeles, am putea întoarce privirea, nu-i aşa, domnilor, spuse el întorcându-se spre grupul de nemţi, care râdea de eforturile lui, dacă aţi fi de acord să ne însoţiţi la un pahar mai târziu. Noi, germanii, suntem firi foarte îngăduitoare. Şi ştim cum să arătăm acest lucru, credeţi-mă.

La început, femeia nu răspunse. Ştia că cea mai bună tactică era să îl ignore. Dar când el vărsă puţin alcool pe masa lor, clătinându-se în ameţeala lui și chiar părând să aştepte un răspuns, ea îl privi în cele din urmă.

— Atunci aş prefera să mă duceţi la închisoare. Şi dacă trebuie să ştiţi unde este soţul meu, vă spun. Era căpitan în Armata Norvegiană Liberă. Din păcate, habar nu am unde este astăzi. Capturat sau ucis, cel mai probabil.

Luptând împotriva celor ca dumneavoastră. Aşadar, dacă nu vă supăraţi, lăsaţi în pace o femeie care încearcă să sărbătorească o aniversare împreună cu prietenele ei şi mergeţi înapoi la masa dumneavoastră. Nu am comis nicio ofensă la adresa dumneavoastră, doar am încercat să îmi iau cina liniştită.

Ofiţerul pedepsit se încordă. Nordstrum observă cum maxilarul i se încleştă.

— Nu ar trebui să fiţi atât de îndrăzneaţă, doamnă, spuse bărbatul, luând încă o gură de vin. Alţi oameni au fost reţinuţi pentru ofense mult mai mărunte. Şi, la urma urmei, nu ştie nimeni ce se va afla. Întotdeauna există câte un secret de descoperit.

Toate privirile din restaurant se întoarseră spre el.

— Haide, Hans..., spuse un coleg din grupul său, chemându-l înapoi la masa lor. Las-o în pace. Nu merită. Mai sunt şi altele, poţi fi sigur. Haide, mai ia ceva de băut.

Ofiţerul o fixă cu o privire aspră pe femeie. Nimeni nu ştia ce s-ar putea întâmpla. Apoi, bărbatul făcu o plecăciune politicoasă, scrâşnind din dinţi, iar după ce spuse „Condoleanţele mele, madame", îşi reluă locul la masă.

În ciuda victoriei sale, femeia nu reacţionă în niciun fel, ci doar îşi reluă cina şi conversaţia cu prietenele sale. Când se întâmplă ca privirile să li se întâlnească din nou, Nordstrum îi zâmbi din nou vag, pentru a-şi arăta admiraţia.

Peştele comandat de el sosi. Prima mâncare adevărată de care avea parte după săptămâni întregi, care nu fusese vânată şi gătită de el însuşi deasupra focului. O mâncă de parcă ar fi fost pregătită de cel mai iscusit bucătar. În tot acest timp, nu scăpă din ochi masa nemţilor, sperând ca atenţia să nu li se abată asupra lui. Şi întrebându-se ce ar face dacă ofiţerul ameţit ar decide să îşi reia insistenţele la adresa femeii.

Când sosi cafeaua la masa doamnelor, femeia se ridică pentru a merge la toaletă din foaierul micului hotel.

Ofiţerul dărâmă un pahar pe masă, apoi se ridică şi ieşi împleticindu-se din salon.

Cum femeia nu reveni rapid în salon, Nordstrum ceru nota de plată şi se ridică pentru a investiga. Nu ar fi un lucru înţelept pentru el să provoace probleme, dar după curajul arătat de femeie, Kurt nu avea de gând să stea cu mâinile în buzunar dacă situaţia s-ar fi agravat.

Spre uşurarea lui, o zări pe femeie afară, fumând o ţigară. Nici urmă de neamţ în jur, aşa că ieşi şi el afară.

— Şi pentru tine e aerul cam închis înăuntru? spuse ea, confirmând că îl recunoscuse.

— Ai fost foarte curajoasă, spuse Nordstrum. Nu tocmai înţeleaptă, dar

meriţi cu prisosinţă complimentele.

— Înţelepciunea nu ne-a dus prea departe, nu-i aşa? ripostă ea.

Nordstrum înţelegea acum de ce neamţul era atât de intrigat. Femeia ar fi întors capul oricui, cu părul ei prins în coc, ochii migdalaţi mari şi căprui şi buzele pline, de un rozaliu perfect.

— Norvegienii sunt întotdeauna înţelepţi când vine vorba de istorie. Şi uite unde am ajuns, continuă ea, suflând un nor de fum şi privindu-l pe Nordstrum de parcă ar fi aşteptat un răspuns.

Femeia era frumoasă, după standardele oricui.

— Călătoreşti...? întrebă Nordstrum.

Ea îl privi şi un zâmbet amuzat îi apăru treptat pe buze.

— Neamţului beţiv nu i-a mers. Acum îţi încerci şi tu norocul?

— Deloc. Mă întrebam doar dacă are cine să te însoţească acasă. În caz că lui Romeo îi vine ideea să îşi reia tentativele de cucerire.

Femeia îi zâmbi din nou, de data aceasta parcă cerându-şi scuze, şi chicoti la remarca lui.

— Am venit cu prietenele mele. Este ziua de naştere a proprietăresei mele. De fapt, nu locuiesc departe de aici. Mă vor duce ele acasă. Lucrez în sat, toată lumea mă cunoaşte aici.

— Toată lumea cu excepţia mea. Eu sunt Knut, spuse el, folosind numele din actele de identitate false.

— Hella, spuse femeia. Amundson.

— Hella cea imprudentă. Dar cu siguranţă curajoasă.

— Hella cea proastă, presupun, spuse ea râzând, apoi mai suflă un nor de fum. Dar cineva trebuie să îi înfrunte.

— Este adevărat? întrebă Nordstrum, aprinzându-şi şi el o ţigară. Ceea ce ai spus despre soţul tău...

— Da, e plecat de aproape doi ani. Ultima dată când am primit veşti era în Tonneson, răspunse ea, ridicând din umeri. Presupun că nu există prea multe speranţe să mai aud vreodată de el.

— Am cunoscut un Amundson, spuse Nordstrum. Înalt, cu gropiţă în bărbie. Poartă ochelari. A luptat în valea Gudbrandsdalen.

Femeia îl privi surprinsă şi cu un licăr de speranţă în ochi.

— Ai fost acolo?

— Da. Dar mă tem că nu ştiu ce s-a întâmplat cu el. Eram cu toţii pe cont propriu pe atunci.

— Și acum?

— Acum...? Acum lupta este mult mai diferită, bineînţeles.

Unul dintre nemţi ieşi afară. Un bărbat corpolent şi îndesat, cu o mustaţă subţire. Purta o jachetă din piele – costumaţia Gestapoului. Încuviinţă din

cap spre femeie, chicotind vag, observându-l și pe Nordstrum când trecu pe lângă ei.

— Se poate să știu o modalitate prin care să faci cu adevărat ceva, dacă asta îți dorești, spuse el în șoaptă.

— De unde știi ce îmi doresc? spuse ea ușor tăios.

— Dacă asta îți dorești, desigur. Îmi cer scuze pentru aspectul meu neîngrijit, dar am fost în vidda multă vreme. Poate am putea vorbi.

Ea îl privi, suflă un firicel de fum și își aruncă mucul de țigară în zăpadă.

— Cred că mai bine m-aș întoarce înăuntru. Presupun că, dacă nu m-au arestat până acum, mă vor lăsa să îmi termin desertul, spuse ea, refuzând oferta.

— Asta ar fi înțelept, spuse Nordstrum, stingându-și și el țigara sub talpă.

— Poate mâine, spuse femeia surprinzându-l, având o expresie curioasă, dar nu pe deplin încrezătoare. Doar o discuție. Administrez o mică parfumerie în sat, pe Strada Princess Juliana. Nu mai cumpără nimeni zilele astea, în afară de nemți și târfele lor. Lângă magazin este o cafenea. Mereu îmi beau cafeaua acolo, în jur de ora 10.

— Pe mâine, atunci. În jur de 10, spuse Nordstrum, încuviințând din cap.

— Dacă mai sunt pe-aici, spuse ea zâmbind, apoi intră înăuntru.

— Și asigură-te că prietenele tale te conduc până acasă, strigă Nordstrum în urma ei.

50.

În dimineața următoare, Nordstrum o găsi pe Hella exact unde spusese că va fi. Cafeneaua era mai degrabă un mic stand interior, cu o tejghea. Înăuntru erau câțiva muncitori locali care stăteau în picioare, un platou cu câteva brioșe și biscuiți, un teanc de ziare de vânzare și trei mese din lemn care păreau cam șubrede.

Nordstrum o văzu pe Hella din stradă. Intră în cafenea, comandă o cafea la tejghea și se prefăcu apoi că împrumută zahărul de la masa ei.

— Nu aici, îi șopti Kurt.

— Ar mai fi lacul, e înghețat complet. Ne-am putea plimba pe malul lui, răspunse ea încet.

— Logodnica mea are nevoie de un parfum nou, continuă Kurt cu voce tare. Poate ai putea alege tu unul pentru mine.

Hella se ridică și își luă cafeaua cu ea.

— Te ajut cu plăcere.

•

În magazinul ei, unde se vindeau şi săpunuri şi bijuterii ieftine, dar de bun-gust, Hella scoase câteva parfumuri pentru ca Nordstrum să le testeze – din Franţa, Italia, chiar şi din Danemarca – şi le puse pe tejghea. Astăzi, femeia își împletise părul într-o coadă lungă, care îi cădea pe umăr. Purta un pulover tipic norvegian şi o fustă lungă din lână, pe care o făcuse să arate elegant cu o curea în talie. Silueta ei ar fi atras orice bărbat.

Nordstrum se gândi că, probabil, era cu vreo zece ani mai în vârstă decât el.

— Nu îi cunosc gusturile logodnicei tale, spuse ea. Sau cât de mult vrei să cheltuieşti.

Nordstrum luă parfumul franţuzesc, Eau de Elyse, studie cutia pentru o clipă, apoi o puse înapoi pe tejghea şi o privi pe Hella.

— Am nevoie de o persoană.

— Ai vrea să miroşi parfumul? Aş putea să îmi dau puţin pe mână.

— Sigur. De ce nu?

Hella merse lângă raftul din spatele ei şi luă o sticluţă de pe el.

— Poţi continua. Te ascult.

— O persoană care să opereze un radio. Este o sarcină periculoasă. După cum ştii, transmiţătoarele sunt interzise în acest moment. Dacă eşti prinsă, nu există nicio garanţie că te pot proteja.

— Nu mai aştept de la nimeni să mă protejeze zilele astea, spuse Hella, pulverizându-și un strop de parfum pe încheietura mâinii. Ai văzut deja asta.

— Da. Ar fi bine, totuși, dacă ai avea libertatea de a veni şi pleca fără ca oamenii să fie cu ochii pe tine. Și un loc din care să transmiţi mesajele. Nu în sat, este mult prea periculos. Nemţii patrulează peste tot cu detectoarele lor. Dacă eşti interesată, desigur.

Ea aşteptă un moment, apoi întinse mâna pentru ca Nordstrum să îi miroasă încheietura.

— Îţi place? îl întrebă în timp ce el trase în piept aroma parfumului. Transmisiuni către cine?

— Este un parfum minunat. Anglia, răspunse Nordstrum.

— Anglia..., spuse Hella cu un aer melancolic şi apreciativ în privire. Tatăl meu are o fermă în Songvaln. Este la doar 12 km spre est. Dar 12 km aici ar putea însemna la fel de bine şi Polul Nord.

— Nu aş vrea să îl pun în pericol pe tatăl tău.

— Nu l-ai pune. Acum locuieşte în Bergen, la mătușa mea. Nu se simte prea bine, iar ea îl poate îngriji mai atent decât mine. În fiecare săptămână merg cu schiurile la fermă, ca să verific locul. Altfel, este complet pustiu.

Nordstrum încuviinţă din cap.

— Va trebui să înveţi şi codare.

— Nu ar trebui să fie o problemă, spuse ea zâmbind vag. Matematica a fost întotdeauna punctul meu forte.

— Şi am avea nevoie de un fel de sistem de comunicare. Ca să te pot contacta. Şi tu pe mine, când apare ceva.

Hella îl privi lung pentru un moment, parcă studiindu-l.

— Şi de unde ştiu că pot avea încredere în tine? Knut, dacă acesta este numele tău adevărat. Până acum, tot ce ai făcut a fost să îmi zâmbeşti din colţul opus al unei încăperi. Deja am vorbit prea mult despre mine. Ai putea la fel de bine să fii un informator NS, sunt peste tot acum. Nemţii plătesc bine.

— Şi tu ai putea fi unul, spuse Nordstrum, ridicând din umeri şi privind-o.

— Corect. Dar dacă aş fi, sigur am arătat-o într-un mod foarte neobişnuit aseară. Ca să nu mai spunem...

— Ca să nu mai spunem ce?

Hella puse capacul sticluţei de parfum.

— Că tu ai fost cel care a ieşit din restaurant după mine. Pe de altă parte, e ceva la tine. Ai un chip aspru, dar ochii tăi îmi inspiră încredere.

Nordstrum aşteptă până când ea puse sticluța înapoi în cutie, lăsând-o pe tejghea, apoi o întrebă:

— Ai auzit de un anumit incident care a avut loc în urmă cu câteva săptămâni şi de care nemţii par foarte interesaţi?

— Te referi la cel din Rjukan? spuse Hella uşor surprinsă. Acel incident este motivul pentru care ne-au invadat nemţii aici sus. Oamenii spun că făceau arme într-o uzină.

— Uzina Norsk Hydro, spuse Nordstrum.

Ochii ei migdalaţi se măriră surprinşi.

— Tu ai fost?

— Acum eu sunt cel compromis, zise el zâmbind, apoi luă din nou cutia de parfum şi bătu uşor cu ea în tejghea, întâlnind privirea Hellei. Flori de curmal japonez...?

— De ce mi-ai spune un asemenea lucru? Cineva ar putea vinde informaţia asta pe foarte mulţi bani.

— Probabil pentru că şi tu ai ceva care îmi inspiră încredere.

Hella îi luă cutia din mână şi o puse din nou în faţa ei.

— Da, curmal japonez. Ai un nas bun. Dar am bănuiala că nu te interesează atât de mult cadoul, la urma urmei...?

— Altă dată. Promit.

— Spune-mi..., începu Hella, punând parfumurile de pe tejghea înapoi pe raft. Ai măcar o logodnică?

Nordstrum ridică din umeri.
— Din păcate, nu. Nu mai am.
Ea încuviință din cap și afișă un zâmbet cunoscător, apoi se sprijini de rafturi și puse mâinile pe tejghea, privindu-l.
— Să spunem că accept. Nimeni nu trebuie să știe cine sunt.
— Nu va ști nimeni. Nici măcar în Anglia, îți promit. Dar trebuie să repet, este o sarcină periculoasă. Trebuie să fii foarte precaută. Mult mai precaută decât ai fost noaptea trecută. Nemții au automobile dotate cu detectoare de unde radio. Dacă ești descoperită, nu va mai conta nimic. Vei fi împușcată direct.
Hella oftă gânditoare.
— Și ce să fac, să stau în magazinul ăsta și să aștept ca războiul să se încheie? Soțul meu nu a ezitat. Pentru mine a fost a doua căsnicie. A durat doar trei ani. Primul soț...
Râse și dădu din cap, parcă pentru a spune „era un porc”.
— Acum..., continuă ea, dacă nemernicii câștigă războiul, pierderea lui va fi în zadar.
— Nu vor câștiga, spuse Nordstrum.
— Pari foarte sigur.
— Mai sigur ca oricând.
— Se poate să fie cum spui tu. Dar încă ne așteaptă o luptă lungă.
— Atunci, bine ai venit printre noi, Hella Amundson, spuse Nordstrum zâmbind.

51.

În următoarele câteva săptămâni, Nordstrum își puse echipa la punct. Își instrui oamenii atât în tainele transmiterii mesajelor, cât și al codării lor. Călători de la o cabană la alta, dar găsi câteva dintre ele arse din temelii – uneori fusese nevoit să petreacă noaptea în sacul de dormit, în frigul aprig, sub orice adăpost improvizat reușea să găsească. De mai multe ori, se apropiase chiar și la o sută de metri de patrulele germane, care încă cercetau platoul, sau evitase la mustață avioanele de recunoaștere Fokker care survolau zona la altitudine joasă, verificând chiar și cele mai îndepărtate văi. Nordstrum se simțea vânat, asemenea unui cerb singuratic, despre care localnicii știau că se despărțise de cârd. Singurul beneficiu al prezenței constante a nemților era că acum se întrepătrundeau atât de multe urme prin întinderea albă, patrulă după patrulă, autoșenilă după autoșenilă, încât

ale lui deveniseră imposibil de urmărit.

Nordstrum se ruga ca restul tovarăşilor săi să fi ajuns în siguranţă în Suedia până acum.

Începu să trimită mesaje de probă către SOE – despre prezenţa în continuă creştere a germanilor în vidda, despre legea marţială care continua în Rjukan. Primi un răspuns prin intermediul lui Ox – vechiul lui prieten, Einar Skinnarland, voia să îl vadă şi îl ruga pe Kurt să vină să se întâlnească cu el la cabana Swansu, în apropiere de locul unde familia lui avea o fermă în munţi.

Familia fratelui lui Einar era acolo. Torstein era încă reţinut, dar soţia lui, Lise, pregătise o mică masă pentru ei. Nordstrum şi Einar se îmbrăţişară bucuroşi, din moment ce nu se mai văzuseră de mult, dinaintea raidului.

— Ai vreo veste despre tata? întrebă Kurt.

— Da, răspunse Einar, ridicând din umeri şi ferindu-şi privirea. Dar mă tem că este o veste proastă. Mi s-a spus că a fost arestat.

— Arestat?

— E mâna lui Lund, cel despre care ţi-am vorbit data trecută. Tatăl tău a fost reţinut după raid. A fost greu să îţi trimit vorbă. E la închisoare.

— Lui tata nu îi pasă deloc de politică. E acolo din cauza mea.

— Din cauza noastră a tuturor, Kurt.

— Poate. Mă întreb... există vreo cale să îl scoatem de acolo?

— Să îl scoatem din închisoare? Este întemniţat la subsolul sediului NS, Kurt. Şi starea lui de sănătate e cam şubredă. Lund nu este un om pe care să-l poţi mitui.

— Nu vorbeam de mituirea cuiva, Einar.

— Şi unde l-ai duce, dacă am putea să îl luăm de acolo?

— I-am făcut un jurământ mamei pe patul de moarte că voi avea grijă de el.

— Cred că jurământul acela a expirat de mult, Kurt. Tatăl tău se descurcă singur. Iar satul colcăie de NS şi de Gestapo. Lund te cunoaşte. Nu face nimic stupid, Kurt. Cei din Anglia contează pe tine.

— Nu voi face, spuse Nordstrum, încuviinţând din cap. Dar şi tata contează pe mine, Einar.

52.

Pe Strada King Gustav în Rjukan, clădirea construită din lemn de mesteacăn, care, vreme de 50 de ani găzduise Breasla Marinarilor, devenise

acum sediul NS şi al Gestapoului.

Svastica germană şi emblema partidului Nasjonal Samling atârnau deasupra intrării sculptate în lemn.

Nordstrum îşi trase bereta din lână mai jos pe frunte şi îşi ridică gulerul. Purta ochelari cu rame subţiri, iar barba îi crescuse într-o săptămână. Merse la un tânăr gardian SS postat pe treptele de la intrare.

— Căpitanul Lund, *bitte*?

— *Fragen innen,* spuse soldatul, arătând spre recepţie. Întreabă înăuntru.

— *Danke.*

Foaierul era aglomerat, atât cu soldaţi în uniforme germane, cât şi cu civili, unii aşteptând să le fie aprobate diverse permise de către autorităţile germane, alţii depunând petiţii pentru membrii familiilor lor care erau reţinuţi acolo. Pe un avizier, Nordstrum văzu fotografiile fugarilor. Fotografia lui şi a lui Jens – ambele erau din tinereţe, când erau bărbieriţi şi îngrijiţi. Sub ele scria cu litere mari: CĂUTAŢI PENTRU CRIME ÎMPOTRIVA STATULUI. RECOMPENSĂ 5 000 DE COROANE. Dar era evident că toată lumea e mult prea preocupată de propriile probleme pentru a se gândi să caute un chip familiar în jur.

La recepţie, un funcţionar german îşi dădea silinţa, într-o norvegiană stâlcită, să calmeze o femeie care nu găsea un membru al familiei. Un ofiţer Hirden îi traducea tirada cât putea de repede.

Nişte trepte late, acoperite cu mochetă, duceau la etajele superioare – clădirea avea doar trei nivele, dar încă era una dintre cele mai proeminente din Rjukan. Un drapel cu svastică roşie era agăţat în mod impertinent de grinzi. Nordstrum ştia că la etaj erau adevăraţii arhitecţi ai tuturor represaliilor şi crimelor împotriva statului: acest Dieter Lund, despre care îi vorbise Einar şi pe care Kurt şi-l amintea din copilărie. Şi Muggenthaler, şeful Gestapoului local.

Sub scară, Nordstrum observă o uşă – cu siguranţă, ducea la subsol. În timp ce o privea, un sergent robust ieşi pe ea suflecându-şi mânecile, de parcă ar fi făcut cine ştie ce treabă murdară, şi începu să urce scările.

Kurt îşi dădu seama că bărbatul tocmai ieşise din celulele în care era întemniţat şi tatăl lui.

Cercetă camera şi calculă rapid de ce ar avea nevoie pentru a-şi duce planul la capăt. Cele mai multe acţiuni, chiar şi cele mai îndrăzneţe, nu necesită decât voinţa şi curajul necesare pentru a le încerca. Pe timpul nopţii, probabil că locul e păzit de câţiva gardieni, nu prea mulţi. Ar avea nevoie doar de un partener care să îl ajute să elimine în tăcere pe oricine ar găsi în foaier, apoi să coboare la subsol. Câte gărzi or fi acolo? Ar mai avea nevoie de un om care să aştepte afară, în maşină. Observă o uşă în capătul

holului, care dădea spre Strada Kveg şi era păzită de un singur gardian.

Dar Nordstrum îşi construia reţeaua de agenţi pentru binele cauzei Aliaţilor, nu pentru vendete personale.

Şi, după cum spusese Einar, tatăl lui era infirm. Chiar dacă ar reuşi să îl scoată din celulă şi din sediu, unde să-l ducă? În vidda? Bătrânul nu ar putea să urce până acolo. Afară din regiune? După un asemenea act sfidător, cele două drumuri de intrare şi ieşire din sat ar fi închise în cinci minute. Să-l ascundă într-un subsol mai prietenos pe undeva? Dar unde? Şi pe toată durata războiului? Ar fi la fel ca închisoarea. În plus, nici măcar nu ar ajunge la jumătatea distanţei până la Vigne.

Şi, desigur, ar mai fi represaliile. Chiar dacă ei ar reuşi să scape, mulţi oameni nevinovaţi ar plăti, cu siguranţă. Câte alte Anna-Lisette ar mai avea Nordstrum pe conştiinţă? Din pricina dorinţei lui de a-şi salva tatăl şi din ura pentru cei care îl arestaseră.

Nu face nimic stupid, *Kurt*, îi spusese Einar. Încă mai avea treabă de făcut. *Şi avem nevoie de tine.* Tatăl lui se descurcase întotdeauna singur. Probabil că nici nu ar accepta să meargă cu el, ştiind că ar fi o povară. Nordstrum şi-l închipuia refuzând să iasă din celulă – un catâr încăpăţânat până în ultima clipă.

Era mai bine să plece de acolo. Ar fi nebun să rişte.

Pe când se întoarse să plece, atenţia lui Nordstrum fu atrasă de sunetul unor paşi greoi coborând scările.

•

Dieter Lund ieşi din biroul lui şi porni spre foaier, pregătit să inspecteze noile proceduri de securitate pentru barajul de la Mosvatn, pe care le schiţase personal împreună cu Muggenthaler, după raidul de la Norsk Hydro. Era însoţit de consilierul său, Locotenentul Norberg de la NS, iar în urma lor venea inginerul-şef de securitate Oren Karsten – un linguşitor astmatic pe care i-l băgase pe gât Muggenthaler şi care se învârtea mereu cu hârtiile şi tabelele după el. Maşina de serviciu îi aştepta afară.

Deşi în ultimele săptămâni nu reuşiseră să prindă nici măcar unul dintre sabotorii implicaţi direct în atacul de la Norsk Hydro, poliţia reţinuse zeci de potenţiali provocatori din sat. Închisoarea devenea neîncăpătoare. De asemenea, Gestapoul anunţase că observase activitate recentă în vidda – semnale noi ale unor transmiţătoare radio. Fuseseră zărite urme singulare între anumite cabane. Dacă era cineva acolo sus, pe platou, mai devreme sau mai târziu avea să comită o greşeală, iar ei îl vor prinde. Aveau trupe instalate pretutindeni.

Era doar o chestiune de timp până aveau să dea nas în nas cu responsabilul. Chiar de-ar fi fost Kurt Nordstrum, despre care toată lumea

pretindea că este foarte priceput şi îndemânatic. De altfel, Lund era convins că Nordstrum este omul din vidda.

— Căpitane, această diagramă arată noua configuraţie a minelor de la baraj..., spuse inginerul Karsten, coborând treptele în urma lui Lund. Poate am putea să o revizuim în maşină?

— Da, da, spuse Lund, ignorându-l cu o fluturare din mână în timp ce coborî ultima treaptă.

Respiraţia lui Karsten mirosea de parcă omul mâncase o conservă cu mâncare pentru pisici la prânz.

Foaierul era neobişnuit de aglomerat în această dimineaţă. Plimbarea la baraj avea să îi prindă bine, chiar şi doar din motivul că avea să scape pentru câteva ore din cuibul acesta de vânători de influenţă.

— Vă rog, faceţi loc, spuse Locotenentul Norberg, croindu-şi drum prin mulţime pentru a-i face loc lui Lund.

Privirea căpitanului căzu pe cei care aşteptau la cozi lungi pentru a-şi spune ofurile sau care fuseseră chemaţi aici drept martori sau pentru a da declaraţii. Sau care sporovăiau inutil despre dispariţia unei persoane dragi.

— Căpitane, vă rog, vă implor..., spuse cineva când îl zări.

— Scuze, nu am timp. Te rog să depui cerere.

Lund trecu printre ei de parcă ar fi fost vite şi atât. Înaintă spre ieşire, unde îl aştepta maşina şi...

Se opri.

Aproape că ajunsese la uşă când chipul pe lângă care tocmai trecuse îi deveni limpede în minte. O imagine veche, din urmă cu mulţi ani – la început înceţoşată, dar apoi clară ca lumina zilei.

Lund se răsuci brusc. Bărbatul dispăruse.

— Norberg, bărbatul acela cu beretă, spuse el. L-ai văzut?

— Care bărbat, căpitane?

Lund privi spre capătul foaierului.

— Cel cu jachetă bleumarin de marinar şi beretă gri, din lână, spuse el, pornind înapoi prin mulţime. Era chiar acolo acum câteva secunde.

Trecuseră mulţi ani, desigur. Şase, şapte? Dar văzuse ceva în ochii lui, ceva care îl transportă pe Lund în timp prin toţi acei ani. Să fie oare aici? *Imposibil,* îşi spuse în sinea lui. Ar fi un act de o cutezanţă incredibilă – doar un prost ar îndrăzni să facă aşa ceva. Un prost sau cineva care pune ceva la cale. Probabil aflase că tatăl său e închis în celulele de la subsol.

— Locotenente, un bărbat cu jachetă bleumarin şi beretă gri stătea aici acum o secundă. Probabil că a ieşit prin spate. Găseşte-l!

— Da, căpitane, spuse Norberg, scoţându-şi pistolul şi suflând în fluier de trei ori.

Mulţimea din foaier se dădu rapid la o parte. Lund şi Norberg îşi croiră drum printre oameni, înghiontind o femeie în pardesiu lung, care le stătea în cale.

— Lăsaţi-ne să trecem!

În capătul unui coridor îngust erau câteva trepte care duceau la intrarea din spate.

Cei doi ieşiră în fugă în stradă şi scanară ambele direcţii cu privirea. Norberg avea pistolul în mână şi fluierul în gură, pregătit să sune alarma.

Strada era pustie. Un gardian german stătea la uşă.

— Hauptman, un bărbat îmbrăcat într-o haină bleumarin tocmai a ieşit pe aici acum o clipă. L-ai văzut?

— Îmi pare rău, domnule, răspunse gardianul. Nu am văzut pe nimeni cu această descriere.

— Pe nimeni...? spuse Lund, privind în ambele direcţii. Imposibil, tocmai a ieşit cu o secundă în...

Înainte să rostească „urmă”, Lund se întoarse grăbit în clădire. Pe coridorul îngust pe care tocmai veniseră, era o uşă chiar lângă foaier. O debara de serviciu. Lund se opri lângă ea, îşi scoase pistolul şi puse mâna pe mânerul uşii.

Se dădu într-o parte, ţinând pistolul pregătit la piept, şi deschise brusc uşa.

De coada unui mop dintr-o găleată erau agăţate o jachetă bleumarin şi o beretă gri. Ochii lui Lund se luminară, iar căpitanul zâmbi aproape triumfător.

— Nordstrum. E aici! spuse el, alergând apoi spre capătul coridorului, căutând un bărbat înalt cu păr scurt şi blond, exact cum şi-l amintea.

Nimic.

— Locotenente, vino cu mine! spuse Lund, croindu-şi drum spre intrarea principală şi ieşind grăbind afară, printre gardieni.

Ridică pistolul şi se întoarse în toate direcţiile, ţinând degetul încordat pe trăgaci.

Nimeni.

În ciuda acestui lucru, sângele îi gonea prin vene ca un râu învolburat – de câteva luni avea aceeaşi senzaţie, acelaşi instinct, că Nordstrum îl ucisese pe ofiţerul Hirden de pe feribot. Iar acum îi spunea că tot el e în spatele sabotajului de la Norsk Hydro. Şi era posibil să fie aici, la sediul Gestapoului, unde era întemniţat tatăl lui, probabil din niciun alt motiv în afară de a încerca să îl elibereze.

— Căpitane, cine era? îl întrebă Norberg, care îl ajunse în sfârşit din urmă pe stradă.

— Un vechi prieten.

— Vechi prieten...? spuse Norberg, privindu-l confuz.

— Kurt Nordstrum, locotenente. Sună alarma! Şi circulă prin sat fotografiile pe care le avem cu el. Nu poate fi prea departe.

53.

Trecând în grabă pe lângă gardieni, prefăcându-se că recunoaște o femeie pe stradă și alergând pentru a o prinde din urmă, Nordstrum dădu colţul şi se strecură printre tarabele din piaţă, printre negustorii de peşte şi de carne, până ajunse la depozitul de biciclete al unui văr de-al său, pe Strada King Olaf. Vărul fusese închis de la începutul războiului, aşa că depozitul era pustiu. Kurt se ascunse în spatele rampei de încărcare, în timp ce paşi greoi tropăiau pe trotuar și fluierele răsunau pe străzile din jur. Soldaţii treceau grăbiţi pe lângă depozit.

— Căutaţi acolo! porunci un bărbat în norvegiană. Voi trei, verificaţi clădirile astea.

Cu răsuflarea tăiată, Nordstrum îşi ţinu pistolul la îndemână, aşteptând să vadă dacă va fi nevoit să îl folosească.

Paşii trecură.

După aproximativ o oră, sunetele urmăririi se stinseră. Nordstrum găsi pelerina de ploaie galbenă a unui pescar, o îmbrăcă şi se strecură spre străzile lăturalnice, trecu pe lângă cimitir şi ieşi afară din sat.

Până la ferma tatălui său erau 3 km. Din când în când, mai vedea câte o maşină de poliţie NS trecând în goană, cu sirenele răsunând asurzitor. Aşteptă lăsarea întunericului şi se ascunse în umbra bisericii din apropierea casei tatăl său. Avea nevoie de o haină călduroasă şi de schiuri. Observă o maşină parcată pe o stradă nu prea îndepărtată şi două siluete întunecate înăuntru.

Era prea riscant, hotărî el. Oricine ar fi fost, NS sau Gestapo, era clar că supravegheau ferma.

Acum ştiau cine e şi că e prin preajmă.

Întrebându-se încotro să o apuce, Kurt porni de-a curmezişul printr-un câmp acoperit cu zăpadă, apoi ieşi din nou la drumul principal la aproximativ 1,5 km în vestul satului. Făcu semn autobuzului care ducea la Vigne şi Mosvatn, aflate la aproximativ 20 km distanţă. Bătrânul şofer, pe care Nordstrum îl recunoscu, doar încuviinţă din cap drept salut, de parcă l-ar fi văzut zilnic în ultimii trei ani. Kurt merse spre locurile din spate şi se

aşeză pe un scaun apropiat de ieşire, lângă o femeie în vârstă înfofolită, care croşeta, şi o fată de aproximativ 16 ani, care probabil mergea acasă de la muncă. La fiecare oprire, Nordstrum era pregătit să coboare ca din puşcă, în caz că urcau oameni nepotriviţi în autobuz. Dar nu se întâmplă acest lucru.

Kurt coborî în Vigne, îşi ridică gulerul jachetei şi merse aproximativ 1,5 km pe Strada Nils. Începu să ningă. În capătul unui câmp vast, găsi frumoasa casă din piatră cu un Opel parcat în faţă. Aşteptă după un copac până când fu absolut convins că nu îl urmărise nimeni, apoi urcă pe verandă şi ciocăni la uşă.

Einar Skinnarland deschise şi căscă ochii uimit.

— Kurt? spuse el, privind în spatele prietenului său pentru a se asigura că nu îi urmăreşte nimeni. Ce dracu' cauţi aici?

— Scuze de deranj, prietene. Dar am nevoie de o haină şi de nişte schiuri, apoi plec de pe capul tău.

— Sigur, intră.

Einar ştia că dacă Nordstrum apăruse la uşa lui, situaţia nu era una banală.

— Ce naiba se petrece? îl întrebă el. Nu ar trebui să fii aici, Kurt. Dumnezeule, pari îngheţat.

— Îmi pare rău, dar nu am avut de ales. Am fost nevoit să îmi abandonez echipamentul în Rjukan.

O salută pe soţia lui Einar, pe care nu o mai văzuse de când începuse războiul.

— Marte, spuse el, descălţându-se de ghete pentru a nu uda covorul. Îmi pare rău că vă deranjez.

— Kurt.

Nordstrum nu îşi putea da seama dacă femeia era furioasă pe el că apăruse pe nepusă masă sau doar îngrijorată de starea lui. Marte îl privea în timp ce zăpada se scurgea din hainele lui.

— Mergi lângă foc, îi spuse ea. Îţi aduc o pătură şi ceai.

— Ar fi minunat, dacă nu te superi.

Când Marte ieşi din încăpere, Einar îi spuse:

— E mult prea periculos pentru noi toţi să te afli aici, Kurt. Copilul meu cel mic e sus. Ce te-a adus în Rjukan?

— Nu stau mult, promit, spuse, apoi îl privi vinovat. Nu puteam să îl las să putrezească acolo, Einar, fără să văd cu ochii mei.

— Tatăl tău? şopti Einar. Să vezi ce, Kurt, dacă poţi să îl scoţi de acolo? Ţi-am spus să nu faci nimic stupid. Şi ce ai aflat?

— Că nu este imposibil, răspunse Nordstrum, încălzindu-şi mâinile la foc. Ar fi nevoie cam de trei oameni. Noaptea. În funcţie de ce am găsi la parter.

Ar putea fi trasă o maşină în spate.

— Şi apoi? Chiar dacă ai mai reuşi încă un miracol, tatăl tău nu este tocmai în formă ca să devină fugar. Aţi fi ucişi amândoi. Trebuie să înveţi un lucru, Kurt. E nevoie doar de un act stupid ca să anulezi tot binele pe care l-ai făcut în acest război.

— Am înţeles. Dar l-am văzut, totuşi, Einar.

— Pe tatăl tău? Cum?

— Nu pe el, pe fostul nostru coleg de clasă. A trecut chiar pe lângă mine cu uniforma lui de Hirden.

— Pe Lund?

— Da. Şi el m-a văzut pe mine.

— Deci ăsta era motivul agitaţiei de mai devreme. Acum încep să înţeleg. Totuşi, a fost al naibii de stupid, Kurt. Oamenii contează pe tine. Eşti mult prea valoros pentru a fi prins într-un joc de răzbunare personală. Data viitoare...

— Data viitoare îl voi împuşca, este o promisiune, spuse Nordstrum în timp ce Marte reveni cu o tavă cu biscuiţi şi o ceaşcă cu ceai fierbinte. Marte, eşti prea amabilă. Nu am vrut să vă deranjez.

— Nu este niciun deranj, Kurt. Dar fiul nostru este la etaj, spuse ea ezitând. Nu poţi sta mult.

— Nu stau, doar să îmi beau ceaiul. A trecut ceva vreme de când o femeie mi-a făcut ceai.

•

Îl echipară cu bocanci, schiuri şi o haină îmblănită de vânătoare pe care Einar o găsise printre nişte lucruri vechi. De îndată ce se încălzi, Nordstrum traversă câmpul din spatele casei şi se îndreptă spre dealuri. În următoarele câteva zile, îşi croi drum prin ferma familiei Skinnarland, care avea în pădure un şopron de afumare a cărnii pe care nu-l foloseau, de a cărui existenţă ştia doar familia. Emma, cumnata lui Einar, îi aduse mâncare şi o pătură. Zilele îi erau singuratice şi reci, având doar o sobă pe lemne la dispoziţie, dar se încălzea cu convingerea că ceea ce făcea era corect şi necesar. Dormea cu pistolul pe pernă şi nu scăpa câmpurile din ochi, în caz că nemţii îi luaseră urma până la fermă. După patru zile, când fu convins că drumul e liber, urcă înapoi în vidda.

În Uvdal găsi o piatră în cutia poştală a lui Ox.

Ox şi Sassy[7] (numele de cod al Hellei, cuvânt pe care Nordstrum îl învăţase în Anglia şi care o descria bine pe femeie) schimbau deja mesaje cu SOE. Un pachet cu provizii le fusese livrat în vidda, iar el şi Ox merseră să îl

---

[7] În limba engleză, „sassy” = impertinent, obraznic (n. t.).

recupereze. Pachetul conţinea şi un radio nou. Raportară intensificarea prezenţei trupelor în vidda şi primiră vorbă că, în curând, ar putea fi lansaţi în zonă mai mulţi agenţi. Schimbul de informaţii funcţiona perfect acum – atât Ox, cât şi Hella, erau potriviţi pentru sarcină. Deşi Nordstrum fu nevoit să recunoască faptul că gândurile îi zburau mai mult la ea, decât la măcelarul cu umeri laţi.

Cei de la SOE păreau să fie încântaţi.

Cea mai bună veste pe care o primi fu că echipa Gunnerside reuşise să ajungă în Suedia. Toţi, cu excepţia unui membru, spunea mesajul. Se despărţiseră de yankeu şi se temeau că îl pierduseră.

Gutterson. Era un flăcău bun, care îşi meritase locul în echipă alături de ei, iar lui Nordstrum îi păru rău să audă acest lucru.

— Ce este Gunnerside? întrebă Hella în cabana tatălui ei, după ce îi înmână mesajul decodat.

— Doar nişte prieteni de-ai mei, răspunse Nordstrum, ridicând din umeri.

— Păi, probabil că îţi sunt prieteni foarte buni. Nu te-am văzut niciodată zâmbind atât de larg. Sau atât de trist.

— Ştii că există lucruri pe care nu ţi le pot dezvălui. Şi mai zâmbesc din când în când. Doar că nu prea am avut motive în ultimii ani. E ceva de băut în cabană? Ar trebui să ciocnim.

— Tata ţinea ceva pe aici pe undeva.

Hella găsi nişte whisky şi o sticlă veche de aquavit într-un bufet, umplu două pahare şi ciocniră în cinstea întoarcerii în siguranţă a prietenilor lui şi a yankeului, a cărui soartă nu era cunoscută.

— Ce bine ar fi să merg în Suedia, spuse Hella, aşezându-se la masă. Ar fi bine, măcar pentru o săptămână, să pretind că războiul ăsta nu există. Am fost în Stockholm de câteva ori. Cu Anders.

— Poate o să te duc într-o zi, spuse Nordstrum.

— Noi doi? spuse ea, închinând paharul spre el. Deci ai totuşi o inimă. Oricum, cred că sunt mai mare decât tine cu vreo zece ani. Sunt sigură că poţi găsi o tânără drăguţă, cu cazier curat.

— Am învăţat un lucru: în război, vârsta nu contează, nici trecutul cuiva. Suntem toţi la fel. Oricum, dacă soţul tău nu se întoarce, consideră că e o întâlnire.

— O să-mi notez în calendar, spuse ea râzând. Dar nu-mi cumpăr o ţinută nouă deocamdată.

— Eu sunt un om de cuvânt, zise Nordstrum, punând paharul pe masă. Nu fi atât de sigură că nu vom merge în Suedia.

•

Einar cunoştea pe cineva în Miland care ar putea fi interesat să

muncească, astfel că Nordstrum călători până acolo cu feribotul şi autobuzul, având cu el o geantă cu unelte, dându-se drept tâmplar. Omul era vânzător de bere, ceea ce era perfect, întrucât era întotdeauna pe drum, astfel că putea transmite de oriunde. Numele lui era Reinar.

În general, dacă omul era inteligent şi precaut, la început refuza oferta lui Nordstrum. Niciodată nu ştiai cu cine vorbeşti zilele acestea, Gestapoul se infiltrase peste tot în rândul populaţiei locale şi atât voia, să găsească simpatizanţi ai Aliaţilor.

Drept urmare, Reinar refuză politicos dar ferm, în ciuda recomandării lui Einar. De unde ştia el că Nordstrum ăsta e cine zicea el că e?

Dar Kurt îi puse în mâini un mic aparat de radio, la care prindea BBC-ul.

— Aparatul ăsta e ilegal, nu? întrebă Reinar şi mai suspicios.

— Spune-mi numele mamei tale, zise Nordstrum, apoi ascultă ştirile de vineri de la BBC. Te vei convinge.

— Numele ei? spuse precaut Reinar. O cheamă Regina.

— Nu uita, vineri, spuse Nordstrum şi se ridică.

Trei zile mai târziu, crainicul BBC spuse „Salutări speciale pentru Regina" chiar înainte de ştirile nopţii, convingându-l pe Reinar că legătura lui Nordstrum cu Anglia este reală.

— Care este berea ta preferată? îl întrebă Reinar la următoarea lor întâlnire, arătându-i cu degetul catalogul de produse de pe masă, care, în acele zile, includea berile nemţeşti Lowenbrau şi Hofbrau.

— Guinness zilele astea, răspunse Nordstrum.

— Și a mea, spuse Reinar, închizând catalogul.

Înţelegerea fu pecetluită.

— Dacă îţi percheziţionează maşina, vei fi împuşcat, îl avertiză Nordstrum.

— Eh, în cazul ăsta mulţi oameni vor rămâne cu gura uscată, răspunse zâmbind vânzătorul de bere.

Aveau nevoie de încă un aparat de radio. Nordstrum lăsă o piatră în cutia poştală a Hellei, apoi puse mesajul codat într-o sticlă pe care o lăsă într-un canal de scurgere din apropierea casei ei. Femeia o luă în drum spre muncă.

Două zile mai târziu, Hella mută semnul DESCHIS de pe uşa din faţă, pe fereastra din stânga a parfumeriei. Nordstrum cumpără un pachet de ţigări de la tutungeria de peste drum, iar în acea după-amiază schie până la cabana ei.

— Au spus că va dura o săptămână, zise ea, dându-i mesajul, în timp ce Kurt îşi sprijini schiurile de perete şi îşi scutură zăpada de pe bocanci. Vor livra radioul aproape de Mosvatn, sâmbătă. Dacă ai nevoie de ajutor, vin cu tine.

— Tu? întrebă Nordstrum zâmbind. Sună bine, dar mă tem că nu se poate.

— De ce nu? Ştiu să schiez. Anders şi cu mine ne-am petrecut de multe ori vacanţele în munţi. Pot şi să mânuiesc un pistol. Uite...

Hella avea un pistol cehesc în sertarul unde îşi ţinea şi radioul.

Nordstrum zâmbi din nou.

— Pun pariu că poţi. Dar nu ştii niciodată peste ce poţi să dai pe drum. Şi oricum, ai devenit mult prea valoroasă aici.

— Ei bine, nu o să renunţ. Pot să fac mai mult de atât. Stai să îţi fac un ceai.

— Rapid, spuse Nordstrum, aruncând o privire pe fereastră. Nu îmi place cum arată vremea şi am un drum lung de făcut. Ar trebui să plec.

Mai citi mesajul o dată şi îl aruncă în foc. O privi pe Hella mergând la plită şi punând apă la fiert. Era frumoasă astăzi – ca întotdeauna. Dar azi purta un pulover lung, alb, şi pantaloni strâmţi negri, din lână, care îi accentuau silueta. Părul castaniu şi lung îi cădea pe umăr într-o pleată lejeră.

— Lapte? îl întrebă ea, întorcându-se şi observându-i privirea.

— Nu, simplu, te rog, spuse Nordstrum.

Discutară puţin despre zvonurile unei invazii Aliate iminente, care se presupunea că va avea loc în Norvegia, şi despre soţul ei, care fusese director de şcoală înainte de război. Şi, pentru prima dată, Hella îi spuse că are un fiu. Nordstrum o lăsă să îi mai umple o dată ceaşca, apoi merse la fereastră.

— Începe să ningă.

Hella veni lângă el, privind şi ea afară. Kurt era convins că simţise parfumul pe care el îl testase în magazinul ei – curmal japonez.

— Ai mult de mers?

— Destul, răspunse el.

Nordstrum nu îi spusese niciodată unde locuieşte, în cazul de faţă, o cabană lângă lacul Maure, dacă nemţii nu o arseseră şi pe aceasta din temelii. La 15 km depărtare. Avusese grijă să pună distanţă între ei, în eventualitatea în care ea ar fi descoperită, şi să nu o implice mai mult decât era deja implicată.

— Poate se va opri în curând, spuse el.

— Vine dinspre nord, zise ea. Nu e cel mai bun semn.

Ochii li se întâlniră, iar pentru o clipă îndelungată se lăsă tăcerea între ei, suficient cât să le poarte gândurile într-un loc pe care niciunul nu l-ar fi crezut posibil.

— Dacă vrei, mai este o pătură în dulap...

Nordstrum o privi. *De ce nu*? auzi o voce în mintea lui. Se putea întâmpla orice. Nici măcar nu aveau garanţia că vor mai fi în viaţă săptămâna

următoare. Sau chiar mâine.

— Hella, spuse el încet.

— Nu mă înţelege greşit, îmi iubesc soţul. Dar cine ştie când se va întoarce. Sau dacă...?

Ar fi atât de uşor, îşi spuse Nordstrum. Deja simţea că respiraţia femeii devenise sacadată. Şi nu era ca şi cum el nu se gândise la asta. Dar dacă ar ceda, ar deveni neglijenţi, era convins de acest lucru. Şi ar fi expuşi amândoi. Şi sentimentele – în războiul acesta nu era loc de sentimente. După... Era o cu totul altă chestiune.

— Când vom merge în Suedia, spuse el zâmbind, în ochi citindu-i-se regretul, apoi puse mâna pe umărul Hellei. Poţi aştepta?

— Nu te flata, răspunse ea, retrăgându-se şi netezindu-şi puloverul. Pot.

— Bun. Ar trebui să plec acum. Şi tu. Urmele alea de afară ar putea alerta musafiri nepoftiţi. Te ajut să ascunzi radioul.

Construiseră un compartiment fals în dulapul din dormitor, care ar fi greu de găsit.

— Desigur, spuse Hella, iar Kurt detectă o urmă de dezamăgire în glasul ei – aceeaşi dezamăgire pe care o simţea şi el.

Ea se ridică şi îl privi lung cu ochi indiferenţi.

— Trebuie să fiu la magazin devreme mâine-dimineaţă, spuse ea zâmbind. În Suedia, atunci.

54.

Naziştii reluară producţia de apă grea la Vemork nu după doi ani – cum estimaseră Aliaţii – ci după două luni.

Doar două luni.

Până în mai, Nordstrum recrutase şi instruise cu succes cinci agenţi. Dar Einar transmise în Anglia vestea că celulele de concentraţie ridicată pe care Kurt și echipa lui le eliminaseră fuseseră reparate suficient cât să poată relua producţia de oxid de deuteriu. Din moment ce distilarea noii ape grele necesita o rezervă existentă de produs finit, canistre de D2O care fuseseră transportate anterior în Germania fuseseră aduse înapoi la Vemork pentru a accelera procesul.

Şi mai îngrijorător, conform sursei lui Einar din interiorul uzinei, era că mandatul de la Berlin nu mai cerea 450 litri de apă grea pe lună, cantitatea asigurată anterior de Norsk Hydro, ci 1 400 litri. Circula zvonul că recentul colaps al Armatei Germane la Stalingrad îl făcuse pe Hitler să grăbească

dezvoltarea unei arme care să poată înclina balanţa războiului în favoarea lui.

Vestea aruncă Londra într-o stare de alertă maximă, cei din Comandamentul Aliat fiind mai convinşi ca niciodată că naziştii se apropiau de ceva. În Washington, la fel de convins era și Generalul Leslie Groves, liderul militar al Proiectului Manhattan. Acesta le solicită comandanţilor de la Londra ca producţia de apă grea de la Vemork să fie oprită cu orice preţ – și definitiv, de data aceasta.

Dar raidul asupra centralei Norsk Hydro îi făcuse pe nazişti să sporească măsurile de securitate, triplând numărul de gardieni şi înlocuindu-i pe cei vechi cu trupe noi, împrejmuind uzina cu zeci de garduri din sârmă ghimpată și straturi adiţionale de mine, postând gardieni pe acoperiş, care operau în permanenţă reflectoarele de căutare, zidind cu cărămidă toate uşile care ofereau acces în uzină, cu excepţia uneia, și baricadând ferestrele cu zăbrele din oţel, făcând efectiv imposibil accesul.

La Londra, strategii SOE ajunseră la concluzia că un alt raid precum Gunnerside era imposibil. Contingentul necesar pentru a duce la bun sfârşit misiunea ar fi trebuit să fie de o asemenea amploare, încât doar lansarea în Norvegia fără detecţie ar fi fost o performanţă în sine. Raidul ar trebui, de fapt, să fie un asalt total. Apărările centralei erau mult prea avansate acum. Ca să nu mai vorbim de evadarea ulterioară prin traversarea viddei, spre Suedia, care era o cu totul altă chestiune. După pierderile de vieţi omeneşti din operaţiunea Freshman, nimeni de la Whitehall nu mai era pregătit să aprobe un asemenea risc: să trimită pe teren soldaţi și agenţi extrem de bine instruiţi, și implicit valoroşi pentru Aliaţi, cu o șansă atât de mică de a mai reveni vreodată acasă.

Mai exista o ultimă opţiune, care plana greoi asupra tuturor discuţiilor, opţiune în favoarea căreia nu era nimeni din SOE.

În ultimele luni, Forţele Aeriene ale Statelor Unite demonstraseră în alte operaţiuni că bombardamentele de mare precizie erau posibile acum. Facţiuni din Washington şi chiar de la Comandamentul Aliat din Londra încurajau o asemenea acţiune în Norvegia.

Generalul Ira Eaker, comandantul Detaşamentului al 8-lea al aviaţiei americane în Marea Britanie, fu însărcinat cu evaluarea misiunii. Dar generalul nu putu să ofere o altă garanţie în afară de aceea că raidul ar putea fi executat cu un succes „relativ”. Defileul era mult prea îngust, iar ţinta mult prea protejată de pereţii stâncoşi. Compresoarele se aflau în subsolul unei structuri masive din beton, cu șapte etaje. Şi tot fumul şi praful care ar rezulta din primul val de bombardamente ar reduce vizibilitatea la zero pentru bombardierele din valul al doilea.

În plus, riscul era major pentru zecile de civili care locuiau pe o rază de câteva sute de metri în jurul centralei, după cum subliniase Tronstad, şi în satul Rjukan, cu peste 5 000 de locuitori, aflat la doar un kilometru distanţă.

Cu toate acestea, la Londra şi Washington, Churchill şi Leslie Groves ştiau că preţul statului cu mâinile în sân ar fi mult mai mare.

Vara trecu – nu se întâmplă nimic. Nordstrum se mai linişti puţin, poate că oficialilor le venise mintea la cap.

În octombrie primi o telegramă prin intermediul lui Ox:

> Cel mai important este să obţinem informaţii exacte despre condiţiile şi volumul prezentei producţii la Vemork. Când se aşteaptă începerea producţiei finale? Cum va fi transportat produsul? STOP.

Nordstrum primi sarcina de a găsi o persoană cu autoritate în interiorul uzinei, care să poată răspunde la aceste întrebări.

Acum că Jomar Brun era la Londra, mai rămânea o singură persoană.

55.

De două ori pe săptămână, inginerul-şef Alf Larsen se oprea la brutăria din Rjukan şi lua acasă o cutie cu bomboane de ciocolată, unicul său viciu.

Larsen nu bea şi nici nu era un împătimit al jocurilor de noroc – prefera o seară de bridge în defavoarea poker-ului sau barbutului. Adevărul era că nu se simţise niciodată prea confortabil cu femeile şi, în ciuda seriozităţii sale şi a slujbei bine plătite, nu reuşise să atragă o soţie. Muncise întreaga lui carieră pentru slujba pe care o deţinea acum, deşi fusese numit în funcţia respectivă doar după plecarea precipitată a predecesorului său şi a familiei sale în toiul nopţii. Oricât de mult îi ura şi se temea de nazişti – nemţii îi terorizaseră muncitorii şi reduseseră activitatea centralei la unica lor preocupare militară – să te opui lor însemna moarte sigură. Fuseseră foarte clari în această privinţă. Larsen se supusese, angajându-se să îşi facă pur şi simplu treaba şi să treacă prin război fără probleme. Să treacă neobservat, să nu îşi asume riscuri mari – să lase lupta în seama altora. O noapte de bridge sâmbăta, câte o bomboană de ciocolată din când în când – într-o zi, totul avea să fie bine.

— Poftim, inginer Larsen, spuse femeia din spatele tejghelei, legându-i cutia cu bomboane.

— Mulţumesc, Astrid, răspunse el, numărându-şi mărunţişul din buzunar şi plătindu-i exact suma datorată.

— Ne vedem vineri, sunt convinsă, spuse vânzătoarea zâmbind. Ciocolată cu migdale, ca de obicei.

— Cu voia lui Dumnezeu, dacă voi mai fi prin preajmă.

Se întoarse la Opelul său, pe care îl lăsase pe aleea paralelă cu magazinul. Puse cutia cu bomboane pe locul pasagerului, lângă servietă, şi băgă cheia în contact.

— Nu te întoarce, domnule inginer.

Larsen simţi ceva metalic şi rece pe ceafă, iar inima i se opri. Ochii îi ţâşniră spre oglinda retrovizoare şi îl văzu pe bancheta din spate pe bărbatul cu beretă de lână şi barbă blondă ţinând în mână un pistol.

— Nu te panica, porneşte maşina. Vreau doar să îţi vorbesc. Sunt convins că arma nu va fi necesară, spuse bărbatul, coborând pistolul cu amortizor.

— Oricine ai fi, nu asta este soluţia, spuse inginerul, ochii lui scanând oglinda. Poate ştii că sunt supravegheat. Gestapoul ne poate vedea chiar acum; există urechi pretutindeni în Rjukan.

— Tocmai de aceea, aceasta este singura soluţie, spuse Nordstrum. Bagă maşina în viteză şi dă-i drumul. Ai putea opri la taverna Rolf’s pentru o bere.

— Rolf’s? E în drum spre Vigne, nu?

— Exact.

— Să ştii că eu nu beau.

— Nu? Ce păcat, pe vreme de război. Nu îţi face griji, mergi într-acolo, chiar şi aşa.

Încuviinţând din cap sfios, Larsen răsuci cheia în contact şi făcu întocmai cum i se spusese.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Te asigur că nu l-aş fi folosit nicio clipă, spuse Nordstrum, ascunzând pistolul în haină. Dar avem nevoie de ajutor din interiorul uzinei. După cum ştii, situaţia acolo s-a schimbat recent.

— S-a schimbat? spuse Larsen, conducând maşina spre ieşirea din sat, intrând pe drumul principal spre est. Ce s-a schimbat?

— Producţia de apă grea s-a schimbat, spuse Nordstrum şi, pentru prima dată, se aşeză chiar în spatele lui.

Larsen nu spuse nimic pentru o vreme, apoi doar încuviinţă din cap.

— Cu cine eşti?

— Ce contează? Sunt cu regele, asta e tot ce trebuie să ştii. Sunt cu oricine înţelege că Aliaţii trebuie să învingă şi că naziştii trebuie opriţi. Dumneata cu cine eşti?

— Eu vreau doar să rămân în viaţă, răspunse Larsen, aruncând o privire în spate. Ascultă, încerc să ajut, normal. După cum i-am spus prietenului tău,

Skinnarland – presupun că e prietenul dumitale – nu poţi pune prea multe întrebări. Sunt prea mulţi ochi, e mult prea periculos.

— Ştiu că încerci, inginer Larsen. Doar continuă să conduci. Einar mi-a spus că ești un om bun, știm că nu ești cu naziştii. Doar că va veni o vreme când vom avea nevoie să o dovedești într-un mod mai clar.

— Mai clar...?

Nordstrum observă că inginerul începuse să transpire. Continuă să conducă pe drumul șerpuitor, trecând pe lângă casa familiei lui Nordstrum și apoi cotind spre Vigne. Traficul nu mai era aglomerat în afara satului.

— Ascultă, spuse Larsen, eu nu sunt Tronstad. Nici măcar Brun. Nu sunt vreun erou, fac ce pot.

— Mă tem că nu mai este suficient, domnule inginer-șef. Înţelegi acest lucru, nu? Ești om de ştiinţă, nu te poţi preface. Ştii ce vor naziștii. Şi mai ştii și de ce.

— Da, răspunse Larsen, întâlnindu-i ochii în oglindă, în timp ce o broboană de sudoare i se prelinse pe gât. Ştiu de ce.

— La un moment dat, spuse Nordstrum, punându-şi mâna pe umărul bărbatului, până şi cei care au cel mai mult de pierdut trebuie să acţioneze.

Inginerul hărţuit înghiţi în sec şi conduse mai departe.

— Ascultă, voi încerca să vă ajut cu ce pot. Ce spui de asta? Vă voi da informaţii, dar nu pot promite mai mult. Sigur ştii şi dumneata că este important să ai pe cineva ca mine în interior. Nu pot periclita această poziţie.

— Nimeni nu caută să îţi pericliteze poziţia. Eu sunt aici doar pentru a-ţi spune că într-o zi, în curând, vom avea nevoie de mai mult. Va trebui să alegi. Poţi să mă laşi acolo, după curba aia.

Larsen încetini. După curbă era o staţie de autobuz; o bicicletă era sprijinită de o stâncă. Inginerul trase pe dreapta. Aşteptă o secundă, apoi spuse, ţinând privirea îndreptată înainte:

— Chiar nu cred că eu sunt omul vostru.

— O, ba eşti, Larsen. Sunt convins. Vei mai primi veşti de la mine, spuse Nordstrum, ieşind din maşină. Uită-te în oglindă, inginer Larsen, cred că vei găsi răspunsul. Poate data viitoare facem un joc de bridge. Între timp..., spuse Kurt închizând portiera și aplecându-se pe fereastră, bucură-te de bomboane.

56.

Odată cu octombrie veniră şi ninsorile. Nordstrum petrecu mare parte din lună mutându-se dintr-un loc în altul, crescându-şi echipa de agenţi.

În ultimele luni, raziile germane în vidda se mai reduseseră şi deveniseră mai puţin organizate. Presupunerea nemţilor, conform spuselor lui Einar, care auzise de la sursele sale de la uzină, era că echipa de agenţi responsabilă pentru sabotaj părăsise de mult ţara. Şi chiar dacă unul dintre ei fusese zărit şi era încă în regiune, producţia la Norsk Hydro fusese reluată, iar ei nu mai puteau justifica o asemenea mobilizare de trupe pentru a da de urma unui singur om. Acum, efortul nemţilor se concentra pe fortificarea măsurilor de apărare a centralei. Automobilele dotate cu radare pentru semnal radio încă patrulau pe teren. Raţionamentul lor era că, oricine ar fi în vidda, mai devreme sau mai târziu va face o greşeală şi le va cădea în plasă.

•

În vara aceea, Nordstrum aflase prin intermediul reţelei sale de agenţi că tatăl lui fusese transferat la lagărul de concentrare de la Grini. Era ca o sentinţă la moarte pentru un om în starea bătrânului, Kurt ştia acest lucru. La scurt timp după aceea, printr-un mesaj transmis pe furiş din lagăr, află că tatăl lui murise.

Ce aş fi putut să fac? se întrebă în sinea lui. Să îl ia din casa lui? Şi unde să îl ducă? În Anglia, poate? Cum? În alt sat? Bătrânul nu ar fi fost niciodată de acord. Să organizeze un raid pentru a-l scoate din închisoare? Einar avea dreptate, asemenea fapte ar fi fost stupide şi ar fi pus în pericol cauza lor. Nordstrum învăţase că asta face războiul, îţi ia lucruri. Le zdrobeşte în fălcile lui indiferente, asemenea unui tanc trecând în drumul său peste prieteni şi duşmani deopotrivă, lăsând în urmă doar amintirea lor. Acum nu mai era vreme pentru regrete; tatăl lui ar fi înţeles. *Ce poţi să faci*, îşi spunea Nordstrum, *în afară de a încerca să eviţi ca acele fălci să te prindă şi pe tine într-o bună zi*?

Pe la jumătatea lui noiembrie, Nordstrum îşi făcu rondul prin Uvdal şi observă semnul ÎNCHIS din magazinul Hellei pus la fereastră, nu pe uşă.

Era abia ora 4 după-amiaza. Lumina era stinsă în magazin. Hella ştia să fie precaută şi să nu atragă atenţia asupra ei. Era evident că sosise ceva pentru Nordstrum.

Kurt se gândise de nenumărate ori la momentul acela din cabana ei, când aproape că cedase, şi regreta adesea că nu o făcuse. De atunci, oportunitatea şi momentul potrivit nu mai apăruseră. În plus, el avea o regulă strictă în această privinţă. Dacă ar fi cedat, chiar şi o singură dată, sau s-ar fi implicat

într-o relaţie, ar fi fost expuşi amândoi în faţa pericolului. Pentru moment, totul se învârtea în jurul războiului. Dar după... *Totuşi, ce îi împiedica acum*? îşi permitea uneori să gândească. Puteau muri oricând. Câteva ore de plăcere i-ar mai lua gândul de la toată moartea pe care o văzuse.

Dar Nordstrum nu îşi încălcă regula.

Stratul de zăpadă era potrivit, astfel că străbătu pe schiuri drumul de o oră din sat până la cabana ei. Avea întotdeauna grijă să evite alţi călători pe drum, mai ales vara şi toamna, când mai mulţi oameni se aventurau în munţi. Astăzi trecu doar pe lângă doi şi îi salută, dar nu înainte de a-şi pune masca de schi pentru a-şi ascunde chipul. În apropiere de valea în care se afla cabana Hellei, Kurt observă un Storch zburând la altitudine joasă. *Ce caută aici*? Nordstrum se adăposti până când avionul de recunoaştere german se îndepărtă.

După aproximativ 1,5 km, labirintul urmelor de schiuri se sfârşi. Rămăsese una singură, iar Nordstrum presupuse că era urma Hellei care se îndrepta spre cabana sa. Iniţial, Kurt se simţi uşurat la gândul că avea să o găsească acolo, dar treptat, studiind urma, îl cuprinse o senzaţie de nelinişte când îşi dădu seama că nu era proaspătă şi că era posibil să fie din ziua anterioară.

Când mai avea de parcurs aproximativ 1 km, neliniştea i se transformă într-o teamă categorică.

O a doua urmă părea să o fi interceptat pe a Hellei – un vehicul. Părea a fi urma unei autoşenile germane, singurul mijloc de transport care putea străbate munţii în voie. Venea dinspre vest, poate din Haukeli, un sat despre care se ştia că era plin de nemţi.

Nordstrum simţi un nod în piept.

Patrulele mobile ale nemţilor reprezentaseră de la început o ameninţare continuă. Acesta era şi motivul pentru care Nordstrum şi reţeaua sa de agenţi erau nevoiţi să se limiteze la transmisiuni scurte şi rare. Şi acesta era motivul pentru care doar operatorii deştepţi şi precauţi supravieţuiau.

Dar Hella era suficient de inteligentă şi atentă cât să se încadreze în această categorie.

După ce mai parcurse încă puţin din drum, Nordstrum îşi scoase binoclul şi scană cu atenţie dealurile înconjurătoare. Temerea lui era că nu cumva nemţii să ţină cabana sub supraveghere. Nu văzu pe nimeni. Cu toate acestea, ceea ce vedea în zăpadă nu era un semn de bun augur. Mări pasul şi, în sfârşit, ajunse pe malul lacului şi văzu cabana. Un firicel de fum se înălţa din coşul de pe acoperiş – semn încurajator. Spera că Hella este acolo şi totul e în regulă; că radioul e bine ascuns în spatele peretelui fals din dormitor. Se ruga ca Hella să nu fi fost în mijlocul unei transmisiuni când apăruseră

nemţii. Dar dacă ar exista cineva care ar putea să se controleze în timpul unei asemenea vizite, ea ar fi acea persoană.

Şi mai îngrijorător, urmele autoşenilei duceau direct la uşa ei. Nordstrum înaintă în linişte şi îşi scoase schiurile. *Oare sunt încă aici*? Îşi scoase Colt-ul. Înainte de a intra în cabană, cercetă perimetrul – nici urmă de cineva. Dar în zăpadă văzu un al doilea set de urme, tot de autoşenilă, îndepărtându-se spre vest. Şi niciun semn că Hella ar fi plecat de acolo – doar dacă nu cumva fusese luată în custodie de nemţi.

Nordstrum observă că schiurile ei erau afară, lângă cabană. Merse la uşă cu Colt-ul pregătit în dreptul pieptului şi strigă:

— Hella...?

Niciun răspuns.

— Hella! strigă din nou, apoi aşteptă.

Nimic. Împinse uşa, deschizând-o uşor.

Hella era acolo, pe un scaun, la masa de unde îşi făcea transmisiunile. Kurt tocmai voia să se relaxeze şi să spună „A, ce bine, eşti aici...” când observă că gura îi era întredeschisă, capul aplecat spre umăr, iar ochii ei priveau în gol.

În puloverul alb erau găuri sângerii.

— Dumnezeule, Hella!

Pistolul ei – pe care se lăudase că îl poate mânui – era pe podea. Era evident că mersese să îl ia din sertar, care era deschis. Radioul era pe podea, zdrobit de gloanţe în zeci de bucăţi inutile. Uşa dormitorului era întredeschisă, iar falsul perete pe care îl construiseră ei în dulap era smuls.

Nordstrum căzu pe un scaun lângă Hella şi dădu din cap trist.

— Hella, nu...

Stând acolo, fără viaţă, femeia arăta la fel de frumoasă şi de sfidătoare ca atunci când Kurt o văzuse pentru prima oară în restaurantul hotelului. Îşi puse mâna pe obrazul ei. Era rece ca o stâncă acoperită de licheni în ianuarie, dar încă fin – un lucru prea fin pentru războiul acesta. Simţi o mireasmă uşoară de curmal japonez venind dinspre ea, făcându-l să zâmbească.

Nordstrum găsi o pătură pe un scaun şi o întinse peste ea. Era mai bine să o lase în aceeaşi poziţie, gândi el, oricât de dureros ar fi. I se va simţi lipsa. Cu siguranţă că oamenii din sat ştiau despre fermă. Cineva avea să vină în curând în căutarea ei. Cineva trebuia să îi dea vestea fiului ei. Hella merita o înmormântare demnă de un erou, nu să zacă aici, expusă şi singură. Dar aşa era mai bine.

Pentru o secundă, Nordstrum luă în calcul posibilitatea că fuseseră trădaţi. Ox? Reinar? Dar el nu vorbise nimănui despre ea. La fel cum nici

Hellei nu îi vorbise despre ei. Nimeni nu ar şti să facă o conexiune între agenţi. *Mai există şi alţii, presupun*...? îl întrebase ea odată, cu zâmbetul acela inteligent şi cu ochii ei luminoşi şi migdalaţi.

Da, dar nu ca tine.

Nimeni ca tine.

Poate că Hella fusese ghinionistă, pur şi simplu. Poate că nemţii patrulau pe dealurile din apropiere când detectaseră semnalul ei. Toată lumea ştia că norocul învinge tot curajul şi toate pregătirile din lume. Fără îndoială că ar fi reţinut-o şi ar fi dus-o la secţie, poate ar fi forţat-o să îl dea în vileag pe Nordstrum – poate chiar i-ar fi ameninţat fiul – dacă ea nu ar fi mers să ia arma şi...

Un junghi de teamă îl străpunse.

Se uită în sertarul deschis şi cotrobăi înăuntru – nu era acolo. Apoi îşi aminti că Hella îl ţinea împreună cu echipamentul de transmisie. Alergă la dulapul din dormitor, se lăsă în genunchi şi cotrobăi cu disperare prin toate colţurile falsului compartiment.

Nimic.

Inima i-o luă la goană. Dacă nu îl găsea, era o pierdere mai mare decât radioul – mai mare decât vieţile oricăruia dintre ei. Simţi cum sudoarea i se prelinge pe gât. SOE-ul trebuia anunţat.

Privirea îi căzu apoi asupra şemineului, în care un foc încă ardea mocnit, iar Nordstrum văzu bucăţi arse din coperta neagră printre cărbuni – manualul de coduri.

Răsuflă uşurat.

Când veniseră nemţii, ştiind că nu are timp să ascundă radioul, că probabil este terminată, Hella avusese totuşi inspiraţia de a-l arunca în foc înainte de a merge să ia pistolul. L-ar fi putut da la schimb pentru ceva, Kurt ştia acest lucru. Poate chiar pentru viaţa ei... Sau pentru a fiului ei. Dar ea făcuse ceea ce ar fi făcut şi Kurt. Se aplecă şi luă din foc paginile arse, care încă erau calde, dar se dezintegrau în mâinile lui.

Hella nu îl trădase.

Cineva trebuie să facă ceva, îi spusese ea cândva. Şi făcuse – îşi făcuse treaba.

Nordstrum răscoli cărbunii şi înteţi focul, punând încă un buştean peste ei, şi aruncă înapoi în flăcări restul manualului, aşteptând până când se transformă complet în cenuşă. Apoi merse lângă Hella şi îi acoperi faţa cu pătura.

— Acum te poţi întâlni cu Anders al tău, spuse el încet, amintindu-şi de ofiţerul pe care îl văzuse odată în Gudbrandsdalen şi se gândi că acele vorbe erau la fel de potrivite ca orice rugăciune.

Apoi ieşi din cabană şi îşi puse schiurile în picioare. Porni spre est, spre Rauland. Îi trecu prin cap gândul că fusese stupid din partea lui să permită formarea unor legături în acest război. Legăturile puteau doar să pricinuiască moarte şi regrete, iar el era deja sătul de ele.

O zi mai târziu, acest sentiment avea să devină mult, mult mai puternic.

57.

Dieter Lund stătea la biroul său din Rjukan când auzi primele bubuituri.

Era amiază, iar el se gândea să plece acasă pentru a lua prânzul cu Trudi, când clădirea, apoi întreaga vale, începu să se zguduie. La început, sunetul păru a fi un tunet în depărtare. Dar apoi pământul începu brusc să se cutremure. Lund alergă la fereastră. Cerul era de un albastru senin – era imposibil să fi fost tunete. Şi, în mod sigur, nu era cutremur. Poate o alunecare de teren undeva, deasupra defileului – se mai întâmplase acest lucru cu câţiva ani înainte. Dar Lund îşi dădu seama că era abia noiembrie şi nu era suficientă zăpadă pentru a se declanşa o...

Apoi auzi primele explozii asurzitoare, iar sirenele începură să răsune. Simţi pământul zguduindu-se sub el și știu exact ce se petrece.

Bombe. Aliaţii bombardau Norsk Hydro.

Într-o secundă, cerul fu acoperit de o puzderie de avioane. Erau cu zecile – cu sutele poate. Avioane americane. Prin valul de ceaţă şi fum, stelele şi dungile steagului SUA puteau fi desluşite clar pe fuzelaje. Brusc, pământul din jur fu spulberat. Ar fi trebuit să se culce la podea, ştia acest lucru, sau să se ascundă sub birou – era o piesă de mobilier greoaie şi l-ar proteja în eventualitatea în care clădirea s-ar prăbuşi. Dar Lund rămase la fereastră, holbându-se îndelung afară, nevenindu-i să creadă. Străzile Rjukanului erau în flăcări. Oamenii de pe străzi ţipau, alergau să se adăpostească, ţinându-şi mâinile asupra capetelor.

Bombardau uzina aia nenorocită, proştii, iar unele bombe rătăcite aterizau aici.

Undele de şoc ale exploziilor îndepărtate zguduiau satul. Din când în când, câte o bombă exploda în apropiere. La o stradă distanţă, o clădire se prăbuși învăluită într-o minge de foc, transformându-se într-un morman de moloz. Bucăţi de lemn zburau în jur, acoperişuri se prăbușeau. Peste tot izbucneau flăcări.

Erau nebuni? Nicio forţă aeriană din lume nu putea fi suficient de precisă, nici bombele atât de puternice cât să doboare centrala Norsk Hydro.

Construcţia era, pur şi simplu, protejată mult prea bine de defileul îngust în care se afla. Lund ştia ce voiau Aliaţii să distrugă – compresoarele de la subsolul clădirii din beton solid, mai rezistentă decât orice altă construcţie din Rjukan. Poate chiar din întreaga Norvegie.

Valea se cutremura în timp ce val după val de avioane îşi lansa încărcăturile. Cerul era cenuşiu de praf.

Caporalul Holquvist intră în fugă în biroul lui Lund.

— Căpitane, vă rog, trebuie să vă culcaţi la pământ! Nu puteţi sta acolo!

Lund îl ignoră şi rămase lângă fereastră, cu ochii aţintiţi pe ploaia de bombe care devasta satul.

— Blestemaţilor! strigă el spre cer, nu din milă pentru ceea ce vedea sau pentru distrugerea satului său natal.

Cu toate acestea, se simţea de parcă inima îi era smulsă din piept. Viitorul lui era în joc. Ceea ce se afla la subsolul uzinei era la fel de important pentru el ca pentru orice fizician sau lider de partid din Berlin.

— Caporal, adu-mi maşina!

— Maşina...?

Din acoperiş începu să cadă praf. Caporalul îl privi pe Lund de parcă ar fi fost nebun.

— Căpitane, îmi pare rău, dar trebuie să aşteptăm să se termine atacul. Nimeni nu poate conduce în nebunia asta.

— Cheamă-mi maşina! strigă Lund, întorcându-se spre el. Altfel, te leg cu mâinile mele de uzina aia şi găsesc pe cineva care să îmi respecte ordinele.

58.

Nordstrum auzi despre raid în timp ce era în Rauland cu Reinar şi se întoarse degrabă în Rjukan pentru a asista la bombardamentele din următoarele două zile, cu speranţă şi tristeţe deopotrivă în suflet.

Speranţa – rapid spulberată – că raidul va avea succes, pe măsură ce fiecare bombardier îşi lansa încărcătura asupra centralei aparent impenetrabile. Nordstrum era una dintre puţinele persoane care cunoşteau adevăratul motiv din spatele atacului.

Şi tristeţe, privindu-şi satul natal devastat – clădiri năruite, străzi cuprinse de flăcări, groaza sătenilor nevinovaţi, care habar nu aveau de ce erau atacaţi. Dacă Aliaţii pretindeau că ştiu să execute bombardamente precise, ceea ce vedea furios Nordstrum demonstra că mai aveau de învăţat.

Pe parcursul celor trei zile, 300 de bombardiere B-17 Flying Fortress şi

Liberator ale Forţelor Aeriene americane, bombardară centrala Norsk Hydro cu peste 700 de bombe cântărind mai mult de 220 de kg fiecare. De asemenea, luară în vizor şi centrala electrochimică Saaheim din Rjiukan, unde se credea că sunt stocate rezervele de apă grea. Conform cotidianului din Rjukan, care continuă să își publice gazeta, 21 de civili fuseseră uciși în sat şi în casele care împrejmuiau centrala şi 16 într-un buncăr, unde se strânseseră femei şi copii şi care fusese lovit în plin.

Când fumul se risipi în cele din urmă, centrala Norsk Hydro încă stătea în picioare, neatinsă.

În următoarea săptămână, Nordstrum fu contactat prin radio neîncetat:

> Rugăm să trimiţi cât mai curând informaţii despre succesul atacului aerian american.
>
> Urgent. Avem nevoie de informaţii despre actualul stadiu IMI.

IMI era numele de cod pe care SOE îl folosea pentru apa grea.

Treptat, informaţiile începură să se scurgă în afara uzinei. Una dintre sursele lui Einar se întâlni în secret cu el în piaţa din Vigne. Îi spuse că rezervele de apă grea din camera de electroliză nu fuseseră deloc afectate. Procesoarele şi canistrele de produs finit erau neatinse. Cu toate acestea, îi spuse că staţia de alimentare electrică fusese lovită, fiind astfel incapacitate masivele turbine care produceau energia electrică pentru procesul de electroliză al D2O. Având în vedere cantitatea imensă de energie electrică necesară pentru a pune procesoarele în funcţiune şi efortul necontenit al Aliaţilor de a le distruge, inginerii deciseră, într-un final, că ar fi inutil să repare dauna pentru a continua procesul.

Conform tuturor surselor, producţia de apă grea este pusă în aşteptare, transmise Nordstrum înapoi în Anglia. Cu toate acestea, existau rezervele de produs finit deja depozitate, care continuau să reprezinte o problemă reală. Iar prin drenarea lichidului din celulele de concentraţie ridicată, conform sursei lui Einar, nemţii reuşiseră aproape să dubleze cantitatea de „suc” pe care o aveau în posesie, chiar dacă nu era pe deplin concentrat, obţinând astfel aproximativ 5 tone de produs.

•

Nordstrum călători până la Porgrum la sfârşitul lunii ianuarie, unde se întâlni cu un reprezentant Milborg, rezistenţa norvegiană, din care făcea acum parte și restrânsa lui reţea de agenţi.

— E posibil să încerce să mute rezervele pe care le au, îi spuse Kurt partizanului, al cărui nume era Rolf şi era din Oslo. De îndată ce vor părăsi

zona, vor trebui încărcate în trenuri şi pe vapoare. Ai cumva contacte la docuri?

— Contacte, da, dar agenţi pregătiţi... e cu totul altceva. În plus, docurile şi gara sunt atent supravegheate de nemţi. Cât de mare e încărcătura de care vorbim?

— Între 20 şi 30 de canistre, poate mai mult. Câteva camioane. Probabil că vor fi păzite de întreg dispozitivul pe care îl au la dispoziţie. Şi nu e ca şi cum vor telegrafia momentul şi locul când le vor muta. Sau cum.

— Nu ar putea să le bombardeze britanicii din aer? sugeră Rolf. Sau să atace vaporul?

— Am văzut deja cât de eficiente sunt bombardamentele. E posibil să te putem ţine noi la curent cu momentul când vor pleca, spuse Nordstrum ridicându-se. Cât despre restul...

Ridică din umeri neputincios.

— Ar fi înţelept să îţi alertezi oamenii de la docuri, adăugă el.

— Şi ce naiba e chestia asta? întrebă Rolf în timp ce îşi stinse ţigara. Apa asta grea?

— Tot ce ştiu e că am pierdut 36 de vieţi încercând să o distrugem. Întreabă la Londra dacă vrei să ştii, dar nu îţi vor da mai multe detalii.

59.

În drum înapoi spre Rjukan, Nordstrum luă feribotul spre Nottogen. Era îmbrăcat cu o haină din piele de viţel şi un pulover din lână gros. Părul îi crescuse destul de mult, la fel şi barba, şi purta ochelari cu ramă subţire, dar doar de formă.

Ziua era senină, iar călătoria cu feribotul destul de calmă, munţii reflectându-se în oglinda de un albastru glaciar al apei. Nordstrum se sprijini de balustrada punţii de la pupa, fumând o ţigară. Văzuse câţiva Hirden la bord, dar hotărî că priveliştea merita riscul, astfel că se bucură de ea pentru câteva momente. Trecuse un an de la misiunea de sabotaj de la Norsk Hydro, iar chipul lui dispăruse din minţile multor oameni.

O femeie veni lângă el, ademenită de aceeaşi privelişte. Era drăguţă, avea în jur 20 de ani şi purta un elegant şal din lână violet. O femeie cu oarecare posibilităţi materiale şi gusturi fine, îşi spuse Kurt. Briza îi învolbura părul castaniu, iar femeia îşi ţinea alene cu mâna pălăria cu boruri largi, pentru a nu-i îi aruncată în lac. Poate că avea gusturi, dar nu şi înţelepciune, chicoti Nordstrum în sinea lui. O norvegiancă ar fi fost mai atentă de atât.

Femeia ţipă fără vreun avertisment când pălăria îi căzu pe punte şi fu suflată de vânt spre balustradă. Nordstrum făcu un pas rapid la stânga și o opri cu piciorul.

— Madame, spuse el în norvegiană în timp ce ridică pălăria, o scutură şi i-o întinse.

— *Tussen tak,* spuse ea cu un zâmbet recunoscător şi cu un accent pe care Nordstrum îl percepu a fi germanic.

Femeia vru să-şi pună din nou pălăria, iar Kurt negă uşor din cap, parcă sugerându-i că nu e cea mai inteligentă idee în acele condiţii.

— *Bist du Deutscher*? întrebă el.

— *Nein. Oustereichsch,* răspunse ea. Austriacă. *Sprechen sie Deutsch*?

— *Nein,* mă tem că nu, spuse Kurt, dând din nou din cap.

— *Français*?

— *Juste un peu.* Engleză, poate?

— Da, puţină engleză, zise ea, încuviinţând din cap. Cred că a fost evident că nu sunt norvegiancă, recunoscu femeia, stânjeneala licărindu-i în ochii căprui şi drăguţi.

— Păi, da, o femeie norvegiană nu ar fi ieşit niciodată pe punte fără să îşi ţină bine pălăria, în mod sigur. Asta v-a trădat, spuse Nordstrum.

— Ah..., zâmbi ea. Data viitoare voi şti.

— Iar dacă încercaţi să treceţi drept norvegiancă, zise Kurt, analizând-o din cap până-n picioare şi zâmbind, îmi pare rău, dar asemenea pantofi, deşi eleganţi, nu vă vor fi de prea mult folos în zăpadă, care s-ar putea aşterne cât ai bate din palme.

— Da, spuse ea, plecându-şi privirea pe propria încălţăminte.

Poate că ghetele ei scurte din piele neagră erau confortabile pentru o călătorie lungă, dar...

— Chiar şi de-aş fi în Austria, adăugă femeia, aveţi dreptate în această privinţă. Dar mi-am asumat riscul.

— Vă aflaţi la mare distanţă de casă, spuse Nordstrum, ridicând din umeri, aşa că este scuzabil. Încotro mergeţi?

— La Nottoghen, răspunse ea, pronunţând numele cu un g greoi, în maniera germană.

— Nottogen, o corectă el blând.

— Nottogen..., repetă ea.

— Aţi pronunţat ca un norvegian veritabil. Şi cu ce scop, dacă îmi permiteţi întrebarea? În afară de Muzeul Vânătorii de Balene şi mult lutefisk, nu sunt prea multe de făcut acolo.

— Îl însoţesc pe bunicul meu, care este înăuntru. Este violoncelist. Numele lui este August Ritter. Poate aţi auzit de el? Ne aflăm aici pentru o

serie de concerte în Norvegia. Vă pricepeţi la muzică?

— Am cântat la clarinet când eram mic. Destul de prost, aş putea spune. Într-un final mi-au interzis să continui.

— Evident, v-aţi reprofilat și v-aţi făcut portar de fotbal, din câte văd. V-aţi demonstrat talentul când mi-aţi salvat biata pălărie.

— Doar am întins piciorul, spuse Nordstrum ridicând din umeri. Am avut noroc.

— Ei bine, pe mine m-aţi impresionat. Bunicul meu este destul de renumit. A cântat alături de Orchestra Filarmonică din Viena. Nottogen, spuse ea, pronunţând corect de data aceasta, este a treia destinaţie a turneului. Am fost deja la Oslo şi Sognefjord.

— Şi cât timp veţi sta în Nottogen? întrebă Nordstrum. Nu mă gândesc la oraş ca fiind un centru muzical în Norvegia.

— De fapt, armata germană sponsorizează turneul. Vom sta doar trei zile acolo, apoi vom porni spre Rjukan.

— Rjukan? spuse curios Nordstrum.

— Cunoaşteţi zona? Am auzit că este foarte frig acolo.

— E frig oriunde în Norvegia. Dar Rjukan are un climat propriu, aşa este. Mă tem că va trebui să renunţaţi la pantofii aceştia drăguţi, dacă veţi sta mai multă vreme.

— Am și ghete călduroase în bagaj. Și vom sta o săptămână. Bunicul va susţine două concerte acolo. Unul pentru armată și unul pentru localnici. El a cerut insistent să facă asta.

— La King Edvard Hall?

— Deci cunoaşteţi locul? întrebă ea, privindu-l curioasă.

— Da, puţin. *Şi eu merg tot acolo*, fu el pe punctul de a-i dezvălui, dar apoi se răzgândi, scoţând o ţigară. Fumaţi?

— Nu, mulţumesc. Bunicul meu spune că fumatul dezacordează violoncelul.

Femeia îşi sprijini braţele de balustradă şi scană priveliştea cu privirea. Nordstrum se trezi că nu îşi poate lua ochii de la ea.

— Este foarte frumos aici.

— Când se pornesc furtuni, se schimbă complet peisajul, zise el. Şi se întâmplă destul de frecvent.

— Ei bine, se pare că astăzi avem noroc. De fapt, până acum am fost binecuvântaţi doar cu zile însorite în Norvegia.

— Atunci trebuie să staţi mai mult şi veţi vedea. Priviţi, vedeţi muntele acela? spuse Nordstrum, arătând dincolo de lac, spre cel mai înalt pisc acoperit de zăpadă. Se numeşte Odinskjegg. Legenda spune că însuşi Odin merge acolo pentru a-şi tunde barba, deoarece se poate vedea în oglinda

lacului.

— Odinskjegg, repetă ea.

— Da, cu „g” accentuat de data asta.

— Odinskjegg. Şi oamenii mai spun că germana este o limbă dificilă.

— Noi, vikingii, ştim să construim corăbii şi vapoare, dar nu vorbim atât de mult, aşa că rămânem doar cu navele.

Ea râse.

— Şi chiar credeţi acest lucru?

— Despre vikingi? Mă tem că este adevărat.

— Mă refeream la legenda despre care vorbeaţi.

— Despre Odinskjegg? spuse el, ridicând din umeri. În vremuri ca acestea, nu e chiar atât de rău să crezi în ceva. Chiar şi într-o legendă populară.

— Sau într-un concert al lui Beethoven.

— Sau într-un concert al lui Beethoven, de ce nu? Deşi pe aici îi preferăm pe nordicii Sibelius şi Grieg.

— Bunicul meu cântă şi Sibelius, spuse ea. Şi „Holberg Suite” a lui Grieg.

— Da? spuse Nordstrum, privind-o admirând piscurile înzăpezite şi ridicându-se pe vârful picioarelor.

Rămaseră tăcuţi pentru o vreme. Feribotul brăzda suprafaţa argintie a apei, iar femeia îşi protejă ochii de soarele strălucitor. Nordstrum ştia că e stupid să simtă altceva în afară de o diversiune de moment. În Nottogen, drumurile lor aveau să se despartă, probabil fără a se mai întâlni vreodată.

— Nu, spuse el dintr-odată. Referitor la întrebarea dumneavoastră, nu am crezut niciodată prea mult în treburile astea. Cu troli şi tot tacâmul... Dar cel puţin sunt poveşti drăguţe.

Nordstrum îşi termină ţigara şi aruncă mucul în lac.

— Cred că bunicul meu se întreabă unde sunt, spuse femeia, privindu-l. Probabil crede că am căzut peste bord. M-a avertizat să nu vorbesc prea mult cu oamenii aici. A spus că vorbitorii de germană nu sunt prea plăcuţi prin părţile acestea.

— Nici vikingii nu ar fi prea plăcuţi dacă s-ar plimba pe străzile Vienei cu tancuri şi camionete. Cu toate acestea, în cazul dumneavoastră vom face o excepţie. Engleza v-a salvat.

— Vă mulţumesc pentru pălărie, Herr...?

— Holgersen, răspunse Kurt după o ezitare de moment, oferindu-i numele de pe actele de identitate false. Mă bucur că v-am putut ajuta, Fräulein Ritter. Poate ne vom revedea la debarcare.

— Voi purta această pălărie, spuse ea, pornind înapoi spre compartimentul de la prima clasă, dar apoi întorcându-se spre el. Astfel mă veţi putea distinge printre norvegieni.

•

Nordstrum nu se gândi la altceva în afară de conversaţia lor pentru restul călătoriei. Îşi spunea în sinea lui că ar fi putut fi mai spiritual, nu atât de neînduplecat cu privire la ocupaţia germană sau la vreme. *Oamenii nu râdeau*, *nu zâmbeau*, *nu beau*, *nu se îndrăgosteau în vreme de război*? gândi el. Chiar şi de o austriacă drăguţă, care urma să plece din Norvegia într-o săptămână şi pe care nu avea să o mai vadă vreodată?

Totuşi... Soarta Hellei şi a Annei-Lisette nu piereau nicio clipă din mintea lui. *Când laşi garda jos*, îşi reaminti Kurt, *uite ce se poate întâmpla*.

Aruncă încă un muc de ţigară în lacul Heddasvat. Piscul Odinskjegg se ascunse acum printre nori.

Cu toate acestea, când feribotul ancoră în Nottogen, Nordstrum o căută cu privirea prin mulţime. Bunicul ei purta un palton negru, probabil avea în jur de 70 de ani, iar părul alb şi rar i se zărea de sub o căciulă tricotată. Înaintau alene în timp ce mulţimea se îmbulzea în jurul lor spre rampa de debarcare, muzicianul ţinând strâns în mână cutia instrumentului său. Ajunşi la rampă, un membru al echipajului le aduse bagajele.

— Îmi permiteţi să vă ajut? spuse Nordstrum, croindu-şi drum prin mulţime până la ei. V-am văzut pălăria. Nu m-am putut abţine şi m-am lăsat atras spre ea.

— Mulţumesc, spuse femeia veselă, iar Kurt îşi dădu seama că era bucuroasă de reîntâlnire. Bunicule, dumnealui este Herr Holgersen, spuse femeia în germană. Mi-a salvat pălăria de la înec. Dar cred că ne aşteaptă gazdele noastre, spuse apoi.

Pe chei, lângă un Daimler cu fanioane roşii şi cruci naziste pe ele, doi ofiţeri germani fluturau din mâini pentru a le atrage atenţia celor doi. Unul, un maior, strigă în toată agitaţia aceea:

— Herr Ritter! Aici!

— Ah, Natalie, *schau*! spuse Ritter, arătând spre cei doi ofiţeri, făcându-le cu mâna la rândul său.

— Vă rog, chiar şi aşa, permiteţi-mi să vă ajut, spuse Nordstrum, luând cele două valize grele şi ducându-le pe chei.

Ofiţerii germani se grăbiră să îi întâmpine, strângându-le mâinile. Nordstrum nu voia să se apropie prea tare, cu toate că ofiţerii erau mult prea entuziasmaţi de sosirea faimosului lor oaspete pentru a arăta chiar şi cel mai mic interes faţă de Kurt.

— Dacă totul este bine, atunci vă voi lăsa în compania gazdelor dumneavoastră, spuse Nordstrum, ridicând din umeri.

— Vă mulţumesc din nou, spuse Natalie Ritter.

Kurt detectă o urmă de dezamăgire în glasul ei, întrucât acesta era

momentul în care drumurile lor urmau să se despartă. Dacă viaţa ar fi fost diferită, fără îndoială că Nordstrum ar fi găsit o modalitate de a o invita la un pahar sau la cină.

— Poate ne vom revedea în Rjukan? La amfiteatrul King Edvard Hall? spuse ea.

— Nu se ştie niciodată. Viaţa te duce unde te aştepţi mai puţin, răspunse el, ridicând din umeri.

Dar amfiteatrul ar fi plin de nemţi şi cine ştie unde aveau să îl mai poarte pe el misiunile.

— Vă doresc toate cele bune, spuse Kurt. Pentru pălăria şi pentru concertele dumneavoastră, Fräulein Ritter.

— Natalie, îi întrerupse bunicul ei.

Ofiţerii le puseseră deja bagajele în maşină.

— La revedere, spuse Nordstrum, făcând un pas în spate.

Ea încuviinţă din cap, trădându-şi dezamăgirea.

— La revedere.

Aruncând o privire celor doi ofiţeri, Nordstrum se întoarse în mulţime pentru a fi în siguranţă. Când se întoarse din nou spre ei, îi văzu pe Natalie şi pe bunicul său urcând în maşină şi, cu un claxon pentru a-şi elibera calea, automobilul plecă.

E stupid, îşi spuse în sinea lui, *chiar și să te gândești la asta.* Totuşi, îi şopti numele: *Natalie.*

60.

Nordstrum petrecu întreaga săptămână în munţi, încercând să afle intenţiile nemţilor cu privire la uzină, aventurându-se în sat doar când Einar îl contactă, spunându-i că este urgent şi că trebuie să îi vorbească în dimineaţa următoare. Natalie îi trecuse prin minte în ultimele câteva zile, dar Kurt alungase rapid acele gânduri. Poate că, dacă nu ar fi fost în toiul unui război, ar fi existat o speranţă, dar în momentul de faţă nu exista nicio perspectivă pentru ei. În plus, ea era cetăţean austriac, avea să plece într-o săptămână – în tot acest timp, era înconjurată de o companie întreagă de nemţi.

Cu toate acestea, coborî în sat de la cabana Swansu în noaptea concertului, aşteptând în umbra clădirii Mercantile League, vizavi de King Edvard Hall. Nu îndrăzni să intre, desigur. Încă era căutat, deşi trecuse un an de la raid, iar chipul lui nu mai era lipit pe toate uşile. Dar auzi de peste

drum minunatul sunet al violoncelului în amfiteatru, recompensat cu aplauze entuziaste.

Nordstrum nu avea nicio intenţie să o întâlnească – erau mult prea mulţi nemţi în preajmă. Totuşi, se afla aici, chiar dacă nu îşi putea explica pe deplin motivul.

După ceea ce fu convins că erau aplauzele finale, uşile amfiteatrului se deschiseră, iar spectatorii începură să iasă afară – majoritatea erau nemţi de toate rangurile şi câţiva Hirden, unii însoţiţi de femei. Nordstrum simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

Aşteptă vizavi de intrarea laterală, destinată interpreţilor şi artiştilor. Câţiva ofiţeri germani şi câţiva demnitari locali se adunaseră acolo. O voce dinăuntrul lui îi spuse să plece. *Pleacă*. Nu avea nicio treabă aici. Dar după câteva minute, uşile laterale se deschiseră, iar Ritter şi Natalie ieşiră din sală în atenţia celor strânşi afară. La braţul bunicului ei, femeia era frumoasă – purta o elegantă rochie roşie, cu o broşă pe piept, avea părul prins într-un coc, iar un pardesiu negru o proteja de frig. De data aceasta, spre amuzamentul lui Nordstrum, purta ghete adecvate. Zâmbetul îi era la fel de radiant ca rochia în timp ce îi saluta şi le strângea mâinile celor care îi felicitau, nemţi şi norvegieni deopotrivă.

Într-un moment de respiro, privirea ei rătăci spre stradă, oarecum dezamăgită, de parcă Natalie ar fi aşteptat pe cineva care nu venise.

Nordstrum ieşi din umbră. Ea îl văzu, iar chipul i se lumină. Natalie aşteptă ca el să meargă la ea, dar Kurt îi făcu semn să se apropie. După ce mai strânse mâinile câtorva oameni, Natalie îi şopti ceva la ureche bunicului său, apoi îşi încheie nasturii paltonului şi traversă stradă.

— Mă bucur să vă văd, spuse ea veselă.

— Şi eu. V-ar deranja să veniţi puţin mai aproape? spuse el, chemând-o din strada luminată pe alee.

Felicitările continuau să curgă lângă intrarea laterală, astfel că nimeni nu păru să observe plecarea ei.

— Aţi fost la concert? întrebă Natalie.

— Îmi pare rău, minţi Nordstrum, nu mă pasionează muzica. Dar văd că acum sunteţi în ton cu moda norvegiană, spuse el, apreciindu-i ghetele cu şireturi.

— Da, după lecţia pe care mi-aţi predat-o, încerc din răsputeri să mă integrez. Vom lua cina la hotel cu gazdele noastre. Credeţi că aţi putea să ne însoţiţi?

— Mă tem că nu, refuză Nordstrum, iar privirea îi căzu asupra grupului de ofiţeri nemţi şi Hirden. Nu sunt îmbrăcat adecvat pentru ocazie.

— Înţeleg, spuse ea. I-am spus lui Papa că mă doare capul şi că ne vom

întâlni la hotel. Cel puţin m-aţi putea conduce până acolo.

Nu era cea mai inteligentă idee, dar Nordstrum nu voia să îi trezească bănuieli – sau să o dezamăgească. Mulţimea se dispersase acum.

— Ar fi plăcerea mea.

Hotelul era la aproximativ 200 m distanţă. Rjukan era un sat mic, astfel că Nordstrum o ghidă spre marginea drumului. Doi nemţi trecură pe lângă ei şi îşi ridicară beretele, salutând-o pe Natalie.

— *Fräulein.*

Poate fuseseră la concert. Nordstrum îşi feri privirea.

— Nu păreţi în largul dumneavoastră în compania germanilor, observă Natalie.

— După cum am spus, mi-au invadat ţara, zise Nordstrum. Mă simt aşa cum se simt mulţi dintre compatrioţii mei.

— Să ştiţi că, pentru unii, şi Austria este o ţară ocupată. Anexarea Austriei la Germania prin Anschluss nu este pe placul tuturor.

— Cu toate acestea, bunicul dumneavoastră cântă Beethoven şi Bach pentru nazişti.

— Da, germanii vin să asculte, spuse Natalie. Un muzician cântă pentru publicul său. Care este publicul dumitale, domnule Holgersen? Cu ce vă ocupaţi, în afară de salvarea pălăriilor doamnelor?

— Am studiat să devin inginer, înainte de război.

— Inginer. De construcţii? Clădiri? Vapoare?

— Mai degrabă poduri şi baraje.

— Și pentru cine aţi construi poduri sau baraje în prezent, dacă aţi avea ocazia? Pentru Norvegia sau pentru Reich? spuse ea, oprindu-se. În vreme de război, cu toţii facem lucruri fără să avem de ales. Sunt convinsă că înţelegeţi.

— Bineînţeles că înţeleg, spuse Kurt. Răspunsul este că, dacă ar fi să aleg, nu aş construi poduri sau baraje acum, spuse el privind-o.

Ochii ei licăreau în lumina felinarului. Oricât de cutezător ar fi fost gestul, dacă Nordstrum nu s-ar fi aflat în public, cu o sută de germani la câţiva paşi distanţă, ar fi sărutat-o.

— Cât timp veţi sta aici? întrebă în schimb, luând-o de braţ şi continuând spre hotel.

— Mai avem un concert programat pe data de 16, duminica viitoare. Luni plecăm spre Oslo şi Copenhaga cu feribotul de dimineaţă şi înapoi spre casă. Sunteţi în Rjukan în perioada aceasta?

Nordstrum nu răspunse imediat. Avea o misiune de îndeplinit. Chiar şi faptul că se afla aici acum reprezenta un risc. Hotelul ei era chiar în faţă, iar pe măsură ce se apropiau, Kurt observă că erau prea mulţi nemţi şi ofiţeri

Hirden în preajmă pentru a mai continua să o însoţească. O îndrumă pe Natalie la adăpostul copertinei unui magazin.

— Cred că ar fi mai bine să ne despărţim aici.

— Dacă i-aş spune bunicului că durerea de cap mă împiedică să iau cina cu el, aţi putea cina cu mine?

— Nu pot, răspunse el, deşi nimic nu i-ar fi făcut o plăcere mai mare. Îmi pare rău.

Natalie îşi puse mâna pe braţul lui.

— Ei bine, sunt foarte încântată că aţi venit. Chiar mă întrebam dacă o veţi face. Poate ne vom revedea înainte să plecăm.

— Mi-ar plăcea.

— Şi mie, spuse Natalie, ridicându-se pe vârfuri şi sărutându-l pe obraz. Înţeleg de ce spuneţi că nu aţi putea construi poduri sau alte conexiuni acum, domnule Holgersen, având în vedere cât de secretos sunteţi, adăugă ea şi zâmbi forţat.

El îi strânse mâna, apoi femeia intră în foaierul hotelului. Se mai întoarse o dată spre Nordstrum, zâmbindu-i, apoi fu întâmpinată de un grup de ofiţeri germani linguşitori.

— *Ah, Fräulein Ritter*...

Ferindu-şi privirea, Nordstrum porni înapoi pe unde veniseră. Îşi dorea ca acest război să se termine odată. Era sătul să îşi trăiască viaţa în umbră, ascunzându-se.

61.

Dieter Lund asistase la concertul lui August Ritter din rândul al treilea al amfiteatrului, aşezat lângă Trudi, care ieşea în evidenţă într-o stridentă rochie roşie comandată de la Copenhaga. Alături de el era şi Maiorul Ficht, proaspăt numit în funcţia de şef al echipei de securitate de la Vemork.

Bătrânul violoncelist îi fascinase pe toţi cei din sală, cântând Brahms, Mozart şi Beethoven şi încheind cu un concert al lui Grieg.

La final, publicul se ridică în picioare şi izbucni în aplauze.

Era adevărat că Lund nu ştia prea multe lucruri despre muzica clasică. Subiectul nu îl interesase mai deloc în adolescenţă şi nici nu avusese timp sau înclinaţie către el de atunci. Iar acum că îi servea pe nemţi, încerca să evite conversaţiile în care aceştia discutau despre cultură sau artă.

Dar dacă ştia un lucru, acela era că nu văzuse niciodată o femeie mai frumoasă decât nepoata violoncelistului. În timpul concertului nu fusese

capabil să îşi ia ochii de la ea, femeia stând la balconul de deasupra lor. O întâlnise, din moment ce Lund făcea parte din delegaţia de întâmpinare a celor doi oaspeţi în Rjukan, şi se oferise să le facă şederea acolo cât mai plăcută. Le propusese chiar un tur privat al minunatei regiuni.

În timp ce o privea, având grijă să îi zâmbească de complezenţă şi soţiei lui din când în când, lui Lund nu îi venea a crede gândurile nebuneşti care îi zburdau prin minte.

Mai târziu află că se numără printre cei invitaţi să cineze cu August Ritter şi nepoata sa la Prinzregent Hotel. Era o onoare chiar şi simplul fapt că fusese luat în considerare, Lund ştia acest lucru. Printre demnitarii invitaţi se aflau Muggenthaler, şeful Gestapoului, Josef Terboven, ataşatul civil german în Norvegia, şi liderii delegaţiei culturale germane. Trudi nu fusese invitată, întrucât niciunul dintre ceilalţi ofiţeri nu îşi adusese soţia, iar pe Lund nu îl deranja acest lucru. Iar când o văzu pe Natalie Ritter coborând dealul dinspre amfiteatru spre hotel, simţi cum i se face pielea de găină pe braţe. Se gândi ce să îi spună, mai ales că femeia avea să stea câteva zile aici. Se mustră în sinea lui că permisese unor fantezii să interfereze cu gândurile despre munca reală pe care o avea de făcut.

Când femeia intră în foaier, Lund observă un bărbat la aproximativ 20 m în susul străzii, urcând dealul. Pentru o clipă, căpitanul avu senzaţia că îl cunoaşte, dar apoi bărbatul dispăru. Iar ea era aici, radiantă ca întotdeauna, distrăgându-i atenţia.

— Fräulein Ritter..., spuse Lund, strângându-i mâna.

Apoi ceilalţi demnitari o luară cu asalt şi o conduseră în salon.

După cină, Lund o luă deoparte, întrucât gândul acela nu îi dădea pace.

— Dacă îmi permiteţi să întreb, Fräulein, cine era bărbatul cu care v-am văzut când aţi venit la hotel?

— Doar un prieten, răspunse Natalie Ritter. L-am cunoscut în drum spre Rjukan.

— Iar acest prieten are un nume? o presă Lund, depăşind delicata graniţă între politeţe şi insistenţă. L-am putea invita să ni se alăture la o plimbare.

— Poliţia de pe aici pune mereu asemenea întrebări îndrăzneţe cu privire la lucrurile personale, căpitane...? ripostă ea.

— Lund, spuse el, plecându-şi din nou capul.

— Da. Căpitane Lund. Să lăsăm lucrurile aşa, este un simplu prieten. L-am cunoscut în călătoriile mele. Dacă poliţia are nevoie de mai multe informaţii, sunt convinsă că bunicului meu i-ar face plăcere să mă însoţească la secţie.

Lund zâmbi. Fata nu era doar frumoasă, avea şi personalitate.

— Nu va fi necesar, spuse el, făcând un pas înapoi. Doar că am avut impresia că îl cunosc de undeva. Scuzele mele, Fräulein, dacă, într-un fel, v-

am...

Un maior SS interveni, farmecul lui captivant distrăgându-i atenţia lui Natalie. Lund rămase de unul singur, simţindu-se ignorat – senzaţie familiară, care începu să îi apese pieptul. Apoi, dintr-odată, un chip îi apăru în minte, asemenea unui nor cenuşiu abătându-se asupra munţilor, prevestind ploaie chiar şi în cele mai însorite zile. *L-am cunoscut în călătoriile mele.* Un chip pe care Lund şi-l alungă din minte, distras de toastul care era ţinut în acel moment. O privi pe femeie înconjurată de ofiţerii aceia linguşitori, convingându-se în sinea lui că era imposibil să fie el.

62.

Nordstrum agrease să se întâlnească cu Einar în ziua următoare, astfel că petrecu noaptea într-un depozit din Rjukan, în odaia administratorului. Dimineaţă luă autobuzul spre Vigne. Maşina era plină cu oameni care mergeau la muncă. Se întâlni cu Einar în maşina lui, în drum spre serviciu, în Mosvatn.

Nu se mai văzuseră de luni întregi, din ziua în care Nordstrum încercase să îşi elibereze tatăl.

— Ce ai mai făcut, Kurt? îl întrebă prietenul lui. Probabil că îţi place treaba pe care o ai de făcut, pentru că arăţi puţin diferit faţă de ultima dată când te-am văzut.

— Diferit?

Nordstrum era îngrijit; îşi tunsese puţin şi barba.

— Nu ştiu..., spuse Einar, privindu-l lung. Fericit, cumva.

— Cine ştie? Probabil vremea bună din ultimul timp e de vină.

— Ei bine, mă tem că ceea ce îţi voi spune nu te va bucura prea tare. Am auzit din interiorul uzinei că nemţii plănuiesc să mute rezervele de apă grea în Germania.

— În Germania? Când?

Acest lucru însemna că obţinuseră suficient produs pentru scopul lor.

— În curând, poate într-o săptămână. Omul meu nu ştia exact.

— O săptămână? Eşti sigur?

Într-un timp atât de scurt, era practic imposibil ca Anglia să organizeze o tentativă de a-i împiedica.

— Sursa mea a spus că au închis compresoarele şi că sunt în proces de drenare al celulelor. Se pare că până acum au obţinut un inventar de aproximativ 5 tone.

— Cei de la SOE nu se vor bucura prea tare când vor afla, zise Nordstrum.

— Ar fi trebuit să se gândească la posibilitatea asta când au bombardat uzina într-un mod atât de nesăbuit. Ce altă opţiune mai aveau nemţii? Noi le-am forţat mâna.

Nordstrum încuviinţă din cap şi oftă.

— Locul colcăie de SS acum. Noile măsuri de securitate fac aproape imposibil accesul unei alte echipe înăuntru. Chiar dacă am reuşi să strângem una...

— Da, i-am informat despre asta, spuse Einar.

— Şi ce au răspuns?

— Poftim...

Einar scoase din buzunar un mesaj scris de mână, de la însuşi Tronstad, şi i-l întinse.

> Transportul nu poate părăsi ţara sub nicio formă.
> Organizaţi o echipă locală şi acţionaţi.
> Mult noroc tuturor.

— Mult noroc tuturor..., spuse Nordstrum, râzând ironic şi înapoindu-i mesajul lui Einar.

— Eşti singurul agent antrenat din zonă, Kurt. Cine altcineva mai există? Eu nu am tras niciodată în viaţa mea cu un pistol.

O săptămână? Poate că o echipă de 30 sau 40 de soldaţi comando ar putea reuşi să intre în camera de electroliză, dar două sau trei persoane ar fi nimicite înainte să intre în uzină. Desigur, mai exista şi drumul spre Germania – ruta ar putea avea numeroase puncte vulnerabile.

— Ai idee cum vor să transporte marfa?

— Nu, este secret, la fel şi data exactă. Dar ştim amândoi că există o persoană în interior care ar trebui să ştie lucrurile astea.

Einar opri maşina în faţa staţiei de autobuz care ducea înapoi în Rjukan. Nordstrum ştia exact la cine se referea prietenul său. Era marţi. Miercuri era ziua cu bomboane de ciocolată.

— Cred că a venit momentul să vedem cât de departe poate merge loialitatea bunului nostru inginer.

63.

Târziu în după-amiaza aceea, telefonul sună în biroul lui Alf Larsen de la

uzină. Cu toate pregătirile în desfășurare pentru transferul rezervei de apă grea, inginerul abia dacă părăsise încăperea în ultimele două zile.

— Inginerul-şef Larsen...?

— Cine este?

— Mă întrebam dacă eşti pregătit pentru o seară de bridge? Ţi-am spus că voi suna de îndată ce se va organiza un joc. Este unul plănuit pentru seara aceasta.

— Seara aceasta? Voi lucra, răspunse inginerul, inima tresărindu-i.

Bărbatul ştia exact cine este la telefon. Supraveghetorul său de la Gestapo, Căpitanul Stauber, ridică privirea de la biroul din colţul opus al camerei.

— Te sfătuiesc să ajungi la partida aceasta, spuse apelantul. Cei mai buni jucători din zonă vor fi prezenţi.

Larsen trase de timp cât de mult putu, neştiind ce să spună. În cele din urmă, trase scurt aer în piept şi întrebă în şoaptă:

— Unde?

— La locul obişnuit. Ce spui de ora opt?

— Opt e bine, bâigui Larsen, pretinzând că notează pe hârtie.

— Deci putem conta pe dumneata, inginer Larsen? Locurile se ocupă rapid.

Larsen aruncă o privire spre căpitan și dădu pagina raportului pe care îl avea în față.

— Voi face tot posibilul să ajung.

— Tot posibilul, inginer Larsen...?

— Da, voi îi acolo, spuse el, apoi închise.

— Ce-a fost asta, Herr Larsen? îl întrebă Stauber, un poliţist din Dresda, scund, palid și atât de dolofan, încât părea complet nelalocul său în uniforma neagră a Gestapoului. Eşti puţin cam tras la faţă.

— Doar bridge, Herr Maior, spuse inginerul, dregându-și glasul și ştergându-și sudoarea de pe frunte.

— Bridge...?

— Da, Herr Căpitan, bridge. Dumneavoastră jucaţi?

— Nu, inginer Larsen, mă tem că nu.

— E o distracţie binevenită pentru toată lumea. Ar trebui să învăţaţi şi dumneavoastră cândva.

•

În seara aceea, Larsen rămase la birou până la ora opt fără un sfert. Cu câteva minute înainte, câinele de pază al Gestapoului, Stauber, se plictisise sau i se făcuse foame şi se retrăsese pentru restul nopţii.

Larsen era indecis. Se uitase la ceas de cel puţin zece ori, timpul trecea cu viteza melcului. În cele din urmă veni momentul, așa că își făcu ordine pe

birou și își strânse lucrurile în servietă.

Ar fi putut, pur și simplu, să nu participe. Nu îl aveau cu nimic la mână, nu îl puteau forța să-i ajute. Ar fi fost alegerea cea mai înțeleaptă.

Dar în cele din urmă, își completă rapoartele și le puse deoparte, apoi scoase o foaie dintr-un dosar pe care scria CHESTIUNI PERSONALE și o ascunse în buzunarul hainei. Își luă la revedere de la administratorul de noapte, ca întotdeauna, și conduse până acasă un inginer chimist din stafful său, care locuia la mică distanță de centrală și găzduia partide de bridge în fiecare sâmbătă-seară.

Trase Opelul lângă casa din piatră, asigurându-se că nu îl urmărise nimeni, și opri motorul. Simțea palpitații violente în piept, care îi spuneau parcă să nu depășească limita. Inima i se zbătea în piept ca și cum ar fi vrut să iasă, dar corpul îi era paralizat, incapabil să se miște.

În acel moment, portiera pasagerului se deschise, iar pe scaunul din dreapta urcă bărbatul cu care se întâlnise în urmă cu două săptămâni.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, inginer Larsen, dar mă tem că jocul din seara asta a fost anulat.

— Vă jucați cu focul, contactându-mă în felul acesta. Știți că sunt supravegheat?

— Cu toții suntem zilele astea, inginer Larsen, spuse Nordstrum. Și totuși ești aici.

— Am venit doar ca să vă spun să nu mă mai contactați la birou. Securitatea este mult prea strictă.

— Da? Eu cred că ai venit pentru că știi exact de ce informații avem nevoie de la dumneata. Stocurile de oxid de deuteriu sunt transferate înapoi în Germania. Și cred că dumneata știi cum. Și când.

Larsen trase adânc aer în piept și își rezemă capul de tetieră.

— Timpul e scurt, inginer Larsen, și nu are rost să fii loial unor oameni care, la fel de simplu, te-ar putea împușca după ce se va termina totul.

— Da, răspunse omul, oftând greoi în cele din urmă. Transportul pleacă sâmbătă, cred.

— Nu poți să crezi, inginer Larsen. Trebuie să fim siguri.

— Sâmbătă, repetă bărbatul, mai ferm de data aceasta.

Patru zile.

— Au suficient material ca să facă treaba? insistă Nordstrum.

— Adică să construiască o armă? spuse Larsen, ridicând din umeri. Sunt inginer chimist, nu savant în domeniul nuclear. Va trebui să îi adresați această întrebare prietenului vostru Tronstad, în Anglia. Dar nemții au 157 de canistre de suc. Unele cu un nivel mai ridicat de concentrație, altele mai diluate. Acestea din urmă vor avea nevoie de rafinare ulterioară. Vor muta

marfa din uzină cu trenul, în cilindri chimici mari, cu inscripţia LEŞIE POTASIU, pentru a nu atrage atenţia. Apoi îi vor încărca pe feribotul spre Tinnoset.

Cu trenul... Sub pază strictă, fără îndoială. Ar fi dificil pentru o echipă mică să distrugă încărcătura.

— Am putea ajunge la cilindri înainte?

— Adică la uzină? spuse Larsen, negând din cap. Nicio șansă. Au trecut vremurile acelea, acum securitatea este mult prea strictă. Au adus trupe SS de elită pentru a supraveghea totul, nu ca incompetenţii aceia dinainte. Fiecare angajat are un supraveghetor, chiar şi eu. Nici măcar nu te poţi apropia de camera de electroliză fără permis. Ar fi nevoie de o armată întreagă pentru a introduce explozibilul în clădire.

— Atunci trebuie să cunoaştem ruta. Ai spus că sucul va fi transportat cu trenul. Trenul către...?

— Ţi-am spus şi data trecută... Nu sunt eroul pe care îl căutaţi.

Inginerul-şef îşi dădu părul de pe frunte, în timp ce sudoarea i se prelingea pe gât.

— Nu caută nimeni un erou, inginer Larsen. Doar pe cineva care nu se teme să se împotrivească naziştilor şi să facă ceea ce trebuie făcut. Trenul către unde, am întrebat.

Larsen îşi dădu jos ochelarii de la ochi şi oftă îndelung, aproape nostalgic.

— Ştii, tot ce mi-am dorit întotdeauna să fac a fost să stau în spatele unui birou cu cifrele mele. Îmi plac cifrele. Toată viaţa, ele mi-au fost singurii prieteni adevăraţi. Nici măcar nu mi-am dorit vreodată slujba asta.

— Îmi pare rău pentru cum ne pune soarta în locuri în care nu vrem să fim, spuse Nordstrum, aşteptând nerăbdător.

Larsen rămase tăcut pentru o vreme, cu privirea pierdută înainte. Apoi, într-un final, băgă mâna în buzunar, afişând un zâmbet oarecum filosofic.

— Probabil voi fi împuşcat pentru asta..., spuse el, întinzându-i o hârtie lui Nordstrum.

Kurt o scană rapid cu privirea. Avea o svastică în susul paginii inscripţionate cu următoarele cuvinte: DOAR PENTRU PERSONALUL AUTORIZAT. STRICT CONFIDENŢIAL. Citi doar primele câteva rânduri, apoi împături hârtia şi i-o înapoie lui Larsen.

— Păstreaz-o, e o copie, spuse acesta.

— Poate că nu eşti un erou, zâmbi Nordstrum punând mâna pe umărul inginerului-şef, dar eşti incredibil de aproape de a deveni unul.

— Acum lasă-mă să plec. Păcat că s-a anulat jocul, mi-ar fi prins bine o seară de bridge. Dar nu putem sta aici toată noaptea.

— Înainte de a pleca, trebuie să ştii că este posibil să avem nevoie de mai

mult.

— V-am dat ce vă trebuie. Nu există mai mult, spuse Larsen, privindu-l iritat. Acum depinde de voi să faceţi ceea ce aveţi de făcut.

— Dumneata cunoşti importanţa acestei situaţii mai bine decât oricine altcineva, în caz că încărcătura ajunge în Germania.

Sângele îi urcă în obraji lui Larsen, iar inginerul încuviinţă din cap.

— Sincer, nu ştiu dacă sunt capabil să fac mai mult.

— E posibil să te surprinzi pe tine însuţi într-un final, inginer Larsen. Mergem cât de departe credem că suntem capabili să o facem, dar când situaţia o cere, mergem şi mai departe. Așa stau lucrurile cu noi toţi.

— Sună foarte simplu, spuse inginerul oftând. Dar să o pui în practică e cu totul altă chestiune. Acum te rog să ieşi din maşină. Nu voi mai fi nimănui de niciun folos dacă naziştii te găsesc aici.

Nordstrum deschise portiera.

— Vom lua din nou legătura cu dumneata. Ştii asta, da?

Cravata inginerului era strâmbă, părul îi era uşor umed de sudoare, iar gâtul, subţire ca un creion. Nu era tocmai genul de om pe care Nordstrum ar fi ales vreodată să se bazeze.

— Cred că ai fost foarte clar în această privinţă.

Kurt băgă hârtia împăturită în jachetă şi coborî din mașină.

— Îmi pare rău, dar nu arăţi prea bine, inginer Larsen.

— Știu. Toată lumea mi-a spus asta astăzi.

64.

La trei ore după ce Nordstrum şi Einar transmiseră în Anglia conţinutul documentului strict secret furnizat de Larsen, primiră răspunsul din partea SOE:

> Chestiunea a fost discutată la cel mai înalt nivel. Au fost luate în calcul cu cea mai mare atenţie toate posibilele represalii, dar considerăm că este vital ca substanţa să fie distrusă în tranzit. Sperăm că se va putea face fără rezultate prea dezastruoase. Transmitem cele mai bune gânduri şi urări de succes.

Einar îi dădu mesajul lui Nordstrum, care râse cinic. Nu era timp pentru organizarea unei noi echipe sau a unui raid din exterior. Nu existau opţiuni militare, nici sprijin. Doar o bătaie încurajatoare pe spate: *Cele mai bune*

gânduri și urări de succes. Soarta singurului lucru care îi ţinea treji noaptea pe Churchill și Roosevelt căzuse pe umerii celor doi prieteni.

Nordstrum își scoase bricheta şi privi cum marginile hârtiei fură învăluite de flacără.

— Patru zile, spuse el. Nu avem prea mult timp.

Dar nu-i trecu nicio clipă prin cap să dea înapoi sau să refuze.

Iar orice gând fugar către Natalie se pierdu în zare, odată cu cenuşa mesajului ars.

•

Miercuri şi joi se întâlniră după muncă. Larsen fusese de acord să se implice total. SOE decise ca Einar să stea pe tuşă de data aceasta, din moment ce el rămăsese singura legătură radio din zona Rjukan şi din pricina slujbei pe care o avea la barajul Mosvatn – poate că într-o zi vor avea nevoie să îl arunce în aer. Dar Einar era implicat în planificare.

În tranzit. Acum ştiau ruta: încărcătura urma să plece cu trenul de la Vemork la Mael, apoi să traverseze lacul cu feribotul spre Tinnoset, după care cu un alt tren spre Nottogen (două trenuri, de fapt, pentru a-l masca pe cel real, cu încărcătura), iar într-un final, spre Skien. Urma apoi să traverseze Marea Nordului spre Hamburg cu un cargobot, probabil însoţit de un convoi naval. Acum trebuiau să găsească un punct slab undeva pe parcursul traseului.

O opţiune era să arunce în aer trenul între Vemork şi Rjukan. Larsen menţionă că trenul urma să treacă pe lângă depozitul de explozibil al centralei Norsk Hydro, unde erau stocate 2000 de kg de dinamită. De obicei, depozitul nu beneficia de o supraveghere prea strictă, dar nemţii îşi luau toate măsurile de precauţie posibile pentru ziua de sâmbătă, după cum observă Larsen – cine ştie câţi gardieni aveau să fie desemnaţi să păzească depozitul în ziua respectivă? Pentru a se asigura de distrugerea canistrelor, Nordstrum spuse că explozia va trebui să aibă loc în acelaşi moment în care încărcătura trecea pe lângă depozit. Ceea ce putea fi simplu de realizat, explică el, cu ajutorul unui detonator montat pe şine. Dar exista riscul ca nemţii să trimită o locomotivă pe post de momeală înaintea trenului şi explozibilul să detoneze prematur.

Opţiunea mai viabilă era să atace trenul undeva între Tinnoset şi Nottogen. Dar Nordstrum ştia că un atac direct ca acesta ar trebui lansat de o echipă numeroasă şi foarte organizată. Iar Larsen spuse că trenul de transport avea să conţină şi produsele pe bază de amoniac ale uzinei. Dacă acestea ar exploda în apropiere de Nottogen, ar reprezenta un pericol serios pentru populaţia de acolo.

Atacul asupra cargobotului din Marea Nordului, pe cale aeriană sau cu

ajutorul unui submarin, era ultima soluţie, în eventualitatea eşuării celorlalte. Dar cu siguranţă că vasul avea să fie protejat de un convoi naval, iar ei nu puteau controla acest lucru.

— Mai există o opţiune despre care nu am vorbit, zise Nordstrum când atmosfera atinse apogeul disperării.

— Și aceasta este...? întrebă Larsen.

— Să aruncăm în aer feribotul de îndată ce apa grea este încărcată la bord, să îl trimitem pe fundul lacului Tinnsjo.

— Feribotul..., spuse Einar, curios şi indignat deopotrivă. Ca să facem asta, ar trebui să ne strecurăm la bord cu o noapte înainte şi să montăm explozibilul. În dimineaţa aceea ar fi prea multă agitaţie şi lume în jur. Ca să nu mai spunem de gardieni, fără îndoială.

— Gardienii pot fi distraşi, spuse Nordstrum, ridicând din umeri. Sau reduşi la tăcere. Complicat ar fi faptul că am avea nevoie de un fitil cu detonare întârziată, pentru a ne asigura că explozia se va petrece la locul potrivit. În mijlocul lacului, pentru ca încărcătura feribotului să nu poată fi salvată. Şi da, ar trebui să montăm explozibilul cu o noapte înainte.

— Explozibil? Fitiluri? De unde aţi putea face rost de asemenea materiale aici? îi privi Larsen sceptic.

— Asta nu e o problemă, spuse Nordstrum.

De fapt, aveau tot explozibilul de care aveau nevoie, plus adezivul care le rămăsese de la primul raid şi care acum zăcea îngropat undeva în vidda.

— Mai este o problemă. Ai spus că transportul este programat pentru sâmbătă? îl întrebă Einar pe Larsen. În zilele de sâmbătă sunt programate mereu două călătorii cu feribotul. Cu două vase diferite. Va trebui să ştim exact pe care feribot va fi încărcată apa. Şi dacă feribotul respectiv petrece noaptea la docuri în Tinosset şi traversează lacul sâmbătă dimineaţă? Nu am putea să ajungem la el.

— Corect, spuse Nordstrum gânditor. Dar sunt destul de sigur că în zilele de duminică se face doar o călătorie. Ca să nu mai spunem că ar fi mai puţini civili la bord, zise el, privindu-l pe Larsen. Crezi că ai putea să amâni transportul cu o zi?

— Ce-ar fi să-l rog direct pe șeful Gestapoului, Muggenthaler? Supraveghează el însuși transportul. Sunt sigur că i-ar face plăcere să-şi adapteze planul pentru tine, spuse Larsen sarcastic.

— Alf.

Nordstrum încercă să îl calmeze pe bărbat.

— Îmi pare rău, dar nu sunt făcut pentru treaba asta, zise inginerul, scoţându-și batista și ștergându-și fruntea de sudoare.

— Dar crezi că ai putea să o faci, Alf? repetă Nordstrum.

După ce se gândi câteva momente, Larsen oftă exasperat, ridicând din umeri.

— Încă drenăm celulele. Produsul finit trebuie testat pentru nivelul de concentraţie şi apoi stocat în canistrele speciale. Este posibil să putem încetini ritmul. Ar fi greu să afle cineva că o facem intenţionat. Duminică, spui?

— Ne-ar fi de un ajutor imens, spuse Nordstrum, bătându-l pe umăr.

— Îţi dai seama măcar ce sugerăm aici...? spuse Einar, împingându-şi scaunul în spate şi ridicându-se. Duminică sau sâmbătă, tot vor fi zeci de civili la bord. Vrem să scufundăm feribotul. Este evident că mulţi dintre acei oameni nu vor supravieţui. Vorbim de femei şi copii, Kurt.

— Şi dacă nu îi oprim pe nemţi, spuse Nordstrum, ştii mai bine ca oricine că ar putea muri zeci de mii de oameni nevinovaţi.

— Da, dar nu norvegieni.

— Dar la fel de nevinovaţi. Einar, ascultă, ştii că nimeni nu vrea mai mult ca mine să cruţe vieţi inocente. Poate am putea seta explozia în aşa fel încât feribotul să se scufunde într-un ritm lent. Am putea monta explozibilul la prova, unde vor fi amplasaţi cilindrii cu apă grea. De îndată ce carena ar lua apă, feribotul s-ar înclina în faţă, iar cilindrii ar plonja în lac. Astfel, ar dura mai mult până când vasul s-ar scufunda complet. Dacă sincronizăm corect explozia, până pe fundul lacului sunt 400 m. Nimeni nu va reuşi să recupereze cilindrii.

— Da, oxidul de deuteriu este mai greu decât apa obişnuită, în teorie, confirmă Larsen. Ar trebui să se scufunde, fără îndoială.

— Ar minimiza numărul victimelor. Partea dificilă ar fi să setăm explozibilul astfel încât să se declanşeze exact la momentul potrivit. Avem doar fitiluri scurte. Vom avea nevoie de un cronometru adevărat. Poate un ceas deşteptător, spuse Nordstrum. Sau două.

— Bine, spuse Einar, încuviinţând din cap. Dar tot trebuie să ne furişăm pe feribot cu o noapte înainte.

— Adică să mă furişez, îl corectă Nordstrum. Conform ordinelor, tu nu ai ce căuta prin preajmă. Dar da, e posibil să avem nevoie de cineva care să le distragă atenţia gardienilor. Dacă va fi nevoie, ştiu ce să fac.

— Ştiţi că dacă atacul ăsta chiar va avea loc, spuse Larsen, acum de-a dreptul palid, vor şti într-o secundă că am fost implicat. Fără îndoială, voi fi pus la zid în ziua următoare şi împuşcat.

— Da, este o posibilitate, spuse Nordstrum.

— Sunt de acord, spuse Einar.

Inginerul-şef căscă ochii.

— Vă mulţumesc pentru grijă.

— Dar ai dreptate, Rjukan nu va mai fi un loc sigur, zise Nordstrum. Eu voi porni spre Suedia după aceea. Ştii să schiezi?

— Nu sunt tocmai un campion, dar da, răspunse inginerul. Am petrecut ceva timp în munţi.

— Atunci, să îţi faci un bagaj în noaptea aceea, şi să fie mic. Vei veni cu mine.

— În Suedia? spuse Larsen, privind în gol. Toată viaţa am trăit aici, nu cunosc niciun alt loc.

— Şi e posibil să te întorci aici, spuse Nordstrum, ca erou, dacă planul nostru va avea succes. Dacă nu, ce mai contează? Totul va fi pierdut.

— Deci ne-am înţeles? întrebă Einar, privindu-i pe amândoi. Rămâne feribotul. Duminică... Alf, te ocupi de amânarea transferului cu o zi?

— Duminică, spuse Larsen, încuviinţând din cap. Mă ocup. Auziţi la mine, vorbesc de parcă aş fi cine ştie ce agent secret.

— Facem noi unul din tine, spuse Einar. În regulă, voi informa Anglia de planul nostru.

— Încă un lucru, spuse Nordstrum. Mi-ar prinde bine încă un om. De preferat, cineva cu nişte cunoştinţe despre explozibile. Şi care cunoaşte zona.

— Ştii că mi-ar plăcea să fiu eu acela, zise Einar. Dar m-au legat la mâini. Şi, sincer să fiu, Kurt, nici măcar n-am apăsat vreodată un trăgaci.

— Nici eu, spuse Larsen, iar Einar şi Nordstrum îl priviră lung. Doar în caz că vă întrebaţi, adăugă inginerul.

— Sunt surprins să aud asta, agent Larsen. Ai recomandări atât de bune.

Larsen ridică umil din umeri.

— M-am gândit doar să vă spun.

— Întreabă în Anglia, îi spuse Nordstrum lui Einar. Ei trebuie să aibă oameni. Trebuie să fie cineva disponibil.

— Voi întreba.

O zi mai târziu, planul lor primi aviz favorabil din partea SOE. Şi îl informară pe Einar că da, exista cineva în zonă care se potrivea descrierii persoanei de care au nevoie.

Se dovedi a fi cineva pe care Nordstrum îl cunoştea deja foarte bine.

PARTEA A TREIA

FERIBOTUL

65.

Nordstrum şi Ox se întâlniră la cabana Swansu, unde echipa Gunnerside petrecuse prima noapte după raidul de la Norsk Hydro.

— Ai spus că vrei să faci mai mult decât să trimiţi mesaje, îi zise Nordstrum.

— La ce te gândeşti?

— Ştii să foloseşti un pistol?

Barba deasă a lui Ox tremură când bărbatul rânji.

— Se topeşte gheaţa în iulie?

Dezgropară împreună ghiozdanul lui Stromsheim, care conţinea explozibilul şi fitilurile rămase, pe care le îngropaseră în apropierea cabanei după raid, în urmă cu un an.

Nordstrum ştia că vor fi nevoiţi să încropească dispozitive mai complexe, întrucât fitilurile rămase aveau doar două minute.

Duseră explozibilul în oraş şi îl depozitară acasă la Alf Larsen, care era acum un membru cu normă întreagă al echipei.

— Ai putea să îmi faci rost de un ceas deşteptător? întrebă Nordstrum.

— S-ar putea să am unul pe undeva, spuse inginerul.

— Voi avea nevoie de două. Iar tocul ăla de vioară de acolo...

Era proptit de un perete al debaralei unde ascunseseră explozibilul.

Larsen ridică umil din umeri.

— Cântam când eram mic.

— M-aş putea folosi şi de el, dacă mi-l împrumuţi.

— Şi tu ai cântat la vioară? întrebă Larsen.

— Nu, spuse Nordstrum, zărind puşca Sten a inginerului. Poţi să păstrezi vioara.

•

În ziua următoare, joi, purtând haine de lucru vechi şi cu tocul pentru vioară al lui Larsen în mână, Nordstrum luă autobuzul spre Mael până la debarcaderul pentru feriboturi.

Trei feriboturi circulau de obicei pe lac. Nordstrum verifică orarul afişat lângă ghişeul pentru bilete şi văzu că vasul care circula în dimineaţa de duminică, la ora 10, era Hydro, o veche navă cu elice, cu două coşuri de fum gemene, datând din 1920. Kurt călătorise de multe ori cu acest feribot.

Hydro era programat să traverseze lacul și în ziua respectivă, la ora 15:00.

Vagonul-platformă care urma să transporte cilindrii cu apă grea de la Vemork avea să fie descărcat din tren la terminalul adiacent debarcaderului. Apoi urma să fie mutat de o locomotivă de manevră la prova feribotului şi debarcat din nou în Tinnoset. Nordstrum nu ştia, în acest moment, dacă încărcătura va fi adusă de la Vemork duminică-dimineaţa sau cu o seară înainte. Oricum ar fi fost, fără îndoială că avea să fie sub pază strictă.

— Un bilet către Tinnoset, îi spuse Nordstrum bărbatului de la ghişeu, care avea o barbă neîngrijită şi o beretă bleumarin pe cap, dându-ţi impresia că lucrează acolo de zeci de ani.

— Doar dus?

— Nu, dus-întors.

— Patru coroane.

Nordstrum împinse prin orificiul din geam patru monede de câte o coroană.

— *Nyt turen*, spuse agentul, ştampilându-i biletul. Călătorie plăcută.

Mai erau douăzeci de minute până la plecare, astfel că Nordstrum îşi luă tocul pentru vioară şi aşteptă pe ponton, în timp ce câţiva pasageri începură să se îmbarce. Îi era foame, aşa că îşi cumpără o specialitate locală de patiserie, de la un vânzător ambulant. Era o zi senină, iar mulţimea adunată acolo era destul de numeroasă – familii, muncitori. Chiar şi patru ofiţeri germani – un maior, un căpitan şi doi locotenenţi – care urcară la bord trecând pe lângă controlorul de bilete şi fluturând arogant din mână.

Cu trei minute înainte de plecare, comandantul feribotului sună din horn de trei ori şi strigă:

— Toată lumea la bord!

Nordstrum mototoli ambalajul cornului şi îl aruncă în cel mai apropiat coş de gunoi. Pe rampă, îi arătă biletul controlorului şi se îmbarcă.

Apoi mai dură opt sau nouă minute, până când fu încărcată nişte marfă de ultim moment şi se îmbarcară şi câţiva întârziaţi. Nordstrum se aşeză în compartimentul de sus, cât mai departe de grupul de ofiţeri germani. Auzise cum, în ultima vreme, oamenii erau opriţi pentru verificări ale actelor de identitate şi pentru inspecţia pachetelor mari. Tot ce trebuiau să facă era să îl întrebe şi pe el ce are în tocul de vioară. Nordstrum nu ar fi avut de ales decât să dezlănţuie o rafală de gloanţe în jur.

Odată ce se îndepărtă de debarcader, feribotului îi luă aproximativ 35 de minute să ajungă în mijlocul lacului. În acest punct, și pe parcursul următoarelor 10 minute, adâncimea apei depășea 400 m. Nordstrum se gândi că, dacă ar putea plasa explozibilul la prova, odată ce ar exploda și s-ar umple cu lichid, pupa s-ar ridica din apă, făcând astfel vagonul-platformă să se răstoarne direct în lac, împreună cu cilindrii de apă grea. Încărcătura era imposibil să mai fie recuperată de la această adâncime.

Nordstrum calculă că ar trebui să seteze cronometrul la aproximativ 45 de minute după plecarea de la debarcader, compensând astfel o posibilă întârziere de 5-10 minute. Asta ar însemna ora 10:45 dimineaţa. Cu cinci minute în plus sau în minus, oricum adâncimea apei tot ar fi suficientă pentru scopul lui. Kurt mai observă şi că Tinnsjo era un lac alungit şi îngust, de forma unui deget. Chiar și în mijlocul său, nu erau mai mult de aproximativ 200 m pană la ambele ţărmuri. Se gândea că astfel, dacă feribotul s-ar scufunda într-un ritm lent, localnicilor nu ar trebui să le fie greu să îi salveze pe majoritatea celor de la bord. Dar nu prea lent, își spuse în sinea lui, pentru ca nemţii să nu își poată salva preţioasa încărcătură.

Aruncă o privire pasagerilor de la bord – oameni care se întorceau de la muncă sau care își vizitau familiile de pe ţărmul opus. Unii stăteau retraşi, fumând sau citind, alţii vorbeau şi râdeau în grupuri. Membrii echipajului doar își făceau treaba – nu aveau nicio legătură cu situaţia, dar din păcate duminică dimineaţa se vor afla în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Panica avea să preia controlul. Evident, unii dintre ei vor muri. Nordstrum văzuse deja mulţi oameni nevinovaţi pierind în acest război – Anna-Lisette, tatăl lui. Totuşi, miza făcea necesar acest atac. Chiar şi Einar înţelesese că nu aveau de ales. Erau fie 10-20 de victime, fie 10-20 *de mii* – o sută de mii, poate.

Oare într-o bună zi, în loc să fie privit ca un patriot, ca o persoană care își făcuse datoria, avea să fie privit ca un criminal? Ca un ucigaş al unor civili nevinovaţi, cu nimic mai bun decât naziştii? Dacă ar exista un Dumnezeu, zece mii de vieţi nevinovate, chiar o sută de mii, ar valora cu adevărat mai mult decât doar 10 sau 20? se întrebă el. Sau o viaţă este acelaşi lucru cu o mie? Sau cu zece mii?

Era dificil să calculezi asemenea lucruri. El era doar un soldat şi avea ordin să distrugă încărcătura. Cine ştie, poate nemţii aveau să îi facă o favoare şi să închidă feribotul de duminică pentru civili. Nordstrum putea doar să spere.

Feribotul brăzda lacul, apropiindu-se de Tinnoset. Kurt se uită la cei patru ofiţeri nemţi, care vorbeau şi râdeau între ei, apoi se ridică. Coborî scările sub puntea principală, apoi își croi drum spre prova. Auzi huruitul din

camera motoarelor şi privi în jur. În cală dădu peste un compartiment etanş. Dacă acesta s-ar umple cu apă, calculă Nordstrum, prova s-ar scufunda. Ar putea dura o oră ca vasul să se scufunde complet, dar, la un moment dat, înclinarea feribotului va trimite vagonul cu cilindri în lac.

Da, era posibil ca mulţi oameni să piară, dar va exista timp suficient pentru salvarea majorităţii pasagerilor, spera el.

— Scuzaţi-mă, vă pot ajuta? spuse cineva din spate lui, luându-l prin surprindere.

Nordstrum încremeni. Se aştepta să se trezească faţă în faţă cu unul dintre nemţi, aşa că îşi încleştă mâna pe toc. Dar nu era decât un muncitor din camera motoarelor.

— Probabil că am greşit locul, spuse Nordstrum, cerându-şi scuze. Căutam toaleta. Cineva mi-a spus că este aici jos.

— Sunt toalete pe puntea principală, aproape de rampa de îmbarcare. Aici jos nu e altceva în afară de camera motoarelor.

— Îmi pare rău, spuse el, prefăcându-se stânjenit. Ar fi trebuit să le văd.

— Lângă cafenea, spuse membrul echipajului, arătând în sus.

— Da, le voi găsi.

Urcă înapoi scările şi, doar pentru a-şi ascunde urmele, intră la toaletă pentru un minut, în caz că fusese urmărit de muncitor. Când ieşi, feribotul aproape ajunsese la Tinnoset. Munţii lăsară locul unui relief mai plat. Aici, încărcătura naziştilor urma să fie debarcată şi cuplată la unul dintre cele două trenuri de marfa cu destinaţia Skien – unul fals, celălalt adevărat – în drumul ei spre Marea Nordului.

Nordstrum ieşi pe punte. Pasagerii formaseră o coadă pentru debarcare – călători cu valize, mame şi copii ţinându-se de mâini. Feribotul încetini pe măsură ce se apropia de debarcader. Oamenii de pe ţărm le făceau cu mâna celor de pe punte. Pe chei erau şi câteva vehicule germane. Tinnoset era o localitate mult mai mare decât Mael, cu o gară comercială care făcea legătura cu capitala. Planul lui Nordstrum era să stea departe de văzul lumii pentru o oră şi să se întoarcă la Mael cu feribotul de ora 17:00.

Observă că ofiţerii germani ieşiseră pe punte şi, în timp ce feribotul să pregătea să oprească, cei patru îşi croiră drum în faţă, nevrând să piardă timpul aşteptând în rând.

Zâmbind, Nordstrum se aşeză în spatele unei femei şi a băiatului ei de opt sau nouă ani, parcă pentru a da impresia că sunt împreună. Un membru al echipajului aruncă o frânghie altuia de pe debarcader, care o legă de un stâlp.

Apoi, unul dintre nemţi, maiorul, păru să observe tocul lui Nordstrum.

— *Die geige*?

Îl privi curios pe Kurt, care încercă din răsputeri să pretindă că nu îl auzise.

— Poftim?

— *De geige. Die violine.*

Ofiţerul arătă spre toc şi gesticulă cu mâinile, de parcă ar fi cântat la vioară.

— *Ah, ja,* spuse Nordstrum încuviinţând din cap.

Stomacul i se încordase dureros.

Echipajul pregătea acum feribotul pentru andocare. Dacă ofiţerul voia să vadă vioara, Kurt ştia că va fi nevoit să scoată arma, să îl împuşte şi să fugă.

— Şi eu am cântat, indică ofiţerul, bătându-se în piept cu degetul arătător. *Zehn jahre.* Zece ani.

Începu să fredoneze „Oda bucuriei" a lui Beethoven, râzând către colegii săi.

— Bach, Beethoven. Handel. *Drei stunden*, trei ore în fiecare zi, continuă ofiţerul, parcă spunând „ce corvoadă".

Apoi se întoarse spre Nordstrum şi zâmbi curios.

— Pot să văd?

Nordstrum încremeni, inima bătându-i să-i spargă pieptul. Odată ce ar deschide tocul, nu ar mai avea altă opţiune. În afară de nemţi, mai erau mulţi oameni care aşteptau să debarce – femei, copii. Zâmbind la rândul lui, Kurt privi spre debarcader, pe care putea sări acum, dacă ar fi nevoit, şi se gândi ce să facă. Nu se mai putea preface pentru prea mult timp că nu înţelege. Ofiţerul gesticulă din nou cu degetele.

— Pot să văd, vă rog?

Aruncând o privire celorlalţi ofiţeri, Nordstrum puse tocul pe punte. Toţi aveau câte un Luger la brâu. Chiar şi aşa, ar fi morţi înainte să apuce să scoată pistoalele. Îngenunche şi trase aer în piept, apoi puse mâinile pe clemele tocului.

— Desigur, Herr Maior. Aş fi onorat să...

În acel moment, feribotul se izbi uşor de debarcader, câteva persoane din rând pierzându-şi echilibrul. Băiatul de lângă Nordstrum se împiedică de el, iar Kurt, pretinzând că vrea să îl susţină pe flăcău, puse piciorul în spate, iar băiatul căzu chiar la picioarele ofiţerului german.

— Jan! strigă mama lui.

— Este în regulă, doamnă, spuse maiorul, aplecându-se şi ajutându-l pe băiat să se ridice. Doar o mică vânătaie pe fund.

— Mă tem că eu sunt de vină, spuse Nordstrum, care îl ajută pe băiat să revină în rând. Scuze, tinere.

— Sunt bine, spuse băiatul, uşor stânjenit. Doar m-am împiedicat.

Unul dintre membrii echipajului aruncă rampa pe ponton, iar oamenii începură să înainteze.

— Spune *danke*, își înghionti mama fiul, iar băiatul se supuse.

— *Danke*, domnule.

— Cu plăcere.

Unul dintre ofiţeri îi făcu semn unui soldat de pe chei.

— Debarcăm, Herr Maior. Ne aşteaptă şoferul.

— *Ja, ja,* spuse maiorul, aruncând o ultimă privire tocului lui Nordstrum şi zâmbind. Să cântaţi cu plăcere.

— *Danke,* răspunse Nordstrum, inima liniştindu-i-se în piept. Așa voi face.

Ofiţerii o luară înainte, iar Nordstrum rămase la locul său, punând cât mai multă distanţă posibil între el şi ei.

Ajuns pe ponton, se îndreptă imediat în direcţia opusă, pierzându-se în mulţime. Abia atunci îşi permise să ofteze uşurat. Ofiţerii fuseseră patru la număr. Chiar dacă Nordstrum ar fi putut să îi ia prin surprindere, ar fi fost vânat în sat şi, cel mai probabil, ucis. Ar fi existat şi represalii asupra populaţiei, iar transportul apei grele ar fi continuat conform planului.

Totul pentru o nenorocită de vioară, îşi spuse în sinea lui.

Drumul de întoarcere fu lipsit de evenimente.

66.

Ox avea un prieten în Rjukan, pe John Diseth, un inspector pensionar de la Norsk Hydro, al cărui hobby acum era să repare ceasuri şi orologii. Avea un magazin la periferia satului. Îi spuse lui Ox, la o bere, că va face tot ce îi stă în putinţă pentru a-l ajuta. Până miercuri, Ox îl convinsese să îi furnizeze cel de-al doilea ceas deşteptător şi să se ocupe de cablajul complicat.

Folosind magazinul lui Diseth, târziu în noaptea următoare, Nordstrum şi Ox pregătiră explozibilul, în timp ce ceasornicarul în vârstă de 60 de ani configură cele două ceasuri deşteptătoare. Calculară cât de mare ar trebui să fie gaura în carena feribotului. Nu foarte mare, altfel vasul s-ar scufunda imediat şi ar muri mai mulţi oameni. Dar nici prea mică, pentru că exista riscul ca vagonul-platformă cu oxidul de deuteriu să nu alunece în lac până la sosirea ajutoarelor. Einar, inginerul, folosi tonajul feribotului Hydro şi îi estimă deplasamentul volumetric. Lucrând împreună, Nordstrum şi Ox frământară cele 9 kg de explozibil într-un baton maleabil de aproximativ 3 m lungime şi îl înfăşurară în pânză de sac, pentru o mai uşoară manevrare. Fitilurile urmau să fie montate pe vas în ultima clipă, odată ce ceasul

deşteptător şi detonatoarele erau conectate.

Între timp, Diseth scoase clopotele, dar nu şi ciocănelul, de la fiecare ceas. Determinând punctul de contact exact al fiecărui ciocănel, ataşă un izolator electric de la un vechi receptor de telefon, o bandă mică de bachelită, şi trecu un cablu prin ele. Când vor fi toate corect conectate şi ceasurile configurate, ciocănelul va lovi contactul metalic în momentul în care „alarma" va suna, va completa circuitul electric şi va activa capsele de percuţie din detonatoare. Acestea vor declanşa bomba. Ceasornicarul folosi patru baterii de lanternă pentru a alimenta întregul mecanism, sudând bornele astfel încât firele să nu se desprindă. Singura teamă era că distanţa dintre ciocănel şi punctul de contact era foarte scurtă – doar 7 mm – şi o mână nesigură sau o mişcare bruscă a feribotului ar putea declanşa prematur explozia.

— Ai foarte mare grijă când îl conectezi la explozibil, îl instrui Diseth pe Nordstrum. Dacă îţi tremură mâinile, iar punctele de contact se ating, bum! spuse el, pocnind din degete. Nu va mai trebui să îţi faci griji dacă va funcţiona sau nu. Se poate să vrei să iei o gură de whisky înainte să pleci.

— Nu îţi face griji, răspunse Nordstrum, întinzând mâinile. De ce ar avea cineva emoţii când fixează 9 kg de explozibil cu o sută de nemţi prin preajmă? Dar e un sfat bun, zise el zâmbind. E posibil să vreau gura aia de whisky.

•

Nordstrum şi Ox împachetară echipamentul şi, în toiul nopţii, urcară înapoi în munţi, la cabana Swansu. Era o drumeţie de trei ore pe întuneric, pe o cărare şerpuitoare şi alunecoasă, iar ei ajunseră la cabană extenuaţi. Pentru a fi absolut siguri că ceasurile vor funcţiona conform planului, le fixară pentru ora 10:00, a doua zi dimineaţă. Apoi se culcară.

Şase ore mai târziu, două pocnete stridente îi făcură să tresară din pat. Ox îşi luă puşca şi merse la fereastră, iar Nordstrum îşi luă Sten-ul şi îl îndreptă spre uşă, convins că nemţii le găsiseră ascunzătoarea.

Dar afară nu era nimeni.

Brusc, cei doi bărbaţi se priviră stânjeniţi şi izbucniră în hohote. Erau detonatoarele. Se declanşaseră la ora fixată de ei, iar capsele sunaseră exact ca nişte împuşcături de armă.

Diseth îşi făcuse bine treaba. Când vor fi toate corect conectate şi ceasurile configurate, ciocănelul va percuta aşa cum trebuie.

67.

În ziua următoare coborâră înapoi în sat pentru a mai verifica alte câteva detalii şi pentru a transmite că ceasurile funcţionaseră aproape prea perfect.

Larsen era de serviciu la uzină. Einar îşi luă după-amiaza liberă de la slujbă. Se întâlniră la magazinul lui Diseth, iar Einar veni însoţit de persoana pe care SOE o trimisese să se alăture echipei.

— Cred că voi doi vă cunoaşteţi deja, îi spuse Einar lui Nordstrum.

Când Kurt privi dincolo de barba ţepoasă şi de ochii care acum nu mai erau deloc ai unui tânăr, chipul i se lumină de surprindere. Era ultima persoană din lume pe care s-ar fi aşteptat să o vadă. De fapt, credea că persoana respectivă murise.

— Yankeule! strigă el, rânjind larg.

Era Eric Gutterson.

— Mi s-a spus că nu ai supravieţuit, zise Nordstrum, mergând spre el şi îmbrăţişându-l.

— *Aproape* că nu am supravieţuit, recunoscu yankeul. M-am despărţit de echipă. E o poveste lungă.

— Păi, s-o auzim, zise Kurt. Ia o bere. Nu există un moment mai bun ca acum.

•

— La două zile după ce te-am lăsat în vidda şi am pornit spre Suedia, începu Gutterson, ne-am oprit în apropiere de cabana Skrykken, unde ne-am adăpostit de viscolul groaznic care ne-a prins după paraşutare. Ronneberg a insistat să mergem mai departe spre est. Se ştia că nemţii vor porni în căutarea noastră, aşa că voia să ne depărtăm cât mai mult de ei şi de regiunea Telemark. Dar îţi aminteşti că îngropasem restul armelor, sacii de dormit şi corturile lângă cabană. Olf Pedersen şi cu mine neam oferit să schiem până acolo şi să le dezgropăm. Ceilalţi au continuat să înainteze spre est câţiva kilometri pentru a ridica tabăra. Era mult prea riscant să dormim în cabane noaptea.

— După ce am dezgropat echipamentul şi ne pregăteam să ne întoarcem la ceilalţi, am zărit patru schiori în costume albe coborând panta spre noi, zise Gutterson. L-am întrebat pe Olf ce părere are. Recunosc, eram destul de îngrijorat. Olf a încuviinţat sumbru din cap şi a zis „nemţi”. Şi-a luat puşca din spate, a îngenuncheat şi a aţintit-o spre primul din grup. Apoi a tras, iar neamţul s-a prăbuşit. Ceilalţi trei continuau să vină spre noi. Olf îşi pusese schiurile în picioare, eu căram o parte din echipament, iar el a început să urce panta strigând: „Eric, lasă totul. Haide!” Cât de repede am putut, mi-am

fixat schiurile și mi-am scos Colt-ul, singura armă pe care o aveam asupra mea. Am tras un foc spre urmăritorii noştri, care erau deja la vreo 100 m de noi şi se apropiau rapid. Am văzut că nu am timp să îl ajung din urmă pe Olf, care era deja la jumătatea pantei şi se întorsese cu arma spre nemţi ca să mă acopere. „Haide, repede, te acopăr eu", îmi striga el. Trebuia să iau o decizie, aşa că am hotărât că am şanse mai multe dacă mă îndepărtez de cei care ne urmăreau. I-am făcut cu mâna lui Olf şi am pornit-o în josul pantei în direcţia opusă.

— În spatele meu, nemţii strigau *Halt. Halt*! apoi am auzit trei focuri de armă și m-am încordat. Gloanţele au străpuns zăpada de la picioarele mele. Am coborât panta cât de repede m-au ţinut schiurile. Iar nemţii au hotărât să îl lase pe Olf să plece și să pornească după subsemnatul. Spre surprinderea mea, schiau cu toţii al naibii de bine. Mă gândeam că o să scap rapid de ei și că o să mă pot întoarce la băieţi, dar au ţinut pasul cu mine, nu se dădeau bătuţi deloc. Am avut noroc cu cele şase luni de antrenament intens, Kurt, altfel cred că m-ar fi prins. După o oră în care nu am încetinit deloc, am reuşit într-un final să mă distanţez puţin de ei. Doi dintre nemţi erau epuizaţi, păreau să renunţe, și au rămas în urmă. Dar cel de-al treilea a continuat. Era înalt şi atletic şi era evident că se ţinea pe schiuri la fel de bine ca oricare dintre noi. Eu atunci eram deja pe fugă de două zile și nu îmi mai ceruisem schiurile. În plus, aveam rucsacul în spate, mă încetinea și el.

— Of, of, spuse Nordstrum, dând din cap. Și eu care credeam că te-am învăţat să schiezi.

— Știu să schiez, Kurt. Dar tipul ăsta... Ce să mai zic, neamţul câștiga teren... Am urcat în grabă o pantă, îmi înfigeam beţele în zăpadă cu toate puterile, plămânii erau pe cale să-mi cedeze. Dar apoi a devenit evident că, deşi el schia destul de bine, eu eram într-o condiţie fizică mai bună decât el şi am reuşit să mă distanţez. Am ţinut-o tot aşa încă vreo oră – ba câştigam teren, ba pierdeam, şi el la fel. Ar fi fost aproape ca un joc dacă nu aş fi ştiut că miza este pe viaţă şi pe moarte. Începuseră să îmi obosească picioarele. Dar neamţul ăla afurisit nu părea dispus să renunţe. Avea un Luger, iar o dată sau de două ori, când s-a apropiat mai mult, a tras spre mine. De fiecare dată am auzit gloanţele şuierându-mi pe la urechi. Într-un final, la capătul unei pante lungi şi foarte brutale, aproape că mi-au cedat coapsele. Abia mai puteam trage aer în plămâni. Ştiam că sunt terminat, că neamţul se va apropia de mine suficient cât să poată trage cu arma şi, foarte probabil, să mă nimerească. Aşa că mi-am spus „la dracu' cu tot" şi m-am oprit. În spatele meu, neamţul s-a oprit şi el. Pentru o clipă, doar ne-am uitat unul la altul, prea epuizaţi ca să ne clintim. Nu mai puteam nici să clipesc. Începuse să se lase întunericul, iar distanţa dintre noi era greu de estimat – poate 50 m.

Niciunul nu părea să vrea să mai facă un pas în plus. M-am gândit că poate ar fi mai bine să se termine totul aici. Așa că mi-am scos pistolul. Ca în „Răfuiala de la O.K. Corral”.

— Ce e asta? întrebă Nordstrum.

— Un film western. Mă rog, nu contează. Neamţul a strigat *Hande hoch*! Mâinile sus! Şi a îndreptat Luger-ul spre mine. Eu nu m-am supus, ştiind că tipul trăsese deja de patru ori şi că oricine şi-ar goli primul pistolul ar pierde. De la distanţa aceea și în semiîntuneric, trebuia să fii lunetist ca să nimereşti perfect. Neamţul a tras, dar mâna îi tremura de epuizare. Am auzit alte patru focuri şi m-am aplecat, aşteptând ca unul dintre gloanţe să mă lovească. Şi m-am rugat. Dar au trecut toate şuierând pe lângă mine. După ce și-a golit încărcătorul, apăsând în gol pe trăgaci, neamţul s-a întors să o ia la fugă. Dar venise rândul meu. Mie nu îmi tremurau mâinile. Am ţintit şi am apăsat pe trăgaci, exact aşa cum am fost învăţaţi. Neamţul şi-a arcuit spatele şi s-a oprit brusc, apoi s-a prăbuşit peste beţele de schi. Pentru o clipă, nu s-a mişcat absolut deloc. Nu eram sigur dacă l-am omorât sau nu. O parte din mine ar fi vrut să meargă să verifice, din respect pentru determinarea cu care mă urmărise. Dar am decis să plec naibii de acolo.

— O alegere bună. Bravo, Eric, spuse Nordstrum, bătându-l pe braţ.

— N-am terminat. Acum eram deja mult prea departe pentru a o lua înapoi pe unde venisem şi a mă alătura din nou grupului. Şi habar nu aveam unde sunt. Şi, normal, nu aveam nicio garanţie că n-o să dau nas în nas cu un grup mai mare, format din colegii tipului. Aşa că am continuat să cobor prin vidda, spre sud. Planul nostru fusese să mergem spre est, spre Vegli, aşa că m-am gândit că băieţii m-ar putea aştepta acolo. Treptat, s-a lăsat noaptea. La un moment dat, nu mai puteam să văd nici măcar la un metru în faţă. Am crezut că schiez peste un dâmb, dar s-a dovedit a fi marginea unei prăpăstii. M-am rostogolit la vale vreo 15-20 m şi am aterizat pe umăr într-un troian tare de zăpadă. Am încercat să ridic braţul; abia mă puteam mişca. Niciodată nu am mai simţit o asemenea durere. Aveam umărul stâng rupt. Din fericire, schiurile erau intacte, aşa că am continuat în starea în care eram şi m-am adăpostit la o fermă care mi-a ieşit în cale după ceva timp.

— Şi folosindu-mă de vastele mele cunoştinţe de limbă norvegiană, continuă Gutterson, făcându-i cu ochiul lui Kurt, am aflat de la înţelegătorul proprietar că o patrulă Hirden se afla chiar la ferma vecină, la doar câteva sute de metri distanţă. Eram atât de şocat şi epuizat, că n-am mai putut face nici măcar un pas. M-am gândit că cel mai bun plan ar fi să mă îndrept spre Oslo, aş fi putut lua legătura cu rezistenţa de acolo. Dar mai întâi trebuia să îmi îngrijesc umărul. Proprietarii fermei m-au lăsat să stau acolo vreo două zile, eram prea extenuat ca să schiez. Apoi m-am schimbat în civil şi am

continuat drumul. Am ajuns în Rauland, unde fermierul mi-a spus că aş putea găsi ajutor.

— Am fost în Rauland de multe ori, spuse Nordstrum. Ce păcat.

— Da, dar asta s-a întâmplat în zilele imediat următoare raidului, iar satul colcăia de nemţi. O patrulă m-a oprit pe stradă şi mi-a cerut actele de identitate. Folosindu-mă de actele care ne-au fost date în Anglia şi de norvegiana mea – ai fi fost mândru de mine – le-am spus că sunt vânător şi că am fost martorul unei urmăriri în munţi. Soldaţii l-au adus pe căpitanul lor, iar eu le-am arătat direcţia dealurilor, în timp ce umărul îmi zvâcnea de durere. Soldaţii au organizat o patrulă pentru a face o razie.

— La un moment dat, totuşi, mi s-a terminat norocul. Tocmai verificam un spital local – eram conştient că trebuie neapărat să îmi rezolv umărul – şi le-am dat câteva pătrăţele din ciocolata mea unor copii care se adunaseră în jur. A fost o prostie din partea mea. Câteva minute mai târziu, un sergent neamţ i-a întrebat de unde o au. Era evident că proviziile de ciocolată nu erau prea bogate pe acolo. „Ne-a dat-o bărbatul de acolo", i-au spus ei şi au arătat spre mine. Aşa că am fost luat din nou la întrebări, dar de data asta mi s-a cerut să îi însoţesc la secţie. Umărul îmi atârna amorţit în jachetă, la brâu aveam ascuns un Colt, pe care, dacă îl descopereau, m-ar fi dat de gol. Aveam şi capsula cu cianură la mine, încă o am. Un sergent m-a întrebat despre ciocolată. I-am spus că am întâlnit pe cineva în munţi care mi-a dat-o – „cineva în costum de schi alb". Am făcut pe prostul. Mi-au percheziţionat rucsacul şi au găsit doar mâncare şi haine de schimb. Iar în tot acel timp, pistolul meu era aici...

Yankeul îşi bătu mândru cureaua, apoi continuă.

— M-au închis într-o celulă pentru o zi – nu ştiam sigur ce se va întâmpla – apoi m-am trezit într-un şir de localnici şi am fost împreună urcaţi într-un autobuz plin cu alţi civili. M-am gândit că nemţii trebuiau să arate nişte rezultate în urma raziilor lor. Ni s-a spus că suntem trimişi la interogatoriu la lagărul de concentrare de la Grini.

— Grini! spuse uimit Nordstrum, aruncându-i o privire lui Einar. Acolo a fost şi tatăl meu.

— Ei bine, ştiam că pentru mine ar fi moarte sigură doar să mă apropii de locul ăla. Autobuzul era unul clasic, de şcoală, cu o singură uşă, pe care şoferul o opera cu ajutorul unei manivele. Cum avem în State Unite. În autobuz era un sergent SS corpolent şi încă trei pe motociclete care veneau în urma maşinii. Ni s-a spus că oricine va încerca să fugă, va fi împuşcat. Mi-am dat seama că nu aş rezista nici măcar un minut la un interogatoriu adevărat, aşa că singura opţiune era să evadez. Sau să iau pastila. Din moment ce era acelaşi lucru, am ales evadarea. Pe măsură ce autobuzul

gonea pe drumul îngust şi şerpuit, am strâns din dinţi din pricina durerii din umăr și am aşteptat momentul potrivit – ca drumul să fie limitat pe partea dreaptă de o pantă abruptă acoperită de pădure, unde să pot evita să fiu ţintă uşoară pentru armele gardienilor de pe motociclete, care erau la doar câţiva metri în spate. Chiar mi-am spus în sinea mea, ce ar face Kurt Nordstrum? Gardianul din autobuz era un obstacol. M-am gândit că voi fi nevoit să îl împuşc şi să fug. M-am aşezat lângă o fătucă. Era mai mult decât drăguţă, Kurt, și am început să vorbesc cu ea. La un moment dat, i-am împărtăşit că trebuie să evit să ajung la Grini, că trebuie neapărat să cobor din autobuz. Ea mi-a făcut jocul şi l-a chemat pe gardian în spate – un tip jovial, care a început imediat să flirteze cu ea. După câteva minute, l-am întrebat dacă pot să mă duc eu în locul din care plecase el. A acceptat bucuros, dar m-a ameninţat să nu fac vreo prostie, că altfel... Așa că i-am luat locul în partea din faţă a autobuzului. Am stat cu ochii în patru, aşteptând momentul propice. Apoi, pe partea dreaptă – cu o pădure deasă – urma un viraj strâns. Era acum sau niciodată. Şoferul a redus viteza, iar eu am aşteptat până când autobuzul a intrat pe jumătate în curbă şi am zărit o breşă printre copaci. Am aruncat o privire în spate, spre sergentul SS, care părea distras şi vesel, apoi am sărit spre manivelă, am deschis uşa şi m-am aruncat din autobuz.

— Am aterizat greoi, continuă yankeul, iar durerea din umăr m-a străfulgerat în tot corpul. M-am rostogolit de pe drum printre copaci. Autobuzul şi motocicletele s-au oprit brusc. *Stop. Acum*! *Halt*! strigau gardienii în spatele meu. Am simţit o durere acută în coaste, dar am continuat să mă rostogolesc prin zăpada înaltă. Într-un final m-am oprit. Nici măcar nu respiram. Nemţii m-au urmărit vreo 20 m prin pădure, apoi au aruncat cu grenade după mine. Una a aterizat la vreo 5 m distanţă. M-am ghemuit în spatele unui copac când a explodat, dar piciorul mi-a fost străpuns de şrapnel. Uite...

Gutterson îşi ridică uşor cracul pantalonilor, dezvăluind un şir de cicatrici roşii şi urâte.

— Sunt norocos că încă mai am piciorul, continuă el. Au mai aruncat două grenade, dar exploziile lor nu m-au atins, deşi nu au aterizat departe de mine. M-am târât mai adânc în pădure. Nemţii au mai înaintat puţin şi au declanşat o ploaie de gloanţe în direcţia mea, dar copacii m-au protejat. La un moment dat, erau la doar vreo 10 m în urma mea. Am rămas complet nemişcat în spatele unui copac, gâfâind şi sângerând. Mi-am spus că gata, s-a terminat. Chiar am băgat mâna în jachetă după capsulă. Ei au mai tras o rafală de gloanţe, apoi l-am auzit pe unul spunând că probabil sunt mort. Sau că sigur voi muri de frig peste noapte. „Maiorul o să ne ia gâtul", l-am auzit

pe altul, „Îi spunem că l-am împuşcat”, s-a auzit răspunsul. „Cine o să ştie?” Aşa că au renunţat să mă mai urmărească, s-au întors la motociclete şi la autobuz şi am auzit convoiul îndepărtându-se. Mi-ar plăcea să îl găsesc pe maiorul ăla într-o zi şi să-i arăt că trăiesc! În fine, plin de sânge şi cu piciorul spintecat, am rătăcit prin pădure o zi, până am ajuns pe terenul unui spital din comuna Lier. S-a dovedit a fi un spital psihiatric. Un doctor m-a examinat şi a spus că, cel mai probabil, nu voi supravieţui peste noapte. În ziua următoare, abia respirând, am fost dus la un spital în Drammen, unde am fost ascuns de către un doctor înţelegător şi am petrecut următoarele optsprezece zile recuperându-mă. Doctorul avea câţiva prieteni partizani şi i-a contactat. Am fost dus până la Oslo într-o camionetă frigorifică, pentru carne. Când m-am recuperat complet, în loc să merg să mă alătur băieţilor, m-am înrolat în unitatea Milorg de acolo. Aveam şanse să ajung în Suedia, dar SOE a spus că le-ar fi de folos mai mulţi oameni în Oslo, acum că vânătoarea sabotorilor de la Norsk Hydro se încheiase, aşa că m-au pus la treabă. Dar asta e o altă poveste. Nouă luni mai târziu, un bărbat înalt şi chel, într-un palton gri, de la Milorg, mi-a dat întâlnire într-o cafenea din Piaţa St. Olaf, din Oslo, şi mi-a spus că e nevoie de mine în Rjukan. „Vei găsi un bărbat pe nume Nordstrum acolo”, mi-a spus el. A fost tot ce a trebuit să aud.

•

— E o poveste pe cinste, spuse uimit Nordstrum. Deşi m-aş fi gândit mai degrabă că eşti în Anglia deja. Cu o medalie.

— Cine are nevoie de o medalie? spuse yankeul. În plus, de ce să irosim toată pregătirea aia când încă mai e treabă de făcut?

— Ai vorbit ca un adevărat norvegian. Că tot veni vorba, văd că norvegiana ta s-a îmbunătăţit considerabil. Einar, când l-am cunoscut pe băiatul ăsta, nu ştia să distingă *ur* de *er.*

— Când eşti interogat de SS, înveţi repede diferenţa, spuse el. Şi tu, Kurt, ce-ai mai făcut?

— Eu? Nimic nou. Mă ştii doar.

— „Nimic nou” înseamnă că ar fi trebuit să fie prins de nazişti de vreo zece ori până acum, zise Einar, dar iată-l aici.

— Aşa e, am avut şi eu partea mea de altercaţii. Dar acum suntem aici. Ai spus că mai este treabă de făcut. Ţi-au spus de ce te afli aici?

— Mi s-a spus doar să vin aici. Când ţi-au menţionat numele, am ştiut că va merita.

— Mă tem că e din nou apa grea, Eric, spuse Nordstrum, începând să vorbească în engleză acum. S-au pus iar pe treabă, mai porniţi ca niciodată.

Yankeul dădu din cap dezamăgit.

— Da, am auzit că au bombardat centrala înainte de Crăciun, aşa că

bănuiam că noi nu terminaserăm pe deplin treaba. Doar nu plănuieşti să te strecori din nou înăuntru? spuse Gutterson, aruncându-i o privire lui Diseth, cu părul lui alb, uşor suspect. Şi lui Ox, cu statura lui impunătoare, cântărind mai mult de 115 kg.

— Nu, măsurile de securitate sunt prea stricte. Oricum, începând de duminică, „sucul" va fi în mişcare. Este transportat în Germania. În cilindri de metal, marcaţi LEŞIE POTASIU. Spune-mi, cum ai ajuns aici de la Oslo?

— Am luat trenul de la Nottogen la Tinnoset. Apoi feribotul până la Mael, răspunse yankeul rânjind. A fost puţin mai uşor decât ultima dată când am sosit aici.

— Corect. Oricum, cam pe aceeaşi rută plănuiesc şi ei să scoată apa de aici.

— O să atacăm trenul? întrebă Gutterson, luminându-se la faţă, părând pregătit pentru provocare.

— Nu trenul. Feribotul cu care tocmai ai venit. Vom scufunda vasul şi vom trimite preţioasa lor încărcătură pe fundul lacului Tinnsjo.

68.

Mai aveau câteva detalii de pus la punct în ziua următoare, în special ce va face fiecare după încheierea operaţiunii. Nimeni nu voia să rămână prin preajmă pentru a fi supus unui potenţial interogatoriu de către Gestapo.

Ox plănuia să se întoarcă în Uvdal şi să se alăture în mod oficial rezistenţei. Einar, căruia îi era interzis să ia parte la operaţiune, veni cu ideea de a se interna într-un spital din Oslo în ziua de sâmbătă, pentru o operaţie de apendicită luni-dimineaţa.

— Doctorul îmi tot spune de luni întregi că trebuie să scoatem apendicele, zise el, ducându-şi mâna la locul cu pricina.

— Doar ai grijă ce naiba spui sub anestezie, spuse Nordstrum, glumind doar parţial.

Nordstrum, Gutterson şi Larsen aveau să traverseze vidda spre Suedia.

Trebuiau să se asigure, de asemenea, şi că transportul avea să fie încărcat pe feribot conform planului, şi nu cu o întârziere mai mare. Aveau nevoie şi de confirmarea că cilindrii erau în tren înainte de a monta explozibilul, altfel toate pierderile umane datorate exploziei ar fi fost în zadar.

În noaptea respectivă, Larsen îl sună pe Einar şi spuse, în mod codat:

— Peşte prăjit la cină diseară, te rog, confirmându-i astfel că supraveghetorul nazist era în apropiere, dar şi că încărcarea cilindrilor în

vagoane începuse.

Trenul urma să plece spre Rjukan în dimineaţa următoare.

Aveau nevoie de o maşină pentru a ajunge din Rjukan în Mael în noaptea de sâmbătă. Ox cunoştea pe cineva care se afla ilegal în ţară şi care avea una. Aranjă să o împrumute la ora 22:00, sâmbătă-seara.

— Câţiva petrecăreţi merg la un chef, îi explică el omului, spunându-i că aveau să o înapoieze în dimineaţa următoare.

— Întreagă, sper, spuse bărbatul.

— Teafără şi nevătămată, îl asigură Ox. Îţi dau cuvântul meu.

Dacă totul mergea bine, desigur.

Apoi recapitulară pe îndelete planul, de data aceasta explicându-i detaliile şi yankeului. Gutterson, Ox şi Nordstrum urmau să urce la bordul navei. Dacă existau gardieni, Ox era însărcinat cu distragerea lor. Era pregătit să joace rolul unui bărbat care băuse puţin cam prea mult aquavit. Odată ajunşi la bord, se vor furişa sub punte şi vor monta explozibilul – 20 de minute ar trebui să fie suficiente. Dacă vor fi nevoiţi să elimine pe cineva, tot ce puteau spera era să ascundă bine trupurile şi să spere că totul va fi bine.

Primiseră vorbă de la Larsen că nemţii erau în alertă maximă, de teamă că le fuseseră aflate planurile. Se părea că acum erau mai mulţi germani decât norvegieni în zonă şi circulau zvonuri că se pune ceva la cale. Sabotorii nu mai îndrăzneau să se încreadă în nimeni acum.

Petrecură noaptea aceea în atelierul lui Diseth de deasupra magazinului de ceasuri. Pentru prima dată în săptămâna respectivă, mintea lui Nordstrum rătăci spre un loc în care o împiedicase să hoinărească în ultima vreme – la Natalie. Ea şi bunicul ei aveau un concert în duminica aceea, apoi urmau să plece înapoi acasă în ziua următoare. Desigur, până atunci, Hydro va fi deja pe fundul lacului Tinnsjo, iar Nordstrum în drum spre Suedia. O parte din el simţea nevoia de a-i explica situaţia lui Natalie – cine era el, ce făcea – deşi o cunoştea de doar câteva zile. Ar fi vrut să îi spună că, într-o altă viaţă, în alte vremuri, poate lucrurile ar fi fost diferite. Îngropată adânc înăuntrul lui zăcea dorinţa arzătoare de a se simţi ataşat de cineva, de a iubi din nou într-o bună zi. Acea parte din el nu fusese ucisă de golul lăsat în inima lui de moartea Annei-Lisette şi ieşise din nou la suprafaţă, asemenea unei balene care sparge gheaţa primăvara şi iese la suprafaţă printr-un salt maiestuos.

În timp ce stătea întins, cu Ox sforăind alături de el şi Gutterson foindu-se neîncetat, Nordstrum se înfurie la gândul că o cunoscuse în vreme de război. Că nu trecuseră întâmplător unul pe lângă celălalt pe stradă la un an după aceea sau poate doi – poate pe Strada Karl Johans din Oslo, când în aer nu s-ar mai fi simţit mirosul de fum, iar pe trotuare nu ar mai fi răsunat paşii grei

ai soldaţilor. Ochii li s-ar fi întâlnit şi s-ar fi oprit amândoi brusc. Poate că ei i-ar fi zburat pălăria, aşa cum se întâmplase pe feribot, iar Nordstrum ar fi alergat să o prindă şi soarta i-ar fi unit. Dar se întâlniseră exact în momentul în care nu exista speranţa unui viitor, când totul era doar un vis. După ziua de mâine, vieţile lor aveau să se despartă pentru totdeauna, fără a se mai intersecta vreodată. Ea avea să plece, iar el... mort... sau în drum spre Suedia. Iar câteva săptămâni mai târziu, probabil înapoi în război.

Nordstrum ar fi vrut să îi spună toate aceste lucruri – lucruri pe care nu avusese şansa să i le spună Annei-Lisette sau Hellei – dar ştia că e stupid şi mult prea riscant. Şi în ciuda senzaţiei că şi Natalie simţea la fel, mai ştia şi că femeia şi bunicul ei erau oaspeţii SS-ului.

Şi totuși... O urmă de îndoială nu îi dădea pace. Kurt îşi dădu seama că îşi dorea să îi spună lui Natalie ceea ce simte la fel de mult pe cât îşi dorea ca misiunea să fie un succes.

— Eric, şopti el, auzindu-l pe yankeu foindu-se. Eşti treaz?

— Podeaua asta din lemn nu e tocmai făcută pentru dormit. Mi-e rușine să recunosc, dar mă obişnuisem cu saltelele în ultimele luni.

— Mâine trebuie să merg în sat, înainte de treaba noastră. Trebuie să văd pe cineva.

— Pe cine? întrebă Gutterson, ridicându-se în cot în timp ce Ox continuă să sforăie.

— Un prieten.

— Un prieten...?

— Da.

După tonul lui, yankeul ştiu instinctiv la ce fel de prieten se referă Kurt.

— Crezi că e un lucru înţelept?

— Mă cunoşti. O să am grijă.

— Dacă trebuie... Dar nu uita ce este în joc.

— Da, fu de acord Nordstrum, oarecum absent.

— E atât de important...? întrebă americanul după o scurtă pauză.

Nordstrum puse din nou capul jos şi se ghemui în pătură.

— Da, trebuie să o fac.

69.

În noaptea de vineri, în lumina orbitoare a reflectoarelor, Dieter Lund se plimba de la un capăt la altul al trenului care urma să transporte apa grea spre Rjukan în dimineaţa următoare.

39 de cilindri metalici, însemnaţi cu LEŞIE POTASIU, încărcaţi în două vagoane trase de o locomotivă, aveau să petreacă ziua cantonaţi în Rjukan sub pază strictă. În dimineaţa următoare, la ora opt, aveau să plece spre debarcaderul din Mael, urmând a fi încărcate la bordul feribotului Hydro pentru a traversa lacul spre călătoria finală.

Amprenta lui Lund era pe fiecare aspect al securităţii, care era foarte strictă. Cu toate acestea, circulau zvonuri că se pregăteşte ceva – un bombardament al Aliaţilor în Rjukan, o operaţiune de sabotaj a trenului. Lund şi Muggenthaler verificaseră fiecare pas în cel mai mic detaliu, consolidând toate punctele vulnerabile. De îndată ce încărcătura avea să părăsească zona, Lund ştia că importanţa lui avea să fie redusă. „Cloşca cu ouăle de aur”, aşa cum îi plăcea colegului său de la Gestapo să numească apa grea, urma să plece. Rjukan urma să îşi reia statutul obişnuit de sat adormit şi îndepărtat, fără comoara lui vitală. Supraveghetorul lui nazist îi promisese că, dacă totul decurge bine, ar putea fi promovat. Poate ca maior – poate peste întreaga regiune Telemark. Cu un asemenea statut, ar avea influenţă indiferent cine ar câştiga războiul. De aceea era vital să nu facă nicio greşeală acum, pe ultima sută de metri. Era ultimul punct în care „cloşca cu ouăle de aur” îi putea modela destinul, iar Lund avea de gând să se asigure că va ajunge la destinaţie fără să se piardă vreun strop.

O sută de trupe SS aveau să acompanieze vagoanele cu preţioasa încărcătură. Lund subliniase faptul că şinele trec chiar pe lângă depozitul de explozibil al centralei Norsk Hydro, iar zece soldaţi fuseseră staţionaţi lângă depozit pentru următoarea zi şi noapte.

De asemenea, deciseră să folosească şi un tren-momeală, o singură locomotivă care să coboare pe şine cu o oră înaintea vagoanelor cu apă grea, doar pentru a se asigura că nu fusese fixat explozibil pe undeva. Avioane de recunoaştere Fiesler Storch aveau să survoleze cerul, căutând orice activitate suspectă la sol, iar vapoarele pazei de coastă din Marea Nordului erau în alertă maximă pentru eventualele bombardiere ale Aliaţilor, în Rjukan, unde încărcătura va fi cantonată în noaptea de sâmbătă, fără ca locaţia exactă să fie dezvăluită – doar Lund şi Muggenthaler o ştiau – aceasta urma să fie păzită de un detaşament SS de alţi o sută de oameni. Ar fi sinucidere curată ca cineva să încerce ceva acolo, întrucât nu doar că ar fi nevoie de o forţă considerabilă pentru a se apropia măcar de ţintă, ci şi pentru că ar trebui montate detonatoare individuale pentru a distruge fiecare cilindru metalic. În dimineaţa următoare, marfa urma să fie transportată la Mael, unde va fi încărcată rapid la bordul feribotului. În noaptea aceea vor fi gardieni staţionaţi chiar şi pe debarcader.

Lund mai hotărâse şi că el însuşi, împreună cu cinci dintre cei mai de

încredere oameni ai săi, vor însoţi marfa în traversarea lacului. Era important să demonstreze că deţine controlul deplin asupra situaţiei. Nu putea garanta ceea ce se va întâmpla după ce încărcătura va părăsi regiunea, dar nimic nu va perturba transportul câtă vreme securitatea lui era în mâinile sale.

Cu toate acestea, existau zvonuri că ceva s-ar putea întâmpla. Câţiva muncitori, speriaţi de represalii, spuneau că se pune la cale o tentativă de sabotare a transportului. Lund nu putea dovedi acest lucru, desigur. Munca încetinise puţin la uzină, iar întregul proces de transfer fusese amânat cu o zi, până duminică. Lui Lund nu îi plăcea asta şi nu avea deloc încredere în inginerul-şef. Îl pusese sub supraveghere continuă.

Dar dacă s-ar întâmpla ceva, Lund ştia foarte bine cine era omul din spatele sabotajului. Deşi trecuseră luni întregi de când îl văzuse în carne şi oase, Lund simţea că omul era încă pe aici, pe undeva.

Nordstrum.

Chipul bărbatului îi era întipărit în minte asemenea unei fotografii. Dacă Nordstrum era prin preajmă, avea să fie localizat. Lund nu accepta niciun risc, nu tolera nicio marjă de eroare până când transportul nu traversa lacul la Tinnoset. Toate bazele erau acoperite.

Nici până în ziua de azi, Lund nu cunoştea importanţa exactă a acestei „gâşte de aur”. Ştia doar că are o valoare militară maximă pentru nemţi, şi că propriul lui viitor devenise acum, în mod complicat, legat de ea. *Maior.* Îşi închipui cum ar fi să devină maior. Rangul i s-ar potrivi; Trudi ar fi încântată. Le-ar arăta colegilor săi de şcoală – casnice bârfitoare şi funcţionăraşi publici – cine făcuse alegerea corectă şi cine deţine puterea adevărată.

Duminică, avea să fie el însuşi în tren şi apoi la bordul feribotului.

Dacă Nordstrum avea de gând să îşi arate faţa, Lund va fi prezent.

70.

Sâmbătă după-amiază, Nordstrum rugă un băiat din sat să ducă un bilet la recepţia hotelului King Olaf din Rjukan, al cărui destinatar era Fräulein N. Ritter. *Natalie, dacă eşti liberă, te rog să vii la Mintzner Café pe Strada Prinzregent, la ora 15:00. Este important să te văd.* Semnă biletul *Cineva care poartă un interes deosebit pălăriilor tale.*

Mintzner era o cafenea mică, în stil austriac, pe o stradă îngustă în apropiere de stânele din sat, unde se ştia că nemţii nu merg. Nordstrum se rugă ca biletul să fi ajuns în mâinile ei şi ca ora întâlnirii să fie potrivită

pentru ea. Chiar înainte de ora trei, Kurt aşteptă peste drum de locul stabilit, la intrarea într-un magazin cu obiecte de anticariat, deschis până la amiază în zilele de sâmbătă. În eventualitatea oricărei probleme, avea Colt-ul ascuns la brâu. Începuse să ningă. Până la trei, Natalie nu sosise, iar fiecare minut care trecea îl convingea pe Nordstrum şi mai mult că femeia nu avea de gând să vină. De ce ar face-o? De ce s-ar gândi la el, măcar? Nordstrum nu o contactase toată săptămâna.

Totuşi, la ora 15:09, chiar când începuse să îşi piardă speranţa, o văzu venind şi inima îi tresări în piept. Natalie purta un şal din lână cu glugă, o fustă lungă şi ghete. Stătu o clipă în faţa cafenelei, pentru a se asigura că este locul potrivit, apoi deschise uşa şi intră. Nordstrum aşteptă două sau trei minute, pentru a se asigura că nu fusese urmărită. Când fu convins că totul este în regulă, traversă strada, aruncă încă o privire stânga-dreapta, şi intră şi el.

O văzu stând la o masă din colţ. Îşi dăduse gluga şi şalul jos – purta un frumos pulover roşu şi avea părul strâns în coc. Dacă era furioasă pe el pentru că nu o contactase până atunci, Natalie nu o arăta. Din contră, plăcerea i se citi pe chip când îl văzu intrând – era evident că avea aceleaşi sentimente ca el. Alte câteva mese erau ocupate, majoritatea de cupluri care vorbeau. Cafeaua era un lux în Norvegia zilele acestea, aşa că serveau cafea diluată, fiartă de mai multe ori.

— Ceaiul ar fi de preferat, spuse el în timp ce se aşeză în faţa ei. Cafeaua este groaznică. Cel puţin pentru tine.

— M-am bucurat să primesc veşti de la tine, spuse Natalie, ignorând aluzia că, probabil, cafeaua cu care erau serviţi nemţii şi oaspeţii lor era mai bună. Am sperat să se întâmple puţin mai devreme. Nu ştiam ce să cred.

— Îmi pare rău. Am fost nevoit să plec din sat pentru câteva zile cu afaceri, minţi Nordstrum. Iar motivul pentru care era important să te văd astăzi este că trebuie să plec din nou, în seara asta. Îmi pare rău că voi rata din nou concertul.

— Diseară? Din nou? spuse ea, părând dezamăgită. Atât de brusc?

— Mă tem că da, a intervenit ceva.

— Unde pleci?

— În nord, minţi el din nou. Trondheim.

— Trondheim? Ai un proiect de construcţii acolo? întrebă ea, dar ceva în ochii ei îi spunea că ştia că e o minciună.

— Oarecum.

— Mereu te grăbeşti undeva, Knut. Şi eşti tot timpul foarte secretos. Şi iată-ne aici... nevoiţi să ne întâlnim într-un loc atât de retras, când cafeneaua de la hotel ar fi fost în regulă. Nu că m-ar deranja, mă bucur să te văd în orice

circumstanţe. Dar eşti foarte precaut, dacă nu te deranjează că îţi spun.

— Precaut?

Natalie coborî vocea.

— Faţă de nemţi, s-ar părea. După modul în care te-ai grăbit să pleci ultima dată de la hotel şi ai refuzat să luăm cina împreună. După cum te-ai eschivat la docuri, când am coborât de pe feribot. După cum ne-am întâlnit acum. O parte din mine se îndoieşte că eşti inginer, dacă nu te superi.

— Atunci, de ce ai venit să te întâlneşti cu mine, întrebă el, dacă nu crezi că sunt sincer cu tine?

Natalie îl privi pentru o clipă. Nordstrum era convins că sentimentele lui erau transparente, că ea îl citeşte ca pe o carte deschisă.

— Iar tu de ce tot aştepţi în umbre să mă vezi? răspunse Natalie cu o altă întrebare. Crezi că nu observ?

El nu răspunse, iar ea zâmbi.

— Poate am venit pentru că, în ciuda acţiunilor tale, ai ochi care îmi spun că pot avea încredere în tine.

— Am, nu-i aşa? spuse el râzând. Mi-a mai spus cineva asta o dată.

— Presupun că toate încercările tale de a evita să atragi atenţia m-au făcut curioasă în privinţa ta. Ai reuşit să stârneşti foarte mult interes de la o pălărie rebelă.

Pe dinăuntru, Nordstrum ardea de dorinţă pentru ea. Era doar o scânteie, dar una care ar putea creşte cu uşurinţă în ceva cu totul diferit, dacă situaţia ar fi de altă natură. El îşi dorea acest lucru, dar acum era sortit doar tristeţii și dorului.

Natalie se întinse peste masă şi îi luă mâna într-a sa. Degetele lui erau aspre.

— Nu ai mâinile cuiva care își petrece ziua lucrând cu creioane și rigle.

— Sunt inginer structural, spuse el. Sunt pe teren, în general.

— Pe teren..., spuse ea, privindu-l sceptică. A, asta explică tot. Dar, din păcate, şi eu am veşti neplăcute pentru tine. Şi noi trebuie să plecăm la fel de subit. Mătuşa mea s-a îmbolnăvit – sora bunicului meu. Am aflat abia în dimineaţa aceasta. Am fost nevoiţi să anulăm concertul de mâine-noapte. A fost deja aranjat un avion pentru noi, de la Oslo. Pentru mâine după-amiază.

— Mâine...? spuse Nordstrum, căscând ochii, ruta către Oslo fiind evidentă.

— Da, spuse ea, eliberându-i mâna. Luăm primul feribot înapoi mâine-dimineaţă.

Cuvintele ei îl izbiră ca un ciocan în inimă, zdrobindu-i-o.

— Hydro...?

— Da, cred că acela este. Delegaţia culturală a Germaniei s-a ocupat de

toate detaliile. Eşti bine? Ai devenit palid.

— Sunt bine, minţi el, deşi pe dinăuntru, teama şi indecizia puseră stăpânire pe el. Sper că mătuşa ta se va face bine, spuse Kurt, dându-şi silinţa să îşi recapete cumpătul. Dar există modalităţi mai rapide de a ajunge la Oslo, dacă vă grăbiţi. Feribotul nu este un mijloc de transport direct şi este nesigur uneori. Mă tem că tu l-ai experimentat doar în cele mai bune condiţii. Poate v-aş putea aranja ceva privat, un alt mijloc de transport?

— Mulţumesc, Knut, dar a fost deja aranjat totul. Am fi plecat chiar azi dacă ne-ar fi putut găsi un avion în această după-amiază. Mă tem că ar fi imposibil să mai schimbăm ceva acum.

— Da, desigur, spuse el, inima gonindu-i în piept asemenea unui cronometru. Eşti sigură că este vorba de feribotul Hydro...? întrebă apoi, ştiind, desigur, că este Hydro.

Nordstrum ştia mai bine ca oricine că era singurul feribot care circula în ziua următoare. La ora 10 dimineaţa. Ştia că dacă reuşeşte să facă ceea ce trebuia să facă, ceea ce se angajase să facă, vasul nu va ajunge pe celălalt ţărm, se va scufunda. Vor exista multe victime. Bunicul ei era un om în vârstă, s-ar putea număra printre ele cu uşurinţă – cel mai probabil. Apoi, doar privind-o, văzându-i bunătatea şi devotamentul, îşi dădu seama că Natalie nu și-ar abandona niciodată bunicul, nici măcar cu riscul propriei vieţi.

Brusc, lui Nordstrum îi deveni clar faptul că pusese în pericol unicul lucru din acest război care îi oferea şansa de a iubi.

— Nu trebuie să pleci, spuse el, luându-i mâna într-a lui și strângându-i-o dinadins.

— Trebuie, Knut, spuse ea, permiţându-i să îi ţină în continuare mâna. Bunicul meu şi sora lui sunt foarte apropiaţi. În plus, dacă tu pleci astă-seară, aşa cum spui, ce contează? Până mâine, vom fi amândoi plecaţi.

— Da. Desigur, ai dreptate.

Sub guler, sudoarea începu să i se prelingă pe gât, iar frica îl măcina. O frică pe care nu o simţise nici măcar în momentele când propria lui viaţă fusese în pericol. Știa că nu îi poate divulga planurile lui. Chiar dacă avea încredere deplină în Natalie, bunicul ei era austriac şi oaspete al Armatei Germane. Cine putea şti de partea cui era bătrânul? Nu îi putea spune lui Natalie ce urma să se întâmple nici într-un milion de ani. Sau, mai rău, să abandoneze planul. Ordinele lui veneau direct de la Londra – să distrugă acea încărcătură era una dintre cele mai cruciale misiuni ale războiului. Nu exista cale de întors, nu acum. Era prea riscant să mai schimbe ceva. Iar Einar, yankeul... colegii lui nu ar permite niciodată acest lucru.

— Îmi pare rău, spuse ea, punându-şi mâna peste a lui. Pari trist.

— Mă gândeam doar că, probabil, nu te voi mai vedea niciodată.

— Ştiu. Şi eu simt la fel. Dar acest război nu va dura la nesfârşit.

— Cine ştie cât va dura... Sau cine va câştiga.

— Şi ceea ce simţi tu – văd în ochii tăi, Knut – simt şi eu. Poftim, vreau să ai asta...

Căută prin poşetă şi îi întinse cartea de vizită. Fräulein N. Ritter. Konigstrasse 17. Viena. Literele erau elegante, în relief. Nordstrum luă cartonaşul şi se uită la numele ei, neştiind ce să facă.

— Când se va termina totul, vor exista căi prin care mă vei putea contacta. Nu ştii niciodată, Knut. Într-o lume cu susul în jos, cum este a noastră, orice este posibil.

— Ai dreptate, spuse el, privind cartea de vizită şi forţându-se să zâmbească. Orice este posibil.

Îşi dorea cu disperare să îi spună, pur şi simplu „Nu poţi pleca. Călătoria asta nu este sigură”. Dar nu putea să o facă. În schimb, îi strânse tare mâna. Erau mii de vieţi în joc, nu doar ale lor. Lacrimile îi înţepau ochii.

— Promite-mi un lucru, atunci.

— Ce anume?

— Că vei sta la pupa.

— La pupa...?

— Priveliştea este mai bună de acolo. Am călătorit de multe ori cu feribotul ăsta. Vei fi încântată, Natalie.

— Bine, spuse ea, încuviinţând din cap. La pupa.

— Şi tu, şi bunicul tău.

— Amândoi, îţi promit, spuse Natalie, apoi îl privi îndeaproape, parcă simţind neliniştea dinăuntrul lui. Este totul în regulă?

— Da, răspunse Kurt, încuviinţând din cap, apoi îşi verifică ceasul.

Se apropia de ora 16:00. Einar urma să se întâlnească cu ei la magazinul lui Diseth. Încă mai aveau de luat maşina.

— Mă tem că trebuie să plec acum, spuse el.

— Din nou atât de repede? întrebă Natalie, dezamăgirea citindu-i-se pe chip. Întotdeauna trebuie să fugi undeva.

Un torent de îndoieli i se blocă în stomac, un val de sentimente pe care Nordstrum era incapabil să îl controleze. Ştia că este stupid, dar era pregătit să îşi asume riscul. Trebuia să o facă.

— Natalie, trebuie să îţi spun ceva.

— Ce anume?

O privi, apoi spuse:

— Numele meu adevărat nu este Knut. Mă cheamă Kurt. Iar numele meu de familie nu este Holgersen, ci Nordstrum.

— Kurt...? spuse ea, mijind ochii confuză. De ce m-ai lăsat să cred că era...?

— Ascultă-mă, este important pentru mine ca tu să ştii acest lucru. Şi ai dreptate, nu sunt inginer. Deşi am studiat să devin inginer înainte de război. Nu îţi pot spune mai mult de atât, aşa că te rog să nu mă întrebi. Doar... vreau doar să ştii că, dacă vom avea vreodată norocul să ne întâlnim la Viena, după... într-o lume diferită, să ştii că, din punctul meu de vedere, totul a meritat.

— Ce a meritat, Kurt...?

Natalie văzu cât de tulburată îi era privirea, astfel că se întinse după mâna lui.

— Nu sunt sigură că înţeleg despre ce vorbeşti.

— Ştiu că nu înţelegi. Iartă-mă că te-am amăgit, nu a fost intenţia mea. Dar acum trebuie să plec.

Îi sorbi cu lăcomie chipul, întipărindu-şi-l în minte – licărul lichid al ochilor ei şi obrajii îmbujoraţi. Apoi se aplecă uşor spre ea şi o sărută blând pe buze. Puse în acel sărut tot ce simţea în inima lui. Zăbovi o secundă sau două pe buzele ei, strângându-i mâna într-a lui.

Când se retrase din sărut, nu văzu plăcere în expresia ei, ci îngrijorare.

— Kurt, mă sperii puţin cu vorbele acestea...

Nordstrum puse câteva bancnote pe masă.

— Nu uita, Natalie – la pupa. Este foarte important pentru mine, zise el, apoi zâmbi. Într-o zi, când ne vom revedea la Viena, îmi vei povesti despre priveliște. Aminteşte-ţi cum ne-am cunoscut, cum ţi-am salvat pălăria. Şi vom fi chit.

— Chit...? îl întrebă, privindu-l cu ochi întrebători.

— Mă rog, nu tocmai chit. Vei vedea.

Nordstrum se ridică înainte ca inima să i se frângă în două şi să se răzgândească. Ajuns la uşă, o privi pentru ultima dată şi ieşi din cafenea.

71.

O oră mai târziu, Einar opri maşina şi îl privi îngrijorat pe Nordstrum.

— Nu îi poţi spune, Kurt.

În timpul scurtului drum înapoi la magazinul lui Diseth, cu maşina de care reuşiseră să facă rost, un vechi Volvo sedan cu motor încăpăţânat, Nordstrum îi împărtăşi prietenului său ce avea pe inimă. Fusese abătut încă de când se despărţise atât de abrupt de Natalie în urmă cu o oră, ştiind că o pune în pericol. Einar observase că ceva îl macină.

— Ştii asta, nu-i aşa? Bunicul ei este invitatul naziştilor, nu ai de unde să ştii de partea cui este. Nici măcar în privinţa ei nu poţi fi sigur, că tot veni vorba. Eşti convins că poţi avea încredere în ea? Şi ai încredere deplină în el?

— Am încredere că ea nu m-ar trăda, Einar.

— Poate că nu. Dar ar înţelege, fără să îi dai toate detaliile din spatele misiunii? Nu ştii nimic despre ea, ar putea la fel de bine să fie membră cu acte în regulă a partidului nazist. Şi Diseth are un prieten care are programată călătoria cu acelaşi feribot. M-a întrebat dacă îl poate avertiza şi i-am spus că nu. Şi el a băgat mâna în foc pentru prietenul lui, dar problema nu este acel prieten, ci cine ştie căror prieteni le-ar putea spune şi el. Şi apoi oamenii aceia... Dacă se află, ce facem?

— Înţeleg toate lucrurile astea, Einar. Câtă vreme şi tu înţelegi că e posibil să o trimit la moarte.

— Nu o trimiţi tu, Kurt. Viaţa o trimite. Şi chiar dacă ar fi aşa...?

Motorul era încă pornit. Un bărbat care împingea un cărucior cu peşte trecu pe lângă maşină.

— Ascultă, continuă Einar, văd că ai sentimente pentru ea. Şi ştiu că inima ţi-a fost frântă acum multă vreme. Dar ea reprezintă doar o viaţă. Una singură în balanţă cu mii de alte vieţi – posibil sute de mii. Ştiu ce simţi. Şi eu am persoane pe care le iubesc şi nu ştiu ce aş face dacă ar fi vorba de Marte sau de sora ei. Dar ştiu ce mi-ai spune tu mie – exact ce îţi spun eu acum. Pur şi simplu, nu poţi pune misiunea în pericol pentru o persoană pe care poate că nu o vei mai vedea niciodată. Pe care o cunoşti de cât timp, de două zile...?

Nordstrum oftă îndelung. Nu părea că ar mai fi ceva de spus; ştia că Einar are dreptate. Nu putea şti cum ar reacţiona Natalie sau bunicul ei. Şi chiar dacă ea i-ar păstra secretul, nu exista nicio garanţie că ar face-o şi bunicul ei. Sau cum ar reacţiona Natalie dacă s-ar trezi nevoită să ia parte la un secret care, probabil, ar avea drept rezultat pierderea a zeci de vieţi omeneşti.

Cu toate acestea, Kurt simţea că o iubeşte. Da, fusese nevoit de multe ori să îşi calce pe inimă. Acest lucru îl costase viaţa Annei-Lisette – şi a tatălui său, care fusese arestat de individul ăsta, Lund, doar din pricina căii alese de Nordstrum. Şi chiar viaţa Hellei. Kurt se obişnuise cu acest lucru.

Ezitant, încuviinţă din cap spre prietenul său.

Afară se întunecase. Îşi continuară drumul cu maşina, apoi opriră în faţa magazinului lui Diseth. Kurt era soldat; acelea erau alegerile pe care trebuia să le facă. Era război, iar el permisese unei persoane oarecare să îşi croiască drum spre sufletul lui. Ştia că fusese un lucru stupid. După război va avea timp berechet pentru viaţă, dar momentan... Momentan trebuia să uite că se întâlniseră vreodată. Rămaseră tăcuţi în maşină pentru un moment, apoi Einar spuse:

— Există bărci de salvare, Kurt. Şi le vor veni oameni în ajutor de la ţărm. Tu însuţi ai calculat lucrurile astea când ai pregătit explozibilul. Ce vreau să spun e că există speranţă. Nu o pui la zid, aşa cum au făcut naziştii cu Anna-Lisette. În plus, spuse Einar, deschizând portiera şi aruncându-i un zâmbet prietenului său, probabil că oricum nu vei supravieţui fixării explozibilului.

Nordstrum râse.

— Ai dreptate. I-am spus să stea la pupa pentru că priveliştea este mai frumoasă de acolo.

— Atunci, ai făcut tot ce ai putut. Restul este doar război. Este în mâinile lui Dumnezeu, Kurt, nu în ale noastre.

— Mâinile lui Dumnezeu nu au fost mereu blânde cu mine, spuse Nordstrum, gândindu-se la Anna-Lisette şi la tatăl lui.

— Dar te-au ţinut în viaţă, nu-i aşa? răspunse Einar uitându-se la ceas. Acum hai să ne relaxăm. E 17:15. Ai doar câteva ore la dispoziţie să te pregăteşti. Iar eu trebuie să prind trenul de 18:30 spre Oslo, pentru operaţia de apendicită. Crede-mă, aş vrea să pot sta cu tine.

Nordstrum încuviinţă din cap.

— Mă simt mai bine ştiindu-te departe. Şi pe Marte la fel.

— Mulţumesc, spuse Einar, strângându-i umărul. Îţi urez noroc, prietene, adăugă el, întinzându-i mâna. Deja am spus urarea asta de multe ori până acum.

— Da, aşa este. Noroc şi ţie, spuse Nordstrum. Şi orice ai face, nu uita, ai grijă ce naiba spui sub anestezie.

•

Larsen sosi în jurul orei 21:00 cu rucsacul şi schiurile. Părea o epavă.

— A trebuit să mă strecor prin pădurea din spatele casei, spuse el. Au postat o maşină în faţă.

— Eşti sigur că nu ai fost urmărit? insistă Nordstrum.

— Din câte ştiu ei, dorm buştean după ce am fost treaz toată noaptea, încărcând marfa în vagoane. Dar am un regret – că ratez seara de bridge. Nu am ratat jocul de bridge de sâmbătă seara nici măcar o dată în mai bine de trei ani.

— Mă tem că vor fi nevoiţi să îţi găsească un înlocuitor, spuse Nordstrum.

— Da. Dar jucătorii de bridge nu sunt atât de uşor de găsit în Rjukan.

Înveliră explozibilul într-o pătură din pânză de sac şi îndesară detonatoarele şi ceasurile într-un mic săculeţ. Luară cu ei o puşcă Sten, două pistoale Colt şi câteva grenade. La vederea armelor, lui Larsen aproape că i se făcu rău, miza misiunii izbindu-l în plin. Apoi ieşiră afară la maşină. Fiind un Volvo vechi de zece ani, motorul tuşi de câteva ori înainte să pornească, făcându-i să se îngrijoreze pentru o clipă că nu vor pleca nicăieri.

— Dumnezeule, uitasem cât de frig e aici sus, spuse Gutterson de pe bancheta din spate. Termometrul arată minus 30 de grade Celsius.

— Mă bucur că te simţi ca acasă, spuse Nordstrum, privindu-i pe Ox, Gutterson şi Larsen. Suntem pregătiţi?

— Mai pregătiţi de atât nu se poate, mormăi Ox.

— Ca pe vremuri, nu, yankeule? spuse Kurt, înghiontindu-şi prietenul cu cotul.

— *Aye,* spuse Gutterson, ascunzându-şi Sten-ul sub pufoaică. Ca pe vremuri.

Înainte să urce în maşină, Nordstrum se scuză şi merse la toaleta de deasupra magazinului lui Diseth. Închise uşa în urma lui şi scoase dintre documentele sale de identitate cartea de vizită a lui Natalie. Fräulein N. Ritter. Konigstrasse 17. Viena. Încă purta parfumul ei. *Dacă am avea noroc să ne întâlnim la Viena*... Chiar dacă femeia va supravieţui a doua zi, va şti că el fusese cel care scufundase feribotul – cel care îi ascunsese acest plan şi aproape o trimisese la moarte. Şi pe bunicul ei, totodată. Oare el va supravieţui?

Promite-mi că vei sta la pupa...

Ea nu ar înţelege niciodată.

Tristeţea îl străpunse, iar Kurt încercă să se îmbărbăteze. Rupse cartea de vizită în bucăţi şi le lăsă să-i cadă printre degete în vasul de toaletă, asemenea unor petale uscate dintre paginile unei cărţi. Apoi trase apa.

În alte vremuri...

Şi, după cum spusese Einar, era puţin probabil ca Nordstrum să supravieţuiască nopţii, îşi aminti el rapid.

72.

Plecară înainte de miezul nopţii şi reuşiră să treacă fără incidente de gara din centrul Mael-ului, unde se învârteau 20-30 de soldaţi, conducând maşina până într-un punct al drumului situat deasupra debarcaderului, la aproximativ un kilometru de el. Străzile erau complet pustii la acea oră din noapte; nu erau lumini nicăieri, cu excepţia farurilor lor, dar, în mod uluitor, nu fură opriţi. Lăsară maşina pe un mic dâmb deasupra docului, ascunsă în spatele unui troian de zăpadă. Îi spuseră lui Larsen să îi aştepte acolo.

— Două ore, îl instrui Nordstrum. Dacă nu ne întoarcem după cele două ore, pleacă. Condu până la Kongsberg şi ia primul tren spre Oslo. Pune asta în buzunar. E numele unui contact de acolo. Dacă auzi focuri de armă, se

aplică aceleaşi reguli. Nu ne aştepta în niciuna dintre situaţii, înţelegi?

Larsen îşi şterse ochelarii agitat şi încuviinţă din cap.

— Da, două ore.

— Poftim, spuse Nordstrum, întinzându-i un pistol.

Inginerul îl luă de parcă nu ar mai fi văzut niciodată unul.

— Ce fac cu el?

— Îl îndrepţi spre cineva în uniformă gri, dacă îţi face probleme, şi apeşi pe trăgaci.

Larsen îl ţinu în palmă de parcă ar fi fost o mănuşă cu două mărimi mai mare decât mâna lui.

— Nu ştiu dacă pot.

— Pentru binele tău, ar trebui să poţi. Suntem gata? întrebă Nordstrum, întorcându-se spre Ox şi Gutterson.

Americanul ţinea săculeţul cu arme şi detonatoarele. Nordstrum luă explozibilul înfăşurat în pânză de sac şi îl ascunse în pufoaică.

— Totul e pregătit.

— Dacă sunt gardieni pe doc, îi spuse Kurt lui Ox, opreşte-te puţin mai la vale şi trage un foc de puşcă. Le va atrage atenţia. Apoi pleacă naibii de acolo, ne descurcăm noi.

— Bine, dar nu mi-ar plăcea să vă las în urmă, spuse bărbatul, încuviinţând din cap supus.

— E cel mai bun lucru pe care îl poţi face pentru noi, spuse Nordstrum, apoi se întoarse spre Larsen. Nu uita, două ore, Alf. Niciun minut în plus. Dacă nu ne-am întors, ai plecat.

— Întoarceţi-vă, spuse Larsen oftând, apoi îşi verifică ceasul şi încuviinţă din cap.

Era ora unu fără un sfert.

•

Merseră spre capătul drumului – o plimbare de cincisprezece minute prin noaptea lipsită de lună – apoi coborâră prin zăpadă până la un mic dig, de unde puteau vedea feribotul.

Nordstrum simţi cum inima i-o ia la galop.

Hydro se odihnea liniştită la capătul lungului debarcader. Câteva lumini palide se zăreau înăuntru. La piciorul debarcaderului, la aproximativ 100 m distanţă, era parcată o maşină blindată şi instalată o barieră din lemn. Cinci sau şase gardieni erau postaţi în preajmă, dar nu păreau prea îngrijoraţi. Încă doi, purtând paltoane lungi de lână, cu puştile pe umeri, puteau fi văzuţi patrulând înainte şi înapoi pe doc.

Era un frig tăios în timp ce Nordstrum, Ox şi Gutterson coborâră pe furiş digul, gheaţa crăpându-se şi scârţâind sub picioarele lor, atât de tare încât ai

fi spus că se apropia un întreg detaşament de soldaţi. Nordstrum îşi ţinu respiraţia. Un gard din sârmă îi despărţea de doc. Se ascunseră în spatele unui tufiş voluminos.

La bordul feribotului nu se zărea nimeni, nici gardieni, nici paznici. Doar luminile de sub punte.

— Merg eu primul, spuse Nordstrum, îndesându-şi Colt-ul la curea. Dacă drumul e liber, vă fac semn să veniţi. Aşteptaţi semnalul meu. Dacă mă vor vedea, aşteptaţi să vină la mine, apoi ieşiţi din ascunzătoare şi ocupaţi-vă de ei, îi spuse lui Gutterson, care încuviinţă din cap. Silenţios, dacă se poate, yankeule, adăugă Kurt, apoi îi făcu cu ochiul.

Americanul îşi mângâie cuţitul de la curea.

— Mă ocup eu.

La câţiva metri distanţă se auzea tropăitul bocancilor celui mai apropiat gardian, care patrula pe docul din lemn. După un minut, acesta se întoarse şi porni înapoi, în direcţia opusă.

— Dacă nu pleacă de acolo, mergi puţin mai sus pe deal, cum am vorbit, şi trage odată cu puşca. Asta ar trebui să le distragă atenţia. Apoi pleacă naibii de acolo.

— Şi voi?

— Nu-ţi face griji. Yankeul şi cu mine vom continua singuri.

— Dacă trebuie, o fac, răspunse Ox. Dar mă privaţi de toată distracţia.

Se ghemuiră toţi trei pe vine până când gardianul ajunse în capătul docului şi se opri să discute cu camarazii săi lângă barieră. Rămase acolo destul de mult, făcându-l şi pe cel de-al doilea gardian să pornească spre grup. Nordstrum şi partenerii săi aşteptară până când gardianul se îndepărtă aproximativ 40 m.

— Ne vedem la bord, zise Nordstrum, ridicând degetul mare drept confirmare pentru Gutterson şi Ox. Cu tubul de explozibil prins de gât, ieşi din spatele tufişului şi sări gardul. Aruncând o privire rapidă spre capătul docului, se aplecă şi alergă până la pasarela de îmbarcare.

Se furişă silenţios la bordul feribotului, fără să fie văzut. Nu văzu paznici sau gardieni în jur, dar se auzeau voci din compartimentele din faţă. Cei dinăuntru păreau absorbiţi de un joc de cărţi.

Aşteptă, deoarece gardianul care pornise spre capătul docului se întorsese şi acum mergea din nou în direcţia lor. Gutterson şi Ox îngenunchează în spatele tufişului. Un vehicul militar trase în acel moment la piciorul docului, lângă barieră. Poate era un ofiţer trimis să verifice pregătirile finale. Gardianul care patrula fu chemat într-acolo, şi de îndată ce ajunse lângă vehicul, Nordstrum le făcu semn lui Ox şi Gutterson să i se alăture. După un efort ceva mai mare din partea lui Ox, reuşiră amândoi să

ajungă dincolo de gard, apoi alergară spre pasarelă cât putură de repede. În haina lui de blană, Ox arăta ca un urs uriaş. Se furişară şi ei pe feribot.

— Sunt oameni la bord, zise Nordstrum, arătând sub punte, apoi ducându-şi degetul arătător la buze.

Auziră strigăte şi înjurături din compartimentele indicate. Trecuseră 20 de minute de când îl lăsaseră pe Larsen în maşină. Nordstrum făcu semn spre prova.

— Să mergem.

Pe cât de silenţios putură, se furişară pe lângă uşa deschisă care dădea în bucătăria navei, unde patru sau cinci bărbaţi stăteau la o masă, cufundaţi în jocul de cărţi. Apoi coborâră scările spre cabinele de la clasa a treia. Nordstrum cercetase vasul cu doar trei zile în urmă. La ultimul nivel, găsi tambuchiul care ducea în santină, pe care Kurt o considera a fi locul perfect pentru a fixa explozibilul.

— Repede, aici.

Dădură să deschidă trapa, dar exact în acel moment auziră paşii cuiva care cobora pe scări. Ox şi Gutterson se lipiră de perete şi, instinctiv, duseră mâinile la armele din interiorul pufoaicelor. Un bărbat ajunse la baza scărilor – corpolent, cu păr negru şi sârmos, cu mustaţă deasă, purtând o beretă de marinar. Îi privi cu suspiciune.

— Ce căutaţi voi aici? întrebă bărbatul, ochii căzându-i pe mâinile lor ascunse sub haine, bănuind parcă ce aveau acolo.

— Relaxează-te, prietene, spuse Ox. Nu-ţi vrem răul. Doar că nenorociţii de Hirden sunt pe urmele prietenilor mei. Ceva legat de falsificarea unor cartele pentru raţii, dacă înţelegi ce vreau să spun. Au nevoie de o ascunzătoare pentru câteva minute, până trece totul. Ştii cum sunt ticăloşii ăştia, nu renunţă niciodată. Ne-am gândit că o să găsim un loc numa bun aici jos.

— Ascunzătoare, spuneţi?

Marinarul îi privi sceptic.

— Până se calmează apele. Ca să nu ai probleme, poţi să mergi înapoi sus şi, în caz de ceva, să spui că nu ai ştiut nicio clipă că suntem aici. În numele regelui, te implorăm.

— Regelui? Sunteţi Jossing, atunci? Norvegieni buni.

Rămaseră toţi trei tăcuţi pentru o clipă, neştiind ce se va întâmpla în continuare: fie bărbatul va fi de acord cu rugămintea lui Ox, fie va sufla din fluier şi îi va preda naziştilor.

— Da, Jossing, spuse Ox, iar Nordstrum duse mâna în interiorul hainei şi îşi încleştă degetele pe cuţitul ascuns acolo.

— Păi, există câteva locuri bune, spuse bărbatul, relaxându-se în cele din

urmă. Nu sunteţi primii care au nevoie să scape de ticăloşii ăia. Sau care vin cu marfă de contrabandă pentru a fi transportată pe ţărmul celălalt.

Cu un sentiment palpabil de uşurare, Nordstrum şi Gutterson îşi scoaseră mâinile din pufoaice.

— Mergeţi direct înainte, spuse bărbatul, deschizând trapa către pompele de santină, aşa cum speraseră ei. Acolo ar trebui să fie în regulă. Dar nu staţi toată noaptea. Mă voi întoarce în 20 de minute, aţi face bine să fiţi duşi deja.

— Vom fi, îl asigură Ox. Mulţumim.

— Da, mulţumim, amice, spuseră la unison Nordstrum şi Gutterson.

— Dar e apă până la genunchi acolo, aşa că aveţi grijă, adăugă omul. Nu ştii niciodată peste ce poţi să dai. Dar vestea bună e că nimeni nu va dori să coboare aici şi să afle, chiar dacă ar urca la bord.

— Grozav. 20 de minute, apoi vom dispărea.

— Eu o să fiu cu ochii în patru pe punte pentru ei, dacă nu te deranjează, spuse Ox, aruncându-i o privire lui Nordstrum, care încuviinţă din cap.

— Da, aşa ar fi cel mai bine.

Bărbatul urcă înapoi pe punte, iar Nordstrum şi Gutterson coborâră în santină şi traseră trapa în urma lor. Ox rămase afară şi urcă şi el scările, pentru a sta de pază şi a-l ţine pe marinar ocupat.

În santină, apa uleioasă le venea, într-adevăr, până la genunchi lui Nordstrum şi Gutterson. Era întuneric beznă şi, asigurându-se că fitilurile şi explozibilul rămân uscate, înaintară prin apa stătută. Cine ştie ce naiba intrase aici? Camera era atât de joasă, încât rămăsese doar un metru între suprafaţa apei şi tavanul compartimentului, iar ei erau obligaţi să ţină încărcătura deasupra apei.

— Repede, Eric, acolo.

Îşi croiră drum spre partea din faţă a provei. O explozie declanşată aici ar trebui să distrugă exteriorul feribotului. Era trecut de ora 2:00. Îşi deschiseră genţile şi se apucară de treabă.

Timpul era esenţial acum.

•

În Volvo, pe Larsen începură să îl taie apele. Trecuse o oră. El era inginer, om de ştiinţă, nu era antrenat pentru acest gen de situaţii. Se uită la pistolul de pe scaunul pasagerului. Îl luă în mână cu multă prudenţă. Dacă va fi nevoit să îl folosească? Dacă Nordstrum, Gutterson şi Ox nu se vor mai întoarce? Ar fi nevoit să îşi calmeze nervii, să-şi ia inima în dinţi şi să facă ceea ce îl instruise Nordstrum. Se rugă să fi luat decizia cea bună. Dacă nu ar fi lăsat garda jos, dacă nu s-ar fi lăsat atât de uşor recrutat de ei, acum ar fi putut să joace bridge acasă la Kjellson.

Se uită din nou la ceas – trecuse o oră şi cinci minute.

Într-un fel sau altul, ştia că nu va mai juca niciodată bridge cu partenerii lui de joc.

Apoi auzi voci în josul străzii, iar inima îi încremeni în piept. Cine ar putea să umble acum pe aici, în afară de...? Confirmându-i teama, doi soldaţi intrară în aria lui vizuală – venind spre el. Dacă l-ar găsi acolo cu un pistol, în mod sigur ar fi interogat. *Fii curajos, Alf, te rog*! Trase Colt-ul lângă el. Maşina era ascunsă în spatele unui troian înalt de zăpadă îngheţată, cu farurile stinse. Dar cei doi nemţi aveau lanterne – verificau strada.

Lui Larsen îi îngheţă sângele în vene – auzea vocile apropiindu-se. Luă pistolul în mână, neştiind ce să facă. Oare ar fi în stare să tragă? Şi apoi ce? Ar trebui să bage maşina în viteză şi să se care urgent de acolo, aşa cum îl instruise Nordstrum. Dar încotro? Şi dacă ei se vor întoarce curând, aşteptându-se să îl găsească aici? Nu, Larsen ştia că nu va putea folosi arma, nu îi stătea în fire şi nu apăsase în viaţa lui un trăgaci. Avea să stea acolo în întuneric şi să se roage ca nemţii să nu îl vadă. Vocile soldaţilor se auzeau din ce în ce mai tare, pe măsură ce se apropiau. Larsen avea de gând să aştepte ca ei să îl găsească şi apoi să încerce să găsească o explicaţie. Ce făcea inginerul-şef într-o maşină pe un dâmb puţin mai sus de feribotul cu care urma să fie transportată apa grea? Va spune că venise aici pentru a se sinucide – da, ar avea sens. Dar cu un pistol american? De unde ar fi putut face rost de el? Larsen se gândi să coboare geamul portierei şi să îl arunce în zăpadă, dar îi era prea teamă că arma ar cădea pe pământ, iar ei ar auzi zgomotul.

Sudoarea începu să i se prelingă pe tâmplă. Era captiv acolo.

Se lăsă cât de jos putu în scaun, astfel încât ochii să îi ajungă la nivelul bordului. Cei doi soldaţi ajunseseră acum la jumătatea străzii. Larsen crăpă geamul – se sufoca. Flanela de corp îi era leoarcă de sudoare. Nemţii îşi legănau lanternele, încercând să vadă în josul drumului. Slavă Domnului că maşina pe care o împrumutaseră era neagră.

— Vezi ceva acolo? îl auzi pe unul întrebându-l pe celălalt.

În ultimii doi ani, Larsen devenise fluent în germană. Gâtul i se uscă şi nu îndrăzni să mişte nici măcar un deget. Nemţii stăteau pe loc acum, urmărind raza luminoasă a lanternei cu privirile.

— Nimic, din câte pot să văd, răspunse cel de-al doilea.

— Dă-o dracu' atunci, spuse primul. Mai avem încă vreo zece străzi de verificat şi e frig ca naiba. Hai să mergem mai departe.

— Tu decizi, spuse partenerul său, părând să fie de acord.

Inima lui Larsen tresări plină de speranţă. Le auzi paşii pe zăpadă şi apoi pe trotuar, retrăgându-se, îndepărtându-se de el. Inginerul oftă încet. Se uită la pistol şi îl puse înapoi pe scaunul din dreapta.

Trecuse o oră şi zece minute. Ştia că nu mai poate suporta prea mult situaţia, nu era făcut pentru acest gen de muncă. Coborî mai mult geamul, lăsând mult doritul aer rece să pătrundă în maşină, apoi îşi lăsă capul pe spate şi trase o gură de aer lacomă în plămâni. Treptat, inima îi reveni la ritmul normal. Îşi verifică din nou ceasul. Cât naiba mai dura?

•

În santină, Nordstrum şi Gutterson lipiră ceasurile deşteptătoare şi bateriile de carenă. Găsiseră un loc uscat chiar deasupra nivelului apei, pentru ca banda adezivă să ţină, şi le strecurară în interiorul uneia dintre grinzile din lemn.

Apoi Nordstrum despături batonul de explozibil şi îl modelă pe carena feribotului sub forma unui cerc, chiar deasupra apei. Lucrând rapid, dar prudent, Gutterson îi înmână unul câte unul cele patru detonatoare – tuburi umplute cu praf de puşcă – iar Nordstrum legă câte două la capetele cercului din explozibil. Lăsă capetele libere ale fitilurilor să se odihnească pentru o clipă pe ceasurile deşteptătoare, apoi setă fiecare ceas pe ora stabilită, atunci când feribotul se va afla deasupra celui mai adânc sector al lacului: ora 10:45 dimineaţa.

Trecuseră douăzeci de minute de când urcaseră la bord. Nordstrum se întrebă oare le ce se gândea marinarul de pe punte. Auzeau în continuare voci de deasupra, din ceea ce Kurt îşi amintea a fi barul feribotului. Sperau că Ox îl ţine ocupat, fie cu whisky, fie cu poveşti.

Acum începea partea mai periculoasă.

Diseth îl avertizase că acesta era cel mai delicat lucru: cablurile, fitilurile şi bateriile s-ar rupe dacă ar fi aplicată prea multă presiune. Şi iată-i aici, într-o santină plină cu apă până la jumătate, conştienţi că echipajul i-ar preda dacă ar avea chiar şi cea mai mică idee cu privire la ce se petrece. Lui Nordstrum inima îi bătea să îi spargă pieptul; simţi broboanele de sudoare prelingându-i-se pe faţă.

Îl rugă pe Gutterson să ţină detonatoarele departe de fitiluri, care erau ataşate de bombă, în timp ce el conecta bornele bateriei la unul dintre ceasurile deşteptătoare, străduindu-se să îşi menţină respiraţia stabilă şi să ignore bătăile din ce în ce mai rapide ale propriei inimi. Recapitulă în minte avertismentul lui Diseth cu privire la ce s-ar întâmpla dacă micul ciocănel al ceasului ar intra în contact cu circuitul detonator odată ce acesta ar fi conectat – totul s-ar termina. Fu nevoit să se distanţeze uşor şi să tragă adânc aer în piept.

— Ai grijă, Kurt, îl rugă Gutterson. Aş vrea să am mormântul într-un singur loc, nu într-o sută, spuse el cu un zâmbet crispat.

Nordstrum încuviinţă din cap, zâmbind şi el vag.

— Da, la fel şi eu.

Apoi încercă a doua oară. Cu mâini ferme de data aceasta, expirând adânc, reuşi să conecteze bateriile. Încărcătura nu explodă. Se priviră reciproc, zâmbind uşuraţi, sperând că singura dată când va exploda va fi la 10:45, cu puţin peste şapte ore de acum înainte.

Urma ultimul, dar cel mai periculos pas al procesului – conectarea detonatoarelor la fitiluri.

Nordstrum se calmă şi trase de câteva ori aer în piept. Cu toate că mâinile îi erau ferme, Kurt nu putea nega o nervozitate lăuntrică. Cine n-ar fi agitat? O mişcare bruscă sau greşită, şi ar ajunge toţi pe lumea cealaltă. Conectă cu grijă fitilul la borna pe care Diseth o încropise pe ceas.

— Eric, deasupra ochiului meu drept, te rog...

Gutterson luă bucata de pânză de sac şi îi șterse fruntea de sudoare.

— Mersi.

Controlându-şi emoţiile, Nordstrum realiză delicata conexiune finală, apoi îşi retrase mâinile. Îl privi pe Eric şi zâmbi. Totul era în regulă – ceasul ticăia, toate cablurile erau la locul lor. Când va suna alarma ceasului, iar ciocănelul va lua contact cu fitilul, încărcătura va exploda. Până atunci, ei vor fi deja în vidda, la zeci de kilometri depărtare.

— Cred că asta e, spuse Nordstrum, oftând uşurat.

Gutterson încuviinţă ferm din cap.

— Hai să nu facem mişcări bruşte în drum spre ieşire.

— De acord.

Precauţi, se târâră spre pupa şi ieşiră din santină. Încălţămintea şi pantalonii le erau îmbibate cu apă uleioasă, iar flanelele de corp le erau leoarcă de sudoare. După ce ieşiră din compartiment, urcară în grabă scările spre punte, unde marinarul şi Ox se cufundaseră într-o dezbatere aprinsă despre politică.

— Mulţumim că ne-ai lăsat să stăm puţin acolo, zise Nordstrum. S-ar părea că s-au liniştit apele acum.

— Aveţi grijă când coborâţi, spuse bărbatul. Nemţii sunt peste tot pe ponton astă-noapte.

— Mulţumim pentru avertisment, zise Kurt.

— Deci tu eşti de gardă în noaptea asta? îl întrebă Ox pe membrul echipajului.

Omul îşi asumase un risc pentru ei şi nu voiau ca marinarul să fie aruncat în aer sau să se scufunde odată cu feribotul. Cu toate acestea, nu îndrăzneau să-i spună adevărul, ştiind că pentru el ar fi mai importanţi colegii săi.

— Da, dar cobor când ajunge trenul, la ora opt dimineaţa.

— Trenul...?

— Coboară ceva important de la Norsk Hydro, aşa ni s-a spus.

— Da?

Sabotorii se priviră reciproc. Îi liniştea gândul că paznicul nu va fi nicăieri în apropierea feribotului atunci când se va declanşa explozia. Ox rânji.

— Norocosule.

— Presupun că sunt norocos, spuse bărbatul, făcându-le cu ochiul conspirativ, că am scăpat cu indivizi ca voi prin preajmă.

Îşi strânseră mâinile, apoi cei trei sabotori se îndreptară spre pasarela de debarcare. Ceasul era 02:15. Trecuse o oră şi jumătate de când îl lăsaseră pe Larsen în maşină. Noaptea era rece şi lipsită de lună, ceea ce le oferi o acoperire bună. Cel mai apropiat gardian era la jumătatea docului, continuând să patruleze perimetrul. Lângă ponton, o locomotivă de manevră tocmai era întoarsă în poziţie – probabil era cea care urma să încarce vagoanele cu apa grea pe feribot. Aşteptară ghemuiţi lângă pasarelă, până când gardianul se întoarse şi porni în direcţia opusă. Locomotiva era destul de zgomotoasă, cu mecanismul ei greoi, şuierând abur.

— Du-te! spuse Nordstrum, bătându-l pe Eric pe spate, iar americanul alergă ghemuit de-a lungul debarcaderului, apoi sări cu îndemânare gardul. Bine, Ox, tu urmezi.

Zgomotul de lângă ponton acoperea orice alt sunet, astfel că Ox traversă greoi docul, în timp ce gardianul care patrula privea cum locomotiva este aşezată pe poziţie. Aşteptă lângă gard, iar Nordstrum, dându-şi seama de distragerea pe care o oferea locomotiva, alergă după el.

Mai aveau la dispoziţie douăzeci de minute să ajungă înapoi la inginerul Larsen.

— Ajută-mă să sar gardul, spuse Ox. Mă tem că n-a fost niciodată sportul meu preferat.

Solidul bărbat puse bocancul la jumătatea gardului din sârmă, de aproximativ 2 m înălţime, şi încercă să ridice şi celălalt picior.

Deodată, din buzunarul hainei de blană îi căzu o sticlă de bere, care se rostogoli pe ponton, producând un zdrăngănit strident. Exact în momentul în care locomotiva opri motoarele şi deveni tăcută.

— Rahat, înjură Ox în barbă, cu un picior peste gard.

Sticla zdrăngăni câteva clipe, apoi se opri în văzul tuturor. Gardianul se întoarse.

— Haide! spuse Nordstrum în șoaptă. Să mergem!

Sări gardul şi aşteptă să îl ajute pe Ox. Urcarea digului, prin tufişuri, era abruptă, iar dacă ar fi alergat, ar fi fost auziţi, fără îndoială. Și oricum, prietenul lui avea probleme.

— Mi s-a agățat haina, spuse Ox.

— Rupe-o, dă-o dracului, spuse Nordstrum. Repede! Trebuie să ne ascundem. Lasă-mă să te ajut.

Gardianul venea spre ei, aşa că cei doi rămaseră nemişcaţi. Bărbatul se opri lângă sticla de bere, îngenunche și o ridică, apoi privirea îi ţâşni rapid spre pădure.

— *Wer ist da*? strigă el, scoţându-și pistolul. Cine e acolo?

Ox, momentan ascuns de tufişuri, rămase încremenit ca un şoarece în preajma unei pisici. Dar vegetaţia nu îl putea ajuta prea mult timp. Nu voia să sară – nu putea, ar fi fost auzit. Aşa că rămase nemişcat, ţinându-şi respiraţia, rugându-se ca gardianul să își piardă interesul şi să plece.

— *Wer ist da*, *sage ich*? *Raus*, *raus*! strigă neamţul, ridicând arma. Ieşi afară, altfel trag!

Captiv pe gard, Ox îl privi pe Nordstrum. Pe chip i se citea o resemnare profundă. *Mă tem că pentru mine se termină totul aici.* Dacă gardianul se mai apropia mult, vor fi prinşi cu toţii. *Haide, plecaţi*..., îi făcu semn lui Nordstrum cu bărbia şi îi aruncă un zâmbet neputincios. *Plecaţi de aici.*

— La dracu', abia aşteptam să beau berea aia..., spuse el cu voce tare.

— Oricine ai fi, ieşi afară acum! strigă gardianul.

L-am putea doborî, își spuse Nordstrum în sinea lui, luând în calcul toate variantele. Ar putea să aştepte ca neamţul să apară și apoi să îl ucidă silenţios, cu un cuţit. Dar orice strigăte sau focuri de armă i-ar alerta pe ceilalţi, iar acest lucru ar indica imediat că se petrece ceva. Echipajul ar fi luat la întrebări şi feribotul perchiziţionat. Expresia lui Ox, în timp ce stătea cocoţat pe gard, părea să transmită că se gândise şi el la toate aceste detalii. Nordstrum întâlni ochii prietenului său.

— Vin! Vin! strigă Ox resemnat. Nu trage.

Își eliberă haina din gard și sări înapoi pe ponton, cu mâinile sus, ieşind din tufişuri.

— De ce dracu' o luaţi cu toţii raza din cauza unei afurisite de sticle de bere, îi spuse el gardianului în norvegiană, ţinând mâinile sus.

— *Unten*! *Unten*! îi strigă gardianul în germană, forţându-l să îngenuncheze.

— Kurt, trebuie să plecăm de-aici, şopti Gutterson, trăgându-l de gulerul hainei pe Nordstrum.

Kurt se gândi la posibilele modalităţi prin care şi-ar putea salva prietenul. Din moment ce Ox era singur, nemţii ar putea crede că se strecurase la bord pentru a fura bere. Pentru a-şi salva propria piele, paznicul din echipaj ar putea chiar să garanteze pentru el, ca prieten. Dacă ar fi fost mai mulţi în afară de Ox, nemţii ar fi intrat imediat la bănuieli. Dar dacă Nordstrum şi-ar folosi arma, nu ar face decât să atragă şi mai mulţi gardieni pe urmele lor.

Dacă Ox putea face un singur lucru bine, acela era să scape dintr-un bucluc cu vorba, poate chiar şi din acesta.

— Kurt, acum! şopti tăios Gutterson. Mai avem doar cincisprezece minute, altfel rămânem cu toţii aici. Ox e un tip capabil, va găsi o cale de scăpare. Cu toţii am trecut prin asta. Trebuie să plecăm!

Reticent, Nordstrum îl lăsă pe Gutterson să îl tragă de haină în susul digului. Avu nevoie de toată voinţa pentru a-l lăsa pe Ox în urmă. Dar salvarea lui ar fi însemnat periclitarea întregii misiuni. Fără îndoială că Ox va fi interogat, dar se putea descurca cu brio. Putea să facă pe nevinovatul mai ceva ca un băiat de altar la nevoie – un băiat de altar care nu făcuse altceva decât să se strecoare la bordului feribotului pentru a şterpeli câteva beri. Kurt şi Eric urcară în tăcere digul, păşind precauţi pe gheaţă. Îl auzeau pe Ox încercând să scape basma curată şi pe gardian poruncindu-i să mişte, împingându-l cu puşca. Mai erau doar cincisprezece minute până la ora la care îi spuseseră lui Larsen să plece. Porniră grăbiţi pe drumul pe care veniseră, distanţându-se cât mai mult de feribot. Pe ultimele sute de metri începură să alerge.

Într-un final, trecură prin tufişurile familiare şi văzură maşina. Larsen îi privi cu o expresie de uşurare pură când deschiseră portierele.

— E trei fără un sfert, spuse el. Eram convins că s-a întâmplat ceva. Tocmai mă pregăteam să plec. Cum a mers?

— A mers bine. Perfect, conform planului, spuse Nordstrum, urcând pe locul din faţă.

— Şi Ox unde este? întrebă inginerul privind în jur, aşteptând ca bărbatul masiv să urce pe bancheta din spate.

— Ox nu vine.

— Nu vine...? întrebă Larsen privindu-l lung, neînțelegând.

— Nu. Porneşte motorul. Suntem doar noi acum.

73.

Își petrecură restul nopţii uitându-se la ceas, înapoi acasă la Diseth. Gutterson şi Larsen aţipiră. Nordstrum zăcea întins, cu ochii pe pereţi, gândindu-se la cine era el însuși.

Un soldat. Un sabotor.

Un ucigaş – oricât încercase să limiteze numărul celor pe care îi rănise, mulţi oameni nevinovaţi muriseră din pricina acţiunilor lui. Dar totul se întâmplase în slujba regelui, nimic nu se schimbase în această privinţă. După

ce explozibilul avea să arunce în aer feribotul, Nordstrum se va îndrepta spre Suedia. Poate că războiul se va termina pentru el, măcar pentru o vreme. Sau poate că se va întoarce. Noaptea trecea încet. Kurt îşi trecu prin ochii minţii chipurile persoanelor pentru a căror moarte se simţea vinovat – Anna-Lisette; Hella; tatăl lui. Poate chiar şi Ox acum. Poate Natalie şi bunicul ei, a doua zi. Ştia că şi ceilalţi au asemenea liste – toate fiind rezultatul scopului de a face ceea ce trebuie. Totuşi, ei erau morţi, iar el mergea mai departe, deşi avusese şansa să îi salveze pe fiecare în parte, într-un fel. *Te cunosc, Kurt, nu te vei întoarce. Vei rămâne să lupţi*, îi spusese Anna-Lisette. Şi avusese dreptate.

Câte alte persoane vor mai fi adăugate pe lista aceea mâine?

Într-o bună zi, îşi spuse în sinea lui, lumea îşi va aminti doar faptele celor care au luptat – nu şi preţul.

Era un sabotor.

Alunecând uşor în somn, mintea îi rătăci spre ultima conversaţie pe care o avusese cu Natalie. Se bucura că reuşise să îi spună acele lucruri. A doua zi, ea va şti exact la ce se referise el. *În război, cu toţii facem lucruri fără să avem de ales*, spusese femeia.

Cu toate acestea, cum ar putea ea să înţeleagă?

În adâncul inimii, Nordstrum ştiuse dintotdeauna că relaţia lor avea şanse minime. Ce să facă – să meargă la Viena după război? Asta dacă va avea noroc să supravieţuiască. Şi ea, ce credea, că-l va aştepta acolo? Nu făceau parte din aceeaşi clasă socială. Probabil că Natalie nici nu-şi va mai aminti numele lui. Până a doua zi, viaţa îi va fi despărţit oricum, pentru totdeauna. Fie că el detona explozibilul de pe Hydro sau nu. Kurt închise ochii şi încercă să-i alunge chipul din minte.

Se rugă ca Ox să fie bine.

Când se lumină, în cele din urmă, îşi puseră cu toţii schiurile şi începură să urce muntele. După o urcare de două ore, ajunseră pe o platformă care oferea o vedere panoramică asupra Mael-ului şi lacului. Cerul era de un albastru intens, reflectându-se în apă, iar soarele strălucea luminos.

La ora 8:00 dimineaţa, sunetul unui fluier răsună până la ei şi văzură trenul cu apă grea coborând prin valea îngustă, spre sat. Prin binoclu, Nordstrum vedea steagurile roşii naziste fluturând la grilajul locomotivei şi soldaţii supraveghind vagoanele. Trenul trecea suflând aburi prin micul sat, direct spre malul lacului, unde ceea ce părea a fi un detaşament de soldaţi era instalat de-a lungul debarcaderului şi în piaţă. Feribotul Hydro se pregătea de plecare, pasarela de îmbarcare fiind coborâtă, iar oamenii urcând la bord. O dâră de fum se înălţa în aer din coşul vasului, în timp ce motorul era alimentat cu cărbuni.

Nordstrum, yankeul şi Larsen priviră cum trenul opreşte în faţa debarcaderului. Două platforme deschise conţineau cei 39 de cilindri metalici cu apă grea. Soldaţii săriră de pe platforme, iar locomotiva fu decuplată. O altă locomotivă, cea de manevră, fu adusă şi cuplată la cele două platforme, care apoi fură transportate în faţa rampei de îmbarcare. Nordstrum nu putea auzi nimic de la înălţimea la care se afla, dar era evident că acolo jos e gălăgie şi agitaţie. Puntea feribotului fu golită, iar locomotiva de manevră fu poziţionată în spatele celor două platforme. Treptat, într-un ritual pe care probabil că echipajul de la docuri îl executase de o mie de ori cu alte mărfuri de la Norsk Hydro, încărcară platformele pe rampă, în timp ce la bord erau cel puţin 20 de soldaţi. Cine ar fi ghicit ce transporta vechiul vas? Pasagerii se îmbarcară şi ei – oameni bătrâni, luându-şi la revedere de la familiile lor; mame ţinându-şi copiii de mână.

Până la ora 09:00, totul era gata.

— Ar trebui să mergem, spuse Gutterson, curăţându-şi schiurile de zăpadă cu beţele. Putem să urcăm şi să privim de sus. O să avem nevoie de tot avansul pe care ni-l putem lua, odată ce va exploda încărcătura.

Ruta lor fusese deja stabilită. Larsen avea să îi încetinească puţin, dar Nordstrum ştia că, împreună cu yankeul, îl pot ajuta să o scoată la capăt – chiar dacă va trebui să îl ducă în spate jumătate din drum. Era februarie – iarna era în toi. Călătoria avea să fie dură. Cu toate acestea, vidda era prietena lui – întotdeauna fusese. Kurt era convins că vor reuşi.

— Da, spuse Nordstrum, punând în sfârşit deoparte binoclul. Să mergem.

Îşi luă beţele şi îşi puse rucsacul în spate. În timp ce Gutterson şi Larsen îşi pregătiră propriul echipament, Kurt îşi îngădui o ultimă privire înapoi, poruncindu-i inimii să se detaşeze, amintindu-şi din nou că războiul este de vină şi că asemenea lucruri sunt fireşti în aceste circumstanţe. Sunt lucruri pe care nu le poţi controla, pe care trebuie să ţi le scoţi din inimă, aşa cum spusese Einar, să nu iei vina asupra ta. În acel moment, Kurt observă un sedan negru urcând pe debarcader, cu steaguri roşii naziste fluturând la portiere. Simţi cum sângele îi îngheaţă. De pe locurile din faţă coborâră doi nemţi în uniforme negre, trosnind din degete către hamali, poruncindu-le să ajute cu bagajele. De pe bancheta din spate apăru August Ritter şi, o clipă mai târziu, Natalie – prea departe pentru a-i vedea chipul, dar...

Nordstrum simţi cum inima începe să i-o ia la galop.

— Kurt, trebuie să plecăm, strigă Gutterson. În două ore putem să ajungem în munţi.

— Da, vin, răspunse Nordstrum, dar continuă să privească spre doc.

Natalie şi bunicul ei îşi croiră drum prin mulţime spre feribot şi îşi luară la revedere de la linguşitoarele lor gazde germane, cel mai probabil ofiţeri

seniori din delegaţia culturală. Bătrânul ţinea în mână tocul instrumentului său. Fură conduşi la pasarelă şi urcară la bord.

Gutterson şi Larsen îşi traseră căciulile peste urechi şi schiară câţiva paşi. Când yankeul îşi dădu seama că Nordstrum nu este în urma lor, se întoarse spre el.

— Kurt...?

Ceva în interiorul lui Nordstrum îl ţinea pe loc. O forţă care, deşi insista că mai are încă multe bătălii de purtat şi că alta este datoria lui reală, îl pironise locului. Chiar dacă le poruncea picioarelor să se mişte, să înceapă călătoria.

Acum, să mergem.

Te cunosc, Kurt, nu te vei întoarce. Vei rămâne să lupţi.

Picioarele nu îl ascultau. Îşi scoase Colt-ul şi şi-l îndesă la curea.

— Kurt, în vreo două ore, toţi naziştii din Norvegia ne vor căuta, strigă Gutterson. Nu poţi face nimic pentru ea. E timpul să plecăm.

— Da, Nordstrum, nu vreau să fiu prin preajmă când va exploda încărcătura, spuse Larsen, susţinându-l pe american.

Nordstrum puse deoparte binoclul şi îi privi pe cei doi bărbaţi.

— Luaţi-o înainte, spuse el.

— Să o luăm înainte? spuse yankeul derutat. Ce vrei să spui? Plecăm cu toţii.

— Ştii cabana Skrykken, nu, Eric?

— Normal. De unde am plecat ultima dată. Dar...

— Luaţi ceva de mâncare de acolo, Ox şi cu mine am aprovizionat-o bine. Nu rămâneţi peste noapte, e mult prea riscant. Doar dacă nu cumva vă prinde vreo furtună, normal. Voi încerca să vă prind din urmă până diseară. Dacă nu acolo, mai sus, unde ne-am întâlnit cu vânătorul. Îţi aminteşti?

— Normal că-mi amintesc, Kurt. Dar n-ai nicio şansă, plecăm împreună.

— Nu, yankeule, nu şi de data asta. Nu pot.

Uimit, Gutterson schie înapoi la el.

— Haide, Kurt, plecăm acum. Cum adică nu poţi?

Chiar şi Larsen, care era uşor agitat şi nu înţelegea ezitarea lui Kurt, spuse:

— Da, ce se întâmplă, Nordstrum? Să mergem!

— Dacă nu sunt acolo, mergeţi la Miland. Sunt sigur că ştii locul Alf, nu? E o drumeţie de o zi. Dar este un bărbat acolo, îl cheamă Reinar. Are o afacere cu bere. El ştie ce să facă cu voi, l-am contactat deja. Ne este prieten, puteţi avea încredere în el cu propriile vieţi.

— Kurt, ce faci? Nu te poţi întoarce acolo acum, spuse Gutterson, citindu-i planurile pe chip. Nu vei avea nicio şansă, locul ăla colcăie de nemţi. Vasul se va scufunda, Kurt. Nu poţi face nimic pentru ea acum, oricât de mult ai vrea.

Trebuie să plecăm, altfel vom rămâne cu toţii captivi aici.

— Eşti un soldat bun, Eric, spuse Nordstrum, aruncându-i un zâmbet înţelept, acelaşi zâmbet oarecum profetic pe care îl văzuse pe chipul lui Ox cu doar câteva ore în urmă.

Zâmbetul acela însemna că amândoi ştiau ce îi aşteaptă, dar erau incapabili să schimbe rezultatul.

— Scoate-l pe Larsen de aici, spuse Nordstrum. Cu puţin noroc, ne vedem în vidda.

— Nu te vei întoarce după noi, ştii asta, zise Gutterson aproape furios. Vei fi împuşcat. Sau şi mai rău, capturat şi apoi interogat. Acesta a fost un ordin de la Tronstad, Kurt. Te implor să te gândeşti bine la ce faci. Războiul nu s-a încheiat. Eşti soldat şi ei încă au nevoie de tine.

Nu te vei întoarce. Erau cuvinte pe care le mai auzise înainte – de la Anna-Lisette. Dar de data aceasta o va face.

— Ordinul a fost să aruncăm în aer transportul, Eric, spuse Nordstrum, şi nu s-a schimbat nimic în privinţa asta. Totul va decurge conform planului. Şi ar trebui să ai puţină încredere, adăugă el, înfigându-şi beţele în zăpadă şi îndepărtându-se vreo doi metri. S-ar putea să te surprind, yankeule. Şi dacă nu..., mângâie uşor buzunarul hainei. Încă mai am capsula. Tu o ai pe a ta?

Apoi se uită la inginerul-şef şi dădu din cap cu părere de rău.

— Scuze, Alf. Dar eşti pe mâini capabile, îţi promit. E un tip ok. Cel puţin pentru unul care nu e din Norvegia, nu-i aşa?

Le făcu cu mâna şi plecă, împingându-şi picioarele prin zăpada care trosnea sub el. Inima i-o luă la galop, gonind parcă înaintea lui la vale.

Nu spre Skrykken.

Nu spre Suedia, unde ar fi în siguranţă, ci spre Mael.

Spre unica datorie pe care nu îl lăsa inima să o abandoneze.

74.

Pe puntea feribotului Hydro, Dieter Lund privea cum platformele cu apă grea sunt îmbarcate. Era o zi cu un aer sobru, observă el – cerul albastru, steagurile naziste fluturând, zeci de trupe SS încremenite în poziţie de drepţi.

El însuşi fusese în trenul dinspre Rjukan, fiind cu ochii în patru la fiecare cotitură, dar nu se întâmplase nimic ieşit din comun. Ruta fusese verificată şi eliberată înainte; avioanele de recunoaştere survolau cerul. Pe debarcader se adunase o mulţime de oameni, dar Lund avea proprii soldaţi infiltraţi

printre localnici, atenţi la orice lucru suspect – grupuri de bărbaţi care călătoreau împreună, bărbatul singuratic de pe marginea pontonului care îi făcu semn altuia. Se zvonea că se pune la cale un soi de sabotaj – dar nu avea să se întâmple aici, nu sub supravegherea lui. Ar fi nevoie de o armată întreagă pentru a străpunge reţeaua de securitate. Preţioasa încărcătură era acum la bord, iar feribotul era programat să plece în câteva minute. Muggenthaler şi Terboven aveau să fie încântaţi, totul decursese conform planului său.

Un ofiţer Gestapo verifica actele de identitate pe pasarela de îmbarcare. Nimănui nu îi era permis să urce la bord fără bilet şi fără un document de identitate valid. Pentru orice eventualitate, Lund şi oamenii săi urmau să însoţească marfa până la Tinnoset şi să supravegheze încărcarea ei în trenul spre Skien. Nu îşi asuma niciun risc. Poate că nemţii ştiau cum să poarte un război, se gândi Lund, dar în Norvegia el cunoştea fiecare chip, fiecare semn că ceva nu este în regulă. Îşi pariase viitorul pe lucrul acesta.

În urmă cu câteva minute, August Ritter şi nepoata sa se îmbarcaseră şi ei pe feribot pentru a-şi începe călătoria spre casă. Ce păcat că vizita lor fusese întreruptă brusc – Lund abia aşteptase să o revadă – dar adevărul era că Fräulein Ritter nu fusese foarte amabilă cu el când o interogase după concert, nici nu îi acceptase invitaţia de a-i arăta împrejurimile. De fapt, dacă ar fi să fie sincer, femeia era o mică târfuliţă răzgâiată, care umbla cu nasul pe sus. Nu merita atenţia pe care i-o arătase.

— *Guten morgen, Herr und Fräulein Ritter*, îi întâmpină Lund după ce urcară la bord.

Bagajele celor doi oaspeţi fuseseră duse în compartimentul destinat clasei întâi, dar bătrânul muzician ducea în mână tocul violoncelului.

— *Guten morgen* şi dumitale, căpitane, răspunse politicos nepoata sa. Înţeleg că şi dumneata vei face această călătorie?

— Da, avem o încărcătură distinsă la bord, după cum puteţi vedea, zise Lund arătând spre platformele bine ancorate şi păzite de 30 de soldaţi germani. Pe lângă dumneavoastră, bineînţeles. Ar fi un privilegiu să îmi permiteţi să vă conduc la cabina dumneavoastră.

— De fapt, căpitane, este o zi foarte plăcută, cred că vom sta la pupa, spuse cu răceală Fräulein Ritter.

— La pupa... dar Fräulein, cred că biletul dumneavoastră este pentru clasa întâi.

— Da, este totul aranjat, dar mi s-a spus că este locul cel mai potrivit pentru admirarea priveliştii, dacă nu vă deranjează.

— Nu mă deranjează deloc, Fräulein Ritter. Mă gândeam doar la confortul dumneavoastră.

Lund încuviinţă din cap formal şi îi lăsă să treacă. Nu, nu mai era atât de atras de fata asta impertinentă. Îl făcuse să se simtă aşa cum se simţise întotdeauna în preajma propriilor concetăţeni – mărunt, nesemnificativ. Cu toate acestea, se bucura că fata îl vedea în forţă, deţinând controlul situaţiei.

— Îmi permiteţi să vă ajut cu tocul, domnule? îl întrebă pe bătrân.

— Nu, nu, mulţumesc, răspunse August Ritter. Îl am de 40 de ani, nu pleacă niciodată de lângă mine.

— Atunci, vă doresc o călătorie plăcută, spuse Lund, făcând o plecăciune.

Chestiunea aceasta nu îl mai privea.

Mai erau cinci minute până la ora zece. Rampa pentru marfă fu ridicată, iar încărcătura era acum securizată. Câţiva pasageri întârziaţi alergau spre pasarelă. Sirena sună de trei ori. Oamenii ieşiră pe punte pentru a-şi lua la revedere de la cei de pe ţărm. Frânghiile care legau feribotul de doc fură dezlegate. Da, totul părea în perfectă ordine – traversarea lacului urma să fie o simplă rutină.

— Fii cu ochii pe cei întârziaţi, îşi instrui Lund locotenentul, a cărui privire supraveghea mulţimea.

În Tinnoset, munca lui avea să se încheie, în sfârşit. Munca, poate, dar nu și viitorul.

Da, Trudi va fi încântată.

75.

Nordstrum schie până la periferia satului Mael, unde îşi abandonă schiurile în zăpadă şi alergă restul drumului. Când ajunse în micul sat de lângă lac, porni spre piaţa principală adiacentă debarcaderului, apoi urcă pe ponton.

Ceasul era 09:55 – cinci minute până la plecare. Auzi sirena sunând. Trebuia să se grăbească – dar nu prea tare, pentru a nu atrage atenţia, întrucât mai mult ca sigur erau agenţi de securitate pretutindeni. Radarul lui pentru asemenea lucruri era în alertă maximă, activându-se prin simplul fapt că se afla în preajma nemţilor.

Locomotiva de manevră care încărcase vagoanele era încă în faţa feribotului, dar rampa pentru marfă a vasului fusese ridicată. Apa grea era în siguranţă la bord, supravegheată de soldaţi germani. Un ofiţer al Gestapoului verifica actele de identitate ale pasagerilor pe pasarela de îmbarcare, împreună cu un controlor de tichete.

Nordstrum merse grăbit la cabina de bilete. Auzi sirena sunând o dată –

mai avea la dispoziţie trei minute.

— Tinnoset, doar dus, îi spuse el vânzătorului, împingând câteva monede pe tejghea. Repede, vă rog, ştiu că sunt în întârziere.

— Da, desigur, toată lumea se grăbeşte mereu, bombăni bătrânul vânzător. Data viitoare plecaţi mai din timp. Dus, aţi spus?

— Da. Vă rog, grăbiţi-vă.

— Poftim. Două coroane. Sper să îl mai prindeţi.

Nordstrum luă biletul şi plecă grăbit.

— Staţi, strigă vânzătorul după ce luă monedele, e prea mult. Luaţi-vă restul!

Dar Nordstrum alerga deja pe ponton. Frânghiile feribotului erau dezlegate. Până la vas mai erau aproximativ 40 m, mai mult decât păruse cu o seară în urmă. Spionă locul de lângă gardul unde fusese prins Ox. Unei mame şi fetiţei ei tocmai li se permisese să urce la bord, iar pasarela era pe punctul de a fi ridicată. Ajunse chiar în timp ce ofiţerul german făcu semn că îmbarcarea se încheiase.

— Încă unul, vă rog. Îmi pare rău.

— E trecut de zece, spuse ofiţerul privindu-şi ceasul. Feribotul se pregăteşte de plecare.

— Este zece fix. Şi străzile sunt blocate de toate vehiculele astea militare, protestă Nordstrum. Vă rog, este singurul feribot pe ziua de azi. Trebuie să ajung la Oslo...

Neamţul îl privi iritat şi întinse mâna.

— Actul de identitate.

Nordstrum îşi scoase documentele pe care le purtase cu el în ultimul an, conform cărora numele lui era Knut Holgersen şi era un muncitor în construcţii din Tromso.

— Tromso, e departe de aici, spre nord, spuse ofiţerul, ridicând privirea şi studiindu-i chipul.

— Da. Mă întorc la muncă, în Oslo. Am fost în vizită la nişte rude aici.

Inima începu să îi bată mai tare. Era nevoie doar ca bărbatul să îi observe pistolul ieşind uşor în afară sub pulover şi totul s-ar termina pentru el.

— Călătoriţi fără bagaje, văd? comentă ofiţerul, observându-i rucsacul. Tocmai din Tromso.

— Am fost plecat doar pentru un weekend, răspunse Kurt.

Ceasul trecuse cu cinci minute de ora zece.

— Verificaţi, adăugă el, întinzându-i rucsacul ofiţerului.

— Bine, poţi să treci atunci. Repede! spuse neamţul, înapoindu-i documentele. Dar eşti ultimul! Ridicaţi pasarela, porunci el echipajului.

— *Danke*, domnule maior, spuse Nordstrum şi sări la bord.

Pe puntea principală se adunase o mulţime numeroasă de oameni. Era singura cursă de feribot în acea duminică şi tocmai se pregătea de plecare. Nordstrum se amestecă rapid printre pasageri, evitând contactul vizual direct cu soldaţii care stăteau de gardă şi care păreau să fie pretutindeni. Printre ei se numărau şi câţiva ofiţeri Hirden, în uniforme gri. Pentru oricine, Nordstrum arăta ca orice alt muncitor întorcându-se la muncă după un weekend cu familia. Ochii îi căzură asupra celor două platforme deschise de la prora, supravegheate de aproximativ 30 de soldaţi SS, cu picioarele depărtate şi cu puştile în repaus, având expresii implacabile, provocând parcă pe oricine să cauzeze probleme. Cei 39 de cilindri metalici pe care îi păzeau erau situaţi exact unde sperase Nordstrum că vor fi.

Sirena sună asurzitor de trei ori, iar feribotul se desprinse încet de debarcader. Oamenii de pe punte le făceau cu mâna celor de pe ţărm. Vasul alunecă uşor pe apă, motoarele trezindu-se la viaţă. Pe cer, soarele strălucea. Lacul era limpede şi calm.

O binecuvântare, îşi spuse Nordstrum în sinea lui, gândindu-se la spaţiul îngust dintre ciocănelul ceasului şi circuitul de contact. Mai puţin de un centimetru. O furtună, chiar şi o apă mai agitată le-ar fi putut conecta.

Toţi cei aflaţi la bord se aşteptau la o călătorie liniştită preţ de o oră şi jumătate. Nordstrum privi chipurile din jur: al bunicului în haina din pânză şi pălărie cu boruri largi, care îşi lua la revedere de la familia de pe ponton; al băieţelului care trăgea de haina mamei lui, cerând ciocolată caldă; ale celor doi tineri îndrăgostiţi care arătau entuziasmaţi spre piscurile acoperite de zăpadă, părând să fie la început de drum în viaţă. Kurt ştia că vieţile lor vor fi distruse în aproximativ patruzeci de minute. Oricare dintre aceştia ar putea muri. Cei mai norocoşi dintre ei vor fi traumatizaţi de groază.

Poate că, dacă ar fi putut da timpul înapoi, Nordstrum ar fi regândit situaţia şi ar fi căutat o altă soluţie. Fiecare chip liniştit şi inocent îi amintea de alegerea pe care o făcuse – alegere care era pe punctul de a-i înghiţi pe toţi.

Dar apoi Kurt se uită din nou la containerele metalice de la prora şi îşi aminti motivul. Conţinutul lor avea puterea de a înclina balanţa războiului în favoarea Germaniei. Cine va înţelege, într-o bună zi, semnificaţia a ceea ce fusese el nevoit să facă aici? În adâncul sufletului, Nordstrum fu din nou convins că făcuse lucrul corect.

Era ora 10:12. Explozibilul era programat să se declanşeze în doar treizeci de minute.

Ochii îi ţâşniră spre puntea superioară, căutându-i pe Natalie şi pe bunicul ei. Deodată, Nordstrum se simţi de parcă tocmai fusese lovit în stomac. Ochii îi căzură pe ofiţerul Hirden, cel pe care îl văzuse la secţia de

poliţie. Cel care îl întemniţase pe tatăl lui.

I se uscă gâtul. Cumva, în toată mulţimea aceea, ochii lor părură să se găsească reciproc.

Era Dieter Lund.

76.

Lund respira regulat şi liniştit, mândru să se afle la comanda unei asemenea misiuni.

Dar în următoarea secundă respiraţia păru să i se blocheze în gât şi un pumn i se încleştă în jurul inimii.

Nordstrum.

Şocat, Lund îl fixă cu privirea.

Era convins că el e. Bărbatul tocmai se îmbarcase. Nu îi putea vedea clar chipul, deoarece avea o beretă de muncitor trasă pe frunte – dar statura, mersul... Dacă îi dădeai jos barba ţepoasă şi ochelarii... El era! Chipul său era limpede în mintea lui Lund, de parcă ar fi fost propriul său chip. Dar cum era posibil? Ce căuta aici? Era imposibil să fie o simplă coincidenţă. Tocmai astăzi, dintre toate zilele, când pe punte se afla cea mai preţioasă încărcătură din Reich, Nordstrum traversa lacul cu feribotul.

Îl străbătu un fior de nelinişte şi nerăbdare deopotrivă. Orice ar pune Nordstrum la cale, Lund avea de gând să îl prindă. Îşi feri privirea pentru un moment, degetele încleştându-i-se pe balustradă. Palmele îi asudau. L-ar putea opri chiar în clipa aceea, desigur, doar avea o mulţime de soldaţi la îndemână. Trebuia doar să pocnească o singură dată din degete, să dea ordinul, iar acest joc de-a șoarecele şi pisica s-ar termina odată pentru totdeauna.

Dar dacă Nordstrum era aici, începu Lund să gândească, însemna că urma să se întâmple ceva – că mai erau şi alţii implicaţi. Nordstrum deja deturnase un vapor o dată şi ajunsese în Anglia. De ce nu ar face-o din nou? Poate că acesta era planul lui acum. Dar să deturneze feribotul încotro...? Dacă era adevărat, atunci avea nevoie de oameni şi de arme. Părea să fie singur şi nu avea nimic în mâini. Ar fi sinucidere curată să atace direct platformele – indiferent câţi alţi luptători s-ar fi strecurat la bord. Lund scană împrejurimile cu privirea. Oare era posibil ca ceilalţi să atace de pe ţărm? Acesta era planul lui? Să deturneze cumva feribotul şi să îl dirijeze către cei care aşteptau la ţărm? Lund continuă să îl supravegheze pe Nordstrum cu coada ochiului. Dacă îl aresta prea curând, era posibil ca planul lui să se

poată desfăşură chiar şi fără el. Pentru un partizan – fie el unul atât de căutat precum Nordstrum – Lund ar primi doar o medalie amărâtă şi o bătaie pe spate. Dar dacă era cu ochii în patru şi îşi ţinea oamenii în alertă, dacă ar reuşi să împiedice un raid şi, în proces, să se asigure şi că feribotul ajunge în siguranţă la destinaţie... Dacă ar vedea cu cine ia contact Nordstrum, poate cu întreg grupul de rebeli care încerca să saboteze cel mai valoros transport din Reich, ei bine, acest lucru i-ar aduce mult mai mult decât simple laude. Lund îl putea aresta oricând, din moment ce Nordstrum nu avea unde să dispară. Avea întreaga călătorie la dispoziţie.

— Locotenent, sergent..., spuse trosnind din degete către doi dintre oamenii săi, care veniră imediat lângă el.

— Da, căpitane?

— Îl vedeţi pe bărbatul acela? Cel cu barbă, care tocmai a urcat la bord?

— Cel cu căciulă de schi, căpitane...?

— Da, el. Locotenent, ia trei oameni şi mergeţi la timonerie. Aşteptaţi acolo cu armele pregătite. Dacă îl vedeţi pe acel bărbat, sau pe oricine vine acolo sus şi pare ameninţător, sunaţi alarma. Şi nu vă fie teamă să folosiţi armele.

— Da, domnule, spuse locotenentul salutând.

— Sergent, tu mergi la prora, eu mă ocup de pupa. Împreună vom sta cu ochii pe el. Ţine seama de orice persoană cu care vorbeşte. Dar nu îl aresta încă, aşteaptă semnalul meu.

— Da, căpitane, spuse ofiţerul, bătând din călcâie.

Lund se îndepărtă de balustradă. Sângele îi gonea prin vene. În sfârşit, avea să îl prindă pe bărbatul pe care îl urmărea de mai bine de un an.

Şi toate simţurile îi spuneau că urma să se întâmple ceva măreţ.

77.

Era Lund.

Nordstrum era convins de acest lucru. Gâtul i se uscă şi sângele i se opri, deşi inima continua să îi bată violent. Era la fel de convins că şi Lund îl zărise pe el.

Îşi lăsă privirea să alunece peste ofiţerul Hirden cât de nonşalant putu, dar înăuntrul lui, totul se accelerase. Oare Lund îl recunoscuse? Nordstrum nu era sigur. Fără îndoială, căpitanul Hirden se afla aici datorită încărcăturii pe care o transporta feribotul. Dar era omul care îl aruncase pe tatăl lui într-o celulă şi apoi îl trimisese în lagărul de concentrare Grini, ştiind că era

imposibil ca bătrânul să supravieţuiască acolo.

Nordstrum se întoarse cu spatele la puntea principală. Dacă fusese recunoscut, era deja prea târziu. La bord erau zeci de germani şi de soldaţi Hirden. Dacă Lund sunase deja alarma, era imposibil să-i evite pe toţi. Kurt se aştepta să audă în orice secundă fluierele răsunând şi soldaţii îmbulzindu-se prin mulţime cu armele pregătite, strigând „În genunchi!" Ce-ar putea să facă atunci? Să-i împuşte? Nu ar reuşi decât să atragă atenţia tuturor că se întâmplă ceva. Să se arunce în lac? Poate că ei şi-ar continua călătoria. Nordstrum băgă mâna în buzunar. Oare venise momentul să ia, în sfârşit, capsula?

Dar nu se întâmplă nimic. Rămase locului, aşteptându-se la ce era mai rău. Dar chiar dacă l-ar prinde, era prea târziu să mai împiedice explozia. Feribotul înainta pe lac, motoarele ajungând treptat la viteza de croazieră. Nordstrum hotărî că va trebui să îl evite pe Lund cu orice preţ. Se uită la ceas – încă douăzeci de minute. Îşi trase căciula şi mai jos pe frunte, întrebându-se ce să facă. Îşi jură în sinea lui să nu se lase capturat – nu înainte de a o avertiza pe Natalie. De aceea se afla aici, dar trebuia să rămână ascuns. Lund avea mai mult de zece soldaţi Hirden la bord – şi nu mai puţin de patruzeci de germani. Dacă prezenţa lui le trezea bănuieli şi hotărau să întoarcă Hydro din drum, înapoi la debarcader? Explozibilul tot ar fi detonat, dar feribotul s-ar scufunda în apa aceea de mică adâncime. Apa grea nu ar fi distrusă, iar Natalie şi bunicul ei tot ar fi la bord.

Nu, singurul răspuns era să continue călătoria. Trebuia să stea ascuns cât mai mult posibil.

Dar, pe de altă parte, dacă Lund nu îl zărise, cea mai bună soluţie era să rămână ascuns în mulţime cât mai mult timp, retrăgându-se cu doar câteva minute înaintea exploziei. Dacă i s-ar arăta lui Natalie prea devreme, ar reuşi doar să atragă atenţia, întrucât ar fi nevoit să explice de ce se află acolo şi ce se petrece, lucru care ar stârni panică, fără îndoială.

Îşi scoase o ţigară şi o aprinse în vânt.

Aşadar, dacă fusese zărit, de ce nu îl arestaseră? După ce se gândi la toate posibilităţile, ajunse la concluzia că Lund voia, probabil, să vadă dacă Nordstrum face parte dintr-un complot mai amplu – dacă are prieteni la bord şi un plan pus la punct. Cel mai logic moment de atac ar fi la sosirea lor în Tinnoset. Nici măcar Lund nu s-ar gândi că partizanii se strecuraseră la bord în timpul nopţii şi că fixaseră material explozibil sub punte. Dacă ar fi fost aşa, de ce s-ar mai fi întors Nordstrum pe feribot? Prin urmare, Kurt era nevoit să presupună că fiecare mişcare a sa de acum înainte va fi supravegheată. Singura soluţie era să încerce să evadeze în confuzia creată de explozie.

Calm, trase din ţigară şi aruncă o privire fugară spre puntea superioară.

Lund dispăruse.

78.

Nordstrum simţi un nod în piept. Era un semn bun sau rău? Poate că în acest moment veneau să-l aresteze.

Aruncă o privire la ceas. 18 minute.

Îşi descheie jacheta de schi şi îşi aşeză pistolul înăuntru astfel încât să îl aibă la îndemână. Dacă Lund era cel care venea după el, Nordstrum voia să se asigure că îşi va regla conturile cu bărbatul. Privi spre munţi. Albastrul lacului revărsa o sclipire vagă asupra lor, oferind o privelişte minunată. Dacă totul s-ar sfârşi acum, îşi spuse zâmbind în sinea lui, nu era cel mai rău sfârşit. Dar încă mai avea treabă de făcut. Riscase totul cu un singur scop, aşa că aruncă ţigara în Tinnsjo şi îşi croi drum printre oamenii rămaşi pe punte. Mulţi dintre ei începură să se îndrepte spre cabinele lor. Nu îl interceptă nimeni. Poate avusese noroc şi nu fusese zărit, la urma urmei. Porni spre compartimentul de la clasa întâi.

— Biletul, vă rog, spuse un însoţitor de bord purtând uniforma echipajului, privind cu suspiciune costumaţia lui Nordstrum.

Kurt îi arătă biletul.

— Îmi pare rău, domnule, biletul dumneavoastră este la clasa a treia. Cabinele respective sunt sub punte. Nu aveţi voie aici.

— Doar caut pe cineva, îl asigură Nordstrum, privind prin uşile din sticlă. Herr şi Fräulein Ritter? Un bătrân şi nepoata lui.

— Ritter...? Ei bine, mă tem că va trebui să căutaţi la clasa dumneavoastră, spuse însoţitorul. Aşa este regula. Sau pe punte.

— Bine, mulţumesc.

Nordstrum nu îi zări în salonul clasei întâi. *Stai la pupa.* Spera că Natalie îl ascultase.

Mai erau 15 minute. Era prea curând.

Hydro se deplasa acum cu zece noduri.

Nordstrum intră în toaleta bărbaţilor şi încuie uşa. Hotărî să aştepte înăuntru până la 10:35, apoi o va căuta pe Natalie pe punte. Ştia că ea şi bunicul ei sunt la bord. Îşi ridică puloverul şi îşi verifică pistolul. Îşi spuse în sinea lui că este pregătit să moară, dacă asta îi rezerva soarta – până acum fusese norocos, fără îndoială. Dar să moartă la bord fără să o vadă pe Natalie...? Fără să o avertizeze? Acest lucru i-ar frânge inima. Gândeşte cu

capul, îl avertizase Einar, nu cu inima aia naivă a ta. Ce-ar mai râde acum prietenul lui. S-ar interna în spital ţinându-se cu mâinile de burtă. Rânjind, Nordstrum se gândi că ar fi amuzant dacă doctorul l-ar opera a doua zi şi ar spune: „Nu ştiu care este problema, domnule. Nici măcar nu aveţi apendice!"

Brusc, cineva bătu la uşă.

— Da, imediat, spuse Nordstrum, dând drumul la apă.

Ar putea fi Lund de partea cealaltă a uşii, cu un pistol. Dacă da, atunci Kurt era pregătit să îl înfrunte. Avusese vreo speranţă mai mare de reuşită când se târâse prin conductă pentru a ajunge în camera de înaltă concentraţie la Vemork? Nordstrum opri apa, duse mâna sub pulover şi trase piedica Colt-ului.

Rosti o rugăciune către părinţii lui în timp ce deschise uşa. În faţa lui stăteau un bărbat şi fiul său.

— Îmi pare rău, este o urgenţă, spuse bărbatul.

— Desigur, spuse Nordstrum, zâmbindu-i copilului. Înţeleg.

Mai erau 11 minute până la ora stabilită a exploziei. Apoi haosul avea să pună stăpânire pe vas. Nordstrum îşi croi drum înapoi pe punte şi privi în jur. Nu îl văzu nicăieri pe Lund, nici pe ofiţerii Hirden, deşi avea senzaţia clară că este supravegheat. Feribotul atinsese acum viteza maximă, în jur de treisprezece noduri, şi se apropia de mijlocul lacului. De fiecare parte, ţărmul era la mai puţin de 1,5 km distanţă. Nordstrum spera că e suficient de aproape cât să sosească rapid ajutoare. Merse spre capătul punţii principale. Câteva persoane mai viguroase înfruntau briza de pe punte. La soare, protejaţi de vânt de puntea superioară şi de timonerie, îi văzu pe Natalie şi bunicul ei stând pe o bancă, exact aşa cum îi spusese el să facă. Fata era înfofolită în şalul violet din lână şi avea o eşarfă pe cap. Fără pălărie de data aceasta, lucru care îl făcu să zâmbească.

Era 10:38 – şapte minute. Nordstrum aruncă o ultimă privire în jur. Un post cu bărci de salvare era situat chiar vizavi de ei.

Acum era momentul. Merse şi se aşeză pe locul liber de lângă ea.

— Natalie, nu te speria.

— Knut? spuse ea uimită, făcând ochii mari. Adică, Kurt. Ce cauţi aici? Ai spus că trebuie să fii în...

— Natalie, te rog, tu şi bunicul tău trebuie să mă ascultaţi cu atenţie, spuse el, apropiindu-se de ea şi vorbind în şoaptă pentru a nu fi auzit şi stârni panică. Trebuie să rămâneţi lângă bărcile de salvare. Într-un minut sau două va avea loc o explozie. Am venit la bord ca să vă ajut.

— O explozie? spuse ea privindu-l, scepticismul citindu-i-se pe chip. Despre ce vorbeşti, Kurt?

— Nu contează. Tot ce contează este să rămâi aici. În câteva minute, vasul

se va înclina drastic înainte.

— Se va înclina înainte?

Natalie îl privea lung, un amestec de consternare și groază citindu-i-se în ochi.

— De unde ştii asta? întrebă ea. Tu...? Tu eşti responsabil pentru asta? Ai pus o bombă la bord? De ce...? Priveşte în jur, oamenii vor...

— Ştiu exact ce se va întâmpla, Natalie, zise el, punându-şi mâna pe braţul ei și aruncând o privire rapidă la ceas. Tot ce contează este ca atunci când îţi voi da semnalul, tu și bunicul tău să vă ţineţi cât de bine puteţi de banca din faţa voastră. Vă voi ajuta eu să urcaţi în barca de salvare. Cu puţin noroc...

— Cu puţin noroc, ce? îl întrerupse ea cu asprime, iar privirea ei îi străpunse inima. Trebuie să avertizăm pe toată lumea. Cine eşti, Kurt...?

— Natalie...

Deodată, își auzi numele strigat din spate.

— Nordstrum!

Era Lund.

Kurt o privi pe Natalie cu regret, apoi își descheie jacheta și puse mâna pe pistol.

— Îmi pare rău, îi spuse el. Ţi-am vrut doar binele.

— Dumnezeule! spuse ea, căscând ochii la vederea Colt-ului.

Nordstrum își luă cealaltă mână de pe ea și se ridică. Lund își aţintise pistolul spre el din capătul punţii. Câţiva oameni se speriară.

— Kurt Nordstrum. Mă bucur să te revăd în sfârșit. Probabil ştii că aştept momentul acesta de foarte multă vreme. Din prima clipă când mi-am dat seama că te-ai întors. Cred că îţi sunt dator pentru moartea Locotenentului Oleg Rand, un adevărat patriot, îndepărtează-te de Fräulein Ritter, dacă binevoiești. Sunt sigur că nu-i doreşti răul. Şi nu face nimic stupid. Pune mâinile sus.

Nordstrum făcu un pas în lateral, spre parapet, ieşind dintre rândurile de bănci, dar rămase cu mâinile pe lângă corp.

— Ce cauţi pe feribotul acesta? întrebă Lund făcând un pas în faţă, fără să coboare pistolul. Ai plănuit ceva, ştiu. Spune-mi ce se petrece. Spune-mi acum, altfel i te vei alătura tatălui tău mai repede decât crezi.

— Spune că e un fel de bombă la bord, zise August Ritter, ridicându-se. Spune că va exploda. În orice clipă.

— Papa, nu! Taci din gură! spuse Natalie, ridicându-se la rândul ei.

— O bombă! spuse Lund, devenind palid.

— E prea târziu, îi spuse Nordstrum, aruncând o ultimă privire la ceas și zâmbind. Preţioasa ta încărcătură... va fi pe fundul lacului într-un minut. Nu poţi face nimic în privinţa asta.

Lund își scoase fluierul şi suflă de patru ori, sunând astfel alarma. Pasagerii din preajmă icniră speriaţi. Doi dintre colegii săi Hirden alergau acum spre el.

— Natalie, ţine-te bine de bunicul tău, îi spuse el când ceasul arăta 10:45. Acum.

Sări spre ea pentru a o prinde. Lund, crezând că prada lui încearcă să scape, trase două gloanţe – chiar în timp ce explozia zgudui feribotul.

Fu un zgomot înăbuşit, mai degrabă asemenea unui tunet venind de sub punte, dinspre prora. Dar, asemenea unui cutremur, trimise o undă de şoc de la un capăt la celălalt al vasului. Feribotul se smuci violent înainte. Oamenii fură aruncaţi de colo-colo – unul căzu ţipând de pe puntea superioară în apa rece ca gheaţa, alţii fură izbiţi de pereţii feribotului sau trântiţi la pământ. Vasul se opri brusc. Ţipetele panicate răsunau pretutindeni, la fel şi vaietele de durere. Oamenii încercau cu disperare să se agaţe de cei dragi. Un ofiţer Hirden fu aruncat în apă. De celălalt, Nordstrum se ocupă cu o lovitură în lateral şi cu una în moalele capului.

Lund se izbi de parapet. O cutie greoaie căzu de pe puntea superioară şi îl ţintui la podea, cel mai probabil rupându-i piciorul, iar pistolul îi alunecă din mână.

Nordstrum o prinse pe Natalie, care strigă după bunicul ei. Bătrânul căzuse, lovindu-se la cap de banca din faţă. Era ameţit, dar părea să fie bine.

Pretutindeni era haos. Alarme, sirene, pasageri strigând numele altora. *Claus, unde eşti? Inge, Inge, eşti bine?*

Câţiva dintre soldaţii care păzeau apa grea fuseseră fie aruncaţi în apa rece, fie zdrobiţi de greutatea platformelor.

— Aşteptaţi aici, spuse Nordstrum, luând-o de mână pe Natalie şi ajutând-o pe ea şi pe bunicul ei să ajungă la bărcile de salvare, unde le puse mâinile pe balustradă. Ţineţi-vă bine. Promit că mă voi întoarce.

Apoi, cu un răget metalic, cele două platforme transportând apa grea se desprinseră din cârligele şi lanţurile lor şi se prăbuşită prin uşa de încărcare a mărfurilor, alunecând spre partea din faţă a feribotului. Unul câte unul, cilindrii care conţineau cea mai valoroasă încărcătură a maşinăriei de război germane se rostogoliră în lac. Soldaţii care erau încă pe platformă încercară în zadar să îi salveze. Mulţi dintre ei erau târâţi ţipând în apă odată cu ele. O clipă mai târziu, cu un geamăt asurzitor, pupa începu să se ridice, acum că platformele dispăruseră, târându-i în apă pe soldaţii care le supravegheaseră atât de ceremonios sau zdrobindu-i sub greutatea lor.

O senzaţie de satisfacţie îl străbătu pe Nordstrum.

Misiune îndeplinită.

Încărcătura fusese distrusă.

Alergă pe punte lângă Lund, care își mișca piciorul cu mâna – era încă şocat, dar se eliberase de sub cutia care căzuse peste el. Încerca să ajungă la pistolul care îi tot scăpa printre degete, îndepărtându-se tot mai mult de el.

În timp ce căpitanul se întinse după armă, Nordstrum îşi puse piciorul pe mâna lui. Lund se întoarse pe spate şi ridică privirea spre el. Kurt observă sânge picurând pe punte şi, pentru prima dată, simţi o pulsaţie în coaste. Ochii lui Lund coborâră pe puloverul lui Nordstrum, iar căpitanul Hirden zâmbi.

— Ești rănit, spuse el, ochii licărindu-i.

Pe sub jachetă, o pată crescândă de sânge îi păta puloverul lui Nordstrum.

Lund îi întâlni privirea cu un râset amuzat.

— Se pare că nici tu nu vei ajunge mai departe decât mine. Îţi eram dator, pentru moartea Locotenentului Oleg Rand. Care s-a petrecut chiar pe această rută, dacă nu mă înșel.

— Da, îmi erai dator.

Nordstrum îngenunche şi îşi scoase pistolul de la brâu.

— Iar eu îţi eram dator ţie pentru moartea lui Alois Nordstrum, tatăl meu.

Trase piedica şi lipi gura ţevii de pieptul lui Lund.

— Şi pentru o sută de alţi norvegieni care nu vor avea niciodată şansa să se răzbune.

În haosul scufundării vasului, nimeni nu auzi cele două gloanţe fulgerătoare care puseră capăt vieţii lui Dieter Lund.

Feribotul se scufunda într-un ritm rapid acum, iar bărcile de salvare erau coborâte în apă. Cei mai în putere săreau în lac şi înotau până la ele, fiind apoi trași în barcă de cei care erau deja în ea.

Nordstrum alergă înapoi la Natalie şi la bunicul ei. Un membru al echipajului încărca o barcă de salvare.

— Ajută-i și pe ei să urce, spuse Kurt.

— Veniţi aici, doamnă, spuse bărbatul, întinzându-se spre Natalie şi ajutând-o.

Apoi încercară amândoi să îl ajute pe bunicul ei.

— Staţi, strigă brusc bătrânul, violoncelul meu. Este pe bancă, trebuie să mă întorc după el.

— Papa, nu! strigă Natalie şi se întinse spre el. Trebuie să urci în barcă.

— Nu-l las aici!

Ritter se smuci din mâna ei şi, ca un om posedat, porni spre locul unde stătuse înainte de explozie. Dar pupa se înălţă brusc, înclinând şi mai mult vasul, şi îl trânti pe punte, azvârlindu-l înapoi spre ei după aceea. Natalie ţipă din barcă. Nordstrum îl ajută pe bătrân să se ridice și îl duse înapoi la barca de salvare, pe care membrul echipajului era pregătit să o coboare.

Natalie şi un alt pasager îl ajutară pe bunicul ei să urce.

— Violoncelul meu..., bâigui trist Ritter.

— Urcaţi în barcă, spuse Nordstrum, îl găsesc eu.

După ce Natalie îl preluă pe bunicul ei de la Kurt, văzu sângele pe puloverul lui pentru prima dată.

— Kurt, spuse ea cu ochi mari. Sângerezi.

Pupa era acum complet ridicată din apă. Orice nu era legat sau ancorat – bagaje, bănci, echipament – alunecă spre prora. Ceva îl izbi pe Nordstrum de balustradă. Pentru prima dată, se simţi slăbit – picioarele îi erau nesigure, fără putere. Băgă mâna sub pulover, apoi o scoase – era plină de sânge.

Gloanţele lui Lund îşi atinseseră ţinta.

— Kurt, vino acum! îl imploră Natalie din barcă.

Hydro lua apă şi se scufunda rapid. Nordstrum era nevoit să sară.

În barcă erau înghesuiţi aproximativ douăzeci de oameni, printre care şi doi Hirden din brigada lui Lund. Şi Ritter. Cum putea Kurt să aibă încredere că bătrânul austriac nu-l va da de gol? El e bărbatul responsabil pentru explozie! O spusese deja o dată. Nordstrum ar fi la mila celor doi Hirden din barcă. Chiar şi aşa, distanţa era prea mare acum pentru a mai sări. Îşi coborî din nou privirea pe pulover şi văzu că sângele continuă să curgă. Puse mâna pe rană pentru a opri hemoragia. Avea ceva cunoştinţe despre răni, iar aceasta era gravă. O privi pe Natalie de pe punte.

— Nu pot, spuse el, negând din cap.

— Domnule, puteţi sări. Vă prindem noi, spuse marinarul responsabil de barca de salvare. Dar trebuie să plecăm acum, vasul se scufundă.

— Kurt, te rog! îl imploră Natalie, în timp ce el putea doar să o privească în timp ce barca era coborâtă. Sari. Te rog!

Nordstrum nu se clinti, dar simţea nevoia de a se aşeza. Picioarele îi erau complet vlăguite. Nu voia ca ea să şi-l amintească astfel – slăbit, incapabil să se mişte. Voia să şi-l amintească puternic. Zâmbi în sinea lui şi negă din nou din cap.

— Îmi pare rău. Nu pot.

— Ba poţi, la naiba, spuse ea. Poţi, Kurt, sari!

Feribotul scârţâi asurzitor şi se înclină şi mai mult. Apropiindu-se de apă, barca se legănă.

Natalie îşi croi drum spre marginea bărcii. Tot ce putea face acum era să îl privească în ochi.

— Ştiu, Kurt. Te-ai întors doar pentru mine, nu-i aşa? Să mă salvezi.

El o privi de pe punte şi încuviinţă uşor din cap.

— Da.

De pe ţărm, martore la ceea ce se întâmplase, bărci de pescuit şi bărci cu

vele – orice putea pluti – porniră spre ei.

Nordstrum se sprijini de balustradă. Doar pentru o secundă, își spuse în sinea lui, să își adune puterile. Dar picioarele îi cedară şi se trezi pe punte. Trebuia să găsească ceva care să îl ajute să plutească. Nu mai avea pic de putere, iar rana îl durea prea tare pentru a mai înota. Avea de gând să plutească până la ţărm, nu era atât de departe. Apoi își va lua schiurile din Mael şi va urca în vidda. Diseară se va întâlni cu yankeul şi cu Larsen la Skrykken. Putea să o facă. Putea. Un bărbat adevărat continuă până nu mai poate – şi apoi...

Știu că pot, își zise Nordstrum, luptându-se să se ridice.

Nu.

Tuşi şi scuipă sânge în palmă.

Nu mai avea nimic de oferit – nu şi de data aceasta.

Prora feribotului era complet scufundată. Lacul urca spre el, înghiţind puntea. Cilindrii metalici cu apă grea erau pe fundul apei. Se gândi că pe cei din Londra îi va bucura vestea – în special pe Tronstad, pentru că un norvegian îndeplinise misiunea.

Vă cerem insistent să distrugeţi apa grea.

Iar el o făcuse.

Mult noroc tuturor, le scriseseră cei din Londra.

Nordstrum zâmbi şi tuşi şi mai mult sânge. *Nu şi de data aceasta.*

Un fel de cutie greoaie trecu pe lângă el, iar Kurt se agăţă de obiect în timp ce pupa se ridică şi mai sus. Se gândi că va pluti, aşa că nu îi dădu drumul.

E timpul să mergem, se îndemnă în sinea lui. *Nu, încă un minut*...

Ochii i se fixară asupra unei privelişti minunate, soarele dimineţii licărind pe piscurile înzăpezite ale munţilor. Nordstrum își lăsă capul pe spate. Vidda fusese întotdeauna cel mai prietenos loc pentru el. Undeva acolo sus, yankeul şi Larsen se întrebau probabil unde este şi ce face.

Își puse ambele braţe în jurul cutiei; picioarele lui nu mai voiau să se mişte.

Dar era frumos.

Ar trebui să plec, se gândi el.

Apa îi ajunsese la picioare.

Camarazii lui îl vor aştepta. Sigur îl vor aştepta. Vor sta acolo aşteptându-l pe el.

— Anna-Lisette, şopti Nordstrum în timp ce apa îl înghiţi.

79.

Sus, în vidda, Gutterson şi Larsen se opriră pe o creastă pentru a-şi trage sufletul. Yankeul se uită la ceas. 10:49.

— A explodat, îi spuse lui Larsen. Apa grea ar trebui să fie pe fundul lacului acum.

Își zâmbiră scurt, parcă pentru a se felicita.

— Crezi că a reușit să scape, nu? întrebă Larsen.

Gutterson ridică din umeri.

— Dacă e cineva capabil să reuşească, acela e Kurt. Ştii asta.

Dar în inima lui, yankeul ştia că nu îl va mai vedea niciodată pe norvegian. Se întorsese acolo jos dintr-un capriciu. Norocul nu durează la nesfârşit.

— Mergem la cabană şi aşteptăm? întrebă inginerul, agăţându-se de speranţă.

— Da, normal, vom aştepta.

Începură din nou să urce. Gutterson văzu norii formându-se în depărtare – probabil venea o furtună. Era un semn bun, le va acoperi urmele. Îi aştepta o călătorie lungă până în Suedia.

Da, aveau să aştepte.

Dar în inima lui, Gutterson ştia ce ar spune însuși Nordstrum.

Da, vom aştepta – dar nu prea mult.

EPILOG

Pe 20 februarie 1944, 39 de cilindri cu apă grea aflaţi în drum spre Germania – peste 700 de litri, suficient cât să susţină toate experimentele atomice fisionabile ale germanilor – s-au scufundat pe fundul lacului Tinnsjo, la aproximativ 300 m adâncime. 26 de pasageri şi echipajul de la bordul feribotului au murit în acţiunea de sabotaj, împreună cu nenumăraţi soldaţi germani.

Doar o cantitate mică din apa grea de la Norsk Hydro a fost recuperată. Patru cilindri s-au ridicat la suprafaţă, conţinând 87 de kg. Însă erau cei care conţineau substanţa de cea mai joasă concentraţie, acesta fiind de altfel şi motivul pentru care nu s-au scufundat complet. Astfel au luat sfârşit eforturile germanilor de a crea o armă nucleară. După război, vorbind despre soarta proiectului de cercetare german *uranverein* şi despre scufundarea feribotului Hydro, Kurt Diebner, expert în fizică atomică şi liderul Oficiului de Artilerie German, a declarat într-un interviu:

> Dacă ne gândim că până la sfârşitul războiul, în 1945, nu a existat practic nicio creştere a stocurilor noastre de apă grea în Germania... deducem că eliminarea producţiei de apă grea din Norvegia a fost factorul principal al eşecului nostru de a construi un reactor nuclear autonom înainte de terminarea războiului.

Nouă luni mai târziu, uzina de la Vemork a fost dezasamblată în secret şi transportată în Germania. A fost descoperită în satul Hechtingen din Bavaria, de către ofiţeri de informaţii britanici şi americani. În apropierea oraşului Haigerlock a fost găsit un reactor nuclear cu uraniu şi apă grea, în stare aproape finală. Îi lipseau doar aproximativ 700 de litri de apă grea.

Curajoşii membri ai echipelor Freshman şi Gunnerside sunt motivul pentru care acele experimente au fost întrerupte. S-a scris astfel:

> Bărbaţi puternici şi duri s-au forţat până la limitele rezistenţei umane şi curajului pentru eliberarea ţării lor. În cele mai grele timpuri, scopul lor a fost distrugerea uzinei de apă grea. Dar au avut încă un obiectiv, chiar mai important: îşi voiau ţara înapoi.

Pe lacul Tinnsjo, în timp ce barca plină cu supravieţuitori aştepta ca

marinarii şi pescarii să le vină în ajutor, printre rămăşiţele feribotului scufundat, Natalie Ritter plângea pe umărul bunicului ei. Vărsa lacrimi amare pentru toate morţile groaznice la care tocmai fusese martoră. Şi pentru bărbatul despre care nu ştia nimic, care îi salvase. Pe care nu îl va mai vedea niciodată, dar pentru care încă simţea ceva – ceva atât de profund şi dureros, încât ştia că sentimentul o va însoţi pentru tot restul vieţii.

Dacă există aşa ceva, să poţi iubi cu adevărat pe cineva, îşi spunea ea, fără să ştii nimic despre cine este persoana respectivă – doar ce este în sufletul lui şi doar pentru un moment scurt – atunci Natalie era sigură că iubea acel bărbat cu fiecare părticică din fiinţa ei.

Bărci de toate felurile veneau în întâmpinarea lor. Marinarul din barca lor de salvare vâslea spre ele. Toată lumea stătea tăcută, aşteptând.

Deodată, cineva arătă spre un obiect şi strigă:

— Priviţi!

Plutind la suprafaţă, la mică distanţă de ei, era o cutie neagră – tocul unui instrument muzical.

— Dumnezeule, Papa! spuse Natalie, inima tresărindu-i brusc de bucurie. Este violoncelul tău.

Parcă era un dar al vieţii şi speranţei în tot carnagiul acela, din care mai salvau pe cine puteau în drum spre ţărm. Acum lacul era cufundat în tăcere.

— Violoncelul meu! Trebuie să îl luăm, vă rog, îl imploră August Ritter pe marinar. Îl am de 40 de ani.

— Lasă-l, bătrâne, pufni unul dintre ofiţerii Hirden. E doar o bucată nenorocită de lemn.

— Nu, poate că va ieşi ceva bun din asta, spuse marinarul contrazicându-l.

Vâsliră spre cutie, care era la aproximativ 30 m de ei. Era doar o formă neagră care plutea pe suprafaţa uleioasă de petrol, nu departe de locul unde se scufundase feribotul. Se apropiau din ce în ce mai mult. Marinarul se aplecă înainte şi încercă să o pescuiască, dar, spre groaza lui, văzu ceea ce iniţial crezu că este doar o bucată de lemn ataşată de ea. Vâslind mai aproape, îşi dădu seama că este un braţ – un braţ care se lupta să se ţină de cutie. Bărbatul se întoarse bucuros spre Natalie şi strigă:

— Dumnezeule, domnişoară, este un bărbat prins de cutie.

— Un bărbat? spuse ea ridicându-se în picioare, inima începând să îi bată mai repede.

Ezită un moment, înainte de a permite celor mai profunde speranţe să iasă la suprafaţă.

— Da, răspunse omul. Şi pare să fie în viaţă!

NOTA AUTORULUI

Acesta este un roman, desigur, dar este bazat pe fapte reale, iar din respect pentru eroii implicaţi, mi-am dat silinţa să păstrez cele două evenimente militare principale ale poveştii – raidul asupra uzinei de apă grea de la centrala Norsk Hydro şi sabotajul feribotului Hydro – cât mai apropiate de ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

Kurt Nordstrum, după cum probabil ştiu cei familiarizaţi cu acest subiect, este conturat după o persoană reală, Kurt Haukelid, un bărbat modest, dar foarte curajos, a cărui voinţă de neîngenunchiat şi simţ al datoriei au ajutat la executarea celui mai important şi improbabil act de sabotaj din cel de-al Doilea Război Mondial. Şi alte personaje care apar în carte se bazează pe persoane reale: Einar Skinnarland, care a reuşit într-adevăr să ajungă în Marea Britanie deturnând vasul Galtesund ajutat de alţi câţiva bărbaţi; Joachim Ronneberg şi Joaquim (Jens-Anton) Poulsson, liderii echipelor lor de sabotaj; Claus Helberg, Birger Stromsheim, Hans Strohaug şi Knut Haugland, toţi au făcut parte din echipele Grouse şi Gunnerside. Aceşti bărbaţi au fost luptători curajoşi şi inventivi, care nu i-au înfruntat doar pe nazişti, ci şi natura, şi merită ca numele lor să fie amintite.

Prietenul lui Nordstrum, Jens, şi americanul Eric Gutterson sunt personaje inventate de mine – cu toate că scăparea remarcabilă a lui Gutterson, după raidul la uzină, a avut loc în realitate, aproape aşa cum a fost descrisă în capitolul 67. Dar Claus Helberg a fost cel care a supravieţuit acestei groaznice încercări şi care a reuşit, în cele din urmă, să ajungă înapoi în Marea Britanie după trei luni în care s-a ascuns pe germani. Personajele Hella, Ox şi Reinar sunt şi ele fictive, deşi au ca surse numeroase persoane care au contribuit la rezistenţa Norvegiei în război. Natalie Ritter este, de asemenea, un personaj fictiv, cu toate că un bine-cunoscut violonist german venit în vizită în zonă la acea vreme şi aflat la bordul Hydro a reuşit să supravieţuiască, iar tocul instrumentului său s-a ridicat la suprafaţă ulterior. Iar Kristian Kristiansen, vânătorul întâlnit în vidda de echipa Gunnerside, s-a dovedit a fi puţin mai norocos în viaţa reală, întrucât, în ciuda instructajului primit de la SOE, bărbatul nu a fost executat, ci ţinut captiv de Gunnerside într-o cabană şi eliberat ulterior. Cât despre Maiorul Leif Tronstad, acesta i-a convins într-un final pe cei de la conducerea SOE să îi permită să se întoarcă în Norvegia, în luna martie a anului 1945, dar, din păcate, a fost ucis într-un interogatoriu cu un colaborator local în Rauland.

Evenimentele reale, aşa cum s-au desfăşurat, au şi părţile lor lipsite de dramatism (acest lucru nu este întotdeauna perfect pentru un thriller), iar

pe măsură ce secundele se scurgeau înainte de aprinderea fitilurilor în camera de electroliză a centralei, paznicul Gustav Fredrickson a întrerupt, de fapt, numărătoarea pentru a-şi căuta ochelarii rătăciţi nu o dată, ci de două ori. (Prima dată, tocul de ochelari s-a dovedit a fi gol.) Şi este greu de crezut că, fiind în joc o asemenea încărcătură vitală, pentru protejarea căreia naziştii au făcut eforturi neobosite, nu ar fi postat gardieni pe feribotul Hydro ancorat în portul Mael, în noaptea dinaintea fatidicei călătorii. Dar nu au făcut-o.

Am descoperit această poveste în timp ce mă documentam pentru romanul anterior, SINGURUL OM, și imediat mi-am spus că este o poveste de o valoare extraordinară, care nu a fost niciodată spusă aşa cum merită. Două sau trei cărţi şi numeroase referinţe istorice au fost indispensabile scrierii acestui roman. Prima este relatarea din proprie experienţă a lui Kurt Haukelid, *Skis against the atom* (North American Heritage Press, 1989), dar și cartea *The Real Heroes of Telemark*, a lui Ray Mears (Hodder and Stoughton, 2003). Vasta şi emblematica muncă a lui Richard Rhodes, *The Making of the Atomic Bomb* (Simon & Schuster, 1986), a fost primul loc unde am citit despre întâmplare. De când am început cartea, subiectul sabotării producţiei de apă grea a primit mult mai multă atenţie: pe 26 noiembrie 2016, New York Times a scris un articol despre Joachim Ronneberg, ultimul supravieţuitor al raidului; în iunie 2016, a apărut un articol în National Geographic; şi o serie de documentare BBC în 2016, pe care nu am văzut-o până în prezent. După o nouă vizionare, filmul de acţiune din 1965, *The Heroes of Telemark*, avându-l în distribuţie pe Kirk Douglas, rămâne interesant, dar demodat, aşa cum numai o dramă de studio, veche de 40 de ani, poate fi. Ceea ce nu se va schimba niciodată este faptul că povestea raidului de la Norsk Hydro şi sabotarea feribotului Hydro au fost două dintre cele mai altruiste şi tulburătoare acte ale războiului, în care simţul raţiunii ar fi insistat că şansele de reuşită sunt nule, dar în care miza era atât de mare şi hotărârea participanţilor de a izbuti atât de puternică, încât raţiunea s-a dat la o parte, lăsând loc îndrăznelii şi curajului. Faptul că nu a fost pierdut nici măcar un singur membru al echipelor Grouse şi Gunnerside şi că toţi au supravieţuit războiului, în ciuda şanselor potrivnice, este, probabil, ironia supremă a acţiunilor lor. Dar şi cea mai satisfăcătoare.

SABOTORUL

ANDREW GROSS

